

ДЖО ХИЛ

РОГГА



ДЖО ХИЛ РОГА

Перевод: Светлана Комогорова

chitanka.info

Иг е живял живота на благословените: роден в семейство с привилегии, втори син на известен музикант и по-малък брат на изгряваща звезда от късните телевизионни шоута, той е разполагал със сигурност, богатство и със свое място в обществото. Имал е всичко, дори нещо повече — имал е Мерин: една любов, градяща се на споделени блянове, взаимно предизвикателство и невероятна лятна магия. Убийството на Мерин обаче го обрича на проклятие. Единствен заподозрян, Иг така и не е обвинен, нито изправен пред съда; но не е и оневинен. Според съда на общественото мнение той е виновен и винаги ще бъде, защото богатите му и влиятелни родители са се погрижили да потулят нещата. Нищо от това, което Иг може да стори и да каже, няма значение — сякаш всички, включително и Бог, са го изоставили. Всички, освен вътрешният Дявол... Сега Иг е обсебен от страшна сила, съответстваща на един ужасен, необясним и съвсем нов външен вид — злокобна дарба, която той ще използва, за да открие чудовището, убило Мерин и съсипало живота му. Добротата и молитвите не са го довели доникъде. Време е за отмъщение... И нека Дяволът получи своето!

Джо Хил е обявен за „основен играч във фантастиката от ХХІ век“ (*Вашингтон Пост*), „нов майстор в областта на съспенса“ (*Джеймс Ролинс*), „един от най-уверените и сигурни нови гласове в хоръра и мрачното фентъзи, появил се през последните години“ (*Пъблишърс Уикли*), писател, който „изгражда подкупващо героите и поднася изненада от друг свят зад всеки ъгъл“ (*Ню Йорк Таймс*). Хил с бляскаво въображение се издигна стремглаво до бестселъров автор още със смразяващия си дебют **Кутия с форма на сърце**, а чрез хитовия трилър с шеметно развиващо се действие **Рога** окончателно циментира славата си на един от най-обещаващите съвременни жанрови писатели.

На Лианора — обич, завинаги

*Сатаната е един от нас: много повече,
отколкото Адам или Ева.*

Майкъл Шейбон,
„За демоните и праха“

АД

ПЪРВА ГЛАВА

Игнейшиъс Мартин Периш прекара нощта в пиянство и вършене на поразии. На другата сутрин се събуди с главоболие, притисна с ръце слепоочията си и напипа нещо непознато, чифт топчести заострени издатини. Толкова му беше зле — изнемощял, очите му сълзяха, — че отначало нищо не му мина през ум; мъчеше го такъв махмурлук, че нито можеше да мисли, нито да се тревожи.

Но докато се клатушкаше над тоалетната чиния, той се погледна в огледалото над мивката и видя, че докато е спал, са му поникнали рога. Наклони се изненадан — и за втори път през последните 12 часа си опика краката.

ВТОРА ГЛАВА

Той нахлузи отново кафеникавите си шорти — още беше с вчерашните дрехи — и се наведе над мивката, за да разгледа по-добре.

Рогата не бяха кой знае какво — всеки беше дълъг горе-долу колкото безименния му пръст, дебели в основата, но бързо се изостряха, закривени нагоре. Бяха покрити със собствената му твърде бледа кожа; връхчетата бяха грозно зачервени, възпалени, сякаш иглените им връхчета щяха всеки миг да пробият плътта. Той докосна единия и усети, че връхът му е чувствителен, леко болезнен. Прокара пръсти по всеки рог и усети плътната кост под гладката, изпъната кожа.

Първата мисъл, която му хрумна, беше, че по някакъв начин сам си е навлякъл този недъг. Късно снощи бе отишъл в гората зад старата леярна, на мястото на убийството на Мерин Уилямс. Хората бяха окичили неща за спомен по една болна черна череша — кората ѝ се белеше и оголваше дървесината отдолу. И Мерин я бяха открили така — със съблечени дрехи, и плътта отдолу се показваше. Сред клоните деликатно бяха закрепени нейни снимки, ваза с върбови пухчета, картички, огънати и изцапани от излагането на стихииите. Някой — може би майката на Мерин — бе оставил декоративен кръст със забодени на него жълти найлонови рози и пластмасова Дева Мария, която се усмихваше с блажения идиотизъм на бавноразвиващите се.

Той не можеше да понася тази глуповата усмивка. И кръста не можеше да понася — забит на мястото, където кръвта на Мерин бе изтекла от разбитата ѝ глава. Кръст с жълти рози. Ама че шибания. Беше като електрически стол с възглавнички с десен на цветенца — гадна шега. Тревожеше го, че някой е пожелал да доведе тук Христос. Христос беше закъснял с цяла година да оправи нещата. Нямаше Го никакъв, когато Мерин имаше нужда от Него.

Иг беше изтръгнал декоративния кръст и го бе стъпкал в пръста. Трябваше да пусне една вода и я пусна върху Дева Мария; и тъй като беше пиян, си опика и краката. Може би това богохулство бе достатъчно, че да предизвика това преображение. Но не, той усещаше,

че има и нещо повече. Но какво — не можеше да си спомни. Много беше изпил.

Завъртя глава насам-натам и се заоглежда в огледалото, вдигна пръсти и докосна отново рогата си. Колко ли надълбоко отиваше костта? Дали рогата имаха корени, забити в мозъка му? Щом му хрумна тази мисъл, в банята притъмня, сякаш крушката горе за миг бе угаснала. Мракът обаче се надигаше зад очите му, вътре в главата, а не заради угасналите лампи. Той се вкопчи в мивката и зачака слабостта да отмине.

И тогава го видя. Той щеше да умре. Разбира се, щеше да умре. Да, нещо проникваше в мозъка му — тумор. Рогата не съществуваха наистина. Те бяха метафора, въображаеми. Тумор разяждаше мозъка му и заради него му се привиждаха разни неща. А щом беше стигнал дотам, че да му се привиждат, сигурно беше късно да бъде спасен.

При мисълта, че той може би ще умре, го заля облекчение — физическо усещане като при излизане на въздух, след като си престоял твърде дълго под водата. Иг веднъж насмалко не се беше удавил, а като дете страдеше от астма — и за него задоволството бе равносилно просто на способността да дишаш.

— Болен съм — въздъхна той. — Ще умра.

От това, че го каза на глас, настроението му се вдигна.

Той се разгледа в огледалото с очакване че сега, след като знаеше, че рогата са халюцинация, те ще изчезнат; обаче не се получи. Рогата си останаха. Той уплашено подръпна косата си, за да види дали не би могъл да ги скрия, поне докато стигне при лекаря, но после, щом осъзна колко глупаво е да се мъчи да скрие нещо, което никой освен него не вижда, се отказа.

Влезе в спалнята с разтреперани крака. Завивките бяха избутани на две страни, а върху смачкания чаршаф все още се очертаваха извивките на тялото на Глена Никълсън. Той нямаше никакъв спомен как се е строполил в леглото до нея, дори не помнеше как се е прибрал — още една част от вечерта, която му се губеше. До този момент имаше спомен, че е спал сам, а Глена е прекарала нощта другаде. С някой друг.

Предната вечер бяха излезли заедно, но след като Иг се понапи, естествено, започна да мисли за Мерин — след няколко дни беше годишнината от смъртта ѝ. Колкото повече пиеше, толкова повече му

домъчняваше за нея и толкова повече осъзнаваше колко малко си приличаха тя и Глена — с нейните татуировки и изкуствени нокти, лавица за книги, отрупана с романите на Дийн Кунц, цигари и полицейско досие Глена беше точно обратното на Мерин. Иг се дразнеше да я гледа седнала от другата страна на масата, да бъде с нея му се струваше предателство, въпреки че не знаеше дали спрямо Мерин, или спрямо него. Най-накрая му се наложи да се махне — Глена постоянно посягаше да погали кокалчетата на ръката му с пръст — жест, с който тя изразяваше нежност, но който по някаква причина го вбесяваше. Той отиде в мъжката тоалетна и се кри там двацет минути. Когато се върна, завари сепарето празно. Седна и пи един час, и чак тогава се усети, че тя няма да се върне, ала той не съжالياва за това. Но по някое време през нощта и двамата се бяха оказали в едно и също легло — леглото, което делиаха от три месеца.

Той чу далечното дърдорене на телевизора в съседната стая. Значи Глена все още беше в апартамента, още не беше тръгнала за салона. Щеше да я помоли да го закара на лекар. Краткото облекчение, обзело го при мисълта за смъртта, бе отминало и той вече се ужасяваше от предстоящите дни и седмици: баща му, който се мъчи да не заплаче, фалшивата бодрост на майка му, системи, лечения, облъчване, безпомощно повръщане, болнична храна.

Иг припълзя в съседната стая, където Глена седеше на дивана във всекидневната по потник на „Гънс енд Роузис“ и избеляло долнище на пижама. Прегърбена, тя се беше облакътвила на масичката за кафе и натикваше с пръсти в устата си остатъка от поничка. Пред нея беше кутията с понички от супермаркета отпреди три дни и двулитрова бутилка диетична кока-кола. Гледаше дневно токшоу.

Тя го чу и се извърна към него, хвърли му неодобрителен поглед изпод натезалите си клепачи и отново се вторачи в телевизора. Темата на днешното предаване беше „Най-добрият ми приятел е социопат!“. Някакви разплути селяндури се готвеха да почнат да се замерят със столове.

Не беше забелязала рогата.

— Струва ми се, че съм се разболял — каза той.

— Я не се заяждай с мен — тросна се тя. — И аз съм махмурлия.

— Не, искам да кажа... Погледни ме. Добре ли ти изглеждам? —

Попита, защото трябваше да е сигурен.

Тя бавно извърна отново глава и се втренчи в него изпод клепките си. Все още бяха намазани с туша от снощи, леко размазан. Глена имаше гладко, приятно закръглено лице и гладко, приятно закръглено тяло. Би могла да стане и модел — модел за големи размери. Беше по-тежка от Иг с двайсетина килограма. Не че беше гротескно дебела — той беше абсурдно кльоцав. Тя обичаше да е отгоре, когато се чукат, и когато облягаше лакти на гърдите му, можеше да му изкара всичкия въздух и предизвикваше неволна еротична асфиксия. Иг, който толкова често с мъка си поемаше дъх, знаеше всички известни личности, умрели от еротична асфиксия. Учудващо честа кончина сред музикантите. Кевин Гилбърт. Хидето Мацумото, вероятно. Майкъл Хътчънс, разбира се — точно в този момент не му се мислеше за него. Вътрешният дявол. Всеки от нас.

— Още ли си пиан? — попита тя.

Той не отговори, тя поклати глава и пак се вторачи в телевизора.

Това беше положението. Ако и тя ги беше видяла, щеше да скочи на крака с писък. Но тя не ги виждаше, защото тях ги нямаше. Те съществуваха само в съзнанието на Иг. Сигурно ако сега се погледнеше в огледалото, и той нямаше да ги види. Но точно тогава Иг видя отражението си в прозореца — и рогата си бяха там. В прозореца той беше стъклена, прозрачна фигура, демоничен призрак.

— Мисля, че трябва да отида на лекар — каза той.

— Ти знаеш ли от какво имам нужда аз? — попита тя.

— От какво?

— От още една поничка. — Тя се наведе и погледна в отворената кутия. — Мислиш ли, че мога да изям още една поничка?

Той отвърна с безизразен, непознат глас:

— Че какво те спира?

— Вече изядох една и изобщо не съм гладна. Просто ми се иска да я изям. — Тя извърна глава нагоре и се взря в него, и очите ѝ внезапно придобиха блясък, едновременно уплашен и умолителен. — Искан ми се да изям цялата кутия.

— Цялата кутия — повтори той.

— Дори не искам да ги пипам с ръце. Искан да си забия муцуната в нея и да плюскан. Знам, че е гадно. — Тя започна да брои поничките, като докосваше всяка с пръст. — Шест. Според тебе може ли да изям още шест понички?

Трудно му беше да мисли — пречеха му безпокойството и чувството за натиск и тежест в слепоочията. Онова, което тя каза току-що, нямаше смисъл, поредната безсмислица от цялата неестествена, подобна на лош сън сутрин.

— Ако се ебаваш с мен, по-добре недей. Казах ти, че не ми е добре.

— Искам още една поничка — заяви тя.

— Яж, не ми пука.

— Е, добре. Щом смяташ, че може — каза тя, взе една поничка, начупи я на парчета и започна да яде; натикваше в устата си парче след парче, без да гълта.

Скоро напъха цялата поничка в устата си и тя изду бузите й. Задави се кротко, после вдъхна дълбоко през ноздрите си и преглътна.

Иги гледаше, отвратен. Никога не я беше виждал да прави нищо подобно, не беше виждал нищо подобно от прогимназията насам — хлапета, които погнусяваха другите хлапета в столовата. Когато тя преглътна, тя си пое дъх на пресекулки, а после го изгледа нервно през рамо.

— Дори не ми беше вкусна. Боли ме стомахът — каза тя. — Мислиш ли, че мога да изям още една?

— Защо ще я ядеш, като те боли стомахът?

— Защото искам да стана страшно дебела. Не дебела като сега. А толкова дебела, че да не щеш да си имаш нищо общо с мен. — Езикът й се показва навън и върхът му докосна горната й устна, замислен, вгълбен жест. — Снощи постъпих отвратително. Искам да ти разкажа за това.

Пак му мина през ум, че всичко това всъщност не се случва наистина. Но ако беше изпаднал в някакъв трескав сън, то той бе настойчив и убедителен в дребните си подробности. Една муха пълзеше по екрана на телевизора. Кола профуча по пътя отвън. Всеки миг естествено следваше предишния и в сумата си те още повече засилваха чувството за реалност. Иг имаше природна дарба да изчислява суми. Математиката най-много му вървеше в училище — след етиката, която той не броеше за истински предмет.

— Не ми се ще да знам какви си ги вършила снощи — каза той.

— Точно затова искам да ти разкажа. За да ти се догади. Да ти дам основание да се махнеш. Толкова ми е кофти заради онова, което

ти се струпа и заради приказките по твой адрес, но вече не издържам да се събуждам до теб. Просто искам да си отидеш, и ако ти разкажа за онази гадория, която извърших, ти ще си тръгнеш и пак ще бъда свободна.

— Какво приказват по мой адрес? — попита той. Тъп въпрос. Знаеше си.

Тя вдигна рамене.

— За това как си постъпил с Мерин. Че си болен извратеняк и тям подобни.

Иг се втренчи в нея, вкаменен. Това го заплениваше — как всяко нещо, което казваше тя, беше по-лошо от предишното, и с каква явна лекота ги произнасяше. Без срам, без неловкост.

— И какво искаше да ми разкажеш?

— Снощи срещнах Лий Турно, след като ти зачезна. Нали помниш, че ние с Лий си имахме вземане-даване в гимназията?

— Помня — отвърна Иг. Лий и Иг бяха приятели в един друг живот, но всичко това сега бе останало зад гърба му, бе умряло заедно с Мерин. Трудно се поддържаха близки приятелства, когато те подозират в сексуално убийство.

— Снощи в „Стейшън Хауз“ той седеше в едно сепаре в дъното, и след като ти изчезна, ме почерпи едно. Не бях си говорила с Лий от цяла вечност. Бях забравила колко леко се разговаря с него. Познаваш Лий, той не се надува на никого. Много беше любезен с мен. След като мина доста време, а ти така и не се върна, той каза, че трябва да те потърсим на паркинга и ако те няма, ще ме закара у дома. Но като излязохме навън, почнахме да се целуваме страстно, като едно време, когато бяхме заедно... и аз се увлякох и почнах да му духам, направо там, и имаше двама пича, които ни гледаха, и изобщо... Не бях вършила подобни щуротии от деветнайсетгодишна, когато бях на спийд.

Иг имаше нужда от помощ. Имаше нужда да се махне от апартамента. Въздухът го притискаше, сякаш смачкваше дробовете му.

Тя пак се беше навела над кутията с понички с ведро изражение, сякаш му беше съобщила някакъв факт без особени последици — че им е свършило млякото или че пак са им спрели топлата вода.

— Мислиш ли, че може да изям още една? — попита тя. — Стомахът ми се поуспокои.

— Прави каквото си искаш.

Тя обърна глава и се втренчи в него, воднистите ѝ очи блестяха от неестествена възбуда.

— Сериозно?

— Не ми пука въобще — каза той. — Освини се.

Тя се усмихна, на бузите ѝ цъфнаха трапчинки, наведе се над масата и вдигна кутията с ръка. Задържа я, набута лице в нея и започна да нагъва. Дъвчеше шумно, мляскаше с устни и дишаше странно. Пак се задави, раменете ѝ се разтърсиха, но продължи да нагъва, със свободната си ръка тъпчеше още понички в устата си, въпреки че бузите ѝ се издуваха до пръсване. Една муха раздразнено забръмча около главата ѝ.

Иг заобиколи дивана и тръгна към вратата. Тя се понадигна, задъхана, и завъртя очи към него. Погледът ѝ се изпълни с паника, по бузите и влажната ѝ уста беше полепнала захар.

— *Мм* — изстена тя. — *Ммм*. — Той не знаеше дали тя стене от наслада или от нещастие.

Мухата кацна на ъгълчето на устата ѝ. Той я забеляза, а после езикът на Глена се стрелна навън, а в същото време тя я уцели с ръка. Когато я отпусна, мухата я нямаше. Челюстта ѝ се движеше нагоре-надолу и смачкваше всичко в устата ѝ на каша.

Иг отвори вратата и се изхлузи навън. Когато я затвори след себе си, тя пак навеждаше лице над кутията... гмуркачка, напълнила дробовете си с въздух и отново хвърляща се в дълбините.

ТРЕТА ГЛАВА

Той запали колата и отиде в Клиниката за съвременна медицинска практика, където обслужваха без предварително записан час. Малката чакалня беше почти пълна, беше горещо и едно дете вресеше. Момиченцето лежеше по гръб в средата на стаята и надаваше страшен вой и рев, като от време на време спираше да си поеме въздух. Майка ѝ седеше на стол, подпрян на стената, и, наведена над нея, я заливаше с неспирен, яростен и трескав поток от шепот — заплахи, проклетия и предложения да се действа сега, преди да е станало късно. Веднъж се опита да хване дъщеря си за глезена и момиченцето изрита ръката ѝ с черната си обувка с тока.

Останалите в чакалнята решително пренебрегваха разиграващата се сцена и зяпаха равнодушно списания или работещия без звук телевизор в ъгъла. И тук даваха „Най-добрият ми приятел е социопат!“. Неколцина от тях погледнаха Иг, когато влезе, някои — с надежда; може би си мечтаеха, че бащата на момиченцето е дошъл да я изведе навън и да я напляска безмилостно. Но щом го видяха, от пръв поглед разбраха, че не е дошъл тук да помогне.

На Иг му се искаше да си беше сложил шапка. Той прикри с шепа челото си, все едно затулваше очи от ярка светлина, с надеждата да скрие рогата. Ала и да бяха ги забелязали, никой не се издаде.

На стената в дъното на стаята имаше гише, а от другата страна зад компютър седеше една жена. Администраторката се беше втренчила в майката на плачещото дете, но когато Иг изникна пред нея, тя погледна нагоре, устните ѝ трепнаха и се извиха в усмивка.

— С какво мога да съм ви полезна? — попита тя. Вече посягаше към една папка с някакви формуляри върху нея.

— Искам лекар да ме прегледа — каза Иг и вдигна леко ръката си, за да се видят рогата.

Тя присви очи, огледа ги и нацупи устни състрадателно.

— Е, това не изглежда добре — каза тя и се завъртя към компютъра.

Каквато и реакция да бе очаквал Иг, а той изобщо не знаеше какво да очаква, тя не беше тази. Тя беше реагирала на рогата, все едно ѝ беше показал счупен пръст или обрив — но им беше *реагирала*. Явно ги беше видяла. Само че ако в *действителност* ги беше видяла, през ум не би му минало, че тя просто ще нацупи устни и ще извърне очи.

— Само трябва да ви задам няколко въпроса. Име?

— Игнейшиъс Периш.

— Възраст?

— Двайсет и шест.

— При някой местен лекар ли се преглеждате?

— Не съм ходил на лекар от години.

Тя вдигна глава и се вгледа угрижено в него, пак се намръщи и му се стори, че ей сега ще му се скарат, че не ходи на преглед редовно. Малкото момиченце се разпищя още по-силно отпреди. Иг погледна назад тъкмо навреме, за да я види как фрасва майка си в коляното с червена пластмасова пожарна кола, една от играчките, струпани в детския кът да си играят, докато чакат. Майката я изтръгна от ръцете ѝ. Момичето пак се тръшна по гръб, зарита във въздуха като преобърнатата хлебарка и се разциври с нова ярост.

— Искам да ѝ кажа да накара тая нещастна калпазанка да млъкне — забеляза администраторката със слънчев, бърбив тон. — Как ви се струва?

— Имате ли химикалка? — попита Иг с пресъхнала уста и вдигна папката. — За да ги попълня.

Раменете на администраторката се прегърбиха и усмивката ѝ угасна.

— Разбира се — отвърна тя на Иг и бутна към него една химикалка.

Той ѝ обърна гръб и погледна формулярите, защипани за папката, ала погледът му не можеше да се фокусира.

Тя беше видяла рогата, но не ги бе намерила за нещо необичайно. А после беше казала онова за ревящото момиченце и за безпомощната ѝ майка: „Искам да ѝ кажа да накара тая нещастна калпазанка да млъкне.“ И му поиска мнението дали според него това е редно. Също като Глена, като се питаше дали може да си напъха лицето в кутията с понички и да нагъва като прасе от копанята.

Огледа се за място да седне. Имаше точно два празни стола — по един от двете страни на майката. Щом Иг се приближи, момиченцето вдъхна дълбоко, изду дробове и нададе пронизителен крясък, от който стъклата на прозорците се разтрепериха, а неколцина души в чакалнята се сепнаха. Да вървиш по посока на този звук беше все едно да напредваш срещу хала, толкова бурна, че краката не те държат.

Щом Иг седна, майката на момиченцето се отпусна на стола и се удари силно по крака с навито на тръба списание — Иг усети, че на нея всъщност ѝ се искаше да удари не крака си. Момиченцето като че се беше изтощило с този последен вик и сега лежеше по гръб, а по зачервеното ѝ грозно лице се стичаха сълзи. Лицето на майка ѝ също се беше зачервило. Тя изгледа Иг нещастно и завъртя очи. Погледът ѝ като че за миг се спря на рогата и после се извърна.

— Извинявайте за нелепия шум — каза тя и докосна Иг извинително по ръката.

И щом го докосна, щом кожата ѝ се допря до неговата, Иг разбра, че тя се казва Али Летъруърт и че от четири месеца спи със своя инструктор по голф — срещат се в мотел на шосето по-надолу от голф игрището. Миналата седмица бяха заспали след изморително чукане, мобилният телефон на Али беше изключен и тя беше пропуснала все по-обезумелите обаждания на дъщеря си от летния дневен лагер, която се чудеше къде ли е тя и кога ще дойде да прибере своето момиченце. Когато най-сетне бе пристигнала с два часа закъснение, дъщеря ѝ бе изпаднала в истерия, с пламнало лице, от носа ѝ течаха сополи, кървясалите ѝ очи гледаха обезумяло, и се наложи Али да ѝ купи плюшена играчка „Уебкинз“ за шейсет долара и бананова мелба, за да я успокои и да купи мълчанието ѝ; само така тя можеше да попречи на съпруга си да разбере. Ако беше знаела що за досада е едно дете, никога нямаше да го роди.

Иг отдръпна ръката си от нея.

Момиченцето засумтя и затропа по пода. Али Летъруърт въздъхна, наведе се към Иг и каза:

— Честно да си кажа, ще ми се да я наричам по разглезения задник, но ме тревожи какво ли ще кажат всички тези хора, ако я ударя. Мислите ли...

— Не — прекъсна я Иг.

Нямаше как да знае всичко онова, което знаеше за нея, ала все пак го знаеше, така както знаеше номера на мобилния си телефон или адреса си. Знаеше също, стопроцентово сигурно, че Али Летъруърт не би разправяла как би наричала разглеzenia задник на дъщеря си на напълно непознат. Беше го казала като човек, който говори на себе си.

— Не — повтори Алис Летъруърт, отвори списанието си и го остави да падне и да се затвори. — Сигурно не мога. Чудя се дали да не стана и да си изляза. Просто да я зарежа тук и да отпраша. Мога да остана при Майкъл, да се скрия от света. Мъжът ми ще ме гепи за изоставяне, ама на кого ли му пука? Вие бихте ли се съгласили да си поделите родителските права за *това чудо*?

— Майкъл вашият инструктор по голф ли е? — попита Иг.

Тя кимна замечтано, усмихна му се и каза:

— Смешното е, че никога не бих се записала на уроци при него, ако знаех, че Майкъл е негро. Преди Тайгър Уудс нямаше много чернилки в голфа освен тия, дето ти носят стиковете — там беше едно от местата, където можеш да си починеш от тях. Знаеш ги какви са повечето черни, вечно дърдорят по мобилните си телефони и постоянно разправят да ти таковам това, да ти таковам онова, и как гледат белите жени. Но Майкъл е образован, говори досущ като бял. И онова, дето го разправят за черните патки, е вярно. Чукала съм бели пичове с купища, и един от тях нямаше надарен като Майкъл. — Тя набърчи нос и продължи: — Викаме му стик номер пет.

Иг скочи на крака и бързо отиде на регистратурата. Надраска припряно отговорите на няколко въпроса и подаде папката на жената.

Зад него момиченцето се разпищя:

— *Не!* Не, няма да седна!

— Струва ми се, че аз трябва да кажа нещо на майката на това момиченце — каза администраторката, поглеждайки зад Иг жената и дъщеря ѝ, без да обърне никакво внимание на папката. — Знам, че не е тя виновна, че дъщеря ѝ е вреслива гняс, но искам да ѝ кажа само едно нещо.

Иг погледна малкото момиченце и Али Летъруърт. Али пак се беше навела над нея, побутваше я с навитото списание и ѝ съскаше. Иг отново извърна очи към администраторката.

— Да — съгласи се той за експеримента.

Тя си отвори устата, после се подвоуми и се втренчи изнервено в лицето на Иг.

— Има само едно нещо — че не ми се започват грозни сцени.

Връхчетата на рогата му запулсираха, облени внезапно от неприятна горещина. Някаква част от него се изненада — вече, а той имаше тези рога от няма и час, — че тя не поддаде веднага, след като ѝ бе дал позволение.

— Как така да *започнете*? — попита той, като се подръпваше нервно по козята брадица, която пускаше. Вече беше любопитен дали ще успее да я накара. — Изумително е как позволяват на децата си да се държат хората в днешно време, нали? Като се замислиш, то детето не е виновно, че родителят му не може да го научи как да се държи.

Администраторката се усмихна — строга, благодарна усмивка. Щом я видя, ново усещане прободеше рогата му — ледена тръпка.

Тя се изправи и погледна зад него, към жената и момиченцето.

— Госпожо? — повика тя. — Извинете, госпожо?

— Да? — Али Летъруърт вдигна поглед с надежда; вероятно очакваше да извикат дъщеря ѝ на преглед.

— Знам, че дъщеря ви е много разстроена, но ако не можете да я успокоите, смятате ли, че можете да проявите малко загриженост към нас, останалите, ебаси, да си вдигнете мощния гъз и да я изкарате навън, където няма да ни се налага да ѝ слушаме вресъците? — попита администраторката със своята залепена пластмасова усмивка.

Лицето на Али Летъруърт пребледня като платно, само няколко горещи червени петна останаха да пламтят на восъчните ѝ бузи. Тя стисна китката на дъщеря си. Сега лицето на момиченцето бе добило отвратителен тъмночервен цвят, то се дърпаше да се освободи и забиваше нокти в ръката на Али.

— Какво? — попита Али. — Какво казахте?

— Главата ми! — извика администраторката, усмивката ѝ се скри и тя яростно затупа дясното си слепоочие. — Детето ви не млъква, главата ми ще гръмне и...

— Майната ти! — кресна Али Летъруърт, докато, залитайки, се изправяше.

— Ако имаше поне малко грижа за другите...

— Заврете си я в гъза!

— ... щеше да го хванеш това твое квичачо прасе за косата и да го извлечете навънка, ебаси...

— Спаружена пичка такава!

— ... ама *не*, седиш си там и се *подпичкваш*...

— Хайде, Марси — рече Али, задърпала дъщеря си за ръката.

— Не! — опъна се момиченцето.

— Хайде, казах! — настоя майка ѝ и я повлече към изхода.

На прага, преди да излязат на улицата, дъщерята на Али Летъруърт си изтръгна ръката от хватката на майка си и се стрелна през стаята, но се препъна в пожарната кола и се стовари на пода на четири крака. Момиченцето пак се развряска, по-ужасно и пронизително отвсякога, и се претърколи настрани, стиснала разкървавеното си коляно. Майка ѝ не ѝ обръщаше никакво внимание. Тя захвърли чантата си и се разкреця на администраторката, а в отговор администраторката кресна пискливо. Странно, приятно чувство на пълнота и тежест запулсира в рогата на Иг.

Иг беше най-близо до момиченцето от всички, а майката не ѝ се притичаше на помощ. Той я хвана за китката, за да ѝ помогне да се изправи. Щом я докосна, разбра, че името ѝ беше Марша Летъруърт и че тази сутрин си беше избълвала закуската в скута на майка си нарочно, защото майка ѝ я караше да ходи на лекар, за да ѝ изгорят брадавиците, а тя не щеше да ходи и щеше да боли, а майка ѝ беше тъпа и гадна. Марша извърна лице нагоре, към неговото. Очите ѝ, от които бликаха сълзи, бяха с ясни, ослепителен цвят на бензинова горелка.

— Мразя мама — каза тя на Иг. — Искам да я запаля в леглото ѝ с кибрит. Искам да я запаля и тя да изгори до шушка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сестрата, която претегли Иг и му измери кръвното, му каза, че бившият ѝ съпруг ходел с момиче, което карало жълт спортен сааб. Сестрата я знаела къде паркира и искала да отиде дотам в обедната почивка и да остави голяма, дълга драскотина отстрани с ключовете си за колата. Искала да остави кучешки лайна на шофьорската седалка. Иг седеше и не помръдваше на масата за прегледи, свил юмруци, и не изказа никакво мнение.

Когато сестрата му махна маншета на апарата за кръвно, пръстите ѝ докоснаха голата му ръка и Иг научи, че е повреждала чужди коли много пъти преди това — на учителя, който я беше скъсал, задето я хвана да преписва на контролното, на приятелка, разтръбила нейна тайна, на адвокатата на бившия си съпруг, защото е адвокат на бившия ѝ съпруг. Иг я виждаше наум как на дванайсетгодишна възраст дращи с пирон по страната на бащиния си олдсмобил и издълбава грозна бяла черта по цялата дължина на колата му.

В кабинета за прегледи беше много студено, климатикът беше надут до дупка и когато доктор Реналд влезе в стаята, Иг трепереше от студ и от нерви. Иг наведе глава, за да му покаже рогата и обясни на лекаря, че не може да различава реалното от нереалното. Каза му, че мисли, че получава халюцинации.

— Хората постоянно ми разправят разни неща — каза той. — Ужасни неща. Разказват ми какво искат да направят, неща, които никой *никога* не би си признал, че иска да върши. Едно малко момиченце току-що ми каза, че искало да изгори майка си в леглото ѝ. Вашата сестра ми каза, че искала да съсипе колата на някакво клето момиче. Страх ме е. Не зная какво ме е сполетяло.

Лекарят огледа рогата и бръчки на тревога се вдълбаха в челото му.

— Това са рога — рече той.

— Знам, че са рога.

Доктор Реналд поклати глава.

— Върховете им изглеждат възпалени. Болят ли?

— Адски.

— Ха! — възкликна докторът и потърка устни с ръка.

— Нека ги измеря. — Той измери обиколката им в основата със сантиметър, а после — дължината им от слепоочието до върха и разстоянието между двата върха. Надраска някакви цифри на кочана си с рецепти. Прокара мазолестите си пръсти по тях, опипа ги със загрижено, умислено изражение и Иг разбра нещо, което не искаше да знае. Разбра, че доктор Реналд няколко дни преди това е стоял в тъмната си спалня и е надничал иззад завесата през прозореца ѝ и е мастурбирал, докато е наблюдавал как седемнайсетгодишните приятелки на дъщеря му палуват в басейна.

Лекарят отново се дръпна назад, сивите му очи на старец гледаха тревожно. Явно вземаше решение.

— Знаете ли какво ми се иска на мен?

— Какво? — попита Иг.

— Да стрия малко оксиконтин и да го шмръкна. Обещах си, че няма да шмъркам на работа, защото мисля, че от него оглупявам, но не знам дали ще мога да издържа още шест часа.

На Иг му беше нужно малко време, докато разбере, че лекарят чака да чуе мнението му по въпроса.

— Може ли просто да поговорим за тия неща на главата ми? — попита той.

Раменете на доктора се свлякоха. Той се извърна и изпухтя протяжно и сърдито.

— Слушайте — рече Иг. — Моля ви. Имам нужда от помощ. Трябва някой да ми помогне.

Доктор Реналд неохотно вдигна поглед към него.

— Не зная дали всичко това се случва, или не — продължи Иг. — Струва ми се, че полудявам. Как така хората реагират толкова слабо, като видят рогата? Ако аз видя рогат човек, ще се напикая в гащите. — И всъщност беше направил точно това, когато се видя за пръв път в огледалото.

— Трудно се запомнят — отвърна докторът. — Щом извърна очи от теб, забравям, че ги имаш. Не знам защо.

— Но сега ги виждате.

Реналд кимна.

— И никога ли не сте виждали нищо като тях?

— Сигурен ли си, че не мога да шмръкна малко окси? — попита докторът. Лицето му се разведри. — Ще си го поделим. Можем да се надрусаме заедно.

Иг поклати глава.

— Слушайте, моля ви...

Лекарят направи грозна гримаса, но кимна.

— Как така не викате тук други лекари? Защо така не се отнасяте по-сериозно към това?

— Честно казано — отвърна Реналд, — малко ми е трудно да се съсредоточа върху твоя проблем. Не спирам да си мисля за хапчетата в чантата ми и за онова момиче, дето дъщеря ми се мотка с нея, Нанси Хюз. Боже, как искам дупенцето ѝ. Обаче се чувствам малко нещо извратен, като си мисля за него. Та тя още носи скоби!

— Моля ви! — възкликна Иг. — Моля за мнението ви на лекар... за вашата помощ! Какво да правя?

— Шибани пациенти! — възкликна лекарят. — Само за себе си ви пука!

ПЕТА ГЛАВА

Той караше. Не се замисляше накъде, и доста време нямаше и значение. Движението беше достатъчно.

Ако имаше останало място, което Иг можеше да нарече свое, то това бе колата му, „Ей Ем Си Гремлин“ от 1972 г. Апартаментът беше на Глена. Тя живееше там отпреди него и щеше да продължи да живее там и след като приключат помежду си, което очевидно се случваше в момента. Той се беше върнал за известно време при родителите си веднага след като убиха Мерин, но така и не се бе почувствал у дома, вече нямаше място там. Сега на Иг му беше останала само колата — тя беше превозно средство, но и местообитание, пространство, в което бе преживял голяма част от живота си — и хубаво, и лошо.

Хубавото: да се люби с Мерин Уилямс в нея, главата му да се удря в покрива, а коляното — в скоростния лост. Задните амортизатори заяждаха и скърцаха, когато колата подскачаше нагоре-надолу — звук, който караше Мерин да си прехапва устната, за да не избухне в смях, дори и докато Иг мърдаше между краката ѝ. Лошото: нощта, в която Мерин беше изнасилена и убита, навън край старата леярна, докато той си отспиваше след пиянство в тази кола и я мразеше насън.

Колата беше място, където да се мотае, когато нямаше къде другаде да отиде, когато нямаше какво да прави, освен да обикаля с нея из Гидиън и да си мечтае нещо да се случи. През нощите, когато Мерин работеше или имаше да учи, Иг сновеше насам-натам с най-добрия си приятел, високия, жилав, полусляп Лий Турно. Слизаха до пясъчния нанос, където понякога пламтеше лагерен огън и имаше техни познати, две-три камионетки, паркирани на кея, хладилник, пълен с бири „Корона“. Седяха на капака на колата и гледаха как искриците, хвърчащи от огъня, се издигат в мрака и гаснат, а пламъците се отразяват в черната, бързоструйна вода. Разговаряха за кофти начини да умреш — естествена тема за тях, паркирали толкова близо до река Ноулс. Иг твърдеше, че удавянето е по-гадно и че личният му опит подкрепял това. Реката веднъж го беше погълнала, задържала под водата, проникнала в гърлото му и Лий Турно беше

онзи, който беше се хвърлил в нея, за да го извади. Лий твърдеше, че имало и много по-гадно от удавянето и че на Иг му липсвало въображение. Лий твърдеше, че да изгориш било по-гадно отвсякъде, отколкото да се удавиш, но то бе ясно, че той *това* ще каже — той пък беше имал злощастен сблъсък с горяща кола. И двамата си бяха патили и знаеха.

Най-хубави бяха нощите в гремлина с Лий и Мерин заедно. Лий се нагъваше на хармоника отзад — беше любезен по природа и винаги оставяше Мерин да седне отпред при Иг, — а после се изтягаше, отпуснал на челото си ръка с длан нагоре — Оскар Уайлд, излегнат в покрусата на своята кушетка. Отиваха в автокино „Рай“, пиеха бира, докато безумци с хокейни маски преследваха полуголи тийнейджъри, които падаха под моторната резачка под съпровода на подвиквания и клаксони. Мерин го наричаше „излизане по двойки“ — Иг с нея, а Лий — с дясната си ръка. За Мерин половината забавление при излизанията с Иг и Лий бяха бъзиците на гърба на Лий, но онази сутрин, когато майката на Лий умря, Мерин отиде първа у тях и го прегръщаше, докато той ридаеше.

За част от секундата през ума на Иг премина мисълта да отиде сега на гости на Лий — някога той беше извадил Иг от дълбокото, можеше и пак да успее. Но после си спомни какво му беше казала Глена преди час, ужасното, сякаш излязло от лош сън нещо, което тя му беше признала, докато нагъваше понички: „Увлякох се и почнах да му духам, направо там, и имаше двама пича, които ни гледаха, и изобщо...“ Иг се мъчеше да почувства онова, което би трябвало да чувства, да ги намрази и двамата, но не можеше да изпита дори и вяло презрение. В момента си имаше други грижи. Те растяха на шибаната му глава.

А и бездруго не беше като Лий да му забива нож в гърба и да отмъква възлюбената му изпод него. Иг не беше влюбен в Глена и не мислеше, че тя е влюбена, или някога е била влюбена в него — докато Лий и Глена имаха общо минало — някога, много, много отдавна, те бяха влюбена двойка.

Все пак, това може би не беше от нещата, които някой би сторил на свой приятел, но пък и Лий и Иг вече не бяха приятели. След убийството на Мерин Лий Турно небрежно, без да проявява открита жестокост, беше отстранил Иг от живота си. В дните непосредствено

след като откриха тялото на Мерин Лий на няколко пъти изрази мълчаливо, искрено съчувствие, но нямаше обещания за подкрепа, нито предложения за срещи. По-нататък, в последвалите седмици и месеци, Иг забеляза, че винаги той търси Лий, а не обратното, и че Лий не се презорва особено да поддържа разговора. Лий винаги бе притежавал някаква емоционална отстраненост и бе възможно Иг да не беше схванал веднага, че го бяха зарязали напълно. След време обаче дежурните извинения на Лий за това, че не идва у тях и не се срещат, се натрупаха. Лий можеше и да не разбира от хора, но пък по смятане открай време го биваше. Лий беше помощник на един конгресмен от Ню Хемпшир и не можеше да си позволи да е свързан с главния заподозрян в сексуално убийство. Между тях нямаше караници, нямаше грозни истории. Иг разбра и прие края, без да му се сърди. Лий — клетичкият ранен, прилежен, самотен Лий — имаше бъдеще. Иг нямаше.

Може би заради това, че си мислеше за пясъчния нанос, накрая той паркира край шосето за Ноулс, в основата на моста Олд Феър Роуд. Ако си търсеше място, където да се удави, то не можеше да изнамери по-добро. Пясъчният нанос се простираше на трийсетина метра навътре в течението на реката, преди да се срина в дълбоките, бързи сини води. Той можеше да си напълни джобовете с камъни и да нагази вътре. Можеше и да се качи на моста и да скочи от него — достатъчно беше висок. Да скочи върху скалите, вместо в реката, ако искаше да успее. Само при мисълта за удара той потръпна. Слезе от колата, седна на капака и се заслуша в бръмченето високо над него на камионите, устремени на юг.

Много пъти беше идвал тук. Също като старата леярна на Шосе 17, пясъчният нанос беше цел на хората, твърде млади, че да имат цел. Спомни си друго идване тук, с Мерин, как ги свари дъжд и те се скриха под моста. Тогава учеха в гимназията. Никой от двамата не можеше да шофира и нямаха кола, в която да изтичат. Поделиха си подгизнала кошница с пържени миди, седнали на обраслия с трева чакълен наклон под моста. Толкова беше студено, че от устите им излизаше пара, и той стискаше мокрите ѝ, замръзнали ръце.

Иг намери стар, мръсен вестник отпреди два дни и когато им доскуча да се правят, че го четат, Мерин каза, че трябвало да направят с него нещо вдъхновяващо. Нещо, което ще повдигне духа на всички,

които погледнат реката в дъжда, навсякъде. Изтичаха в дъжда горе на хълма да купят от супермаркета свещички за рожден ден, а после се върнаха тичешком обратно. Мерин му показва как се правят лодки от вестник, те запалиха свещите, сложиха ги в лодките и ги пуснаха да плуват една по една в дъжда и в сгъстяващия се сумрак — дълга верига от пламъчета, които ведро плаваха в подгизналия мрак.

— Заедно ние вдъхновяваме — каза му тя; премръзналите ѝ устни бяха толкова близо до ухото му, че той се разтрепери, дъхът ѝ бе напоен с миризмата на миди. Тя не спираше да трепери и се мъчеше да потисне напирания смях. — Мерин Уилямс и Иги Периш правят света по-хубав и чудесен, книжно корабче след книжно корабче.

Тя или не забелязваше, или се преструваше, че не вижда как дъждът пълни лодките с вода и те потъват на няма и стотина метра от брега, и свещичките им гаснат.

Споменът за това как е било и какъв е бил той, докато бяха заедно, спря безумния и необуздан вихър от мисли в главата му. Може би за пръв път през целия този ден на Иг му беше възможно да премисли, да обмисли без паника какво му се е случило.

Той пак се замисли над вероятността да е претърпял разрыв с реалното и всичко, преживяно от него за този ден, да са само фантазии. Нямахше да му е за първи път да бърка фантазия и реалност, а от опит знаеше, че е особено склонен към невероятни религиозни халюцинации. Не беше забравил следобеда, който бе прекарал във Въображаемата къща на дървото. За осем години не бе минал и ден, в който да не се сети за него. Разбира се, ако къщата на дървото беше фантазия — а това бе единственото разумно обяснение, — то тя бе споделена. Той и Мерин бяха открили мястото заедно, и случилото се беше един от тайните копнинени възли, които ги свързваха един с друг, нещо, за което да се чудят, когато пътуването им доскучае или когато гръмотевична буря ги събуди посред нощ и никой от двамата не може да заспи. „Знам, че е възможно хора да получават еднакви халюцинации — беше казала Мерин веднъж. — Но никога не съм се смятала за такъв тип.“

Проблемът с мисълта, че рогата му не са нищо повече от особено настойчива и плашеща заблуда, скок в лудостта, който го заплашваше от много време насам, беше, че той можеше да се справи единствено с реалността пред очите му. Бездруго нямаше смисъл да се убеждава, че

всичко това е само в главата му, ако то продължаваше. Нямаше нужда да вярва, неверието му не водеше до никакви последици. Рогата неизменно си бяха там, когато посегнеште да ги пипне. Дори и когато не ги пипаше, той усещаше болезнените, чувствителни върхове да стърчат, облъхвани от хладния крайбрежен ветреца. Те притежаваха убедителната и буквална солидност на костта.

Потънал в мислите си, Иг не чу как полицейската кола се спуска по хълма, чак докато тя не спря със скърцане на спирачки зад гремлина и шофьорът не пусна сирената за кратко. Сърцето на Иг се сви болезнено и той бързо се обърна. Единият полицай, който седеше на пътническата седалка, се показваше от прозореца на колата.

— Какви ги вършиш бе, Иг? — попита ченгето, и това не беше какво да е ченге, а онзи, дето се казваше Щурц.

Щурц носеше къси ръкави, които показваха стегнатите му ръце с кафеникав загар от редовното излагане на слънце. Ризата му беше прилепнала, а той беше хубав мъж. С издуханата му със сешоар руса коса и очи, скрити зад огледалните очила, можеше да го сложат на билборд да рекламира цигари.

Партньорът му Посада, който беше зад волана, се мъчеше да докара същия вид, но не му се удаваше. Телосложението му беше твърде крехко, а адамовата му ябълка изпъкваше твърде много. И двамата имаха мустаци, но на Посада те му стояха изискано и донякъде комично — такива, каквито бяха на място на лицето на френски салонен управител от комедия с Кари Грант.

Щурц се ухили. Щурц винаги се радваше да го види. Иг никога не се радваше на никое ченге, но особено предпочиташе да избягва Щурц и Посада, чието хоби от смъртта на Мерин насам беше да тормозят Иг, да го спират, защото кара с няма и десетина километра в час над ограничението, да му претърсват колата и да го глобяват че замърсява, безделничи, живее.

— Никакви не ги върша. Просто си стоя тук — отвърна Иг.

— Стоиш там от половин час — извика му Посада, когато партньорите слязоха от полицейската кола. — Говориш си сам. Жената, дето живее по-назад, си прибрала децата, защото ти си я ошашкал.

— Помисли си колко щеше да се ошашка, ако го знаеше кой е — каза Щурц. — Вашият дружелюбен съсед, сексуално извратен и заподозрян в убийство.

— Хубавото е, че деца никога не е убивал.

— Още не — рече Щурц.

— Ще се махна — каза Иг.

Щурц възрази:

— Ще останеш.

— Какво искаш да правиш? — Посада попита Щурц.

— Искам да го олепя за нещо.

— За какво да го олепиш?

— Не знам. Каквото и да е. Иска ми се да го насадя с нещо. Плик с кока, нерегистрирано оръжие. Каквото ще да е. Жалко, че нищо нямаме. Много ми се иска да го прееба.

— Приискава ми се да те целуна по устата, като заговориш мръсни думи — каза Посада.

Щурц кимна — това признание изобщо не го стресна. И тогава Иг си спомни за рогата. Пак се започваше, също като с доктора и със сестрата, с Глена и с Али Летъруърт.

— Това, дето наистина го искам — заговори Щурц — е да го гепя за нещо и да го накарам да се съпротивява. Да имам оправдание да му избия шибаните зъби от жалката уста.

— О, да. Ще ми се да наблюдавам тази сцена — рече Посада.

— Пичове, вие наясно ли сте какви ги приказвате? — попита Иг.

— Не — призна Посада.

— Донякъде — отвърна Щурц и присви очи, сякаш се опитваше да прочете какво пише на някаква далечна табела. — Говорим за това редно ли е да те гепим ей тъй, за кеф, но не знам защо.

— Не знаеш защо искате да ме гепите?

— А, знам аз защо искам да те гепя. Исках да кажа, че не знаем защо говорим за това. Не е сред нещата, които обичайно обсъждам.

— Защо искаш да ме гепиш?

— Заради това, че винаги гледаш като педераст. Тоя педерастки поглед ме вбесява. Не съм голям фен на педалите — заяви Щурц.

— А аз искам да те гепя, защото ти може да се противиш и тогава Щурц ще те натисне на капака на колата, за да ти сложи белезниците — обясни Посада. — Така ще има на какво да бия чекии ноцес, само че ще си представям и двама ви голи.

— Значи не искате да ме арестувате, защото си мислите, че убийството на Мерин ми се е разминало? — попита Иг.

Щурц отвърна:

— Не. Дори не смятам, че си бил ти. Прекалено голям път си. Щеше да си признаеш.

Посада се разсмя.

— Сложи си ръцете на покрива на колата — нареди Щурц. — Искам да я попребъркам. Да погледна отзад.

Иг с радост извърна поглед от тях и разпери ръце на покрива на колата. Притисна чело в стъклото на прозореца откъм страната на шофьора. Хладината му го успокояваше.

Щурц заобиколи отзад, към багажника. Посада застана зад Иг.

— Трябват ми ключовете му — каза Щурц.

Иг свали дясната си ръка от покрива и посегна към джоба си да ги извади.

— Дръж си ръцете на покрива — нареди Посада. — Аз ще ги извадя. Кой джоб?

— Десния — отвърна Иг.

Посада бръкна в предния джоб на Иг и мушна пръст в халката на ключодържателя му. Измъкна ключовете с дрънчене и ги подхвърли на Щурц. Щурц плесна и ги улови и отвори багажника.

— Искан ми се пак да ти бръкна в джоба — каза Посада — и да не я вадя. Не знаеш колко трудно е като сбарам някого, да не се възползвам от позицията на властта и да не го обарам. Обарам — сбарам... Нямах намерение да си правя игрословици. Ха. Не съм си и представял колко често в работата ми ще се наложи да закопчавам яки полуголи мъже. Трябва да призная, че невинаги съм бил послушен.

— Посада — рече Иг. — Сериозно, трябва някой път да признаеш на Щурц чувствата си към него. — Щом го каза, рогата му запулсираха.

— Мислиш ли? — попита Посада. Прозвуча изненадано, но любопитно. — Понякога съм си мислил... Но си мисля, че тогава, нали знаеш, той ще ме направи на пихтия от бой.

— В никакъв случай. На бас, че те чака да си го признаеш. Защо според теб не си закопчава горното копче на ризата?

— Забелязал съм, че никога не го закопчава.

— Трябва просто да му смъкнеш ципа и да му го налапаш. Изненадай го. Дай му тръпка. Той сигурно само те чака да направиш

първата крачка. Но недей да предприемаш нищо, докато не се махна, става ли? При такива случаи ще ти трябва уединение.

Посада сви шепи около устата си, издиша и подуши дъха си.

— Да му се не види — възкликна той. — Не си измих зъбите тази сутрин. — После щракна с пръсти. — Обаче в жабката има канелена дъвка. — Той се обърна и забърза към колата, като си мърмореше.

Капакът на багажника се затръшна.

— Ще ми се да имаше за какво да те арестувам. Ще ми се да ми посегнеш. Бих могъл да излъжа, че си ме докоснал. Че си ми предлагал. Винаги съм си мислел, че подозрително мязаш на педал, с твоята женчовска походка и с тия очи — вечно гледаш така, все едно аха-аха ще се разревеш. Не мога да повярвам, че Мерин Уилямс изобщо те е пуснала в джинсите си. Оня, дето я е изнасилил, сигурно за пръв път в живота ѝ я е изучукал като хората.

Иг се чувстваше така, все едно е глътнал въглен и той е заседнал долу под гърдите му.

— Какво ще направиш — попита той, — ако някой мъж те пипне?

— Ще му набутам палката си в гъза. Попитай господин Хомо дали му харесва. — Щурц се позамисли и продължи. — Освен ако не съм пиян. Тогава сигурно ще се оставя да ми духа. — Той пак се умълча за миг, и попита с надежда в гласа: — Ти ще ме пипнеш ли, та да мога да ти набутам...

— Не — отвърна Иг. — Но мисля, че си прав за гейовете, Щурц. Трябва да теглиш чертата. Оставиш ли на господин Хомо да му се размине това, че те е пипнал, те ще решат, че и ти си хомо.

— Знам, че съм прав. Няма нужда ти да ми го казваш. Тук приключихме. Чупката. Не ща да те виждам пак да се моткаш под моста. Ясно?

— Да.

— Всъщност ще ми се пак да те заварим да висиш тук. С дрога в жабката. Разбираш ли ме?

— Да.

— Добре. Поне това го изяснихме. А сега се разкарай. — Щурц пусна ключовете от колата на Иг на чакъла.

Иг го изчака да се отдалечи, преди да се наведе и да си ги прибере, и седна зад волана на гремлина. Хвърли последен поглед на патрулката в огледалото за задно виждане. Щурц седеше на мястото до шофьора с папка в ръце и ѝ се мръщеше — мъчеше се да реши какво да запише в нея. Посада се беше обърнал настрани, с лице към партньора си, и го гледаше със смесица от копнеж и жажда. Щом Иг потегли, Посада облиза устни, после наведе глава, пъкна се под таблото и изчезна от погледа.

ШЕСТА ГЛАВА

Беше слязъл при реката, за да състави план, но въпреки всичкото мислене Иг и сега бе все така объркан, колкото и преди час. Сети се за родителите си и дори измина няколко преки по посока на къщата им, но после нервно врътна кормилото и свърна с колата от пътя по една странична улица. Имаше нужда от помощ, но не смяташе, че те ще са способни да му я дадат. Изнервяше се, като си мислеше какво биха могли да му предложат в замяна... Какви ли тайни желаниа биха могли да споделят. Ами ако майка му таеше копнеж да се чука с малки момчета? Ами ако го таеше баща му!

А и без това нещата между тях вече бяха други, откакто умря Мерин. Те страдаха, като гледаха какво се случва с него вследствие на убийството. Не искаха да го знаят как живее, никога не бяха влизали у Глена. Глена попита защо никога не са вечеряли заедно и намекна, че Иг се срамува, че е с нея — така си и беше. Страдаха и заради сянката, която той хвърляше върху тях, защото в града беше добре известно, че Иг е изнасилил и убил Мерин Уилямс и това му се е разминало, защото богатите му и разполагащи с връзки родители бяха дърпали конците, молили за услуги и извивали ръце, за да попречат на разследването.

Баща му доста време бил дребномащабна знаменитост. Свирил със Синатра и Дийн Мартин, в плочите им имаха записи с него. И сам той беше записвал плочи, за „Блу Тоун“, в края на шейсетте и началото на седемдесетте — четири плочи, и негов хит беше влязъл в първата стотица — мечтателен, свежарски инструментал със заглавие „Риболов с Пого“. Оженил се за шоуърла от Вегас, играеше себе си в телевизионни вариететни програми и в шепа филми и най-накрая се беше върнал в Ню Хемпшир, за да е близо майката на Иг до семейството си. По-късно беше станал професор-знаменитост в Музикалния колеж „Бъркли“ и свиреше от време на време с „Бостън Попс“.^[1]

Иг винаги бе обичал да слуша баща си, да го гледа как свири. Да се каже, че баща му свири, беше почти неправилно. Често изглеждаше точно обратното — че неговият тромпет свири на него. Начинът, по

който бузите му се издуваха, а после хлътваха, сякаш тромпетът го вдъхваше, начинът, по който златните клавиши като че придърпваха пръстите му като малки магнити, измъкващи железни пломби и каращи ги да подскачат и танцуват, и да се мятат стряскащо и неочаквано. Начинът, по който замижаваше, навеждаше глава и люлееше хълбоци напред-назад, като че торсът му беше свредел и се забиваше все по-надълбоко и по-надълбоко в центъра на съществуването му, и извличаше музиката някъде от дълбините на корема му.

По-големият брат на Иг беше се заловил здравата със семейната професия. Терънс всяка вечер го даваха по телевизията, той беше звездата на своето собствено комедийно-музикално късно вечерно шоу „Оранжерията“, изскочило от нищото, за да помете пода с всички останали късни водещи. Тери свиреше на тромпет в очевидно смъртоносни ситуации, беше свирил „Огнен кръг“ в истински огнен кръг с Алън Джаксън, беше свирил „Излизам сух от водата“ с Нора Джоунс, като и двамата се намираха в резервоар, пълен с вода. Не прозвуча добре, но пък по телевизията изглеждаше страхотно. Тери в днешно време бързо трупаше пачки.

Той си имаше и собствен начин на свирене, различен от този на баща им. Гърдите му се издуваха толкова, че сякаш всеки миг някое от копчетата на ризата му щеше да изхвъркне. Очите му изскачаха от орбитите си и той изглеждаше вечно изненадан. Клатушката се напред-назад в кръста като метроном. Лицето му сияеше от щастие, и понякога тромпетът му звучеше така, сякаш се смее гръмогласно. Беше наследил най-ценната дарба на баща им — колкото повече се репетираше нещо, толкова по-малко отрепетирано звучеше то — толкова по-естествено и неочаквано.

Когато бяха тийнейджъри, Иг мразеше да слуша брат си как свири и си измисляше какви ли не оправдания, за да не ходи с родителите си на участията му. От завист му се разболяваше стомахът, не можеше да спи в нощта преди голям концерт на Тери в училище или, по-късно, в местните клубове. Особено мразеше да гледа изпълненията на Тери, когато е с Мерин — не издържаше да гледа наладата, изписана по лицето ѝ, да я вижда заплена от неговата музика. Когато тя се поклащаше в такт със суинг мелодиите на Тери, Иг си представяше как брат му посяга към бедрата ѝ с невидими ръце. Но сега вече го беше преживял. Отдавна го беше преживял и всъщност

единствената част от деня, която днес му беше приятна, беше да гледа „Оранжерията“, когато Тери свиреше.

Иг също щеше да свири, ако не беше астмата му. Никога не би набрал достатъчно въздух в гърдите си да накара тромпета да вие така. Знаеше, че баща му е искал той да свири, но когато Иг се насилваше, въздухът му свършваше, така го стягаше в гърдите, че му приляваше, а краищата на полезрението му се затъмняваха. На няколко пъти упорства дотолкова, че припадна.

Когато стана ясно, че доникъде няма да стигне с тромпета, Иг пробва с пианото, обаче не му провървя. Учителят, приятел на баща му, беше пияница с кървясали очи, който вонеше на дим от лула и зарязваше Иг сам да репетира някоя безнадеждно сложна пиеса, а той самият отиваше в съседната стая да подремне. След това майката на Иг предложи бас, но по това време той вече не се интересуваше от овладяването на музикален инструмент. Интересуваше го Мерин. Откакто се влюби в нея, семейните духови инструменти не му трябваха повече.

Все някога трябваше да се види с тях — с баща си и с майка си, а също и с Тери. Брат му беше в града, беше пристигнал с нощен полет за осемдесетият рожден ден на баба му утре — „Оранжерията“ беше в лятна ваканция. Тери за пръв път се връщаше в Гидиън след смъртта на Мерин и нямаше да остане дълго, вдругиден си заминаваше. Иг не го обвиняваше за това, че иска бързо да се измъкне. Скandalът избухна точно когато шоуто набираше скорост и можеше да му струва всичко; това, че Тери изобщо се върна в Гидиън, място, където рискуваше да го снимат със сексуалния убиец, неговия брат, говореше много за него — за тази снимка „Инкуайърър“ биха се изръсили поне с един бон. Но пък Тери никога не бе повярвал, че Иг е виновен в каквото и да било. Тери беше най-шумният и най-яростният защитник на Иг по време, когато телевизията би предпочела той да казва троснато „Без коментар!“ и да продължава нататък.

Иг можеше да ги избягва засега, но рано или късно щеше да му се наложи да рискува да ги срещне очи в очи. Може би, мислеше си той, със семейството му щеше да е различно. Може би те щяха да са неподатливи на въздействието му и тайните им щяха да си останат тайни. Те го обичаха и той ги обичаше. Обичта трябваше да има някакво значение. Може би той би могъл да се научи да контролира

това, да го изключва, каквото и да представляваше то. Може би рогата щяха да паднат. Бяха се появили без предупреждение — защо да не изчезнат по същия начин?

Той приглади назад с ръка рядката си безжизнена коса — на двайсет и шест косата му оредяваше!, — а после стисна главата си с длани. Мразеше безумното препускане на мислите си, как една идея отчаяно преследваше друга. Пръстите му докоснаха рогата и той извика от уплаха. На устата му беше да каже: „Господи, моля те, Господи, накарай ги да се махнат...“, но после се усети и си замълча.

Едно усещане пропълзя нагоре по ръцете му. Ако сега той беше дявол, можеше ли да говори за Бог? Щеше ли гръм да го удари и да го порази с бяла светкавица? Щеше ли той да изгори?

— Господи — прошепна той.

Нищо не се случи.

— Господи, Господи, Господи — повтори.

Наведе глава настрани и се ослуша в очакване на някакъв отклик.

— Моля те, Господи, накарай ги да се махнат. Съжалявам, ако снощи съм извършил нещо, с което съм те ядосал. Пиян бях. Сърдит бях — изрече Иг.

Той притаи дъх, вдигна очи и се погледна в огледалото за обратно виждане. Рогата си бяха там. Вече свикваше с гледката им. Те се превръщаха в част от лицето му. При тази мисъл се разтрепери от погнуса.

В края на полезрението си той забеляза да му се промъква отдысно проблясък на бяла светлина. Врътна рязко кормилото и спря до бордюра. Иг караше без да мисли, без да обръща внимание къде се намира и без представа накъде е тръгнал. Беше пристигнал, не нарочно, пред „Светото сърце на Дева Мария“ — църквата, в която беше ходил със семейството си през две трети от своя живот и където за пръв път бе видял Мерин Уилямс.

Гледаше „Светото сърце“ с пресъхнала уста. Не беше влизал там, нито пък в която и да било друга църква, откакто убиха Мерин — не искаше да е част от тълпата и останалите енориаши да го зяпат. Нито пък искаше да си оправя отношенията с Бога — Бог трябваше да си оправя отношенията с него.

Може би ако влезеше вътре и се помолеше на Господ, рогата щяха да отпаднат. Или пък може би... Може би отец Моулд щеше да

знае какво да прави той. Тогава на Иг му хрумна нещо. Отец Моулд можеше да не е податлив на влиянието на рогата. Ако някой би могъл да устои на тяхната власт, помисли си Иг, нямаше ли това да е човек с расо? Той имаше на своя страна Бог и закрилата на Божия дом. Може би можеше да си уреди екзорсизъм. Отец Моулд трябваше да познава хора, с които би могъл да се свърже по подобен повод. Пръскане със светена вода, няколко молитви „Отче наш“ — и Иг пак щеше да стане нормален.

Остави гремлина до бордюра и тръгна по бетонната алея към „Светото сърце“. Тъкмо посягаше към вратата, когато се усети и отдръпна ръката си. Ами ако щом докоснеше резето, ръката му започнеше да гори? Ами ако не можеше да влезе? — запита се той. Ами ако когато се опиташе да мине през вратата, някаква черна сила го отблъснеше, блъснеше го и той паднеше по задник? Видя се как залита през нефа, изпод яката на ризата му се кълби дим, очите му изскачат от орбитите си като на анимационен герой, представи си задушаване и раздираща болка.

Принуди се да посегне и да хване резето. Едното крило на вратата се отвори под натиска на ръката му — ръка, която нито започна да гори, нито да смъди, не почувства никаква болка. Той се взря в сумрака на нефа, над редовете от лакирани с тъмен лак скамейки. Мястото миришеше на сухо дърво и стари книги с химни, с техните овехтели от слънцето кожени подвързии и крехки страници. Той винаги бе обичал този мирис и се учуди, че все още му харесва, че не се задавя от него.

Влезе през вратата. Иг разпери ръце и зачака. Погледна надолу по дължината на едната си ръка, после на другата — изчакваше да види дали някакъв дим няма да се процеди изпод маншетите на ризата му. Но никакъв дим не се процеди. Той вдигна ръка и пипна рога, стърчащ над дясното му слепоочие. Там си беше. Той очакваше те да изтръпнат, да запулсират — но нищо не се случи. Църквата бе пещера, изпълнена с мрак и тишина, осветена единствено от пастелното сияние на витражните прозорци. Мария в нозете на сина си, когато Той издъхва на кръста. Йоан, който кръщава Иисус в реката.

Помисли си, че трябва да отиде до олтара, да коленичи там и да се помоли на Господ за отдих. Усети как молитва се оформя на устните му: „Моля те, Господи, ако накараш рогата да се махнат, аз винаги ще

Ти служи. Ще се върна в църквата, ще стана свещеник, ще разпространявам Словото, ще разпространявам Словото в горещи страни от Третия свят, където всички са прокажени, ако все още някой е болен от проказа, само моля те, накарай ги да изчезнат, направи ме пак такъв, какъвто бях.“ Но не стигна дотам, че да я каже. Преди да е направил и крачка, той чу лекото дрънчене на желязо, което се удря в желязо, и обърна глава.

Все още стоеше на входа на атриума и вляво от него имаше врата, леко открената, която водеше към стълбище. Там, долу, имаше малка спортна зала, предоставена на енорияшите за различни функции. Желязото пак издрънча тихо. Иг докосна вратата и когато тя се отвори по-широко назад, оттам се заизлива струйка от кънтри музика.

— Ехо? — провикна се той от вратата.

Пак дрънчене на желязо и безпомощно пъшкане.

— Да? — провикна се отец Моулд. — Кой е?

— Иг Периш, сър.

Последва мълчание. Проточи се малко повече.

— Слез долу да ме видиш — рече Моулд.

Иг заслиза по стълбите.

В дъното на мазето редица флуоресцентни лампи осветяваха издута постелка за пода, няколко грамадни надуваеми топки, греда — уреди за гимнастически занятия на деца. Но тук, до стълбището, някои лампи не светеха и беше по-тъмно. Покрай стените бяха наредени в кръг машини за кардиотренировка. Близко до подножието на стълбището имаше лежанка, на която отец Моулд се беше изпънал по гръб.

Преди 40 години Моулд беше крило на „Сиракуза“ и после — морски пехотинец, беше отслужил военния си дълг в Железния триъгълник и все още имаше телесната маса и завладяващото присъствие на хокеист и самоуверената властност на войник. Ходеше бавно, прегръщаше хората, когато го развеселяваха, и беше симпатичен като мил, стар санбернар, който обича да спи върху мебелите, макар и да знае, че не бива. Беше облечен в сив анцуг и вехти, ожулени адидаски. Кръстът му беше окачен на единия край на щангата и се полюшваше кротко, докато той я сваляше и после тромаво я вдигаше отново.

Сестра Бенет стоеше до лежанката. И тя самата беше сложена малко като хокеист, с широки рамене и тежко, мъжкаранско лице; късата ѝ къдрава коса бе прихваната назад с виолетова лента за глава. Облечена беше в подходящ ѝ лилав анцуг. Сестра Бенет водеше курс по етика в „Сейнт Джуд“ и обичаше да чертае диаграми на черната дъска, които показват как определени решения неотменно водят до спасение (правоъгълник, който тя запълваше с тлъсти пухкави облаци), или неотменно в ада (квадрат, изпълнен с пламъци).

Братът на Иг, Тери, ѝ се беше подигравал безмилостно — чертаеше свои диаграми за забавление на съучениците си, които изобразяваха как след най-разнообразни гротескни лесбийски срещи сестра Бенет сама най-накрая щеше да пристигне в ада, където с най-голяма радост щеше да се отдаде на обезпокоителни сексуални практики с дявола. Тези диаграми превърнаха Тери в хита на столовата на „Свети Джуд“ и той рано вкуси славата. Това беше също и първия му допир със скандалната слава, тъй като най-накрая го изпортиха (някакъв анонимен доносник, чиято самоличност и до днес бе неизвестна). Поканиха Тери в кабинета на отец Моулд. Срещата им се проведе при закрити врати, но това не бе достатъчно да заглуши звука от ударите на дървената тояга на Моулд по задника на Тери, или, след двайсетия удар — виковете на Тери. Всички в училище ги чува. Звуците стигаха през отдушниците на овехтялата отоплителна система до всяка класна стая. Иг се беше гърчил на стола си в агония за Тери. Най-накрая беше запушил ушите си с пръсти, за да не му се налага да слуша. Забраниха на Тери да свири на рецитала в края на годината, за който той репетираше от месеци, и го скъсаха по етика.

Отец Моулд седна и си избърса лицето с хавлия. Там, в подножието на стълбището, беше най-тъмно и на Иг му мина през ума, че Моулд действително не можеше да види рогата.

— Здравейте, отче — поздрави той.

— Игнейшиъс. Като че цяла вечност не сме се виждали. Къде се беше сврял?

— Имам квартира в центъра — отвърна Иг с прегракнал от възмущение глас. Не беше подготвен за загрижения тон на отец Моулд, за непринудената му, роднинска привързаност. — Всъщност, не е далече. Все се гласях да се отбия, но...

— Иг? Добре ли си?

— Не знам. Не знам какво се случва с мен. Главата ми... Погледнете главата ми, отче.

Иг пристъпи напред и се наведе леко към светлината. Виждаше сянката на главата си на пометения циментов под, рогата бяха чифт малки закривени куки, стърчащи от слепоочията му. Почти се боеше да види реакцията на Моулд и го погледна плахо. Призракът на любезна усмивка не напусна лицето на отеча. Челото му се набръчка замислено, докато той разглеждаше рогата с някакво оцъклено смущение.

— Снощи бях пиян и съм извършил ужасни неща — рече Иг. — И когато се събудих, се събудих така, и не зная какво да правя. Не зная в какво се превръщам. Помислих си, че вие бихте могли да ми кажете какво да правя.

Отец Моулд отново го огледа продължително със зяпнала уста, смаян.

— Е, хлапе — рече той най-сетне. — Искаш да ти кажа какво да правиш ли? Мисля, че трябва да се прибереш и да се обесиш. Сигурно така ще е най-добре за тебе и за семейството ти — всъщност за всички. В склада зад църквата има въже. Щях да ида да ти го донеса, ако смятах, че това ще те насочи в правилната посока.

— Защо... — започна Иг, и трябваше да прочисти гърло, за да продължи. — Защо искате да се самоубия?

— Защото ти уби Мерин Уилямс, а онази голяма клечка, еврейският адвокат на татко ти, те отърва. Малката сладка Мерин Уилямс. Много бях привързан към нея. Нямахше кой знае какви цици, но пък си имаше чудничко дупенце. Трябваше да влезеш в затвора. Искях да влезеш в затвора. Сестро, брой. — Той се изпъна по гръб за нова серия с щангите.

— Но, отче — възкликна Иг. — Не съм аз! Не съм я убил аз.

— Ах ти, шегаджия голям! — Моулд хвана с ръце лоста над него. Сестра Бенет застана в позиция в горния край на лежанката. — Всички знаят, че си бил ти. Можеш и себе си да усмъртиш. Бездруго ще отидеш в ада.

— Вече съм там.

Моулд изсумтя, когато смъкна щангата на гърдите си и пак я вдигна. Иг забеляза, че сестра Бенет го гледа втренчено.

— Не бих те обвинила за това, че си се самоубил — заяви тя без всякакви встъпления. — През повечето дни на обяд съм готова да се самоубия. Мразя как хората ме гледат. Лесбийските шегички, които пускат по мой адрес зад гърба ми. Мога да се възползвам от онова въже в бараката, ако ти не го искаш.

Моулд избута щангата нагоре с пъшкане.

— Постоянно мисля за Мерин Уилямс. Обикновено докато опъвам майка й. Майка й върши много работа за мен тук, в църквата тия дни, знаеш ли. Почти цялата я върши на четири крака. — При тази мисъл той се ухили. — Клетата женица. Молим се заедно почти всеки ден. Обикновено за това да умреш.

— Вие... сте поели обет за целомъдрие — каза Иг.

— Целомъдрие-меломъдрие. Смятам, че Господ се радва, дето си го държа в гащите покрай църковните прислужничета. Така, както го виждам аз, госпожата има нужда някой да я утешава, а несъмнено няма да получи утеха от онзи жалък очилат тулуп, за когото е омъжена. Поне не нужната й утеха.

Сестра Бенет се обади:

— Искам да бъда друг човек. Искам да избягам. Искам някой да ме харесва. Ти харесвал ли си ме някога, Иги?

Иг преглътна.

— Ами... сигурно. Донякъде.

— Искам да спя с някого — продължи сестра Бенет, все едно не бе казал нищо. — Искам някой нощем да ме прегръща в леглото. Не ме интересува мъж или жена. Не ми пука. Не искам повече да бъда сама. Мога да пиша чекове за църквата. Понякога ми се иска да източа сметката и да избягам с парите. Понякога страшно ми се иска да го направя.

— Изненадан съм — обади се Моулд, — че никой в този град не се хвана да те направи пример за назидание заради онова, което причини на Мерин Уилямс. Да те накара да опиташ от онова, което й стори. Човек ще си помисли, че някой загрижени граждани биха ти дошли някоя нощ на гости и биха те извели на приятна разходка из природата. Точно до онова дърво, където уби Мерин, и да те увесят на него. Ако не постъпиш прилично и не се обесиш, то това ще е най-доброто.

Иг се учуди, щом усети, че се отпуска, разгъва юмруци, диша равномерно. Моулд се залюля на лежанката. Сестра Бенет хвана щангата и я подпря с дрънчене на стойката ѝ.

Иг вдигна очи към нея и каза:

— Какво ви спира?

— За какво? — попита тя.

— Да вземете парите и да заминете.

— Господ — отвърна тя. — Аз обичам Господ.

— Какво е направил Той някога за вас? — попита я Иг. — Той намалява ли болката, когато хората ви се смеят зад гърба? Или нещо повече — заради Него вие сте сам-сама на света? На колко години сте?

— На шейсет и една.

— На шейсет и една — това е старост. Почти е късно вече. *Почти.* Можете ли да чакате дори само ден още?

Тя докосна гърлото си, очите ѝ бяха широко отворени и тревожни. После каза:

— По-добре да си тръгвам. — Обърна се, подмина го и забърза към стълбите.

Отец Моулд като че изобщо не забелязваше, че тя си тръгва. Сега той седеше на лежанката, подпрял китки на коленете си.

— Приключихте ли с щангите? — попита го Иг.

— Остана още една серия.

— Нека ви броя — предложи Иг и заобиколи лежанката.

Щом подаде на Моулд щангата, пръстите му докоснаха кокалчетата на Моулд и той видя, че когато е бил на дваисет, той и още няколко момчета от хоккейния отбор, нахлузили маски за ски на лицата си, бяха погнали кола, пълна с хлапета от „Ислямска нация“, дошли от Ню Йорк да говорят в Сиракуза за гражданските права. Моулд и приятелите му ги бяха принудили да отбият от пътя и ги бяха погнали навътре в гората с бейзболни бухалки. Хванаха най-бавния и му строшиха краката на осем различни места. Две години бяха минали, докато хлапето започне да се разхожда без помощта на бастун.

— Вие и майката на Мерин... Наистина ли се молите аз да умра?

— Повече или по-малко — отвърна Моулд. — Честно казано, тя най-често призовава Господа, докато яха мойта патка.

— Знаете ли защо Той не ме е поразил? — попита Иг. — Знаете ли защо Бог не е отговорил на молитвите ви?

— Защо?

— Защото Бог няма. Вашите молитви са шепот в празна стая.

Моулд отново вдигна щангата, с голямо усилие, отпусна я и заяви:

— Глупости.

— Всичко е лъжа. Там никога не е имало никого. Вие сте тоя, дете трябва да се обеси на онова въже в бараката.

— Не — възрази Моулд. — Не можеш да ме накараш. Не искам да умирам. Аз си обичам живота.

Значи той не можеше да накара хората да вършат нещо, което вече не искаха да извършат. Иг се беше питал дали пък случаят не е такъв.

Моулд направи гримаса и изсумтя, но не можа да вдигне отново щангата. Иг обърна гръб на лежанката и тръгна към стълбището.

— Ей — подвикна му Моулд. — Тука ми трябва помощ.

Иг пъхна ръце в джобовете си и започна да си подсвирква „Когато светците маршируват“. За първи път от цяла сутрин се почувства добре. Моулд пъшкаше и се мъчеше зад него, но Иг не погледна назад, докато се изкачваше по стълбите.

Сестра Бенет подмина Иги, когато той влезе в атриума. Беше облечена с червен панталон и блуза без ръкави на маргаритки и си беше вдигнала косата. Щом го забеляза, тя се сепна и едвам не си изтърва чантата.

— Тръгвате ли? — попита я Иг.

— Аз... аз нямам кола — отвърна тя. — Искам да взема църковната кола, но ме е страх, че ще ме хванат.

— Вие източвате сметката тук. Какво значение има една кола?

Тя се взря в него, после се наведе напред и целуна Иг по ъгълчето на устата. Щом устните ѝ го докоснаха, Иг научи за ужасната лъжа, която тя бе казала на майка си на деветгодишна възраст, и за ужасния ден, когато импулсивно бе целунала една от своите ученички, шестнайсетгодишна красавица на име Брит, и за тайното и отчайващо рухване на духовните ѝ вярвания. Видя тези неща, и разбра, и те никак не го трогнаха.

— Бог да те благослови — каза сестра Бенет.

Нямаше как Иг да не се разсмее.

[1] Симфоничен оркестър от Бостън, подразделение на Бостънския симфоничен оркестър, който свири лека и популярна музика. (Всички бележки под линия са на преводача.) ↑

СЕДМА ГЛАВА

Нищо не му оставаше, освен да си отиде у дома и да се види с родителите си. Той насочи колата към къщата им и подкара.

Тишината в колата го изнервяше. Опита се да слуша радио, но то му опъваше нервите, беше по-лошо от тишината. Родителите му живееха на петнайсет минути извън града, което му даваше твърде много време да размишлява. Не се беше чувствал толкова несигурен какво да очаква от тях от нощта, която бе прекарал в затвора, където го бяха довели на разпит за изнасилването и убийството на Мерин.

Детективът, мъж на име Картър, бе започнал разпита с това, че плъзна нейна снимка по масата помежду им. По-късно, когато остана сам в килията си, тази снимка очакваше Иг всеки път, щом затвори очи. Мерин беше бяла на фона на кафявите листа, лежеше по гръб със събрани крака и ръце до тялото, с разпилени коси. Лицето ѝ беше потъмнено от земята, устата ѝ — пълна с листа, и тъмна засъхнала струйка кръв се спускаше оттам, където започваше косата, надолу по бузата ѝ, и очертаваше скулата. Все още беше с неговата вратовръзка, широката ѝ ивица скромно прикриваше лявата ѝ гърда. Не можеше да изпъди този образ от мислите си. Той му лазеше по нервите, дразнеше свиващия му се от спазми стомах, докато в един момент — кой знае кога, в килията му нямаше часовник — той се строполи на колене пред тоалетната чиния от неръждаема стомана и повърна.

Страхуваше се да види майка си на следващия ден. Това беше най-ужасната нощ в живота му и си мислеше, че и в нейния — също. Никога не беше загазвал за нищо. Тя нямаше да може да мигне, и той си я представяше как седи будна в кухнята, по нощница, с чаша студен билков чай, със зачервени очи и восъчно бледа. И баща му също нямаше да заспи, щеше да седи буден, за да е с нея. Зачуди се дали баща му щеше да седи до нея тихо, и двамата уплашени и замрели, и нищо не им остава, освен да чакат, или Дерик Периш ще е възбуден и сприхав, ще крачи из кухнята и ще ѝ обяснява какво ще правят и как ще оправят всичко, и върху кого щеше да се стовари като чувал шибани сгурийни блокчета.

Иг беше решен да не заплаче, когато види майка си, и не заплака. Тя — също. Майка му се беше гримирала като за обяд с университетското настоятелство, а слабото ѝ, тясно лице беше будно и спокойно. Баща му беше този, който изглеждаше сякаш е плакал. На Дерик му беше трудно да фокусира погледа си. Дъхът му миришеше на лошо.

— Не говори с никого, освен с адвоката си — каза майка му. Това беше първото, което изскочи от устата ѝ. — Нищо не признавай.

Баща му го повтори — „Нищо не признавай“, прегърна го и се разрида. После, между хълцанията, Дерик издърдори: „Не ме интересува какво се е случило“ и тогава Иг разбра, че те бяха убедени, че той го е извършил. Тъкмо тази мисъл изобщо не му бе хрумвала. Дори и да беше го извършил — дори и да го бяха спипали на местопрестъплението, — Иг мислеше, че родителите му щяха да вярват в неговата невинност.

По-късно същия следобед Иг излезе от полицейския участък в Гидиън — очите го боляха от силната, режеща октомврийска светлина. Не повдигнаха обвинения срещу него. Така и не ги повдигнаха. И така и не го признаха за невинен. И до днес го смятаха за „заинтересовано лице“.

Имаше събрани улики от местопрестъплението, може би ДНК — Иг не беше сигурен, защото полицията не издаваше подробностите, — и той вярваше с цялата си душа, че след като веднъж ги подложат на анализ, той щеше да бъде публично оневинен за всички неправди. Но в щатската лаборатория Конкорд избухна пожар и пробите, взети около трупа на Мерин, бяха унищожени. Тази новина посече Иг. Трудно беше да не изпадне в суеверие, да не повярва, че срещу него са се надигнали тъмни сили. Късметът му беше отровен. Единственото оцеляло съдебно доказателство беше отпечатъкът от нечии гуми „Гудиър“. Гремлинът на Иг беше с „Мишлен“. Но това по никакъв начин не беше решително, и макар и да нямаше необорими доказателства, че Иг е извършил престъплението, нямаше и какво да го свали от куката. Алибито му — че е прекарал нощта сам и пиян до несвяст в колата си зад изоставено заведение „Дънкин Донътс“ някъде сред нищото — звучеше като отчаяна и съшита с бели конци лъжа, дори и на самия него.

През онези първи месеци, след като се върна у дома, за Иг се грижеха и го обслужваха, сякаш отново беше дете, което лежеше болно от грип у дома, и родителите му възнамеряваха да го изцерят от болестта, като му даваха супа и книги. Те се промъкваха в собствения си дом, сякаш уплашени, че суетенето и шумовете на тяхното ежедневие може да го нервират. Любопитно беше, че проявяват такава загриженост за него, когато си мислеха, че той е способен да постъпи така ужасно с едно момиче, което и те обичаха.

Но след като делото срещу него се разпадна и непосредствената заплаха от обвинение отмина, родителите му се отдалечиха от него и се затвориха в себе си. Те го обичаха и бяха готови да влязат в бой заради него, когато изглеждаше, че ще го съдят за убийство, но като че си отдъхнаха, като му видяха гърба, веднага щом разбраха, че няма да влезе в затвора.

Той живя с тях девет месеца, но не му се наложи да мисли дълго, когато Глена го попита дали иска да си поделят наема. След като се изнесе, той се виждаше с родителите си само като им дойде на гости в къщата. Не се срещаха да обядват в града, нито ходеха на кино или на пазар; и те никога не идваха в апартамента. Понякога, когато Иг се отбиеше у тях, той откриваше, че баща му е заминал за Франция на джаз фестивал или за Ел Ей, за да работи върху музика за филм. Никога не знаеше предварително плановете на баща си, а баща му не се обаждаше да му каже, че ще заминава.

Иг си бърбеше безобидно на верандата с майка си, без да обсъждат нищо важно. Когато Мерин умря, му предстоеше да замине на работа в Англия, но случилото се бе извадило от релси тази част от живота му. Той казваше на майка си, че ще продължи своето учение, че ще кандидатства в Браун и в Колумбийския университет. И наистина, молбите за кандидатстване седяха върху микровълновата печка в апартамента на Глена. Едната беше използвана за хартиена подложка за парче пица, а по другата имаше тъмнокафяви полумесеци от дъното на кафена чаша. Майка му с готовност се включваше в играта, насърчаваше и одобряваше, без да задава неудобни уточняващи въпроси като например дали някога щеше да отиде в тези училища на събеседване, дали не мисли да си намери работа, докато чака известието от приемния отдел. Никой от тях не искаше да разклаща крехката илюзия, че нещата се връщат към нормалното, че за Иг

всичко все още можеше да се оправи, че животът му ще започне отново.

По време на случайните си гостувания у дома той успяваше да се отпусне само с Вира, баба му, която живееше с тях. Не беше убеден, че тя изобщо помни, че някога са го арестували за сексуално убийство. През повечето време тя беше на инвалидна количка — последица от заменяне на тазова става с изкуствена, което необяснимо защо не беше подобрило състоянието ѝ, и Иг я извеждаше на разходки по чакъления път, през гората на север от къщата на родителите му до изгледа към Лицето на кралицата, висока скала, от която скачаха делтапланеристи. През топлите ветровити дни през юли можеше да има петимашестима, яздещи въздушните течения нагоре, далечни хвърчила в тропически цветове, които лъкатушеха и подскачаха из небето. Когато Иг беше с баба си и двамата гледаха как делтапланеристите предизвикват ветровете и скачат от Лицето на кралицата, той се чувстваше почти човекът, който беше, когато Мерин беше жива, човек, който с радост вършеше неща за другите, който се радваше на аромата на откритото пространство.

Докато изкачваше с колата хълма към къщата, той видя Вира в предния двор, седнала на количката, с кана леден чай на масичката до нея. Главата ѝ беше извита под изкривен ъгъл; тя спеше, беше задрямала на слънцето. Майката на Иг може би беше поседяла с нея навън — на тревата беше постлано омачкано карирано одеяло. Слънцето огряваше каната с леден чай и превръщаше ръба ѝ в бляскав обръч, в сребърен ореол. По-мирна сцена не можеше да има, но щом Иг спря колата, го сви стомахът. Също като пред църквата. Сега, когато беше пристигнал, не му се слизаше от колата. Ужасяваше се да види хората, които бе дошъл да види.

Той слезе. Нищо друго не му оставаше.

Черен мерцедес, който му беше непознат, беше паркиран отстрани на автомобилната алея; номерът му беше от Аламо. Колата под наем на Тери. Иг му беше предложил да го посрещне на летището, но Тери каза, че нямало смисъл, щял да пристигне късно и искал да има кола на свое разположение, и че можели да се видят на другия ден. И вместо това Иг беше излязъл с Глена и се беше оказал, сам и пиян, край старата леярна.

От всички в семейството Иг най-малко се страхуваше да види Тери. Каквото и да имаше Тери да признава, каквито и тайни подтици и срамове да криеше, Иг беше готов да му прости. Дължеше му го. Може би на някакво ниво тъкмо Терънс бе този, когото бе дошъл да види. Когато Иг беше загазил както никога в живота си, Тери всеки ден твърдеше по вестниците, че делото срещу него е скалъпено, пълна глупост, заявяваше, че брат му не е способен да нарани някого, когото обича. Иг мислеше, че ако някой би намерил сили сега да му помогне, то това щеше да е Тери.

Иг закрачи по тревата към Вира. Майка му я беше оставила обърната с лице към дългия тревист склон, който се спускаше надолу от старата дървена ограда подножието на хълма. Ухото на Вира лежеше на рамото ѝ, очите ѝ бяха затворени, а дъхът ѝ тихо свистеше. Като я видя да си почива така, той почувства как напрежението го поотпуска. Нямахше да му се наложи да разговаря с нея, поне, нямахше да му се наложи да я чуе как издърдорва тайните си и най-ужасяващите си пориви. Все беше нещо. Той се взря в слабото ѝ, уморено, набръчкано лице, почти му прилошаваше от нежност към нея, към утрините, които бяха прекарвали заедно с чай и курабийки с фъстъчено масло и телевизионното шоу „Точната цена“. Косата ѝ беше прихваната на тила, но се измъкваше от фибите и дълги кичури с цвета на лунно сияние блуждаеха около бузите ѝ. Той нежно положи длан върху нейната — за миг забрави до какво можеше да доведе едно докосване.

Баба му, научи той тогава, изобщо нямахше болки в хълбока, но обичаше хората да я возят насам-натам с количката и да търчат да ѝ прислужват. Беше на осемдесет години и ѝ се полагаха разни неща. Особено много обичаше да командва дъщеря си, дете си мислеше, че лайната ѝ не миришат, защото е толкова богата, че може да се бърше с двайсетдоларови банкноти, жена на голямата вехта знаменитост и майка на шарлатанин от шоубизнеса и на извратен сексуален убиец. Макар и Вира да предполагаше, че това е по-добре от предишното дередже на Лидия, евтина проститутка, извадила късмета да вкара в капана един от клиентите си, дребна знаменитост със сантиментална жилка. За Вира все още беше изненада, че дъщеря ѝ беше спечелила от годините, прекарани във Вегас, съпруг и кесия, пълна с кредитни карти, а не десет години в затвора и нелечима венерическа болест.

Вира тайничко бе убедена, че Иг знае каква е била майка му — евтина курва — и че това е довело до патологична омраза към жените и е действителната причина той да изнасили и убие Мерин Уилямс. Тези работи винаги бяха толкова фройдистки. И, разбира се, момичето на Уилямс винаги си е било малка игрива златотърсачка, въртеше си опашчицата под носа на момчето още от първия ден, търсеше си пръстен и парите на семейството на Иг. С нейните къси поли и впити блузки и Мерин Уилямс не беше нищо повече от една курвичка, по мнението на Вира.

Иг пусна китката ѝ, все едно беше гола жица, от която неочаквано го беше ударил ток, извика, залитна назад и се препъна. Баба му се размърда на количката и отвори едното си око.

— А — възкликна тя. — Ти ли си.

— Извинявай. Не исках да те будя.

— Де да не беше. Исках да спя. Бях по-щастлива, докато спях. Мислиш ли, че съм искала да видя *теб*?

Иг усети хлад да се промъква в гърдите му. Баба му извърна очи от него.

— Като те погледна, и ми се иска да съм мъртва.

— Нима? — попита той.

— Не мога да се виждам с никоя от приятелките си. Не мога да ида на църква. Всички ме зяпат. Всички знаят какво си сторил. Иска ми се да умра заради това. И после ти се домъкваш тук да ме водиш на разходки. Мразя да ме извеждаш на разходка и хората да ни виждат заедно. Ти не знаеш колко ми е трудно да се преструвам, че не те мразя. Винаги съм смятала, че ти нещо не си наред. Пискливото ти дишане, след като си тичал донякъде. Винаги дишаше през устата, като куче, особено покрай хубави момичета. И загряваше бавно. Толкова по-бавно от брат си. Опитах се да го кажа на Лидия. Не знам колко пъти ѝ казвах, че не си наред. Тя не щеше да слуша, и виж сега какво стана. Всички трябва да живеем с това.

Тя затули очи с длан, брадичката ѝ трепереше. Когато Иг се отдалечи през двора, я чу, че се разплака.

Той пресече откритата веранда и влезе през отворената врата в пещерния мрак на антрето. Въртеше му се мисълта да се качи в старата си спалня и да полегне. Усещаше, че ще е добре да поостане насаме със себе си в сумрачната хладина, заобиколен от концертните си

плакати и книгите от детството. Но когато преминаваше покрай кабинета на майка си, чу шумоленето на хартии и механично зави нататък да я види какво прави.

Майка му се беше навела над бюрото си и прелистваше наръч листове, като от време на време изваждаше по някой и го слагаше в меката си кожена чанта. Баща му я беше срещнал, когато тя танцуваше във Вегас, и тя все още имаше дупе на шоугърла. В ума на Иг отново изникна видяното в мислите на Вира, тайното убеждение на баба му, че Лидия е била курва на курвите, и също тъй бързо той го отхвърли като сенилна фантазия. Майка му беше член на щатския съвет по изкуствата на Ню Хемпшир и четеше руски романи, а дори и докато е била шоугърла, е носела поне щраусови пера.

Когато Лидия видя Иг да я гледа втренчено от вратата, чантата ѝ падна от коляното. Тя я улови, но вече беше късно. Листовете се пръснаха и се разсипаха по пода. Няколко паднаха долу, като се люшкаха ту насам, ту натам, безцелно и без да бързат, като снежинки, и Иг пак се сети за делтапланерите. И хора скачаха от Лицето на кралицата. Беше любимо място за самоубийства. Може би след това щеше да подкара нататък.

— Иги — каза тя. — Не знаех, че ще идваш.

— Знам. Обикалях насам, обикалях... Не знаех къде другаде да отида. Прекарах адска сутрин.

— О, миличък — каза тя, сбърчила чело състрадателно. Толкова отдавна беше виждал състрадателен поглед, и имаше такава силна нужда от съчувствие, че от този поглед се разтрепери, почувства се почти омаломощен.

— Случи ми се нещо ужасно, мамо — каза той с треперлив глас. За първи път от сутринта почувства, че му иде да се разплаче.

— О, миличък — повтори тя. — Защо не можа да идеш някъде другаде?

— Моля?

— Не ща да слушам повече за твоите проблеми.

Смъденето в дъната на очите му започна да отслабва, поривът да се разплаче утихна също толкова бързо, колкото се бе появил. Рогата му туптяха с нежна, мъчителна болка, не съвсем неприятна.

— Обаче съм загазил.

— Не искам да слушам това. Не ми трябва да знам. — Тя клекна на пода и започна да събира листовите и да ги слага в чантата.

— Майко — каза той.

— Когато говориш, ми се припява! — кресна тя, пусна чантата и запуши уши с длани. — *Лалала-ла-ла-ла!* Когато говориш, не ща да те слушам! Искан ми се да спра да дишам, докато не си тръгнеш.

Тя жадно глътна въздух и задържа дъха си, издула бузи.

Той влезе в стаята, отиде при нея и коленичи пред нея така, че да не може да не го гледа. Тя клечеше, запушила уши с ръце и стиснала здраво устни. Той взе чантата ѝ и започна да прибира листовите в нея.

— Така ли се чувстваш винаги, като ме виждаш?

Тя закима яростно със светнал, втрещен поглед.

— Да не се задушиш, мамо.

Майка му се втрещи в него малко по-дълго, после отвори уста и вдиша дълбоко, със свистене. Гледаше го как прибира листовите в чантата ѝ.

Когато заговори, гласът ѝ бе тънък, писклив и говореше припряно, думите се застъпваха една с друга:

— Искам да ти напиша писмо много хубаво писмо с много хубав почерк на специалната ми хартия за писма за да ти кажа колко те обичаме с татко и колко съжаляваме че не си щастлив и колко по-хубаво ще е за всички ако просто заминеш.

Той прибра последния от листовите ѝ в чантата и клекна, като я придържаше на коленете си.

— Къде да замина?

— Не искаше ли да ходиш на поход в Аляска?

— С Мерин.

— Или да разгледаш Виена?

— С Мерин.

— Или да учиш китайски? В Пекин?

— С Мерин си говорехме да заминем за Виетнам да преподаваме английски. Но не мисля, че някога щяхме да го осъществим.

— Не ме интересува къде ще заминеш. Стига да не ми се налага да те виждам веднъж седмично. Стига да не ми се налага да те слушам как говориш за себе си, все едно всичко е наред, защото не е наред и никога вече няма да бъде наред. Твърде нещастна се чувствам, като те виждам. Просто искам отново да бъда щастлива, Иг.

Той ѝ подаде чантата.

— Не искам повече да си мое дете — каза тя. — Твърде тежко е. Искан ми се да бях родила само Тери.

Той се наведе напред и я целуна по бузата. И щом го направи, видя как тя години наред мълчаливо му се е сърдила за това, че заради него бе получила стрии. Именно той беше развалил фигурата ѝ, достойна за средната страница на Плейбой. Тери беше дребно бебе, деликатно, и не беше накърнил тялото ѝ кожата ѝ, ала Иг беше прецакал всичко. Един шейх ѝ бе предложил във Вегас пет бона за една-единствена нощ — някога, преди да роди децата си. Чудни времена бяха. Най-лесните и най-добри пари, които някога е изкарвала.

— Не знам защо ти го казах всичко това — каза Лидия. — Мразя се. Никога не съм била добра майка. — А после като че разбра, че е била целуната и докосна бузата си, долепи длан до нея. Примигаше, за да не потекат сълзите ѝ, но когато усети целувката по кожата си, се усмихна. — Ти ме целуна. Значи... Значи ще заминеш ли? — Гласът ѝ трепереше от надежда.

— Аз никога не съм бил тук — отвърна той.

ОСМА ГЛАВА

Когато се върна в предния коридор, той погледна мрежестата врата към верандата и огрения от слънцето свят отвъд нея и си помисли, че трябва да си тръгне, да си тръгне веднага, да се махне оттук, преди да се е натъкнал на още някой, на баща си или брат си. Беше размислил за това да търси Тери, бе решил в края на краищата да го избягва — като се имат предвид нещата, които му каза майка му, Иг реши, че е по-добре да не подлага на изпитание обичта си към всички останали.

Ала не излезе обратно навън през входната врата, а се обърна и се заизкачва по стълбището. Щом е тук, помисли си той, би трябвало да погледне стаята си и да види дали там има нещо, което иска да вземе, като тръгне. Да тръгне закъде? Още не знаеше. Ала не беше сигурен, че някога ще се върне обратно.

Стълбището беше на един век и скърцаше и мрънкаше, докато Иг се изкачваше. И веднага щом го изкачи, една врата от другата страна на коридора, вдясно, се откряна — и баща му подаде главата си от нея. Иг беше виждал това сто пъти преди. Баща му по природа си беше податлив на разсейване и не издържаше някой да се качи по стълбите, без да погледне кой е.

— А! — възкликна той. — Иг. Мислех си, че ти може да си... — Но гласът му заглъхна. Погледът му се откъсна от очите на Иг и се насочи към рогата. Той стоеше там по бял потник и раирани тиранти, с боси крака.

— Само ми кажи — каза Иг. — Сега идва моментът, когато ми казваш нещо ужасно, което си стаявал в себе си. Вероятно нещо за мен. Само го кажи, та да го разкараме.

— Искам да се престоря, че съм бил зает с нещо важно в моето студио, та да не ми се налага да разговарям с теб.

— Е, това не е чак толкова зле.

— Твърде тежко ми е да те виждам.

— Ясно. Току-що минах всичко това с мама.

— Мисля си за Мерин. За това колко добро момиче беше тя. Аз я обичах, знаеш ли, по някакъв начин. И ти завиждах. Никога не съм бил влюбен в никого така, както вие двамата бяхте влюбени един в друг. Със сигурност не и в майка ти — малка курвичка, вманиачена по статуса. Най-ужасната ми грешка. Всичко лошо в моя живот е дошло от брака ми. Но Мерин... Мерин беше най-сладкото мъниче. Не можеше да я чуеш как се смее и да не се усмихнеш. Като се сетя как си я изчукал и си я убил, иде ми да повърна.

— Не съм я убил — възрази Иг с пресъхнала уста.

— И най-лошото — продължи Дерик Периш. — Тя ми беше приятелка и вземаше пример от мен, а аз помогнах ти да отървеш кожата.

Иг се облеци.

— Свърши го онзи тип, дето ръководи щатската съдебна лаборатория, Джийн Лий. Синът му умря от левкемия преди няколко години, но преди да се гътне, аз му помогнах да купи билети за Пол Макартни и уредих Джийн и хлапето му да се срещнат с него зад кулисите, и въобще. След като те арестуваха, Джийн се свърза с мен. Попита ме дали си бил ти и аз казах... казах му... че не мога да му отговоря честно. И два дни по-късно избухна онзи пожар в щатската лаборатория горе в Конкорд. Джийн не беше началник там, той работи извън Манчестър, но винаги съм предполагал...

Иг усети как вътрешностите му се преобръщат. Ако съдебните доказателства, събрани от местопрестъплението, не бяха унищожени, може би щеше да е възможно да се докаже невинността му. Но те бяха изпепелени, както и всяка друга надежда, която Иг таеше в сърцето си, като всичко хубаво в неговия живот. В мигове на параноя той си въобразяваше, че съществува сложен, таен заговор той да бъде съсипан и унищожен. Сега виждаше, че е прав, наистина *съществуваше* таен фактор, който действаше, само че беше заговор на хора, които са искали да го предпазят.

— Как можа да го направиш? Как можа да проявиш такава глупост? — попита той, задъхан от потрес, който се колебаеше на ръба на омразата.

— Това се питам и аз. Всеки ден. Тъй де, когато светът нападне децата ти с извадени ножове, от тебе се изисква да му застанеш на пътя. Това всеки го разбира. Но това... *Това!* Мерин все едно също

беше мое дете. Десет години тя всеки ден беше у нас. Тя ми имаше *доверие*. Аз ѝ купувах пуканки в киното, ходех на мачовете ѝ по лакрос и играех крибидж с нея, и тя беше красива и те обичаше, а ти ѝ размаза шибания мозък. Не беше редно да те прикривам, не и заради това. Ти трябваше да влезеш в затвора. Когато те виждам вкъщи, иска ми се да те зашлевя и да смъкна тази кахърна физиономия от тъпото ти лице. Все едно има за какво да тъжиш! Отърва кожата, след като извърши убийство. Буквално. И въввлече в това и мен. Караш ме да се чувствам нечист. Будиш в мен желание да се измия, да се изтъркам с домакинска тел. Кожата ми настръхва, като ми говориш. Как можа да ѝ сториш това? Тя беше един от най-хубавите хора, които някога съм познавал. Тя несъмнено беше най-любимото ми нещо, свързано с теб, да му се не види!

— И на мен — каза Иг.

— Искам да се върна в кабинета си — каза баща му, устата му зееше, дишаше тежко. — Като те видя, и ми се иска да се махна. В кабинета ми. Да отпраша за Вегас. Или за Париж. За *където и да е*. Искан ми се да замина и никога да не се връщам.

— И наистина си мислиш, че аз съм я убил. Не се ли питаш понякога, дали може би уликите, които си накарал Джийн да изгори, биха могли да ме спасят? Всички тези пъти, когато съм ти казвал, че не съм го направил аз, не ти ли е хрумвало някога, че може би — само може би — аз съм невинен?

Баща му го гледаше втренчено, доста време не можа да отговори. А после каза:

— Не. Съвсем не. Право да си кажа, учудих се, че нищо не си ѝ сторил по-рано. Винаги съм те мислел за смахнато лайненце.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Той стоя на вратата на стаята си цяла минута, но не влезе, не полегна, както си беше представял. Главата пак го заболя, в слепоочията, в основата на рогата. Зад тях се натрупваше напрежение. По краищата на зрителния му обхват трепкаше мрак, в такт с ритъма на пулса му.

Повече от всичко той искаше да си почине, не искаше повече безумия. Жадуваше хладна ръка да докосне челото му. Искеше обратно Мерин — искаше да заплаче с лице, заровено в нейния скут, и пръстите ѝ да гаят тила му. Всички мисли за покой бяха обвити в нея. Във всеки спомен за спокойствие като че присъстваше тя: прохладен юлски следобед, те лежат в тревата над реката. Дъждовен октомври, той пие сайдер с нея в нейната всекидневна, гушналия са се под плетено одеяло, допирът на студеното носле на Мерин до ухото му.

Той хвърли поглед из стаята, оглеждаше отломките от живота, който бе водил тук. Забеляза калъфа на стария си тромпет да се подава иззад леглото, извади го и го постави на матрака. Вътре беше сребърната му тръба. Бе потъмняла, клавишите бяха излъскани, като че бе видяла здраво свирене.

Беше. При все че вече бе узнал, че дробовете му няма да му позволят да свири на тромпет, никога, Иг — по причини, които вече не разбираше — беше продължил да се упражнява. След като родителите му го пратеха да си легне, той свиреше в тъмното, легнал по гръб под чаршафите, и пръстите му пърхаха над клавишите. Свиреше Майлс Дейвис и Уинтън Марсалис, и Луис Армстронг. Но музиката беше само в ума му. Защото въпреки че поставяше мундщука до устните си, не смееше да духа от страх, че това ще му докара вълна от замайване и виелица от черен сняг. Сега изглеждаше като нелепо губене на време — цялото това репетиране без полза.

Той изпразни калъфа на пода във внезапен пристъп на гняв, изсипа тромпета и останалите дреболии за него — мундщуци, масло за пистоните, допълнителен мундщук, всичко изтърси. Последното, което награби, беше сурдина, „Том Краун“ — приличаше на голяма коледна

играчка от излъскана мед. Искаше да я метне през стаята и дори замахна, но пръстите му не искаха да се разтворят, не позволяваха тя да бъде захвърлена. Беше красиво метално изделие, но не заради това се беше вкопчил в нея. Той не знаеше защо се е вкопчил в нея.

„Том Краун“ се използваше така: пъхаш я във фунията на тропета, за да заглушиш звука; ако се използва както трябва, тя възпроизвеждаше сладострастен рев, като плъзване на ръка по полата. Сега Иг я гледаше отгоре, намръщен, и *нещо* неуловимо тревожеше съзнанието му. Не беше идея, все още не. Дори и полуидея не беше. Беше рееца се объркана мисъл. Нещо за духови инструменти. Нещо за начина, по който свирят.

Най-сетне Иг остави встрани сурдината и пак се обърна към калъфа за тропета. Извади подложката от стиропор, сложи вътре една смяна дрехи и се зае да търси паспорта си. Не защото си мислеше да напусне страната, а защото искаше да вземе със себе си всичко важно, та да не му се налага да се връща по-късно.

Паспортът му беше пъхнат в префърцунената Библия в горното чекмедже на скрина му, версията на крал Джеймс с бяла кожена корица и думите на Иисус, отпечатани в златно. Тери я наричаше неговата „Библия Нийл Даймънд“. Беше я спечелил като дете като награда от библейска викторина в неделното училище. Когато се изправяше срещу отговори от Библията, Иг задаваше всички правилни въпроси.

Иг извади паспорта си от светата книга, после се спря и се загледа в колонка от точки и тирета, надраскани с размазан молив на вътрешната корица. Това беше ключ за морзовата азбука. Иг сам го беше преписал на задната вътрешна корица на Библията Нийл Даймънд преди повече от десет години. Някога вярваше, че Мерин Уилямс му е изпратила съобщение чрез Морзовата азбука и после две седмици работи над отговора, който да изпрати по същия начин. Отговорът, който бе измислил, все още беше изписан там чрез поредица от кръгчета и тирета: любимата му молитва от Писанието.

Хвърли и Библията в калъфа на тропета. Трябваше да има нещо вътре, някакви полезни съвети за положението, в което бе попаднал, хомеопатичен лек, който можеш да приложиш, когато се разболееш тежко от дявола.

Време беше да тръгва, да се махне, преди да е видял още някого, но в долния край на стълбището усети колко пресъхнала и лепкава е

устата му и че го боли, като преглъща. Иг се отклони към кухнята и пи от чешмата. Събра шепи и наплиска с вода лицето си, а после се подпря от двете страни на мивката и се отръска като куче. Избърса лицето си с кърпа за чинии, грапавият ѝ допир по възпалената му, премръзнала кожа беше приятен. Най-сетне Иг пусна кърпата на пода, обърна се и откри, че брат му стои зад него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тери се облягаше на стената досами двойната врата. Не изглеждаше много добре — заради часовата разлика може би. Имаше нужда от бръснене, а клепачите му изглеждаха подпухнали, сякаш страдаше от алергия. Тери беше алергичен към всичко — полени, фъстъчено масло; веднъж едва не бе умрял от ужилване от пчела. Черната му копринена риза и панталони от туид висяха на тялото му — като че беше отслабнал.

Гледаха се. Иг и Тери не бяха попадали заедно в една стая от уикенда, когато убиха Мерин, и тогава Тери не изглеждаше много по-добре, беше загубил дар слово от мъка по нея и за Иг. Скоро след това Терънс бе заминал за Западното крайбрежие — уж заради репетиции, въпреки че Иг подозираше, че е бил извикан на среща от ръководството на „Фокс“, за да обсъдят как да контролират щетите, и оттогава не се беше връщал, което не беше изненадващо. На Тери не му пукаше особено за Гидиън още преди убийството.

Тери каза:

— Не знаех, че си тук. Не те чух да влизаш. Рога ли си пуснал? Докато ме нямаше?

— Мислех, че е време за нов фасон. Харесват ли ти?

Брат му поклати глава.

— Искам да ти кажа нещо — каза Тери и адамовата му ябълка заподскача нагоре-надолу в гърлото му.

— Добре дошъл в клуба.

— Искам да ти кажа нещо, но се боя, че *не* искам да ти го казвам.

— Давай, изплюй камъчето. Сигурно не е чак толкова лошо. Не мисля, че каквото и да имаш да ми казваш, ще ме засегне кой знае колко. Мама току-що ми каза, че не искала да ме вижда никога повече. Татко ми каза, че му се иска да бях влязъл в затвора завинаги.

— Не.

— Да.

— О, Иг! — възкликна Тери. Очите му се насълзиха. — Толкова ми е кофти. Заради всичко. Заради това как се получи с теб. Знам колко

много я обичаше. И аз я обичах, знаеш го. Мерин. Страхотно хлапе беше тя.

Иг кимна.

— Искам да знаеш... — каза Тери със сподавен глас.

— Давай — насърчи го нежно Иг.

— Не съм я убил аз.

Иг го загледа втренчено, почувства как бодежи плъзват по гърдите му. Мисълта, че Тери би могъл да я изнасили и убие, никога не беше преминавала през ума му; тя бе невъзможна.

— Разбира се, че не си — каза Иг.

— Аз ви обичах, и двамата, и исках да сте щастливи. Никога не бих направил нищо, с което да я нараня.

— Знам това — рече Иг.

— И ако изобщо ми беше хрумнало, че Лий Турно смята да я убие, щях да се опитам да предотвратя това — каза Тери. — Мислех, че Лий ѝ е приятел. Страшно исках да ти го кажа, но Лий ме накара да си мълча. Той ме накара.

— Иииииии — изпищя Иг.

— Той е ужасен, Иг — каза Тери. — Ти не го познаваш. Мислиш, че го познаваш, но представа си нямаш.

— Иииииии — продължаваше да пищя Иг.

— Лий добре ни подреди, и теб, и мен; оттогава аз живея в ада — каза Тери.

Иг избяга в коридора, втурна се в тъмното към входната врата, вряза се в предпазната мрежа и излезе, като се препъваше, във внезапното ослепително дневно сияние; сълзи замъгляваха погледа му, той не уцели стъпалата и падна в двора. Вдигна се, задъхан. Беше изтървал калъфа за тромпета — почти не помнеше, че все още го носи, — грабна го и го вдигна от тревата.

Тръгна приведен през поляната, като почти не поглеждаше къде върви. Ъгълчетата на очите му бяха влажни и той си помисли, че може би плаче, но когато допря пръсти до лицето си, те се окървавиха. Вдигна ръце към рогата. Върховете бяха пробили кожата и кръвта се стичаше по лицето му. Усещаше постоянно пулсиране в рогата и въпреки че усещаше болка в тях, имаше и някаква нервна тръпка, която прострелваше слепоочията му, чувство за освобождение, подобно на оргазъм. Той вървеше със залитане, и от устата му се

изливаше поток от псувни, сподавени мръсотии. Гадно му беше от това колко трудно му беше да диша, мразеше лепкавата кръв по бузите и ръцете си, твърде яркосиньото небе, собствения си мирис, мразеше, мразеше, *мразеше*.

Унесен в собствените си мисли, той не видя количката на Вира, докато едва не се блъсна в нея. Спря се изведнъж, втрещен в баба си. Тя пак беше задрямала, от ноздрите ѝ излизаше леко хъркане. Усмиваше се леко, сякаш на някаква приятна мечтателна мисъл, и покоят и щастието, които излъчваше лицето ѝ, накараха стомаха на Иг да се размъти от ярост. Той ритна спирачката отзад на количката ѝ и я бутна.

— Кучка! — кресна той, когато количката се засили надолу по хълма.

Тя вдигна глава от рамото си, отпусна я пак, отново я вдигна и се размърда немощно. Количката трополеше през зелената окосена трева, едно от колелетата се натъкна на камък, разтресе се, продължи и Иг се сети как, когато беше на петнайсет, един ден се беше спуснал с количката за пазаруване по писта „Ивъл Канивъл“^[1]: това всъщност беше основната повратна точка в живота му. Толкова бързо ли се спускаше тогава? Страхотно беше — начинът, по който количката набираше скорост, как животът приличаше на куршум, летящ към последната мишена, и беше невъзможно да забави ход или да свърне встрани, и като куршума, и ти не знаеше какво ще уцелиш, и никога нямаше да узнаеш нищо друго освен летенето и удара. Вира сигурно беше вдигнала над шейсет, когато се връза в оградата в дъното.

Иг се запъти към колата си, отново дишаше леко, стягащото чувство в гърдите му, от което му премаляваше, изчезна също толкова бързо, колкото се беше появило. Въздухът ухаеше на свежа трева, стоплена от слънцето в края на август, и на зелени листа. Иг не знаеше накъде ще тръгне сега — само че ще тръгне. Една черно-зелена ивичеста змия се изниза през поляната зад него, изглеждаше мокра. След нея изпъзля и втора, после трета. Той не забеляза.

Когато Иг седна зад кормилото на гремлина, той си засвирука. Денят наистина *беше* чудесен. Обърна гремлина на алеята и пое надолу по хълма. Шосето го чакаше там, където го бе оставил.

[1] Американски каскадьор, известен най-вече с извънредно опасните си скокове с мотоциклет. ↑

ЧЕРЕШИ

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Тя му изпращаше послание.

Отначало той не знаеше, че е тя, не знаеше кой го прави. Дори не знаеше, че това е послание. То започна десетина минути след началото на службата — проблясък на златиста светлина в периферията на зрението му, толкова ярка, че го накара да трепне. Той разтърка окото си, опита се да прогони с търкане сияйното петно, което сега плаваше пред него. Когато зрението му се поизбистри, той се огледа за източника на светлина, ала не успя да го открие.

Момичето седеше от другата страна на пътеката, през една скамейка от него, и беше облечено с бяла лятна рокля, и той никога досега не го беше виждал. Погледът му постоянно се плъзваше към нея — не защото смяташе, че тя има нещо общо със светлината, а защото тя беше най-хубавото нещо за гледане от другата страна на пътеката. И той не беше единственият, който мислеше така. Едно дългуресто момче с царевична коса, толкова руса, че чак бяла, седеше точно зад нея и понякога като че се навеждаше напред да погледне през рамото ѝ, надолу към предницата на роклята ѝ. Иги не беше виждал момичето никога преди, но смътно си спомняше момчето от училище, мислеше, че той май е една година по-голям от него.

Игнейшиъс Мартин Периш търсеше прикрито ръчен часовник или гривна, които можеха да уловят светлината и да я отразят в окото му. Оглеждаше хората с метални рамки на очилата, жените с халки, висящи от ушите им, но не можеше да определи точно какво причинява този дразнещ проблясък. Но най-вече гледаше момичето, с нейната червена коса и оголени бели ръце. Имаше нещо в белотата на тези ръце, което ги караше да изглеждат по-разголени от голите ръце на останалите жени в църквата. Много червенокоси имаха лунички, но тя изглеждаше така, сякаш е изваяна от парче сапун.

Когато се отказа да търси източника на светлината и обърна лице напред, златната светлина се завърна, ослепителен проблясък. Беше подлудяващо, това *блещук-блещук* в лявото му око, като пеперудка от

светлина, която кръжеше около него, пърхаше в лицето му. Веднъж дори замахна към нея, опита се да я отблъсне настрани.

И тогава тя се издаде, прихна безпомощно, трепереше от усилието да сдържи смеха си. После му хвърли онзи поглед — бавен кос поглед, самодоволен и развеселен. Тя знаеше, че са я изловили и че няма смисъл да продължава да се преструва. Иг също знаеше, че тя е *възнамерявала* да я изловят, да продължи, докато я разкрият — мисъл, която накара кръвта му леко да кипне. Тя беше много хубава, горе-долу негова връстничка, косата ѝ беше сплетена в копринено въже с цвета на черни черешки. Тя си играеше с изящно златно кръстче, окачено на шията ѝ, и го въртеше деликатно; то хващаше слънчевите лъчи и сияеше, превръщаше се в кръстовиден пламък. Тя проточи жеста, превърна го в своего рода признание, а после обърна кръстчето.

След това Иг вече не беше способен да обърне и най-малкото внимание на това какво говореше отец Моулд зад олтара. Повече от всичко желаше тя отново да погледне към него, и дълго време тя не погледна — своеобразно сладко отричане. Но после отново извъртя очи към него, дяволито и бавно. Втръчена право в него, тя завъртя кръстчето така, че да заблести в очите му — два кратки проблясъка и един дълъг. Мина време и тя му присветна в друга последователност, този път три кратки проблясъка. Гледаше го в очите, докато му присветваше с кръстчето, и се усмихваше, ала унесено, сякаш е забравила за какво се усмихва. Съсредоточеният ѝ поглед намекваше, че тя *иска* той да разбере нещо, че нейната игра с кръстчето беше важна.

— Мисля, че това е Морзовата азбука — промълви тихо бащата на Иг с ъгълчето на устата си: осъден, който говори с друг осъден в двора на затвора.

Иг трепна — нервна рефлекторна реакция. От няколко минути „Светото сърце на Дева Мария“ се беше превърнала в телевизионно шоу, което вървеше за фон и звукът беше намален до едва доловимо мърморене. Но когато баща му заговори, Иг се стресна, излезе от унеса си и отново осъзна къде се намира. Освен това разтревожен откри, че пенисът му леко се е надървил в гащите и пари крака му. Важно беше отново да спадне. Всеки момент щяха да се изправят за финалния химн и той щеше да издуе отпред панталоните му.

— Какво? — попита той.

— Тя ти казва: „Стига си ми зяпал краката — каза Дерик Периш отново с ъгълчето на устата си, като умник от филмите. — Или ще ти посиня окото.“

Иг се опита да си прочисти гърлото и издаде смешен звук.

Сега Тери се опитваше да види. Иг седеше от вътрешната страна на пътеката, отдясно беше баща му, после майка му, после Тери, и големият му брат трябваше да изпружва врат, за да види момичето. Той обмисли достойнствата ѝ — тя пак се беше обърнала с лице напред — и прошепна шумно:

— Съжалявам, Иг, нямаш шанс.

Лидия го тупна по тила със сборника си с химни.

— По дяволите, мамо! — възкликна Тери, и тя пак го тупна с книгата по главата.

— Няма да говориш такива думи тук! — прошепна му тя.

— Защо не удариш Иг? — отвърна Тери шепнешком. — Той е тоя, дето оглежда малки червеноски. Похотливи мисли му се въртят в главата. Той жадува. Погледни го. По лицето му си личи. Виж му ненаситеното изражение.

— Ненаситното — поправи го Дерик.

Майката на Иг го погледна и бузите му пламнаха. Тя премести поглед от него към момичето, която не им обръщаше никакво внимание и се преструваше на заинтересувана от отец Моулд. След малко Лидия се намуси и се загледа към предната част на църквата.

— Добре — каза тя. — Почвах да се чудя дали Иг не е гей.

А после дойде време за пеене и всички се изправиха, и Иг отново погледна момичето, което отвори уста да запее, ала вместо това изохка — тихо, но се чу. Тя тъкмо смяташе да му присветне с кръстчето, когато фината златна верижка се разкопча и се изплъзна в ръката ѝ.

Иг я гледаше как наведе глава и се опита да я закопчае. После нещо се случи и предизвика неблагоприятен обрат за него. Русият хубавец, който стоеше зад нея, се наведе и посегна колебливо, непохватно към тила ѝ. Опитваше се да ѝ закопчае колието. Тя трепна, отдръпна се на крачка напред и го изгледа стреснато и не особено дружелюбно.

Русият не се изчерви, не изглеждаше да се е притеснил. Приличаше не толкова на момче, колкото на класическа скулптура, със строгите, свръхестествено спокойни, съвсем леко намусени черти на

млад Цезар, на някой, който би могъл с един най-обикновен обърнат палец да хвърли тайфа окървавени християни на лъвовете. Години по-късно прическата му, тази ниско подстригана шапка от руси до бяло коси ще бъде популяризирана от Маршал Матърс, но през онази година тя изглеждаше спортна и с нищо незабележителна. Освен това носеше вратовръзка — проява на класа. Той каза нещо на момичето, но тя поклати глава. Баща ѝ се наведе към нея, усмихна се на момчето и сам се залови с колието.

Иг се успокои. Цезар беше допуснал тактическа грешка, като я бе докоснал, когато тя не го очакваше, беше я издразнил, вместо да я очарова. Бащата на момичето се занимава известно време с колието, но после се засмя и поклати глава, защото не можеше да се поправи, и тя също се засмя и го взе от него. Майка ѝ изгледа сърдито и двамата и момичето и баща ѝ отново запяха.

Службата свърши, разговорите се надигнаха като вода, която изпълва вана — църквата беше контейнер с особен обем, естествената ѝ тишина бързо бе изместена от шума. На Иг винаги най-много му бе вървяла математиката и той рефлексивно се замисли за вместимост, обем, инварианти и преди всичко за абсолютни стойности. По-късно се оказа, че го бива по логическа етика, но това беше може би само продължение на онази част от него, която бе добра в точните уравнения и убеждаването на числата да слушкат.

Искаше да я заговори, ала не знаеше какво да каже и след малко вече бе загубил своя шанс. Когато излезе измежду скамейките на пътеката, тя го погледна, внезапно обхваната от срамежливост, ала усмихната, и тогава младият Цезар изникна до нея — извисяваше се над нея и ѝ разправяше нещо. Баща ѝ отново се намеси, подбутна я напред и някак си успя да се напъха между нея и юношата император. Таткото се усмихна на хлапето мило и дружелюбно, но когато заговори, той избутваше дъщеря си пред себе си, подкарваше я, увеличаваше дистанцията между нея и момчето със спокойно, разумно, благородно лице. Цезарят като че това не го засегна и той не се опита да я догони, а кимна търпеливо, дори отстъпи встрани, за да пропусне майката на момичето и някакви възрастни дами — лели? — да преминат покрай него.

С баща ѝ, който продължаваше да я подбутва, нямаше шанс да я заговори. Иг я гледаше как се отдалечава и му се искаше тя да се

огледа назад и да му помахна, но тя не го направи — разбира се, че не. Дотогава пътеката вече беше задръстена от тръгващи си хора. Бащата на Иг сложи ръка на рамото му, за да му даде да разбере, че ще изчакат, докато се поразчисти. Иг гледаше как младият Цезар ги подминава. Той беше там със своя баща, мъж с гъсти руси мустаци, които се сливаха с бакенбардите му и му придаваха вид на лошия от уестърн с Клинт Истууд, някой, който да застане отляво на Лий Ван Клиф и да го застрелят в началната престрелка на последната битка.

Най-сетне движението по пътеката се сви до струйка и бащата на Иг свали ръката си от рамото му, за да му съобщи, че могат да тръгват. Иг излезе от реда и пропусна родителите си да минат, какъвто навик имаше, за да може да излезе с Тери. Погледна с копнеж към скамейката на момичето, сякаш по някакъв начин тя можеше да се появи отново там, и щом погледна, дясното му око се изпълни с проблясък на златна светлина, все едно всичко започваше отначало. Той трепна, замижа с окото и отиде при скамейката ѝ.

Тя беше оставила там златното си кръстче, то лежеше върху нагънатата златна верижка в квадратче от светлина. Може би го беше оставила и после го беше забравила, когато баща ѝ я припря, за да я отдалечи от русото момче. Иг я взе — очакваше да е студена. Но тя беше топла, възхитително топла — монетка, оставена цял ден на слънцето.

— Иги? — повика го майка му. — Идваш ли?

Иг стисна колието в юмрук, обърна се и тръгна бързо по пътеката. Беше важно да я настигне. Тя му беше оставила шанс да я впечатли, да бъде откривателят на загубени неща, да се прояви едновременно като наблюдателен и загрижен. Но когато стигна до вратата, нея вече я нямаше. Мярна я на задната седалка на едно комби, облицовано отвън с ламперия, с една от лелите си — родителите ѝ седяха отпред и колата потегляше от бордюра.

Е... Няма нищо. Следващата неделя нямаше да избяга, и когато Иг ѝ го върне, то вече нямаше да е повредено и той щеше да знае точно какво да каже, когато се представи.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Три дни преди първата среща на Иг и Мерин един пенсиониран военнослужещ, който живееше от северната страна на Пуул Понд, Шон Филипс, се събуди в един часът през нощта от стоманен взрив, който щеше да му спуска тъпанчетата. Отначало, замаян от съня, си помисли, че пак се намира на кораба „Айзенхауер“ и че някой току-що е изстрелял зенитна ракета. После чу писъка на гуми и смях. Стана от пода — беше паднал от леглото и си беше ударил хълбока — и дръпна пердето от прозореца тъкмо навреме, за да види нечий смотан „Роуд Рънър“ да офейква. Пощенската му кутия беше изкъртена от стойката и лежеше сред чакъла, разкривена и димяща. Беше пробита на толкова места, че все едно я бяха обстреляли с пушка.

По-късно следобед имаше и друг взрив, този път в контейнера за боклук зад магазина „Уулуъртс“. Бомбата гръмна с дрънчене и изригна буци горящ боклук на десетина метра нагоре във въздуха. Изсипа се огнена градушка от пламтящи вестници и опаковъчни материали, повредени бяха няколко паркирани коли.

В неделята, когато Иг се влюби, или поне страстно пожела непознатото момиче, седнало от другата страна на пътеката срещу него в „Светото сърце“, в Гидиън отново избухна поредният взрив. Черешова бомба^[1] с експлозивна сила, приблизително равна на една четвърт пръчка тринитротолуен, избухна в една тоалетна в Макдоналдс на Харпър стрийт. Отвя седалката, строши чинията, изкърти казанчето, наводни етажа и изпълни мъжката тоалетна с мазен черен дим. Сградата беше евакуирана, докато началникът на пожарната не реши, че е безопасно да се влезе отново. Репортаж за инцидента излезе на първа страница на „Гидиън Леджър“ в понеделник; завършваше с молба от началника на пожарната към отговорните за това да престанат, преди някой да е загубил пръст или око.

Неща гърмяха из целия град от седмици. Беше се започнало няколко дни преди Четвърти юли и продължи много след празника, с нарастваща честота. Терънс Периш и приятелят му Ерик Ханити не

бяха главните виновници. Те не бяха унищожили ничие имущество освен собственото си, а и двамата бяха твърде млади, че да се разкарват с коли в един през нощта и да вдигат във въздуха пощенски кутии.

Но...

Но Ерик и Тери бяха на плажа в Сийбрук, когато братовчедът на Ерик Джереми Ригс влезе в склада с фойерверки там и излезе със сандък с четирийсет и осем старовремски черешови бомби, които твърдеше, че били произведени в доброто старо време, преди силата на подобни експлозивни да бъде ограничена от законите за безопасност на децата. Джереми беше дал шест от тях на Ерик — закъснял подарък за рождения му ден, каза той, въпреки че действителната му подбуда можеше да е съжаление. Бащата на Ерик беше без работа от повече от година и беше болнав.

Възможно е Джереми Ригс да беше нулевият пациент в центъра на чума от взривове и всичките многобройни бомби, които гръмнаха онова лято, по някакъв начин да бъдат проследени до него. Или може би Ригс ги беше купил само защото другите момчета ги купуваха, защото така се правеше. Може би имаше много точки на зараза. Иг така и не разбра, а и в края на краищата нямаше значение. Това беше все едно да се чудиш как злото е дошло на света или какво се случва с човека, след като умре: интересно философско упражнение, но и странно безсмислено, тъй като злото и смъртта съществуваха независимо защо, как и какво означаваше това. Значение имаше само това, че в началото на август и Ерик, и Тери ги беше прихванала треската да вдигат разни неща във въздуха също като всички останали момчета тийнейджъри в Гидиън.

Самите бомби се наричаха „Черешите на Ева“, червени топки колкото киселици с фината зърнеста структура на тухла и силуета на почти гола жена, отпечатан отстрани. Тя беше сладурана с наперен бюст и с неправдоподобните пропорции на момичетата, които украсяваха калниците на камионите — цици като плажни топки и талия на оса, по-тънка от бедрата ѝ. Като отстъпка спрямо скромността тя носеше на чатала си нещо, което приличаше на кленово листо и това доведе Ерик Ханити до заключението, че е фенка на „Торонто Мапъл Лийфс“^[2] и следователно — шибана канадска курва, която си проси да ѝ палнеш циците.

За първи път Ерик и Тери гръмнаха една в гаража на Ерик. Пъхнаха една черешка в кофа за боклук и си плюха на петите. Гърмът, който последва, събори кофата, разсипа я по бетона и изстреля капака в мертеците. Капакът пушеше, когато падна, изкривен по средата все едно някой се е опитвал да го прегъне надве. Иг не беше там, но чу всичко за това от Тери, който каза, че след това ушите им звънели така силно, че никой от тях не чувал крясъците на другия. И други предмети последвали във верига от разрушения: Барби в естествен ръст, стара гума, която пуснали да се търкаля надолу по един хълм с бомба, залепена с тиксо вътре в нея, и една диня. Иг присъства точно на никой от въпросните взривове, но брат му неизменно се погрижвал да го информира пространно какво е изпуснал. Иг знаеше например, че от Барбито нищичко не останало освен едно обгорено стъпало, което паднало от небето и изтропало върху асфалта на автомобилната алея на Ерик налудничав обезтелесен степ, и че от вонята на горящата гума на всички, които я подушили, им приляло и им се завил свят, и че Ерик Ханити бил застанал твърде близо до динята, когато тя гръмнала и в резултат на това трябвало да се изкъпе. Подробностите вълнуваха и измъчваха Иг и към средата на август той почти отчаяно желаше да види как нещо се изпарява във въздуха.

И тъй, сутринта Иг влезе в килера и завари Тери да се мъчи да натика тринайсеткилограмова замразена пуйка в училищната си раница, той веднага разбра за какво му е тя. Иг не го помоли да дойде, не се и опита да го заплашва: *Нека дойда с теб, иначе ще кажа на мама.* Вместо това наблюдаваше как Тери се бори с раницата си и после, като стана ясно, че няма да стане, каза, че трябва да направят бохча. Извади анорака си от антрето, увиха птицата в него и всеки хвана по един ръкав. Да я мъкнат по този начин не беше трудно и ей така Иг дойде с него.

Бохчата ги закара чак на края на градската гора и после, скоро след като поеха по пътя, водещ към старата леярна, Иг забеляза количка за пазаруване, наполовина затънала в тресавище край пътя. Предното дясно колело криволичеше бясно и ръжда се сипеше от нея в постоянна вихрушка, но все беше по-добре, отколкото да мъкнат цялата тая пуйка миля и половина. Тери накара Иг да бутне количката.

Старата леярна беше разпъзляла се средновековна крепостна кула от черни тухли, от едната ѝ страна стърчеше голям крив комин, а

стените ѝ бяха надупчени като швейцарско сирене с дупки, в които някога е имало прозорци. Заобикаляха я няколко акра старинен паркинг — макардамът беше толкова нацепен, че почти се разпадаше, и през него прорастаха буцести туфи трева. Онзи следобед мястото беше оживено — деца караха скейтборд из руините, в една кофа за боклук отвън гореше огън. Група хаймани тийнейджъри — две момчета и мърляво момиче — стояха около пламъците. Единият беше набучил на шиш нещо, което приличаше на безформен кренвирш. Беше почерняло и разкривено, и над него се виеше сладък синкав дим.

— Я глейте — каза момичето, дундеста блондинка с акне и джинси с ниска талия. Иг я познаваше, тя беше от неговия випуск. Глена някоя си. — Вечерята идва.

— Като че е шибаният Ден на благодарността — каза едното от момчетата, хлапе, облечено във фланелка с надпис HIGHWAY TO HELL^[3]. Той замахна широко към огъня в боклукчийската кофа. — Я мятайте вътре тая вкусна кучка.

Иг, едва навършил петнайсет и несигурен около непознати поголеми хлапета, беше загубил дар слово, гръклянът му се беше съсухрил, все едно вече получаваше пристъп на астма. Но Тери беше обигран. Две години по-голям и вече изкарал шофьорска книжка, Тери вече притежаваше някаква лукава грация и страстта на шоумена да забавлява публиката. Той заговори и за двамата. Той винаги говореше и за двамата — такава му беше ролята.

— Вечерята май е готова — Тери кимна към набученото на шиша нещо. — Хотдогът ви е изгорял.

— Не е хотдог! — кресна момичето. — Лайно е! Гари пече кучешко лайно! — И тя се преви на две, като се хилеше гръмогласно. Джинсите ѝ бяха стари и износени, а прекалено тесният ѝ потник с гол гръб изглеждаше като купен на половин цена от „Кей Март“, но върху него бе облякла хубаво кожено яке с европейска кройка. То не пасваше нито на останалите ѝ дрехи, нито на времето, и първата мисъл на Иг беше, че е откраднато.

— Искате ли да си хапнете? — попита хлапето с фланелката HIGHWAY TO HELL, махна пръчката от огъня и я поднесе към Тери. — Опечено до съвършенство.

— Стига бе, пич — отвърна Тери. — Аз съм гимназист девственик, свиря на тромпет в маршов оркестър и имам малка пишка.

И без това ям лайна колкото си щеш.

Хайманите избухнаха в смях, може би не толкова заради казаното, колкото заради това кой го казваше — строен хубавец с избеляла кърпа с десена на американското знаме, вързана на главата му, за да придържа назад рошавата му черна коса — и начинът, по който бе казано: с жизнерадостен тон, като че той весело се гавреше с някой друг, а не със себе си. Тери използваше шегите като хвърляния от джудо, като начин да отклонява енергията на другите от себе си, и ако не можеше да намери друг прицел на хумора си, с кеф дърпаше спусъка срещу себе си — склонност, която добре щеше да му служи години по-късно, когато правеше интервюта в „Оранжерията“ и молеше Клинт Истууд да го фрасне в лицето и после да му даде автограф върху счупения нос.

Магистралата към Ада погледна зад Тери, над разпукания асфалт, към едно момче, застанало на върха на писта „Ивъл Канивъл“.

— Ей, Турно! Обядът ти е готов.

Отново смях — въпреки че момчето, Глена, явно изведнъж се притесни. Момчето на върха на пътя дори не погледна към тях — стоеше и гледаше надолу към хълма, стиснал под мишница голям маунтинборд.

— Ще се пускаш ли? — провикна се Магистралата към ада, когато отговор не последва. — Или трябва да ти пекна чифт орехчета?

— Давай, Лий! — извика момчето и вдигна насърчително юмрук във въздуха. — Разбий я тая дъска!

Момчето на върха на пистата й хвърли кратък, презрителен поглед и в този миг Иг го разпозна — знаеше го от църквата. Беше младият Цезар. Тогава беше сложил вратовръзка, и сега също носеше, заедно с риза с копчета и къси ръкави, кафеникави къси панталони и високи кецове „Конверс“ без чорапи. Само с това, че държеше маунтинборд, той успяваше да накара облеклото си да изглежда леко алтернативно; фактът, че носеше вратовръзка беше иронична превземка, нещо, което би направил вокалистът на пънк група.

— Няма да се пусне — обади се другото момче край боклукчийската кофа, дългокосо хлапе. — Боже, Глена, тоя е по-голяма путка от теб.

— Майната ти — отреза го тя. За тайфата около боклукчийската кофа обидата на лицето й беше най-смешното нещо досега.

Магистралата към ада се разхили така, че пръчката се разтресе и печеното му лайно падна в пламъците.

Тери плесна леко Иг по ръката и те продължиха. Иг не съжеляваше, че си тръгва, откриваше нещо почти непоносимо тъжно в тяхната компания. Те нямаха какво да правят. Ужасно беше, че това е пълният сбор на техния летен следобед — изгоряло лайно и наранени чувства.

Те приближиха стройното русо момче — Лий Турно, очевидно — и отново забавиха крачка, щом стигнаха върха на пистата „Ивъл Канивъл“. Тук хълмът се спускаше стръмно надолу към реката, която проблясваше в тъмносиньо между черните стволове на боровете. Някога това е бил черен път, въпреки че беше трудно да си представиш как някой кара кола надолу по него, толкова стръмен и изровен беше; шеметна стръмнина, идеална да се преобърнеш. Две полузаровени, ръждиви тръби се показваха над земята и между тях имаше загладена бразда от утъпкана пръст, вдлъбнатина, излъскана до блясък от преминаването на хиляда маунтинбайка и десет хиляди боси крака. Бабата на Иг Вира му беше разказала, че през трийсетте и четирийсетте, когато на хората не им пукало какво изхвърлят в реката, по тези тръби леярната изливала шлаката във водата. Приличаха досущ на релси, на железница, липсваше само вагонетка за въглища или вагонче на увеселително влакче да ги повози. От двете страни на тръбите пътят представляваше ронеща се, изпечена на слънцето пръст, стърчащи камъни и боклуци. Здраво утъпканата пътека между тръбите предлагаше най-лесният път до долу и Иг и Тери забавиха крачка в очакване Лий Турно да се пусне.

Само че той не се пусна. Никога нямаше да се пусне. Той остави дъската на земята — на нея беше нарисувана кобра и беше с големи, дебели, буцести гуми — и я забута напред-назад с един крак, сякаш за да провери как върви. Приклезна, вдигна дъската и се престори, че проверява как се върти едното колело.

Хайманите не бяха единствените, които му даваха зор. Ерик Ханити и рехава сбирщина от други момчета стояха в подножието на хълма, гледаха го накриво и от време на време подвикваха по някоя насмешка. Някой му кресна да си завре мъжки тампон в мъжагината и да се пусне най-последно. Отгоре, край боклукчийската кофа, Глена отново изписка:

— Яхай я, каубой! — Но под грубиянската ѝ веселост си личеше отчаянието.

— Е... — каза Тери на Лий Турно. — Тъй е то. Можеш да си изживееш живота като сакат или като мухльо.

— Това какво значи? — попита Лий.

Тери въздъхна.

— Значи: ще се пускаш ли?

Иг, който се беше пускал много пъти по пистата с маунтинбайка си, каза:

— Спокойно. Не се плаши. Пистата между тръбите е много гладка и...

— Не ме е страх — отвърна Лий, все едно Иг му беше отправил обвинение.

— Пускай се тогава — подкани го Тери.

— Едното от колелетата стърчи — отвърна хлапето.

Тери се разсмя. Гадно при това.

— Хайде, Иг.

Иг избута количката покрай Лий Турно и я вкара в канавката между тръбите. Лий погледна пуйката и челото му се набръчка от въпрос, който не зададе на глас.

— Ще я гръмнем — каза Иг. — Ела да гледаш.

— В количката за пазаруване има детска седалка — обади се Тери. — В случай, че искаш да те закараме до долу.

Беше гадно да го каже и Иг направи съчувствена гримаса на Лий, но лицето на Лий беше непроницаемо като на Спок на капитанския мостик на „Ентърпрайз“. Той стоеше отстрани, притиснал дъската до гърдите си, и ги гледаше как се отдалечават.

Момчетата долу чакаха тях. Имаше и две момичета, по-големи момичета, може би достатъчно големи, че да следват в колеж. Те не бяха на брега на реката с момчетата, а се приличаха на слънце на Ковчега, по горнища на бански и отрязани джинси.

Ковчега беше на малко повече от километър от брега — широка бяла скала, която лъщеше на слънцето. Каяците им лежах на малкия пясъчен нанос, който изтъняваше нагоре по реката, далече от нея. Гледката на тези момичета, изпънали се върху скалата, накара Иг да се влюби в света. Две брюнетки — можеше да са сестри — със стегнати, покрити със загар тела и крака до ушите, седяха и си приказваха с

приглушени гласове и зяпаха момчетата. Дори и с гръб към Ковчега Иг усещаше присъствието им, сякаш момичетата, а не слънцето, бяха основният източник на светлина, огряваща брега.

Около дузина момчета се бяха събрали за шоуто. Те седяха безразлично по клоните на дърветата, надвиснали над водата, или яхнали маунтинбайкове, или покачени на големите камъни, и до едно се опитваха да си докарат пичовски нещастен вид. Това беше още един страничен ефект от присъствието на момичетата на скалата. Всяко момче там искаше да изглежда по-голямо от другото, твърде възрастно изобщо да се намира там. Ако можеха — с киселия си вид и напопаните пози — да намекнат някак, че са в района само защото трябва да наглеждат по-малкото си братче — още по-добре.

Може би защото наистина наглеждаше по-малкия си брат, на Тери му бе позволено да бъде щастлив. Той извади замразената пуйка от количката за пазаруване и я разходи към Ерик Ханити, който стана от близкия камък и изтупа дъното на панталоните си.

— Дай да я опечем тая кучка — каза Ерик.

— Заплювам си кълка — рече Тери и няколко момчета се разсмяха против волята си.

Ерик Ханити беше връстник на Тери, груб, недодялан дивак, цапнат в устата и ръце, които умееха да хващат футболна топка, да хвърлят пръчка, да поправят малко моторче и да ступват задници. Ерик Ханити беше супергерой. Като бонус, баща му беше бивш щатски кавалерист, прострелян при това, макар и не в престрелка, а при злополука в казармата — друг офицер, на третия ден от службата му, беше изтървал заредена пушка калибър 30–06, и куршумът беше уцелил Брет Ханити в корема. Сега бащата на Ерик имаше бизнес — продаваше картички с бейзболисти, въпреки че Иг се бе мотал наоколо достатъчно дълго, за да се сдобие с чувството, че истинският му бизнес е свързан с борбата със застрахователната компания за споразумение за сто хиляди долара, които уж трябваше да пристигнат всеки момент, но тепърва предстоеше да се материализират.

Ерик и Тери примъкнаха замразената пуйка върху един стар пън, прогнил в средата, където се беше образувала влажна дупка. Ерик настъпи с крак птицата и я набута надолу. Тя едвам се напъха, и по ръбовете на дупката се надиплиха тлъстини и кожа. Двата крака —

розови кости, обвити в сурово месо — бяха притиснати един към друг и смачкали кухината за пълнене на пуйката до бяла муцка.

От джоба си Ерик извади последните си две черешови бомби и остави едната встрани. Не погледна момчето, което взе излишната и останалите момчета, които се накупчиха наоколо, зяпнаха я и заиздаваха одобрителни звуци. Иг си помисли, че Ерик е оставил втората си бомба само за да предизвика точно тази реакция. Тери взе другата бомба и я набута вътре в пуйката. Фитилът, дълъг почти петнайсет сантиметра, щръкна неприлично от нацупената дупка в задницата на пуйката.

— Всички трябва да си намерите прикритие — каза Ерик — или ще се накичите с пуйка за вечеря. И ми върнете другата. Ако някой се опита да ми отмъкне последната черешка, тая птица няма да е единствената, дето ще ѝ набутат артилерия в гъза.

Момчетата се разпръснаха и приклегнаха в ниското на брега, в заслона на дървесните стволоче. Въпреки старанията им да изглеждат незаинтересовани, във въздуха около тях като хелий се носеше нервно очакване. Момчетата на скалата също се заинтересуваха, виждаха, че нещо ще става. Едната застана на колене, затули очите си с длан и се загледа в Тери и Ерик. Копнеж прободя Иг — искаше му се да съществуваше някаква причина вместо тях тя да погледне него.

Ерик стъпи на ръба на пъна и извади запалка, която щракна и се възпламени. Фитилът заразпръсква бели искри. Ерик и Тери не помръдваха, загледани замислено надолу, сякаш имаха някакви съмнения дали ще се запали. После заотстъпваха назад, но никой от тях не бързаше. Добре го изиграха, внимателно изработен сценичен непукизъм. Ерик беше казал на другите да се прикрият, и всички бяха хукнали да се подчиняват — което накара Ерик и Тери да изглеждат стоманени и невъзмутими, когато останаха, за да запалят бомбата и после се оттеглиха бавно, без да бързат от мястото на взрива. Те изминаха двайсет крачки, но не се снишиха и не се скриха зад нищо, и не откъсваха очи от трупа. Фитилът пращя около три секунди, а после спря. И нищо не се случи.

— Мамка му — изруга Тери. — Може да се е намокрила.

Той пристъпи една крачка обратно към пъна.

Ерик го сграбчи за ръката.

— Задръж. Понякога тя...

Но Иг не чу останалата част от изречението. Никой не я чу. Тринайсеткилограмовата пуйка на Лидия Периш избухна с разрушителен трясък, така гръмовен, толкова мощен и внезапен, че момчетата на скалата изпищяха. Мнозина от момчетата — също. И Иг би изпищял, но взривът като че беше изкарал всичкия въздух от слабите му дробове и той можеше само да хрипти.

Пуйката изхвърча като огнено кълбо и се пръсна. И пънът също се взриви наполовина. Димящи парчета дърво се разхвърчаха вихрено из въздуха. Небесата се разтвориха и от тях заваля месо. Кости, все още накичени с треперещи бучки сурова розова плът, се сипеха отгоре, тракаха в листата и отскачаха от земята. Части от пуйката цамбурваха в реката — *пляс, пляс, пльок*. По-късно, когато разказваха, много момчета твърдяха, че момчетата на Ковчега били накичени с парчета сурово пуешко, подгизнали от птича кръв като мацката от шибания филм „Кери“; но те разкрасяваха историята. Най-далече отхвърчалите парчета от птицата паднаха на цели шестстотин метра от скалата.

Ушите на Иг бяха като натъпкани с памук. Някой пищеше възбудено, надалече от него — или поне му се струваше, че е много надалече. Но когато се огледа назад през рамо, откри, че пищящото момиче стои почти зад гърба му. Беше Глена с нейното от страхотно по-страхотно кожено яке и впит в циците потник. Стоеше до Лий Турно, стиснала двата му пръста с ръка. Другата ѝ ръка беше вдигната във въздуха и стисната в юмрук толкова здраво, че кокалчетата ѝ бяха побелели — селяндурски триумфален жест. Когато Лий забеляза какво прави тя, безмълвно изплъзна пръстите си от хватката ѝ.

И други звуци се втурнаха в тишината: крясъци, дюдюкания, смях. Още щом последните останки от пуйката паднаха на земята, момчетата изскочиха от скривалищата си и заскачаха наоколо. Някои нагребиха разцепени кости, захвърляха ги във въздуха и се преструваха, че приклякат, изиграваха мига на взрива. Други наскачаха по ниските клони — преструваха се, че току-що са стъпили върху мини и те са ги запратили в небето. Люлееха се напред-назад, увиснали на клоните, и виеха. Едно хлапе се впусна в танц, кой знае защо куфееше с въображаема китара и явно не усещаше, че парче сурова пуешка кожа се е шляпнало в косата му. Всичко приличаше на кадри от документален филм за природата. Стремехът да впечатлят момчетата на скалата за миг загуби значение — поне за повечето от тях. Веднага

щом пуйката изригна, Иг се беше огледал към реката да види дали те са добре. Още ги гледаше — наблюдаваше ги как се изправят, смеят се и жизнерадостно бърборят помежду си. Едната кимна към реката, а после се упъти по пясъчния нанос към каяците. Скоро щяха да си тръгнат.

Иг се опита да измисли някаква хитрина, която да ги накара да останат. Количката за пазаруване беше у него, той се изкачи няколко крачки нагоре по пистата и после се пусна с нея по хълма, застанал отзад — просто да се намира на работа, защото мислеше по-успешно в движение. Направи го веднъж, после пак, така вгълбен в мислите си, че изобщо не осъзнаваше какво прави.

Ерик, Тери и останалите момчета се бяха насъбрали в рехавата група около тлеещите останки на пъна, за да огледат щетите. Ерик търкаляше в дланта си последната останала черешка.

— Се'а к'о ше гръмнеш? — попита някой.

Ерик се намръщи замислено и не отговори. Момчетата около него започнаха да дават предложения и скоро вече се надвикваха един друг, за да ги чуят. Някой каза, че може да домъкне бут шунка, за да го гръмнат, но Ерик тръсна глава.

— Мръвки вече гърмяхме — каза той.

Някой каза, че трябва да зложат черешката в един от мръсните памперси на сестричката му. Трети допълни „Само ако е на дупето ѝ в момента“, и екна дружен смях.

После въпросът се повтори — *Се'а к'о ше гръмнеш?* — и този път последва пауза, докато Ерик вземе решение.

— Нищо — заяви той и пхна черешката в джоба си.

Сбирщината от момчета нададе отчаяни викове, но Тери, който си знаеше ролята в тази сцена, кимна одобрително. Последваха предложения и пазарлъци. Едно момче каза, че щяло да замени за нея мръсните филми на баща му. Друго — че би заменило за нея мръсните домашни видеоклипчета на баща му.

— Сериозно, в кревата майка ми е направо щура кучка, баци — каза той и момчетата нападаха един върху друг, смеейки се безпомощно.

— Шансът да си дам последната черешка е толкова голям — каза Ерик, — колкото някой от вас, педали, да се метне на тая количка за

пазаруване и да се пусне на голо с нея от върха на хълма. — И той посочи с палец над рамото си към Иг и количката за пазаруване.

— Аз ще се пусна от върха на хълма с нея — каза Иг. — Гол.

Заобръщаха се глави. Иг стоеше на няколко стъпки от тайфата момчетии, скупчени около Ерик, и отначало явно никой не знаеше кой се е обадил. После се чу смях и невярващи дюдюкания. Някой замери Иг с пуешка кълка. Той се сниши и тя прелетя над него. Когато Иг се изправи, видя, че Ерик Ханити го гледа втренчено и прехвърля последната си черешова бомба от ръка в ръка. Тери стоеше точно зад Ерик — сега лицето му беше каменно и той клатеше глава, почти незабележимо: *Не, няма.*

— Ти вярно ли? — попита Ерик.

— Ще ми я дадеш ли, ако се пусна с тая количка по хълма без дрехи?

Ерик Ханити го огледа с присвити очи.

— Чак до долу. Гол. Ако количката не стигне до долу, нищо няма да получиш, ако ще и да си строшиш шибания гръбнак.

— Пич — обади се Тери. — Не ти давам. Какво според теб ще кажа на мама, да го еба, ако си одереш цялата кожа от мършавия бял гъз?

Иг изчака крясъците и смехът да утихнат, и отговори просто:

— Няма да пострадам на хълма.

Ерик Ханити заяви:

— Договорихме се с тебе. Искам да я видя тая дивотия.

— Чакай, чакай, чакай! — засмя се Тери и размаха ръка във въздуха. Той изтърча по сухата земя до Иг, заобиколи количката и го хвана за лакътя. Хилеше се, когато се наведе да му говори на ухо, но гласът му беше тих и суров:

— Я се разкарай! *Няма* да се пускаш по тоя хълм и да си развяваш патката, и да ни излагаш и двама ни като малоумни тъпанари!

— Защо? Къпали сме се голи тук долу. Половината от тия пичове вече са ме виждали без дрехи. Другата половина — Иг погледна към останалите от сборището — не знаят какво са изпусkali.

— Нямах молитва да стигнеш здрав и читав долу, като се пуснеш по хълма с това чудо. Това е шибана количка за пазаруване, Иг.

Колелата ѝ са *ей толчави*. — Той вдигна палец и показалец и ги склучи в кръгче.

Иг каза:

— Ще се справя.

Устните на Тери се разтвориха в сърдита, ядосана присмехулна усмивка. Ала очите му... Очите му бяха уплашени. Тери вече си представяше как Иг е размазал почти цялото си лице по склона и лежи, оплетена и стенеща пихтия, на средата на пътя. Иг бе обзет от някаква нежна жалост към Тери. Тери беше готин, по-готин, отколкото Иг щеше да е някога, но се страхуваше. Страхът му толкова стесняваше полезрението му, че не можеше да види нищо друго, освен неговият провал. Иг беше друга направа.

Сега и Ерик Ханити се беше вторачил напред.

— Остави го да прави каквото си иска. Няма ти да си трошиш главата. Той може и да си я строши, но ти — не.

Тери поспори още малко с Иг, не с думи, а с поглед. Това, което най-сетне го накара да извърне очи, беше един звук — тихо презрително изпръхтяване. Лий Турно се обръщаше, за да прошепне нещо на Глена, като вдигна ръка, за да прикрие устата си. Но кой знае защо склонът на хълма в този момент бе необяснимо притихнал, и гласът на Лий се чу, и всеки на три метра от него го чу как казва: — ... не ни трябва да сме тука, когато пристигне линейката да изстърже тоя кретен от хълма...

Тери се завъртя към него с лице, сбръчкано от гняв.

— А, никъде недей да ходиш. Стой си тука с тоя твой маунтинборд, дето те е шубе да го подкараш, та да видиш шоуто. Може пък да ти се иска да видиш как изглеждат чифт топки. Записвай си.

Събралите се момчета избухнаха в смях. Бузите на Лий Турно пламнаха, после потъмняха до най-тъмночервения цвят, който Иг беше виждал на човешко лице, цветът на дявола от рисуваните филмчета на Дисни. Глена хвърли на кавалера си поглед, едновременно страдалчески и леко отвратен, после се дръпна на крачка от него, сякаш неговата скапанящина може да е заразна.

Във веселата врява, която последва, Иг измъкна ръцете си от хватката на Тери и подкара количката нагоре по хълма. Буташе я през бурените около пистата, защото не искаше момчетата, които се изкачваха подире му по склона, да узнаят онова, което знаеше той, да

видят онова, което бе видял. Не искаше да дава шанс на Ерик Ханити да се измъкне. Публиката му го следваше припряно, блъскаха се и крещяха.

Иг не се бе отдалечил много, и колелцата на количката се натъкнаха на някакъв храст и тя яростно занесе встрани. Той се напъна да я изправи. Зад него мигом избухна веселие. Тери крачеше пъргаво до Иг, хвана количката отпред и я насочи направо, като клатеше глава. „Божичко“ — прошепна той едва чуто. Иг продължи напред, като тикаше количката пред себе си.

Още няколко крачки го изведоха на билото на хълма. Беше решен да го направи и затова нямаше причина да се двоуми или да се срамува. Той пусна количката, хвана шортите си за колана и ги смъкна надолу заедно с гащите, и кльощавият му бял задник лъсна пред момчетата долу. Надигнаха се викове на потрес и преувеличена погнуса. Иг се изправи, ухилен. Пулсът му се беше ускорил, но само малко — като на човек, който от бързо ходене преминава към леко бягане и тича да хване таксито, преди да са го изпреварили. Той изрита шортите си, без да събува кецовете, и съблече фланелката.

— Е — подвикна Ерик Ханити. — Сега недей да се стесняваш.

Тери се засмя, малко пискливо, и извърна очи. Иг се обърна с лице към тълпата — на петнайсет, гол, по топки и патка, следобедното слънце напече раменете му. Във въздуха се носеше миризмата на дима от огъня в боклукчийската кофа, където Магистралата към ада още стоеше с дългокосото си приятелче.

Магистралата към ада вдигна ръка, изпълнал кутрето и показалеца си в универсалния знак за дяволски рога, и се провикна: — Баси, йе, бейби! Стриптийз!

По някаква причина това въздейства на момчетата по-силно от всичко казано досега; няколко се хванаха за коремите и се превиха, като се задъхваха, все едно реагираха на някакъв токсин във въздуха. За себе си обаче Иг се изненада колко спокоен се чувства, чисто гол, без да броим кецовете му за тенис с хлабави връзки. Не му пукаше, че е гол пред другите момчета, а момичетата на Ковчега щяха да го мярнат само за миг, преди да цопне в реката — мисъл, която не го тревожеше. Мисъл, която всъщност радостно го гъделичкаше, ниско долу, в дълбините на корема. Разбира се, едно момиче вече го гледаше — Глена. Повдигната на пръсти зад тълпата и с чене, увиснало в

смесен израз на изненада и веселие. Гаджето ѝ Лий не беше с нея. Не ги беше последвал нагоре по хълма, очевидно *не* желаше да види как изглеждат топките.

Иг подкара количката напред и я нагласи на място, като използваше моментния хаос, за да се подготви за спускането. Никой не обръщаше внимание колко внимателно нагласи количката за пазаруване между полузакопаните в земята тръби.

Онова, което Иг бе открил, докато се взеше с количката на кратки разстояния в подножието на хълма, беше, че разстоянието между двете стари ръждясали тръби, стърчащи от пръстта, беше грубо половин метър и че задните колелца на количката влизаха точно между тях. От двете страни оставаше малко повече от половин сантиметър пространство, и когато някое от четирите колелца се изметнеше и се опиташе да преобърне количката — Иг бе забелязал, че ще се натъкне на тръбата и ще се обърне обратно. Много беше вероятно по стръмния път надолу количката да се препъне в камък и да се прекатури. Обаче нямаше да се отклони и преобърне. Нямаше *как* да се отклони. Щеше да върви между двете тръби като влак по релси.

Все още стискаше дрехите си под мишница, обърна се и ги подхвърли на Тери.

— Недей да ходиш никъде с тях. Това скоро ще приключи.

— Ти го каза — отвърна Ерик и се надигна нова вълна от смях, но думите му не предизвикаха веселия рев, който може би заслужаваха.

Сега, когато моментът бе дошъл и Иг държеше количката за дръжката и се готвеше да полети в пространството, той забеляза няколко разтревожени лица сред зяпащите момчета. Някои от по-големите и по-разумни на вид хлапета се поусмихваха озадачено, и в очите им се четеше някакво тревожно знание, първото притеснение, че някой трябва да прекрати това, преди да е отишло по-далече и Иг да пострада сериозно. Иг осъзна, че ако не се пусне *веднага*, някой може да повдигне разумни възражения.

— Доскоро — подвикна Иг, преди някой да се опита да го спре, бутна напред количката и леко се качи отзад.

Това беше етюд за перспектива — двете тръби, които водеха надолу по склона и се събираха неотклонно в последната точка, куршумът и дулото. Почти от мига, в който той стъпи на количката,

той се втурна напред сред еуфорична тишина, нарушавана само от скърцането на колелетата и трополенето и трясъците на стоманената рамка. Видя как река Ноулс се устремява към него от ниското, черната ѝ повърхност, обкичена с диаманти от слънчевите лъчи. Колелетата тракаха наляво и надясно, удряха се в тръбите и те ги вкарваха обратно в пътя, точно както Иг знаеше, че ще се случи.

След малко количката вече се носеше с такава скорост, че нищо не можеше да направи, освен да стиска. Не беше възможно да спре, да скочи от нея. Не бе очаквал толкова бързо тя да ускори ход. Вятърът режеше голата му кожа тъй остро, че тя гореше, той гореше, докато падаше, горящият Икар. Количката се натъкна на нещо, на четвъртит камък, лявата ѝ страна подскочи над земята, и това бе краят, тя щеше да се прекатури, както се носеше с величествена финална скорост и голото му тяло щеше да бъде изхвърлено на релсите, и земята щеше да остърже кожата от него и да натроши костите му, както се бяха натрошили костите на пуйката — с внезапен взривен удар. Само че предното ляво колело задра горната извивка на тръбата и зави обратно в пътя. Тракането на колелата, въртящи се все по-бързо и по-бързо, се бе усилило до безумно, дразнещо свистене, налудничави трели.

Щом вдигна очи, той видя края на пистата, тръбите се събираха във финална точка преди пръстената рампа, по която щеше да изхвърчи над водата. Момичетата се бяха изправили на наноса, до каяците. Едната го сочеше с пръст. Той си представи как прелита над тях — гледай, гледай каква стана тя, Иг над луната прелетя!

Количката изхвърча със скърцане измежду тръбите и се стрелна към рампата като ракета, откачаща се от пусковата установка. Удари се във възвишението от пръст, той полетя във въздуха и небето се разтвори пред него. Слънчевият ден улови Иг, сякаш той беше топка, леко подхвърлена и уловена от ръкавица, стисна го за миг в нежната си шепа, и после количката изхвърча нагоре и назад, стоманената рамка го удари по лицето и небето го пусна и го запокити в мрака.

[1] Увеселителна бомбичка с кръгла форма и дълъг фитил. ↑

[2] „Кленовите листа“: хокеен отбор от Торонто, Канада; кленовият лист е националният символ на Канада. ↑

[3] „Магистрала към ада“ — албум на AC/DC. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Иг имаше фрагментарни спомени от времето, прекарано под водата, които по-късно приемаше за фалшиви, защото как би могъл да си спомня нещо, като беше в безсъзнание?

Спомените му бяха за тъмнина, и за рев, и за вихрено усещане за движение. Изсипаха го в гръмовен поток от души, изхвърлени от земята и от всякакво чувство за ред в този друг и по-стар хаос. Това му внушаваше ужас; мисълта, че може би това го чака след смъртта, го отвращаваше. Усещаше как е пометен, откъснат не само от живота, но и от Бога, от идеята за Бога, или от надеждата, или от разума, идеята, че нещата имат смисъл, че причината следва следствието, а не трябва да е така; Иг чувстваше, че смъртта не бива да е такава, дори и за грешниците.

Той се бореше, подет от този бесен поток от шум и нищо. Чернотата като че се пропука и отлюспи, за да разкрие за миг кално небе, но после отново се затвори над него. Когато усети, че изнемощява и потъва, сякаш нещо го сграбчи и задърпа изотдолу. После рязко под него изникна нещо по-твърдо. Като че беше кал. Миг по-късно чу далечен вик и го удариха по гърба.

Силата на удара го потресе, изби мрака от него. Очите му се отвориха изведнъж и той се втренчи в болезнено ярко сияние. Гадеше му се. Реката избликна от устата, от ноздрите му. Бяха го обърнали настрани в калта, ухото му допираше земята и той чуваше думкане — или тропотът на приближаващи стъпки, или тупкането на собственото му сърце. Течението го бе завлякло надолу от пистата „Ивъл Канивъл“, въпреки че когато се свести, в първия миг бе замаян и не бе сигурен колко надалече. Изгнил черен маркуч се хлъзгаше по размекнатата пръст на няколко пръста от носа му. Чак след като се изниза, той осъзна, че е била змия, която се е плъзнала край него покрай брега.

Листата горе започнаха да идват на фокус — трепкаха нежно на фона на озареното от слънце небе. Някой коленичеше до него, положил ръка на рамото му. Момчетата започнаха да изскачат пред погледа му — провираха се през храстите и щом го видяха, се втурнаха към него.

Иг не виждаше кой е коленичил до него, но беше сигурен, че е Тери. Тери го беше извадил от водата и го беше накарал отново да диша. Той се преобърна по гръб, за да погледне брат си в очите. Кльощаво, бледо момче с шапка от скрежноруса коса се взираше безизразно в него. Лий Турно разсеяно пригладжаше вратовръзката си на гърдите. Кафеникавите му шорти бяха чисто мокри. Иг нямаше нужда да пита защо. В този миг, докато се взираше в лицето на Лий, Иг реши, че и той ще започне да носи вратовръзки.

Тери излезе от храстите, видя Иги и би спирачки. Ерик Ханити го следваше по петите и така се блъсна в него, че едва не го събори. Наоколо се бяха скупчили вече двајсетина момчета.

Иг седна и притегли колене към гърдите си. Погледна пак Лий и отвори уста да заговори, но щом опита, силна болка прониза носа му, сякаш пак го беше счупил. Той се прегърби, изпръхтя и на земята капна червена кръв.

— Извинявай — каза той. — Извинявай за кръвта.

— Помислих, че си умрял. Приличаше малко на умрял. Не дишаше. — Лий трепереше.

— Е — каза Иг. — Сега вече дишам. Благодаря ти.

— Какво е направил той? — попита Тери.

— Извади ме на сухо — Иг посочи подгизналите шорти на Лий. — И ме накара да дишам пак.

— Влязъл си в реката заради него? — попита Тери.

— Не — отвърна Лий. Той примига, изглеждаше напълно слисан, сякаш Тери му беше задал много по-мъчен въпрос: коя е столицата на Исландия, кое е цветето на щата. — Когато го видях, той вече беше изплувал на плиткото. Нито съм плувал навътре заради него, нито... абе, нито нищо. Той вече беше...

— Той ме извади — прекъсна го Иг; нямаше да търпи заекването и скромниченето на Лий. Спомняше си съвсем ясно чувството, че някой е с него във водата и се движи до него. — Не дишах.

— И сте правили изкуствено дишане уста в уста? — попита Ерик Ханити с отявлена недоверчивост.

Лий тръсна глава, все още объркан.

— Не. Не, не беше така. Аз само го ударих по гърба, когато той, нали се сещате... когато той беше... — И той се запъна, като че не знаеше как да продължи.

Иг се обади:

— И това ме накара да изкашлям водата. Изгълтал бях реката. Гърдите ми бяха пълни с вода и той я изби от мен. — Говореше през стиснати зъби. Болката в носа му бе поредица от остри, силни удари, малки електрошокове. Те дори като че имаха цвят — щом затвореше очи, виждаше жълти неоновии проблясъци.

Скупчилите се момчета гледаха Иг и Лий Турно в мълчалива, онемяла почуда. Станалото току-що бе нещо, което се случваше само във фантазиите и в телевизионните сериали. Някой щеше да умре и друг го бе спасил, и сега спасеният и спасителят бяха белязани като особени, звезди в собствения им филм, което превръщаше останалите в статисти, или в най-добрия случай в изпълнители на второстепенни роли. Да си спасил живот в действителност — това значи, че си станал някой. Вече не си Джо Смотаняка, а си Джо Смотаняка, дете извади Иг Периш гол от река Ноулс онзи ден, когато той без малко не се удави. И ти ще си този човек до края на живота си.

За себе си, докато гледаше Лий в очите, Иг усети как първата пъпка на вманиачеността започва да се разтваря вътре в него. Той бе спасен. Щеше да умре, и това светлорусо момче с питащи сини очи го бе върнало обратно. В евангелските църкви ти влизаш в реката, потапят те и после се издигат нагоре към новия ти живот, и сега на Иг му се струваше, че Лий го е спасил и в този смисъл. Иг искаше да му купи нещо, да му подари нещо, да разбере коя му е любимата рокгрупа, за да стане тя любимата рокгрупа и на Иг. Искаше да пише домашните на Лий.

Откъм храстите се чува трясъци от чупене на клони, сякаш някой караше към тях количка за голф. После момичето, Глена, изникна сред тях, останала без дъх и с лице на петна. Тя се наведе в кръста, подпря ръка на закръгленото си бедро и ахна:

— Господи! Погледнете лицето му!

Погледът ѝ се плъзна към Лий и челото ѝ се набръчка.

— Лий? Какво правиш?

— Той извади Иг от водата — обясни Тери.

— Той ме накара да дишам — додаде Иг.

— *Лий?* — възкликна тя и разкриви лице в гримаса, която изразяваше пълен отказ да повярва.

— Нищо не съм направил — отвърна Лий и тръсна глава, и Иг просто не можеше да не го обикне.

Болката, която пулсираше в основата на носа му, бе разцъфтяла, разливаше се по челото му, между очите, проникваше все по-дълбоко в мозъка. Тери се отпусна на едно коляно до него и сложи длан на ръката му.

— По-добре да те облечем и да те заведем вкъщи — рече той. Гласът му звучеше смирено, сякаш той, а не Иг беше виновен за идиотското безразсъдство. — Мисля, че носът ти е счупен.

— После вдигна очи към Лий Турно и му кимна признателно.

— Ей, аз май там горе, на хълма, се държах като пълен лайнар. Извинявай за онова, дето ти го казах преди няколко минути. Благодаря ти, че отърва брат ми.

— Махни го това — отвърна Лий. — Голяма работа, не си струва! — Хладното му спокойствие, нежеланието да се наслаждава на признателността на останалите почти накараха Иг да се разтрепери.

— Ще дойдеш ли с нас? — попита той Лий, скърцайки със зъби от болка. Погледна Глена. — И двамата? Искам да разкажа на родителите ми за постъпката на Лий.

Тери се намеси:

— Ей, Иг, дай да не разправяме какви сме ги вършили. Няма нужда мама и татко да разбират, че това се е случило. Паднал си от дърво, ясно? Имало хлъзгав клон и си паднал по очи. Така е просто... по-лесно.

— Тери. Трябва да им кажем. Щях да се удавя, ако той не ме беше извадил.

Братът на Иг отвори уста, за да възрази, но Лий Турно го пресече:

— Не! — отрязва той и погледна Глена с широко разтворени очи. Тя бе вперила в него горе-долу същия поглед, странно впила пръсти в черното си кожено яке. После той се изправи.

— Аз не бива да съм тук. А и без това нищо не съм направил. — И той тръгна забързано през полянката, стисна пухкавата ръка на Глена и я задърпа към дърветата. С другата ръка крепеше чисто новия си маунтинборд.

— Чакай! — възкликна Иг и се вдигна на крака. Щом се изправи, ярък неонов проблясък избухна в главата му и заедно с него го заля

чувството, че носът му е натъпкан със строшени стъкла.

— Трябва да тръгвам. И двамата трябва да тръгваме.

— Е... Ще дойдеш ли някой път у нас?

— Някой път.

— Знаеш ли къде е къщата? На шосето, точно до...

— Всеки я знае къде е — прекъсна го Лий, и после изчезна, припна като козел сред дърветата, дърпайки Глена подире си. Тя хвърли последен, притеснен поглед назад към момчетата, преди да се остави да я отведат.

Болката в носа на Иг се беше засилила и го заливаше постоянно на вълни. Той вдигна шепа към лицето си, и когато след малко ги отпусна, китките му бяха изцапани с тъмночервено.

— Хайде, Иг — подкани го Тери. — По-добре да тръгваме. Трябва да идеш на лекар за лицето.

— Ще идем и двамата — рече Иг. Тери се усмихна и извади фланелката на Иг от топката мръсни дрехи, която държеше. Иг се стресна, като я видя, до този момент беше забравил, че стои там гол. Тери я надяна през главата му и го облече, все едно беше на пет, а не на петнайсет години.

— Сигурно ще имам нужда и от хирург, който да отстрани крака на мама от гъза ми. Като те погледне, тя направо ще е готова да ме убие — каза Тери. Когато главата на Иг се показа от дупката на фланелката, той видя, че брат му се взира в него с явна тревога.

— Ти няма да им кажеш, нали? Наистина, Иг. Тя ще ме убие, че съм ти дал да се пуснеш с тая шибана количка надолу по хълма. Понякога просто е по-добре да не казваш.

— Ох, бе човек, хич не ме бива по лъжите. Мама винаги разбира. Разбира в мига, щом отворя устата си.

Терънс като че си отдъхна.

— А кой ти казва да си отваряш устата? Боли те. Стой си там и си плачи. Остави дивотиите на мен. Аз съм по тях.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

И следващият път, когато Иг видя Лий Турно, два дни по-късно, той отново трепереше и беше мокър до кости. Носеше същата вратовръзка, същите шорти и държеше маунтинборда под мишница. Сякаш изобщо не беше изсъхвал и току-що беше изгазил навън от река Ноулс.

Беше заваляло и дъждът беше заварил Лий навън. Почти бялата му коса беше цялата наквасена и подсмърчаше. Носеше мокра платнена чанта на рамо и тя му предаваше вид на вестникарче, излязло да пробута някой вестник, от стария комикс „Дик Трейси“.

Иг беше сам вкъщи — нещо, което не се случваше често. Родителите му бяха заминали за Бостън да присъстват на коктейл в градската къща на Джон Уилямс. Това беше последната година на Уилямс като диригент на „Бостън Попс“ и Дерик Периш щеше да свири с оркестъра на прощалния концерт. Бяха оставили Тери да го наглежда. Тери бе прекарал почти цялата сутрин по пижама пред телевизора, зяпайки Ем Ти Ви, и на телефона в поредица от разговори със също толкова скучаещите си приятели. Тонът му отначало беше бодряшки ленив, после — буден и любопитен, и най-накрая отсечен и равнодушен; безизразният тон, чрез който той изразяваше най-високото си ниво на презрение. Иг беше влязъл във всекидневната и го видя да снове насам-натам, безгрешен признак на възбуда. Най-накрая Тери затръшна телефона и се изстреля нагоре по стълбите. Когато слезе обратно, беше облечен и подхвърляше в ръка ключовете от бащиния им „Ягуар“. Каза, че отивал у Ерик. Заяви го, нацупил горната си устна, с вид на човек, който има да свърши някаква мръсна работа, който се е прибрал и е заварил кофите за боклук обърнати и боклуците — разхвърляни из целия двор.

— Не ти ли трябва и придружител с книжка? — попита Иг. Тери имаше учебно разрешително.

— Само ако ме спрат ченгетата — отвърна той.

Тери излезе през вратата и Иг затвори след него. Пет минути по-късно пак я отваряше — някой думкаше по нея от другата страна. Иг

реши, че е Тери, че е забравил нещо и се е върнал да си го вземе, но се оказа Лий Турно.

— Как ти е носът? — попита Лий.

Иг попипа лепенката, покриваща горната част на носа му, после отпусна ръка.

— Аз и без туй не бях чак такъв хубавец, като за начало. Ще влезеш ли?

Лий прекрачи прага и застана там, в краката му се образува локва.

— Все едно удавникът си *ти* — отбеляза Иг.

Лий не се усмихна. Той сякаш не знаеше как. Сякаш тази сутрин за пръв път си беше сложил лицето и не знаеше как да го използва.

— Хубава вратовръзка — каза Лий.

Иг погледна надолу към гърдите си — беше забравил, че я е сложил. Тери беше завъртял очи насреща му, когато Иг слезе долу във вторник сутринта със синята вратовръзка, омотана около врата му.

— Какво е това? — бе попитал той присмехулно.

Точно в този момент баща им минаваше през кухнята, погледна Иг и каза:

— Класа! И ти трябва да сложиш някой път, Тери.

Оттогава Иг всеки ден слагаше вратовръзка, но въпросът повече не се обсъждаше.

— Какво продаваш? — кимна Иг към платнената чанта.

— По шест долара са — отвърна Лий. Той отметна капака и извади три различни списания. — Избери си.

Първото се казваше просто „Истината!“. На корицата бяха изобразени младоженец и невестата му, коленичили пред олтара в просторна църква. Ръцете им бяха склучени в молитва, лицата — вдигнати към светлината, чиито лъчи падаха косо през прозорците със стъклописи. Израженията им загатваха, че и двамата са дишали райски газ — и двамата имаха еднакви маниакално радостни физиономии. Зад тях стоеше сивокож пришълец, висок и гол. Бе положил трипръсти длани на главите на двамата — изглеждаше така, сякаш се готвеше да им фрасне черепите един в друг и да ги утрепе и двамата — за тяхна най-голяма радост. На корицата имаше надпис „Венчани от пришълци!“. Другите списания бяха „Данъчна реформа сега“ и „Модерна американска милиция“.

— Всичките три за петнайсет — каза Лий. — Те са за събиране на пари за Хранителната банка „Християнски патриоти“. „Истината!“ е наистина добро. Цялото е със сай фай истории за големи знаменитости. Има статия за това как Стивън Спилбърг успял да обиколи истинската Зона 51. Има и още една за пичовете от „Кис“, как летели със самолет и го ударила светкавица и моторите се прецакали. Всичките се молели на Христос да ги спаси, и тогава Пол Стенли видял Исус на крилото и малко по-късно моторите пак запалили, и пилотът успял да овладее пикирането.

— Пичовете от „Кис“ са евреи — заяви Иг.

Новината като че не обезпокои Лий.

— Да. Мисля, че повечето от нещата, дето ги публикуват, са дивотии. Ама историята все пак си я биваше.

Тази забележка се стори на Иг забележително изтънчена.

— Петнайсет и за трите ли каза? — попита той.

Лий кимна.

— Ако продадеш достатъчно, можеш да спечелиш награда. Така се сдобих с маунтинборда, дето ме беше шубе да се пусна с него.

— *Ей!* — възкликна Иг, изненадан от спокойния, безстрастен тон, с който Лий си призна, че е страхливец. Беше по-кофти да го чуе от самия него, отколкото от Тери горе на хълма.

— Не — заяви невъзмутимо Лий. — Брат ти правилно ме разбра какъв съм. Бях си наумил да впечатля Глена и приятелчетата й, да се изфукам с дъската, обаче като се изкачихме на хълма, не можах да се накарам да рискувам. Само се надявам, че ако пак се срещна с брат ти, той няма да ми има зъб за това.

Иг бе обзет от кратък, но мощен пристъп на омраза към поголемия си брат.

— То пък все едно той има право да приказва. Направо щеше да се напикае, като си мислеше, че като се прибера, ще кажа на мама какво всъщност ми се е случило. Едно е сигурно за брат ми — във всяка една ситуация можеш да разчиташ, че той първо ще си отърве собствения гъз, а за другите после ще се тревожи. Влизай, имам пари горе.

— Искаш да си купиш едно ли?

— Искам да купя всичките три.

Лий присви едното си око.

— За „Модерна американска милиция“ разбирам, защото цялото е за оръжия и как да различиш шпионски спътник от нормален спътник. Ама сигурен ли си, че искаш и „Данъчна реформа сега“?

— Защо пък не? Все някой ден ще се наложи да плащам данъци.

— Повечето хора, които четат това списание, се мъчат да не плащат.

Лий последва Иг до стаята му, но в коридора се спря и надникна предпазливо вътре. Иг никога не бе смятал стаята си за особено впечатляваща — тя беше най-малката на втория етаж, но се зачуди как ли изглежда на Лий стаята на едно богато хлапе и дали това ще му смъкне акциите. Самият Иг се огледа из стаята, като се опитваше да си представи как ли я вижда Лий. Първото, което забеляза, беше гледката на плувния басейн през прозореца, дъждът набраздяваше яркосинята му повърхност. После — плакатът на Марк Нопфлър с автограф над леглото му; баща му беше записал духовите в последния албум на „Дайър Стрейтс“.

Собственият тромпет на Иг лежеше на леглото му в отворен калъф. Калъфът съдържаше и разнообразни други съкровища: пачка пари, билети за концерт на Джордж Харисън, снимка на майка му в Капри и кръстчето на червенокосото момиче, окачено на скъсаната верижка. Иг се беше опитал да я поправи с швейцарско ножче, обаче никаква не я свърши. Най-накрая го остави и се насочи към друга, но свързана с това задача. Беше взел назаем от Тери тома на буквата М на неговата „Енциклопедия Британика“ и изнамери ключа за Морзовата азбука. Още си спомняше точната последователност на кратките и дълги проблясъци, която насочи към него червенокосото момиче, но когато ги разшифрова, първата му мисъл беше, че сигурно е сбъркал. Посланието беше доста простичко, една-единствена кратка дума, и толкова шокираща, че студена, чувствена тръпка полази нагоре по гърба и по скалпа му. Иг бе започнал да се труди върху адекватен отговор, драскаше леко с молив наниз от точки и тирета по вътрешните корици на своята Библия Нийл Даймънд, пробваше различни отговори. Защото, разбира се, не ставаше само да я заговори. Тя го бе заговорила чрез проблясъци на дневна светлина и той чувстваше, че е длъжен да ѝ отвърне по същия начин.

Лий огледа всичко, погледът му се стрелкаше насам-натам и най-сетне се спря на четирите хромови кули, пълни с компактдискове до

стената.

— Това е много музика.

— Влез.

Лий пристъпи вътре, огънат под теглото на подгизналата платнена чанта.

— Седни — покани го Иг.

Лий приседна на ръба на леглото му и намокри завивката. Завъртя глава и погледна през рамо към кулите с компактдискове.

— Никога не съм виждал толкова много музика. Освен може би в музикален магазин.

— Ти кои слушаш? — попита Иг.

Лий вдигна рамене.

Това бе необясним отговор. Всеки слушаше нещо.

— Кои албуми имаш? — попита Иг.

— Нямам.

— Нищо ли?

— Просто никога не съм се интересувал чак толкова, май — отвърна спокойно Лий. — Дисковете са скъпи, нали?

Това смути Иг — идеята, че човек може да не се интересува от музика. Все едно щастие то да не те интересува. После се сети какво беше казал Лий после — „Дисковете са скъпи, нали?“ — и за първи път осъзна, че Лий нямаше пари за музика и за каквото и да било друго. Иг се сети за чисто новия маунтинборд на Лий — но той беше награда за благотворителната му работа, преди малко го беше казал. Той носеше вратовръзки и ризи с копчета с къси ръкави — но сигурно майка му го караше да ги носи, когато излизаше да продава своите списания, очакваше той да изглежда спретнат и отговорен. Бедните деца често се издокарваха. Богатите деца бяха тези, които се обличаха небрежно, внимателно подбираха работнически костюм: дизайнерски джинси за осемдесет долара, професионално изтъркани и раздрипани и износени фланелки направо от рафтовете на „Абъркромби енд Фич“. После, и връзката на Лий с Глена и приятелите на Глена, тайфа, която лъхаше на паркинг за фургони; хлапетата от кънтри клуба не се мотаеха около леярната и не горяха лайна в събота следобед.

Лий вдигна вежда — наистина имаше някаква прилика със Спок в излъчването, май схвана изненадата на Иг и го попита:

— Ти какво слушаш?

— Не знам, много работи. Напоследък много си падам по „Бийтълс“ — Под „напоследък“ Иг имаше предвид последните седем години. — Ти харесваш ли ги?

— Не ги познавам добре. Що за група са?

Мисълта, че някой на този свят можеше да не познава „Бийтълс“, потресе Иг. Той каза:

— Ами, знаеш ли... Като *Бийтълс*. Джон Ленън и Пол Макартни.

— А, те ли — каза Лий, но по начина, по който го каза, Иг разбра, че му е неловко и само *се преструва*, че знае. И то без да се старае особено.

Иг не каза нищо, а отиде до поставките с дискове и огледа колекцията си на „Бийтълс“ — мъчеше се да реши откъде трябва да започне Лий. Първо помисли за „Сержант Пепър“ и го извади. Но после се зачуди дали на Лий наистина ще му хареса, или всичките духови и акордеони ще го объркат, дали няма да го отблъсне налудничавата смесица от стилове, рок импровизации, които преминават в английски кръчмарски песнички, които пък на свой ред преминават в мек джаз.

На него сигурно щеше да му допадне нещо по-лесносмилаемо. Тогава — Белият албум. Само дето да почнеш с него беше като да хванеш последните двайсет минути от филма. Ще има екшън, обаче няма да знаеш нито кои са героите, нито защо се предполага да ти пука. Действително, „Бийтълс“ бяха сюжет. Да ги слушаш беше като да четеш книга. Трябва да се започне с „Please, please me“. Иг извади цялата купчина и ги сложи на леглото.

— Това е много нещо за слушане. Кога си ги искаш обратно?

Иг не знаеше, че ще му ги подари до момента, когато Лий му зададе въпроса. Лий го беше измъкнал от бушуващия мрак и бе вкарал с удар дъха обратно в гърдите му, и за това не беше получил нищо. Дискове за сто долара — това беше нищо. Нищичко.

— Вземи ги, твои са — каза Иг.

Лий го погледна объркано.

— За списанията ли? За тях трябва да платиш в брой.

— Не. Не за списанията.

— А за какво тогава?

— Че не ме остави да се удавя.

Лий погледна кулата от дискове и плахо постави ръка върху тях.

— Благодаря ти — каза той. — Не знам какво да кажа. Освен може би — че си откачен. И че нямаше нужда.

Иг отвори уста, после я затвори, за кратко попаднал под напора на чувствата; харесваше Лий Турно толкова много, че не можеше да измисли простицък отговор. Лий пак се втренчи в него с учудване и любопитство, после бързо извърна очи.

— И ти ли свириш като татко си? — попита Лий, докато вадеше тромпета на Иг от калъфа му.

— Брат ми свири. Аз мога, обаче не свиря.

— Защо?

— Не мога да дишам.

Лий се намръщи.

— Тоест имам астма. Като се опитвам да свиря, ми секва въздухът.

— Сигурно никога няма да се прочуеш. — Не го каза грубиянски, беше просто забележка.

— Татко не е прочут. Татко свири джаз. Като свириш джаз, не можеш да се прочуеш. — *Вече*, додаде безмълвно Иг.

— Никога не съм слушал нито един запис на баща ти. Не разбирам много от джаз. Той е като онова, дето свири за фон във филмите за гангстери от едно време, нали?

— Обикновено да.

— Бас държа, че ще ми хареса. Музика за сцена с гангстери и онези мадами с правите къси поли. Гаменките.

— Да.

— И убийците влизат вътре с картечници — продължи Лий. Изглеждаше развълнуван — за първи път, откакто Иг го беше срещнал. — Убийци с бомбета. И те наквават всичко. Гръмват куп чаши с шампанско и богаташи, и дърти мафиоти. — Докато говореше, той се преструваше, че стреля с автомат. — Мисля, че тази музика ми харесва. Музика за убиване на хора.

— Имам такава, чакай. — Иг извади диск на Глен Милър, и още един, на Луис Армстронг. Сложи ги при „Бийтълс“. А после, тъй като Армстронг стоеше под AC/DC, попита:

— „Back in Black“ изкефи ли те?

— Това албум ли е?

Иг награби „Back in Black“ и го сложи върху нарастващата купчина на Лий.

— В него има едно парче, което се казва „Стреляй за тръпката“. Идеално за престрелки и трошене.

Но Лий се беше навел над отворения калъф на тромпета и разглеждаше другите съкровища на Иг, опипваше разпятието на червенокосата на тънката златна верижка. Иг се напрегна, като го видя да го докосва, и усети порив да затръшне калъфа... върху пръстите на Лий, ако той се забави да си дръпне ръката. Иг прогони импулса енергично, сякаш беше паяк, полазил по опакоето на дланта му. Беше разочарован от себе си, от тези си чувства, па макар и мимолетни. Лий изглеждаше като дете, повлечено от наводнение — от върха на носа му още капеше студена вода — и на Иг му се прииска да се беше отбил в кухнята да свари какао. Искаше да почерпи Лий с чаша топла супа и препечен хляб с масло. Имаше много неща, които искаше да даде на Лий. Само не и кръстчето.

Той търпеливо заобиколи, отиде до леглото и бръкна в калъфа за пачката банкноти, и извърна рамо така, че Лий трябваше да се изправи и да си дръпне ръката от кръстчето; Иг отброи петарка и десетарка.

— За списанията — обясни той.

Лий сгъна банкнотите и ги пхна в джоба си.

— Ти обичаш ли снимки на сливи?

— Сливи?

— На путета. — Каза го без притеснение, все едно продължаваха да си говорят за музика.

Иг беше изтървал кога са сменили темата.

— Много ясно. Че кой не обича?

— При моя дистрибутор има всякакви списания. Виждал съм бая странни неща в склада му. Такива, от които свят да ти се завие. Има цяло списание с бременни.

— Буааа! — изпъшка Иг с радостна погнуса.

— Живеем в тревожни времена — заяви Лий без забележимо неодобрение. — Има и едно с бабета. „Все още похотливи“ е голяма работа. Мацки над шейсет, които се барат отдолу. Порно имаш ли?

Отговорът на Иг се четеше по лицето му.

— Да видим — рече Лий.

Иг извади от шкафа си „Кенди Ленд“ — една от десетината игри, набутани отзад.

— „Кенди Ленд“ — отбеляза Лий. — Чудничко.

Отначало Иг не разбра, после зацепи. Никога не се беше замислял за това, криеше си там чекиджийската литература, само защото никой вече не играеше „Кенди Ленд“, не защото в това имаше някакво символично значение^[1].

Той я остави на леглото, махна капака и дъската, извади пластмасовия поднос, в който бяха фигурките. Отдолу имаше каталог на „Викторияс Сикрет“ и броя на „Ролинг Стоун“ с голата Деми Мур на корицата.

— Това е доста безобиден материал — отбеляза Лий, не грубо. — Дори не съм убеден, че е нужно да ги криеш, Иг.

Лий остави „Ролинг Стоун“ настрана и откри под него брой на „Свърхестествените Х-мен“, онзи с Джийн Грей, облечена в черен корсет. Той се усмихна кротко.

— Това го бива. Защото Феникс е толкова сладка, добричка и грижовна, и после *бам!* — показва се черната кожа! По това ли си падаш? Сладуранки, в които се таи дяволът?

— По нищо не си падам — отвърна Иг. — Не знам как това е попаднало там.

— Всеки си пада по нещо — заяви Лий, и, разбира се, беше прав. Иг си мислеше точно същото, когато Лий каза, че не знаел каква музика харесва. — И все пак, да биеш чекии на комикси... не е хубаво. — Каза го спокойно, с известно одобрение.

— Някога някой правил ли ти е? Чекия?

Стаята сякаш започна да се разширява около Иг, все едно бе вътрешността на балон, който се пълни с въздух. Мина му през ума, че Лий можеше да му предложи да му удари една, и ако това се случеше — ужасно, болно беше да мисли за това, — то Иг щеше да му каже, че няма нищо против гейовете, но просто самият той не е такъв.

Но Лий продължи:

— Помниш ли я оная мацка, дето бях с нея в понеделник? Тя ми е правила. Изписка, като свърших. Най-смешното нещо, което съм чувал някога. Ще ми се да го имах на запис.

— Сериозно? — попита Иг, едновременно успокоен и потресен. — Ти отдавна ли ходиш с нея?

— Връзката ни не е такава. Не сме гаджета. Тя просто идва от време на време да ми приказва за момчета, и за хора, които се държали гадно с нея в училище, такива работи. Тя знае, че вратата ми е отворена. — Иг без малко да не се разсмее при последното заявление, което прие за иронично, но после се сдържа. Лий явно го каза сериозно. Той продължи:

— Когато ми е лъскала бастуна, това беше нещо като услуга от нейна страна. И много хубаво. Ако не беше това, сигурно щях да я пребия до смърт, както не спира да дрънка.

Лий внимателно прибра „Свръхестествените X-мен“ обратно в кутията, Иг събра отново играта и я прибра обратно в шкафа. Когато се върна при леглото, Лий държеше кръстчето в едната си ръка, беше го извадил от калъфа на тромпета. При тази гледка сърцето на Иг се спусна с асансьора към мазето.

— Хубаво е — каза Лий. — Твое ли е?

— Не — отвърна Иг.

— Не. Така си и мислех. Изглежда момичешко. Откъде го имаш?

Най-лесно щеше да е да излъже, да каже, че е на майка му. Но лъжите превръщаха езика на Иг в глина, а и все пак Лий му беше спасил живота.

— В църквата — каза Иг; знаеше, че Лий ще се досети за останалото. Той не знаеше защо му се струва така катастрофално нередно просто да каже истината за една такава дреболия. Никога не бе нередно да се казва истината.

Лий беше навил и двата края на златната верижка около показалеца си и кръстчето бе увиснало на дланта му.

— Повредена е — каза той.

— Така го намерих.

— Една червенокоса ли го носеше? Момиче горе-долу на нашата възраст?

— Тя го остави. Щях да й го поправя.

— С това ли? — попита Лий и побутна с кокалчетата на ръката си швейцарското ножче, с което Иг беше въртял и огъвал златните звена на верижката. — С това не можеш да я поправиш. За такова нещо сигурно ти трябва чифт клещи с иглени върхове. Знаеш ли, татко има някои прецизни инструменти. На бас, че ще мога да я оправя за пет минути. Бива ме по поправките.

Лий най-сетне обърна поглед към Иг. Нямахте нужда да пита Иг направо какво иска. При мисълта да му го даде на Иг му призля, а гърлото му необяснимо се стегна така, както понякога се стягаше при започването на астматичен пристъп. Но съществуваше един-единствен възможен отговор, който би му позволил да запази собствено достойнство като порядъчен и безкористен човек.

— Разбира се — каза той. — Защо не го занесеш у вас да видиш дали не можеш да направиш нещо?

— Добре — каза Лий. — Ще го поправа и в неделя ще ѝ го върна.

— Би ли? — попита Иг. Сякаш гладък дървен прът пронизваше стомаха му, с манивела в края, и някой започваше да я върти и методично да навива вътрешностите му около нея.

Лий кимна и отново погледна кръстчето.

— Благодаря. С кеф. Питам те по какво си падаш ти. Нали се сещаш, какви момичета харесваш. Тя е това, по което си падам аз. В нея има нещо, просто си личи, че никога не се е показвала гола пред никой мъж, освен пред баща си. Ти знаеш ли, че аз видях как се повреди? Колието. Стоях на реда точно зад нея. Опитах се да ѝ помогна за него. Тя е сладка, но си пада малко сополанка. Мисля, че ще е честно да се каже, че повечето хубави момичета са сополанки, докато не им пръснат ципата. Защото нали знаеш — тя е най-ценното нещо, което те ще притежават някога. Тя е онова, което кара момчетата да душат около тях и да мислят за тях — идеята ти да се класираш да бъдеш този. Но след като някой го направи, те могат да се отпуснат и да се държат като нормални момичета. Както и да е, признателен съм ти, че ми даде това. Това ще ми вдигне шансовете пред нея.

— Няма проблеми — каза Иг; чувстваше се така, сякаш се бе отказал от нещо много, много по-ценно от кръстче на златна верижка. Честно беше — Лий заслужаваше нещо добро, след като беше спасил живота на Иг, без да получи никакво признание. Но Иг се питаше защо това не му се струва честно.

Той каза на Лий, че трябва да дойде някой път, когато не вали, да поплуват, и Лий се съгласи. Иг чувстваше някаква отстраненост от собствения си глас, сякаш той излизаше от някакъв друг източник в стаята — радиото може би.

Лий беше тръгнал към вратата с чантата през рамо, когато Иг забеляза, че не е взел дисковете.

— Взemi си музиката — напомни му той. Радваше се, че Лий си тръгва. Искаше да полежи на леглото си и да си почине. Болеше го стомахът.

Лий ги погледна, а после каза:

— Нямам на какво да ги слушам.

Иг пак се запита колко ли беден беше Лий — дали живееше в апартамент, или във фургон, дали нощем се будеше от писъци и тряскане на врати, когато ченгетата арестуват съседа пияница за това, че пак е пребил приятелката си. Още една причина да не му се сърди, че е взел кръстчето. На Иг му беше гадно, че не може да се радва за Лий, че не можеше да изпита удоволствие от подаръците си, но не се чувстваше щастлив, ревнуваше.

Срамът го накара да се обърне и да се разрови из бюрото си. Изправи се с портативния уокмен-дисплей, който беше получил за Коледа, и чифт слушалки.

— Благодаря — каза Лий, когато Иг му подаде дисплея. — Няма нужда да ми даваш всички тези неща. Нищо не съм направил. Просто стоях там и... нали знаеш.

Иг се изненада от силата на собствената си реакция — на сърцето му олекна и той усети прилив на обич към кльоцавото, бледо хлапе, несвикнало да се усмихва. Иг си спомни мига на спасението си, и че всяка минута от живота му оттук нататък беше дар, дар, поднесен му от Лий. Напрежението отпусна стомаха му и той отново задиша леко.

Лий набута плеяра, слушалките и дисковете в чантата си, а после я метна на рамо. Иг гледаше от един прозорец на горния етаж как Лий потегля надолу по хълма с маунтинборда в ръмящия дъжд, дебелите колелета изхвърляха петльови опашки вода над блестящия асфалт.

Двайсет минути по-късно Иг чу как ягуарът пристига с онзи звук, който той харесваше — гладко боботене, направо като от екшън филм. Той пак се върна на прозореца на горния етаж и погледна надолу към черната кола в очакване вратите да се отворят и от тях да се изсипят Тери, Ерик Ханити и някакви момичета сред облак от смях и

цигарен дим. Но Тери слезе сам и постоя до ягуара, а после се запъти към вратата бавно, все едно му беше схванал гърбът, все едно беше много по-стар мъж, карал часове наред, а не само през града.

Иг беше слязъл до средата на стълбите, когато Тери влезе, водата лъщеше по рошавата му сплъстена, черна коса. Той видя втренчилия се в него Иг и му се усмихна уморено.

— Здравсти, брато — рече той. — Нося ти нещо. — И той му го подхвърли, нещо тъмно и кръгло колкото киселица.

Иг го улови с две ръце, после погледна белия силует на голото момиче с кленовия лист на чатала. Бомбичката беше по-тежка, отколкото той си представяше, зърнестото вещество беше по-грубо, повърхността ѝ — студена.

— Печалбата ти — рече Тери.

— О... — възкликна Иг. — Благодаря. След всичко, което се случи, Ерик сигурно е забравил да си плати. — Всъщност, още преди дни Иг бе приел, без да се връзва, че Ерик Ханити никога няма да си плати, че си е счупил носа за нищо.

— Да. Ами, аз му напомних.

— Всичко наред ли е?

— Сега, след като той си плати, вече е. — Тери се умълча, подпрял се с ръка на колоната на стълбището, а после продължи: — Не щеше да я даде, защото си бил с кецове, като си се пуснал по хълма, или някаква такава простотия.

— Е, това е смотано. По-смотано нещо не съм чувал — каза Иг. Тери не отговори, само стоеше там и търкаше с палец ръба на колоната. — Все пак... Вие наистина ли толкова се впрегнахте? Това е само пиратка.

— Не е. Видя ли я как попиля пуйката?

Това се стори много смешно на Иг, пропускаше най-важното. Тери се усмихна на Иг с виновно-съжалителна усмивка, и каза:

— Ти не знаеш какво смяташе да прави той с нея. Има едно хлапе от училище, дето на Ерик не му е симпатично. Хлапе, което познавам от оркестъра. Свястно хлапе. Бен Таунзенд. Обаче майката на Бен работи в застрахователния бизнес. Вдига телефони или нещо такова. И затова Ерик го е намразил.

— Само защото майка му работи в застраховките?

— Нали знаеш, че на бащата на Ерик му е доста кофти положението? Нали не може да вдига неща, и не може да работи, и има проблеми... има проблеми със срането. Много е тъжно. Те трябваше да получат всичките тия пари от застраховката, обаче още не са. И сигурно никога няма да ги получат. И затова Ерик иска да си го върне на някого и е нарочил Бен.

— Само защото майка му работи в застрахователната компания, която прецаква на Ерик баща му?

— Не! — извика Тери. — Точно това е най-шибаното! Тя работи за *съвсем друга* застрахователна компания.

— Това е пълна тъпотия.

— Да, *тъпотия е*. И недей да си губиш времето да се мъчиш да го проумееш, щото никога няма да успееш. Ерик смяташе с това чудо да гръмне нещо, собственост на Бен Таунзенд, и се обади да ме пита искам ли и аз да участвам.

— Какво смяташе да гръмне?

— Котката му.

На Иг му се стори, че и той е мъничко изгърмял, взривен от ужас, който граничеше с почуда.

— Не. Може би Ерик така е казал, ама се е ебавал с теб. Искам да кажа — я стига... Котка?!

— Той се опита да се *преструва*, че се е ебавал с мен, когато видя колко се ядосах. И ми даде черешовата бомба чак когато заплаших да кажа на баща му за гадостите, дето сме ги вършили. После ме замери с нея по главата и ми каза да се разкарам. Знам със сигурност, че таткото на Ерик е приложил на няколко пъти полицейска жестокост върху гъза на Ерик.

— Въпреки че той не може да сере?

— Той не може да сере, но да размахва колан може. Пази Боже Ерик никога да не стане ченге. Той и баща му са досущ еднакви. Ще имаш право да мълчиш с ботуша му, настъпил гърлото ти.

— Ти наистина ли щеше да кажеш на баща му за...

— Какво? Не. В никакъв случай. Как бих могъл да издам всичко, което е гръмнал Ерик, като и аз съм вътре в тая работа? Та това е първото правило на изнудването. — Тери се умълча, а после продължи: — Мислиш си, че познаваш някого. Но ти знаеш най-вече онова, което искаш да знаеш. — Той погледна Иг с ясни очи и каза: —

Той е гадно копеле. Ерик. И аз винаги се чувствах донякъде гадно копеле, като бях с него. Ти не си в оркестъра и не знаеш, Иг. Трудно е да си желан от жените и мъжете да се страхуват от теб, когато основното ти умение е да свириш „Прекрасна Америка“ на тромпет. Харесваше ми начинът, по който хората ни гледаха. Това ми беше изгодата на мен. Не бих могъл да ти кажа неговата изгода каква беше. Освен че го кефеше аз да плащам за разни неща и че ние познаваме някои прочути хора.

Иг търкаляше и търкаляше бомбичката в дланта си, усещаше, че трябва нещо да каже, ала не знаеше как да го каже. Това, което най-сетне му дойде наум, беше безнадеждно неуместно:

— Според тебе какво трябва да гръмна с това?

— Не знам какво. Просто не ме изключвай, става ли? Поизчакай няколко седмици. След като си изкарам книжката, ще ни закарам до Кейп Код с една тайфа хора. Можем да запалим огън на плажа и да намерим там нещо.

— Последният голям взрив на лятото — рече Иг.

— Да. В идеалния случай бих искал да видя как оставяме след нас опустошена ивица, видима от орбита. Изключваме това, но дай поне да се пробваме да унищожим нещо ценно и прекрасно, което никога не може да бъде заменено с друго — каза Тери.

[1] Името на играта се превежда като „Земя на сладките неща“, оттам и символиката. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

По целия път до църквата дланите на Иг се потяха, лепнеха и усещането беше странно. И стомахът му се бунтуваше. Знаеше защо и това бе нелепо — та той дори не знаеше името ѝ и не бе разменил и думица с нея.

Освен това, че тя му беше пратила сигнал. Пълна църква с хора, мнозина — нейни връстници, и тя бе погледнала право в него и му бе изпратила послание с нейното кръстче от горящо злато. Дори и сега не му беше ясно защо я бе оставил да си отиде, как е могъл да я подари като картичка с бейзболист или компактдиск. Казваше си, че Лий е самотно хлапе от парка за фургони, което имаше нужда от някого, че нещата някак си се подреждат, но вместо това вътре в него се надигаше черна стена от ужас. Не можеше да си представи какво го бе накарало да остави Лий да вземе кръстчето ѝ от него. Днес Лий щеше да го носи. Той щеше да ѝ го даде и тя щеше да му благодари, и щяха да си поговорят след църковната служба. В мислите му те вече се разхождаха заедно; когато премина покрай него, червенокосата го погледна, но погледът ѝ се плъзна по него, без изобщо да го познае, а поправеното кръстче блещукаше в ямката на шията ѝ.

Лий беше там, на същия ред, и беше окачил кръстчето ѝ на *собствен*я си врат. Това бе първото, което Иг забеляза, и реакцията му беше проста, биохимична. Сякаш бе изгълтал болезнено гореща чаша кафе наведнъж. Стомахът му се омотаваше на възли и пареше. Кръвта му бушуваше, все едно разпалена от мощна доза кофеин.

Редът пред Лий остана празен чак до последните мигове преди службата да започне, а после три пълни възрастни дами се промъкнаха и седнаха там, където седеше момичето преди седмица. Лий и Иг прекараха първите двайсетина минути, изпружили вратове и като се оглеждаха за нея, но нея я нямаше. Онази нейна коса, въже от сплетена медна жица, бе невъзможно да не я забележиш. Най-сетне Лий погледна Иг през пътеката и вдигна смешно рамене, а Иг също вдигна пресилено рамене, все едно беше съучастник на Лий в опита му да се свърже с Момичето с Морзовата азбука.

Но Иг не беше такъв. Когато дойде време за Господнята молитва, той сведе глава, но неговите молитвени думи не влизаха в стандартния текст. Той искаше кръстчето да се върне при него. Нямаше нужда това да е правилно. Искаше го повече от всичко на света, повече, отколкото искаше да диша, когато се загуби във фаталния бързей от черна вода и ревящи души. Той не знаеше името ѝ, ала знаеше, че двамата хубаво се забавляват заедно, хубаво им е заедно. Десетте минути, през които тя изпращаше проблъсъци в лицето му, бяха най-хубавите десет минути, които някога бе прекарвал в църквата. Някои неща не се подаряват, колкото и голям дълг да имаш.

След края на службата Иг стоеше с ръката на баща си на своето рамо и гледаше как хората се изнизват покрай тях. Семейството му винаги беше сред последните, които излизаха от всяко препълнено с народ място — църква, кино, бейзболен стадион. Лий Турно премина и наведе глава към Иг — презрително кимване, което казваше: „Един път печелиш, друг път губиш.“

Щом пътеката се опразни, Иг отиде до скамейката, където момичето бе седяло миналата седмица, отпусна се на коляно и започна да връзва обувката си. Баща му се огледа назад към него, но Иг кимна да тръгват, той ще ги настигне. Проследи с поглед семейството си, докато излезе от нефа, а после престана да се занимава с обувката.

Трите пълни стари дами, които се бяха настанили на бившия ред на Момичето с Морзовата азбука, още бяха там, събираха чантите си и нагласяха летни шалове на раменете си. Щом сега погледна нагоре към тях, Иг се сети, че ги беше виждал и преди. Те бяха излезли с майката на момичето миналата неделя в бърлива, общителна групичка, и по онова време Иг се зачуди дали не са ѝ лели. Беше ли дори една от тях в колата заедно с момичето след службата? Иг не беше сигурен. Искаше му се да мисли така, но подозираше, че се оставяше на самозалъгването да оцветява спомените му.

— Извинете — каза Иг.

— Да? — попита най-близката до него дама, едра жена с коса, боядисана в метален оттенък на кафявото.

Иг посочи с пръст пейката и тръсна глава.

— Тук имаше едно момиче. Миналата неделя. Остави тук нещо случайно и смятах да ѝ го върна. С червена коса?

Жената не отговори, но остана на мястото си, въпреки че пътеката беше достатъчно празна, че тя да може да излезе. Най-накрая Иг се усети, че тя го чака да я погледне. И когато я погледна и видя многозначителния поглед на присвитите ѝ очи, той усети как сърцето му се разтуптява.

— Мерин Уилямс — каза жената, — и родителите ѝ бяха в града само за миналите почивни дни, за да влязат във владение на новата си къща. Знаем, защото аз им я продадох, показах им и тази църква. Сега те се върнаха в Роуд Айлънд да си стегнат багажа. Тя ще е тук идната неделя. Сигурен съм, че пак ще ги видиш, доста скоро. Ако искаш, мога да предам на Мерин онова, което е оставила тук.

— Не — каза Иг. — Няма нужда.

— Мм — рече жената. — Помислих си, че ще предпочетеш сам да ѝ го връчиш. Имаш такъв вид.

— Какъв... какъв вид? — попита Иг.

— Бих ти казала — отвърна жената, — но сме в църква.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Следващият път, когато Лий дойде, те отидоха на басейна и играха баскетбол в плиткия край, докато майката на Иг излезе с чиния топли сандвичи с шунка и сирене бри. Лидия не можеше да направи просто топли сандвичи с шунка и жълто американско сирене като другите майки — сиренето трябваше да е от сой и да изразява по някакъв начин собствения ѝ по-изтънчен и по-светски вкус. Иг и Лий седнаха да ги ядат на шезлонги на верандата, а под седалките им се стичаше вода и образуваше локви. По някаква причина единият или другият от тях винаги беше мокър до кости, когато бяха заедно.

Лий се държеше любезно с майката на Иг, но когато тя си тръгна, той вдигна филията и погледна млечното разтопено сирене върху шунката.

— Някой ми се е изпразнил върху сандвича — каза той.

Иг се разхили и се задави с една хапка, смехът му премина в пристъп на кашлица, мощен и с болки в гърдите. Лий автоматично го затупа по гърба, спасявайки Иг от самия себе си. Започваше да им става навик, неделима част от отношенията им.

— За повечето хора това е просто обяд. За тебе е поредната възможност да се утрепеш. — Лий го погледна с очи, присвити срещу слънцето, и додаде: — Ти си сигурно най-заstraшеният от смърт човек, когото познавам.

— По-мъчно е да ме довършат, отколкото изглежда — каза Иг. — Като хлебарка съм.

— АС/ДС ме изкефиха — каза Лий. — Ако смяташ да застреляш някого, наистина ще ти се прииска да го застреляш, като ги слушаш.

— Ами „Бийтълс“? Прищя ли ти се да застреляш някого, докато ги слушаше?

Лий се замисли сериозно, а после заяви:

— Себе си.

Иг пак се разкиска. Тайната на Лий беше, че той никога не се напъваше да разсмива, дори като че невинаги знаеше, че нещата, които казва, са смешни. Той притежаваше сдържаност, някакво стъклено и

невъзмутимо спокойствие, което напомняше на Иг за таен агент от филмите, който обезврежда бойна глава, или пък програмира такава. В други моменти той беше толкова неразгадаем — той никога не се смееше, нито на собствените си майтапи, нито на Иговите, сякаш Лий беше извънземен учен, дошъл на земята да изучава човешките емоции. Някакъв такъв като Морк^[1].

Докато се смееше, Иг се и притесни. Да не харесваш „Бийтълс“ беше почти също толкова кофти, колкото и да не ги знаеш.

Лий забеляза огорчението по лицето му и каза:

— Ще ти ги върна. Трябва да си ги вземеш обратно.

— Не — отказа Иг. — Задръж ги и ги послушай още. Може и да чуеш нещо, което ще ти хареса.

— Някои неща ми харесаха — каза Лий, но Иг знаеше, че той лъже. — Имаше едно парче... — И гласът му заглъхна и остави Иг да познае за коя ли от може би шейсет песни говореше.

И Иг я позна.

— „Щастието е горещо оръжие“?

Лий го посочи с пръст, вдигна палец и го гръмна.

— Ами джазът? Слуша ли нещо от него?

— Горедолу. Не знам. Джаза нещо не можах да го чуя.

— Как така?

— Постоянно забравях, че свири. Като музиката в супермаркета е.

Иг потръпна.

— А ти наемен убиец ли ще станеш, като пораснеш? — попита.

— Защо?

— Защото ти харесва само музика, на която можеш да убиваш хора.

— Не. Тя просто трябва да намеква какво ще се случи. Не е ли в това целият смисъл на музиката? Тя е като фон за онова, което вършиш.

Не смяташе да спори с Лий, но подобно невежество го покрусяваше. Надяваше се, че през годините на тяхното близко приятелство Лий ще научи истината за музиката: че тя е третата релса на живота. Сграбчваш я, за да те удари ток и да те изкара от тъпото влачене на часовете, за да почувстваш нещо, да гориш с всички чувства, които не си успял да преживееш в обичайното редуване на

училище, телевизия и зареждане на пералнята след вечеря. Иг предполагаше, че Лий, израснал в паркинг за фургони, е пропуснал много хубави неща. Няколко години щяха да са му нужни да навакса.

— А с какво *ще* се занимаваш, като пораснеш? — попита Иг.

Лий налага остатъка от сандвича и с пълна уста отговори:

— Искам да бъда в Конгреса.

— Наистина ли? И с какво *ще* се занимаваш?

— Искам да напиша закон, според който безотговорните кучки, които се дрогират, трябва да бъдат стерилизирани, за да не могат да имат деца, за които няма да се грижат — каза Лий съвсем безстрастно.

Иг се беше питал защо той не говори за майка си.

Ръката на Лий посегна към кръстчето на врата му, сгущено точно над ключиците му. След малко заговори:

— Мислех си за нея. За нашето момиче от църквата.

— Бас държа — рече Иг; опита се да го каже майтапчийски, но излезе троснато и раздразнено, дори за собствения му слух.

Лий като че не забеляза. Погледът му бе отнесен, разфокусиран.

— На бас, че тя не е оттук. Никога преди не съм я виждал в църквата. Сигурно е била на гости на роднини или нещо такова. На бас, че никога повече няма да я видим. — Той млъкна, а после додаде: — Онази, която се измъкна. — Не мелодраматично, а с многозначителен хумор.

Истината заседна на гърлото на Иг като буцата сандвич, която се запъва. Тя беше там и чакаше да бъде изказана — *тя ще се върне идната неделя*, — но той не можеше да я произнесе. Не можеше и да излъже, не му стискаше. Той беше най-калпавият лъжец, когото познаваше.

Вместо това каза:

— Поправил си кръстчето.

Лий не погледна надолу към него, а лениво се заигра с него с една ръка, докато съзерцаваше лъчите, танцуващи по повърхността на басейна.

— Да. Не го свалям — за всеки случай, ако я срещна случайно, докато си продавам списанията. — Той замлъкна, после продължи: — Сещаш ли се за мръсните списания, дето ти казах за тях? Онези, дето моят дистрибутор си ги държи в склада? Има едно, което се казва „Черешки“, с всички тези момичета, които се предполага, че са

осемнайсетгодишни девственици. То ми е любимото — мацки тип съседското момиче. Искаш момиче, за което да можеш да си представиш какво ще е да си й първият. Разбира се, момичетата в „Черешки“ не са *наистина* девственици. Личи си само като ги погледнеш. Имат татуировки на бедрото или си слагат твърде много сенки, и всичките имат имена на стриптийзъорки. Само се обличат като съвсем невинни за фотосесията. За следващата фотосесия ще се облекат като секси ченгета или мажоретки, и пак ще е толкова фалшиво. Момичето в църквата обаче — тя е истинска. — Той повдигна кръстчето над гърдите си и го потърка между палеца и показалеца си. — Много съм заробен по идеята да виждам нещо истинско. Не мисля, че повечето хора чувстват и половината от нещата, които се преструват, че чувстват. Мисля, че особено момичетата в една връзка са склонни да навличат мнения като дрехи само за да поддържат интереса на мъжа. Като Глена, която поддържа интереса ми с по някоя чекия чат-пат. Не е защото обича да прави чекии. Прави го, защото *не* обича да е самотна. Когато едно момиче изгуби своята девственост обаче, може да боли, но е истинско. Може да е най-истинското и най-лично нещо, което би могъл да видиш някога в друг човек. Питаш се коя ли ще бъде тя в този момент, когато най-сетне си преодолял всички преструвки. За това си мисля аз, когато мисля за момичето в църквата.

Иг съжеляваше, че е нагълтал половината сандвич. Кръстчето на шията на Лий проблясваше на слънчевите лъчи, и когато Иг замижеше, продължаваше да го вижда — поредица от сияещи послеобрази, излъчващи ужасяващо предупреждение. Усети, че го заболя главата.

Когато отвори очи, той каза:

— Значи ако с политиката не се получи, ще си изкарваш прехраната с убиване на хора?

— Сигурно.

— И как ще го правиш? Какъв ти е методът на действие? — зачуди се дали сам той би убил Лий, за да си върне кръста.

— За кого говорим? За някоя дрога, която дължи пари на дилъра си? Или за президента?

Иг изпусна продължителна, бавна въздишка.

— За някой, който знае истината за теб. Свидетел звезда. Ако той оживее, ти влизаш в затвора.

Лий каза:

— Ще го изгоря до смърт в колата му. Ще го направя с бомба. Аз съм на отсрещния тротоар и гледам как той сядва зад кормилото. В момента, когато той потегли, натискам копчето на дистанционното и след взрива колата продължава да върви, голяма горяща развалина.

— Ей, чакай малко! — възкликна Иг. — Трябва да ти покажа нещо.

Той не реагира на озадачения поглед на Лий, стана и изтърча вътре. Върна се след три минути, свил десница в юмрук. Когато се настани обратно на шезлонга, Лий вдигна очи, намръщил чело.

— Я виж — каза Иг и разтвори дясната си ръка, за да му покаже черешовата бомба.

Лий я погледна с лице, пребледняло като пластмасова маска, но безразличието му не успя да измами Иг, който се учеше да разчита поведението му. Когато Иг разтвори длан и Лий го видя какво държи, той се надигна на стола против волята си.

— Ерик Ханити си плати — каза Иг. — Това получих, задето се пуснах с количката надолу по хълма. Ти видя пуйката, нали?

— Цял час валя Денят на благодарността.

— Няма ли да е готино да я заредим в някоя кола? Да кажем, че си намерил някъде някоя бричка. На бас, че с това можеш да откъртиш капака. Тери ми каза, че тия са отпреди 33Д.

— Отпреди какво?

— Законите за закрила на детето. Фойерверките, които произвеждат в днешно време, са като пръдня във ваната. Не като тези.

— Как може да ги продават, щом са противозаконни?

— Противозаконно е само да се произвеждат нови. Тези са от кашон от старите.

— Това ли смяташ да правиш? Да намериш някоя таратайка и да я вдигнеш във въздуха?

— Не. Брат ми ме кара да изчакам, докато отидем на Кейп Код в съботата и неделята за Деня на труда. Ще ме заведе там, като вземе книжка.

— Това сигурно не е моя работа — рече Лий, — но не виждам защо той да има думата.

— Не. Трябва да изчакам. Ерик Ханити изобщо не смяташе да ми я дава, защото съм бил с кецове, като се пуснах от хълма. Казал, че не

съм бил чисто гол. Ама Тери му казал, че това са глупости и накарал Ерик да си кихне. Затова съм му задължен. А Тери иска да изчака до Кейп Код.

За първи път от началото на краткото им приятелство Лий изглеждаше издразнен от нещо. Той направи гримаса и се размърда на фотьойла, като че изведнъж бе забелязал нещо да се забива в гърба му.

— Тъпичко е, че са ги кръстили „Черешките на Ева“ — каза той. — Трябваше да ги кръстят „Ябълките на Ева“.

— Защо?

— Заради Библията.

— В Библията пише само че са изяли плода на Дървото на познанието. Никъде не пише, че е ябълка. Може да е бил череша.

— Не вярвам в тая легенда.

— Не — призна си Иг. — Нито пък аз. Динозаврите.

— Вярваш ли в Иисус?

— Защо не? За него са писали толкова хора, колкото и за Цезар. — Той хвърли кос поглед на Лий, който сам толкова приличаше на Цезар, че можеха да отпечатат профила му на сребърен денарий и му липсваше само венецът от лаврови листа.

— Ти вярваш ли, че той е можел да прави чудеса? — попита Лий.

— Може би. Не знам. Ако останалото е истина, това изобщо има ли значение?

— Аз веднъж сторих чудо.

Иг не намери това признание за ужасно забележително. Бащата на Иг казваше, че е видял веднъж НЛО сред пустинята Невада, когато били там да пият с барабаниста на „Чийп Трик“. Вместо да попита какво чудо е извършил Лий, той попита:

— Готино ли беше?

Лий кимна, много сините му очи гледаха отнесено, малко разфокусирано.

— Поправих луната. Когато бях малко хлапенце. И оттогава съм добър в поправките на други неща. В това съм най-добър.

— Как си поправил луната?

Лий присви едното си око, вдигна едната си ръка към небето, щипна въображаема луна между палеца и показалеца си и я полуобърна. После изцъка тихичко.

— Много по-добре.

На Иг не му се говореше за религия — говореше му се за разруха.

— Аз ще съм цяло чудо, като пална фитила на това нещо — каза той, и погледът на Лий се завъртя обратно към черешовата бомба в ръката му. — Ще пратя нещо у дома при Господ. Някакви предложения какво да бъде?

Начинът, по който Лий гледаше черешовата бомба, подсети Иг за мъж, седнал на бара, който се налива с някаква пиячка и гледа как момичето на сцената си смъква гащичките. Не бяха другарчета отдавна, но вече се установяваше някакъв образец — сега беше моментът, когато Иг трябваше да му я предложи, така, както беше дал на Лий парите си, компактдискете си и кръстчето на Мерин Уилямс. Но той не я предложи, а Лий не можеше да я поиска. Иг си каза, че не я е дал на Лий, защото миналия път го беше накарал да се чувства неловко, като му подари дискете. Истината беше различна: Иг усещаше гадния порив да задържи нещо и да не му го даде, да си има кръстче, което да носи. По-късно, след като Лий си тръгна, той щеше да се срамува от този порив — на богато хлапе с плувен басейн му се свиди да даде съкровищата си на дете от семейство с един родител, живеещо на паркинг за фургони.

— Можеш да я пъкнеш в тиква — предложи Лий, и Иг отговори:

— Прекалено много прилича на пуйката.

И се почна. Лий предлагаше разни неща, Иг на свой ред ги обмисляше.

Обсъдиха достойнствата на хвърлянето на бомбата в реката, за да видят дали ще убият риба с нея, пускането ѝ във външен клозет, за да видят дали ще произведе гейзер от лайна, да я изстрелят с прашка в камбанарията на църквата, за да видят какъв звън ще се разнесе, като гръмне. Извън града имаше голям билборд с надпис „СКЛАД «ДИВ БЪЗ» — РИБАРСКИ ТАКЪМИ И ПРИНАДЛЕЖНОСТИ ЗА ЛОДКИ“; Лий каза, че ще е адски смешно да лепнат с тиксо бомбичката в кръгчето на Б-то и да видят дали не могат да го прекръстят на „СКЛАД «ДИВ ГЪЗ»“. Лий беше пълен с идеи.

— Ти все се опитваш да разбереш по каква музика си падам — каза Лий. — Ще ти кажа по каква. По гърмежите от взривове и дрънченето на счупени стъкла. Музика за ушите ми!

[1] Морк — герой от американския фантастичен сериал „Морк и Минди“: извънземен, дошъл от планетата Орк. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Иг чакаше реда си да седне на бръснарския стол, когато чу почукване зад гърба си, погледна през рамо и видя Глена, застанала на тротоара, да се взира в него на три пръста разстояние, залепила нос за прозореца. Беше толкова близо, че би усетил дъха ѝ по врата си, ако стъклото не ги делеше. Вместо това тя дъхна на стъклото и то побеля от парата. Тя надраска с пръст на него: „Видях ти пишката.“ Под него изрисува увиснала патка, като на анимационен герой.

Сърцето на Иг се сви и той бързо се огледа да види дали майка му е наблизил, дали е забелязала. Но Лидия стоеше в другия край на стаята, зад бръснарския стол, и даваше наставления на фризьорката. Тери седеше на стола, запасан с престилката, и търпеливо чакаше да го направят още по-красив. Подстригването на собствената му чорлава четина беше като да подрязваш крив плет. Не можеше да я направиш хубава, само укротима.

Иг се огледа назад към Глена, като яростно тръскаше глава: „Върви си!“ Тя избърса написаното от стъклото с ръкава на „от страхотно по-страхотното“ си кожено яке.

Не беше сама. И Магистралата към ада беше там, заедно с другия хаймана от тяхната компания край леярната, дългокос младок малко под двайсетте. Двете момчета бяха от другата страна на паркинга и се ровеха в една кофа за боклук. Тези двамата какво все се въртяха около кофи за боклук?

Глена почука с нокти по прозореца. Бяха лакирани в леден цвят, дълги и остри — нокти на вещица. Той пак погледна майка си, но само един поглед му беше достатъчен, за да разбере, че няма да ѝ липсва. Лидия увлечено приказваше и описваше нещо във въздуха — идеалната глава, или може би въображаема сфера, кристална топка, а в топката се мержелееше бъдеще, в което деветнайсетгодишната фризьорка получаваше тлъст бакшиш, ако просто си стоеше там, кимаше с глава и си дъвчеше дъвката и оставяше Лидия да ѝ обяснява как да си върши работата.

Когато Иг излезе, Глена бе обърнала гръб на прозореца, залепила стегнатото си закръглено дупе на стъклото, втренчена в Магистралата към ада и дългокосото му приятелче. Те стояха от двете страни на кофата и държаха с разтворен чувал за боклук. Дългокосият постоянно се пресягаше да пипне лицето на Магистралата към ада, нежно, едва ли не. Онзи избухваше в мощен глупашки кикот всеки път, щом хлапето го погалеше.

— Ти защо си дал на Лий онзи кръст? — попита Глена.

Думите ѝ удариха Иг като ток — от всичко, което тя можеше да каже, да каже точно това! Той самият си задаваше същия въпрос от цяла седмица.

— Той каза, че щял да го поправи — отвърна.

— Поправен е. Защо не го връща?

— Той не е мой. Той е... Едно момиче го изтърва в църквата. Щях да го поправя и да ѝ го върна, но не можах, и Лий каза, че ще може да го поправи с инструментите на баща си и сега го носи за всеки случай, ако случайно я срещне, докато обикаля от врата на врата за благотворителност.

— За благотворителност — изсумтя тя. — Трябва да си го поискаш обратно. И дисковете също.

— Той няма музика.

— Той *не иска* музика — заяви Глена. — Ако искаше, щеше да си купи.

— Не знам. Дисковете са доста скъпи, и...

— Е, и? Той не е беден, да знаеш — каза Глена. — Той живее в „Хармън Гейтс“. Баща ми им поддържа двора. Оттам го познавам. Баща ми един ден ме прати там сама да садя божури. Родителите на Лий имат много пари. Той ли ти каза, че не може да си позволи дискове?

Това обърка Иг — идеята, че Лий живее в „Хармън Гейтс“ и има човек, който да му поддържа двора, майка. Особено майка.

— Техните заедно ли живеят?

— Понякога не изглежда така, защото майка му работи в болницата Екситър и пътува много до работа и не се завърта много къщи. Сигурно така е по-добре. Лий и майка му не се разбират.

Иг поклати глава. Все едно Глена говореше за съвсем друг човек, за някого, когото Иг не познаваше. Той си беше съставил много ясна

представа за живота на Лий Турно, за фургона, който делеше с баща си, шофьор на пикап, майката, изчезнала, когато е бил дете, за да пуши крек и да се продава в Бойната зона в Бостън^[1]. Лий никога не беше казвал на Иги, че живее във фургон или че майка му е наркоманка и курва, но му се струваше, че мирогледът на Лий и темите, които той никога не обсъждаше, намекваха за това.

— Той ли ти каза, че няма пари да си купува разни неща? — попита отново Глена.

Иг поклати глава.

— Не мислех, че е той — каза тя и заподритва едно камъче на земята, а после вдигна очи и попита:

— Тя по-хубава ли е от мен?

— Коя?

— Момичето от църквата. Момичето, което е носело онзи кръст.

Иг се опита да измисли какво да каже, напъна се да измисли някаква изящна и деликатна лъжа, ала никога не го бе бивало в лъжите, и мълчанието му само по себе си беше отговор.

— Да — усмихна се тъжно Глена. — Така си и мислех.

Иг извърна очи от нея, твърде притеснен от нещастната ѝ усмивка, че да продължи да я гледа. Глена изглеждаше свята, пряма, не увърташе.

Магистралата към ада и дългокосият се смееха над кофата за боклук — силни, пронизителни крясъци на гарвани. Иг нямаше представа защо.

— Да знаеш някоя кола, която може да се подпали, без да се вкарваш в беля? — попита той. — Не кола, дете си е на някого, просто зарязана бричка?

— Защо?

— Лий иска да подпали кола.

Тя се намръщи — опитваше се да разбере защо Иг смени темата и заговори за *това*. После погледна Магистралата към ада.

— Бащата на Гари, чичо ми, има един куп трошки в гората, зад къщата му в Дери. Той продава авточасти у тях. Или поне *разправя*, че продавал авточасти. Не знам дали някога е имал клиенти.

— Трябва някой път да ги споменеш на Лий — каза Иг.

Един юмрук затропа по стъклото зад гърба му; и двамата се обърнаха, погледнаха нагоре и видяха майката на Иг. Лидия се усмихна

отвисоко на Глена, вдигна ръка и махна вдървено, а после измести поглед към Иг, разтвори широко очи и го изгледа с нетърпение. Той кимна, но когато майка му им обърна гръб, той не се упъти незабавно към салона.

Глена наклони въпросително глава.

— Значи ако ще палим нещо, искаш да се включиш?

— Не. Не искам. Вие се забавлявайте, хлапетии.

— „Хлапетии“... — ухили се тя широко. — Какво ще правиш с косата си?

— Не знам. Сигурно каквото правя винаги.

— Трябва да си обръснеш главата — каза тя. — Без коса. Ще си готин.

— А? Не. Не, майка ми...

— Е, трябва поне да я клъцнеш късо и да я напънкариш. Да изрусиш върховете, или нещо такова. Косата ти е част от твоята същност. Не искаш ли да си някой интересен? — Тя посегна и разроши косата му. — Ти можеш да си интересен, с малко усилие.

— Не мисля, че имам думата. Майка ми ще иска да се придържам към приличното.

— Е, много жалко. Аз самата много харесвам щура коса — каза Глена.

— Така ли? — попита Гари, известен и като Магистралата към ада. — Направо ще се влюбиш в гъза ми, баси.

И двамата завъртяха глави и погледнаха Магистралата към ада и дългокосия, който се беше поотдалечил от боклукчийската кофа. Бяха събрали от боклука отрязани коси и ги бяха залепили на лицето на Гари като червеникава брада на снопове, като тая на Ван Гог на автопортретите му. Не отиваше на синята набола коса върху бръснатата глава на Гари.

Лицето на Глена се разкриви болезнено.

— Ох, Боже. Това няма да подлъже никого, задник такъв.

— Дай ми якето си — рече Гари. — Като сложа якето ти, на бас, че мога да мина най-малко за двайсетгодишен.

— Можеш да минеш за кретен — заяви Глена. — И няма да те арестуват с това яке.

— Много е хубаво якето — обади се Иг.

Глена му хвърли тайнствен нещастен поглед.

— Лий ми го подари. Той е много щедър човек.

[1] Бойната зона — кварталът с публични домове, стриптийз клубове и порнокина в Бостън, кръстен така заради факта, че е посещаван от много войници и моряци в отпуска, а също и заради високата престъпност. ↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Лий отвори уста да каже нещо, после размисли и я затвори.

— Какво? — попита Иг.

Лий пак отвори уста, затвори я, отвори я и каза:

— Онова парче на Глен Милър, „ра-татат-тат“, ми хареса. Можеш да накараш труп да танцува на това парче.

Иг кимна и си замълча.

Бяха в басейна, защото август се беше завърнал. Край на дъжда, край на нехарактерното за сезона застудяване. Беше почти четирийсет градуса по Целзий, по небето нямаше ни едно облаче и Лий си беше намазал носа от основата надолу с бяла ивица лосион против слънце, за да не изгори. Иг беше надянал спасителен пояс, а Лий се беше проснал върху надуваем дюшек, и двамата плаваха в хладката вода, толкова силно хлорирана, че от изпаренията ги смъдяха очите. Беше твърде горещо да буйстват.

Кръстчето все така висеше на врата на Лий. То лежеше върху дюшека, изтеглено от гърлото му към Иг, сякаш погледът на Иг притежаваше силата на магнетизма и го издърпваше към него. Слънчев лъч го огря и то проблесна в златно в очите на Иг — продължителен сигнал в стакато. Нямаше нужда Иг да познава Морзовата азбука, за да разбере какво му предава то в момента. Беше събота и Мерин Уилямс утре щеше да е в църквата. „Последен шанс — просветваше кръстчето. — Последен шанс, последен шанс, последен шанс.“

Устните на Лий леко се разтвориха. Като че му се искаше да каже още нещо, но не знаеше как да подходи. Най-накрая подметна:

— Братовчедът на Глена, Гари, след две-три седмици организира лагерен огън. У тях. Купон за края на лятото, един вид. Има фойерверки и разни такива работи. Каза, че може да има и бира. Мислиш ли, че ти се идва?

— Кога?

— Последната събота на този месец.

— Не мога. Татко има концерт с Джон Уилямс и „Бостън Попс“. Премиера. Ние винаги ходим на премиерните му концерти.

— Да, разбирам — каза Лий.

Лий налага кръстчето и го засмука замислено. После го изплю и най-сетне каза онова, което искаше да каже:

— Ти би ли я продал?

— Кое да продам?

— Черешката на Ева. Бомбата. У Гари има една трошка. Гари казва, че на никой няма да му пука, ако я разпердушиним. Може да я полеем с газ за запалки и да я вдигнем във въздуха. — Той се усети и додаде: — Не те питам заради това дали можеш да дойдеш. Попитах те, защото ще е по-весело, ако и ти си там.

— Не. Знам — каза Иг. — Просто не ми се струва редно да ти я продам.

— Е... Не може и да продължаваш да ми подаряваш разни неща. Ако щеше да я продаваш, колко щеше да ѝ искаш? Имам малко пари, спестени от бакшишите от продажбата на списания.

„Или можеш да вземеш назаем двайсетарка от майчето си“ — помисли си Иг; мисълта прозвуча в ума му с почти лукав, копринен глас, който той едва припозна като свой.

— Не искам парите ти — каза Иг. — Но съм навит да се трапим.

— За какво?

— За това — Иг кимна към кръстчето.

Ето. Каза го. Иг задържа дъх в дробовите си — гореща капсула кислород с мирис на хлор, химическа и странна. Лий му беше спасил живота, беше го извадил от реката, докато е бил в безсъзнание, и с удар вкара отново въздух в дробовите му, и Иг беше готов да се отплати, чувстваше, че дължи на Лий всичко на света... освен това. Тя беше подала сигнал на *него*, не на Лий. Иг разбираше, че няма право да се пазари с Лий така, няма морално оправдание, нямаше как да се самонавие, че това е постъпка на порядъчен човек. Веднага щом си поиска кръстчето обратно, той усети някакво свиване отвътре; винаги се беше смятал за добрия в своя собствен сюжет, за чистия герой. Но добрият не бил постъпил така. Може би някои неща бяха по-важни от това да бъдеш добрия, обаче.

Лий гледаше, лека полуусмивка подръпваше ъгълчетата на устата му. Иг усети как лицето му пламва и не съжаляваше съвсем за това, радваше се, че се е изложил заради нея. Той каза:

— Знам, че това изскочи изневиделица, но мисля, че съм хлътнал по нея. Щях да ти кажа по-рано, но не исках да ти преча.

Без колебание, Лий посегна зад врата си и разкопча верижката.

— Трябваше само да попиташ, и толкова! Твое е. Винаги е било твое. Ти го намери, не аз. Аз само го поправих. И ако то те уреди с нея, ще се радвам да оправя и тази работа.

— Обаче аз си мислех, че тя е твоят тип. Ти нали не...

Лий махна с ръка във въздуха.

— Да се боря с приятел за някакво момиче, дето и името му не знам! Всички тези неща, които ми подари, всичките дискове... При все че повечето бяха кофти, признателен съм ти. Аз не съм неблагодарник, Иг. Ако някога я видиш пак, давай смело! Аз съм зад теб, докрай! Но не мисля, че тя ще се върне.

— Ще се върне — каза тихо Иг.

Лий го погледна.

Истината беше изскочила, преди Иг да успее да се удържи. Той трябваше да го знае. На Лий не му пукаше, защото вече бяха приятели. Ще сме приятели до края на живота си.

Когато Лий не каза нищо — само плаваше там с онази полуусмивка на издълженото, тясно лице — Иг продължи:

— Срегнах някой, който я познава. Нямало я е миналата неделя, защото семейството ѝ се мести тук от Роуд Айлънд и трябвало да се върнат за остатъка от багажа си.

Лий откопча кръстчето и леко го подхвърли на Иг и щом то цопна във водата, той го улови.

— Давай, хвани я, тигре! — насърчи го Лий. — Ти си този, който намери това нещо, а пък по някаква причина тя като че не си падна по мен. Освен това, тия дни по женска линия съм се уредил отвсякъде. Глена вчера дойде да ме види у нас, за да ми каже за колата у Гари, и докато беше у нас, го пое целия в устата си. Само за минута. Но го лапна. — Лий се ухили, с усмивката на дете, което си има нов балон. — Ама че шибана пачавра, а?

— Страхотно — каза Иг и се усмихна безсилно.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Иг видя Мерин Уилямс и се престори, че не я е видял — нелека задача; сърцето подскочаше в гърдите му и се мятеше към ребрата като сърдит пияница, хвърлящ се върху решетката на килията си. Не само че не бе минал и ден, без да си мисли за този миг — мислеше почти всеки час на всеки ден, откакто я беше видял за последно, и това идваше твърде много на нервната му система, претоварваше инсталацията. Тя беше облечена в кремави ленени панталони и бяла блуза със загърнати нагоре ръкави, а косата ѝ този път беше разпусната, и тя погледна право в него, докато той вървеше по пътеката със семейството си, ала той се престори, че не я вижда.

Лий и баща му влязоха няколко минути преди началото на службата и се настаниха на една скамейка откъм страната на Иг, поотпред. Лий обърна глава и я изгледа продължително, от горе до долу. Тя като че не забеляза, беше вперила съсредоточен поглед в Иг. След като Лий приключи с огледа, и той се взря през рамо в Иг изпод премрежени клепачи. Тръсна глава, уж неодобрително, и се въртна напред.

Мерин се вира в Иги през целите първи пет минути на службата и през цялото това време той не я погледна прямо нито веднъж. Притисна длани, лепкави от потта, и не отлепяше очи от отец Моулд.

Тя не се издаде, че го гледа, докато отец Моулд не произнесе „Да се помолим“. Плъзна се от пейката, за да коленичи, и събра длани, и точно тогава Иг измъкна кръстчето от джоба си. Задържа го в шепа, улови слънчев лъч и го насочи към нея. Призрачен златен кръст от светлина премина по бузата ѝ и се спря в ъгълчето на окото ѝ. Първия път, когато той ѝ светна с него, тя примигна, втория път трепна, а третия път се огледа към него. Той стискаше фигурката здраво и златен кръст от чиста светлина гореше в центъра на дланта му, а отражението му сияеше на бузата ѝ. Тя го погледна с неочаквана сериозност, като радиооператор във военен филм, получаващ сигнал на живот и смърт от боен другар.

Бавно и умишлено той го накланяше ту насам, ту натам и ѝ изпращаше посланието с Морзовата азбука, което бе наизустил през последната седмица. Струваше му се важно да го предаде точно и без грешка, и той боравеше с кръстчето, все едно е напръстник, пълен с нитроглицерин. Когато завърши съобщението, той задържа погледа ѝ още за миг, после стисна кръстчето в шепа и отново извърна очи; сърцето му думкаше толкова силно, че беше сигурен, че и баща му, коленичил до него, го чува. Но баща му се молеше, сключил ръце, със затворени очи.

Иг Периш и Мерин Уилямс се постараха да не се погледнат повече до края на службата. Или, по-точно казано, не се поглеждаха в очите, въпреки че той усещаше, че тя го следи с ъгълчето на окото си, докато той я наблюдаваше, наслаждаваше се на това как тя се изправя, за да запее, изпъчила рамене. Косата ѝ гореше в лъчите на слънцето.

Отец Моулд благослови всички тях и им заръча да се обичат помежду си, което беше тъкмо целта на Иг. Щом хората се заизнизваха навън, той остана на мястото си, с ръката на баща му, отпусната на неговото рамо, както винаги. Мерин Уилямс излезе на пътеката, следвана от собствения си баща, и Иг очакваше тя да спре и да му благодари, че е прибрал кръстчето ѝ, но тя дори не го погледна. Вместо това гледаше назад към баща си и бърбореше с него, докато вървяха към изхода. Иг отвори уста да я заговори, и тогава лявата ѝ ръка привлече погледа му; показалецът ѝ бе изпънат и сочеше назад, към нейната пейка. Толкова небрежен жест, че тя можеше и просто да размахва ръка, но Иг беше сигурен, че тя му казваше къде да я изчака.

Когато пътеката се опразни, Иг излезе от реда и отстъпи встрани, за да пропусне баща си, майка си и брат си. Но вместо да ги последва, той се обърна и отиде при олтара в източната част. Когато майка му го стрелна с поглед, той посочи към задния коридор, където имаше тоалетна. Не може все да се преструваш, че ти е развързана обувката. Тя продължи, прихванала Тери над лакътя. Тери се беше обърнал назад и гледаше Иг, присвил подозрително очи, но се остави да го отведат.

Иг зачака в тъмния заден коридор, водещ към кабинета на отец Моулд, като се оглеждаше за нея. Тя се върна доста скоро, дотогава църквата практически се беше опразнила. Тя се огледа из нефа, ала не го видя, а той остана в тъмното и я наблюдаваше. Тя отиде при олтара за причастие, запали свещ, прекръсти се, коленичи и започна да се

моли. Падащата ѝ коса скри лицето ѝ и затова Иг реши, че не го е видяла, когато тръгна напред. Той изобщо не усещаше, че върви към нея. Краката му сякаш не бяха негови. По-скоро сякаш го носеха, сякаш отново се взеше на количката за пазаруване; обзе го същото замайващо, но отвратително чувство, че стомахът му пропада, че пада от самия край на света, чувството на сладък риск.

Не я прекъсна, докато тя вдигна глава и погледна нагоре.

— Здравсти — каза той, щом тя се изправи. — Намерих кръстчето ти. Забрави го. Притесних се, като не те видях миналата неделя, че няма да имам възможност да ти го върна. — Той вече ѝ го протягаше.

Тя издърпа кръстчето и фината му златна верижка от ръката му и го стисна в своята.

— Поправил си го.

— Не — призна Иг. — Моят приятел Лий Турно го поправи. Бива го в поправките.

— О... — каза тя. — Предай му, че му благодаря.

— Можеш и сама да му благодариш, ако е още наоколо. И той идва в тази църква.

— Ще ми го сложиш ли? — попита тя; обърна се с гръб към него, вдигна косата си и наведе глава напред, за да му покаже белия си врат.

Иг избърса длани в гърдите си, за да ги подсуши, после отвори закопчалката и нежно придърпа верижката около шията ѝ. Надяваше се тя да не забележи, че ръцете му треперят.

— Лий си го виждала, знаеш ли — каза Иг, колкото да каже нещо. — Седеше зад тебе в деня, когато това се повреди.

— Онова момче ли? Той се опита да ми го закопчае, след като верижката падна. Стори ми се, че ще ме удуши с нея.

— Аз не те душа, нали? — попита Иг.

— Не — отвърна тя.

Трудно му беше да щракне закопчалката. Заради треперещите му от нерви ръце. Тя изчакваше търпеливо.

— За кого запали свещ? — попита Иг.

— За сестра ми.

— Имаш сестра?

— Нямам вече — отвърна тя отсечено, безстрастно, и Иг усети внезапна болка; разбра, че не е бивало да пита.

— Ти разчете ли съобщението? — изтърси той; усещаше неотложна нужда да смени темата на разговора.

— Какво съобщение?

— Съобщението, което ти изпратих с присветвания. С Морзовата азбука. Ти знаеш Морзовата азбука, нали?

Тя се засмя — неочаквано шумен смях, който така стресна Иг, че той без малко да изпусне колието. В следващия миг пръстите му откриха какво трябва да правят и той закопча верижката около шията ѝ. Тя се обърна. Беше истински шок колко близо стоеше тя. Ако повдигнеш ръце, щеше да пипне бедрата ѝ.

— Не. Ходила съм няколко пъти на сбирки на гърлскаутите, но се отказах, преди да сме стигнали до нещо интересно. Освен това вече знам всичко, което ми трябва да знам за кълпирането. Баща ми работеше в Горската служба. Какво ми изпращаше чрез сигнали?

Тя го шашардиса. Той беше планирал предварително целият този разговор, много внимателно, обмисли всичко, което би попитала тя и всеки гладък отговор, който щеше да ѝ даде, но сега всичко това рухна.

— Но *ти не ми* ли предаваше нещо чрез светлинен сигнал? — възкликна той. — Онзи ден?

Тя пак се разсмя.

— Просто проверявах колко дълго мога да ти светя в очите, преди ти да се сетиш откъде идва лъчът. Какво послание си *мислеше*, че ти изпращам?

Но Иг не можеше да ѝ отговори. Гръклянът му пак се свиваше, към лицето му прииждаше ужасна горещина, и за пръв път той осъзна колко нелепо беше да си въобразява, че тя му предава *каквито и да е* сигнали, да не говорим за онова, което сам се беше навил да повярва — че му предава думата „ние“. Нито едно момиче на света не би пратило подобен сигнал на момче, с което никога преди не е разговаряло. Сега, като го погледнеше прямо, това беше очевидно.

— Казвах „това е твое“ — каза ѝ Иг най-сетне; реши, че единственото безопасно нещо е да не отговаря на въпроса, който тя му бе задала току-що. Нещо повече, това бе лъжа, ако и да звучеше достоверно. Той също ѝ предаваше една-единствена кратка дума. Думата беше „да“.

— Благодаря, Иги — каза тя.

— Ти откъде знаеш името ми? — попита той и се изненада как лицето ѝ изведнъж се изчерви.

— Попитах някого — отвърна тя. — Забравям защо, аз...

— А ти си Мерин.

Тя впери в него въпросителен поглед, изненадана.

— Попитах някого — обясни той.

Тя погледна към вратата.

— Нашите сигурно чакат.

— Добре — каза той.

Когато стигнаха в атриума, той вече бе научил, че ще карат заедно първия час по английски, че къщата ѝ е на „Клафам Стрийт“, и че майка ѝ я е записала доброволка за акцията по кръводаряване, която църквата щеше да проведе в края на месеца. Иг също щеше да участва в организацията на кръводаряването.

— Не те видях в списъка на доброволците — каза тя. Изминаха още три крачки, преди Иг да осъзнае, че това означаваше че тя е търсила името му в списъка. Погледна я и видя, че тя се усмихваше загадъчно на себе си.

Когато излязоха през портата, слънцето грееше толкова ярко, че за миг силната светлина заслепи Иг напълно. Той забеляза тъмно петно да лети към него, вдигна ръце и улови футболна топка. Щом зрението му се избистри, той видя брат си и Лий Турно, и още няколко момчета — дори и Ерик Ханити — и отец Моулд да се носят из тревата, а Моулд викаше: „Иг, насам!“ Родителите му стояха заедно с родителите на Мерин, Дерик Периш и бащата на Мерин разговаряха весело, все едно семействата им дружаха от години. Майката на Мерин, слаба жена с присвити, безцветни устни, затулила очи с ръка, се усмихваше на дъщеря си болезнено. Денят миришеше на сгурийна настилка, на напечени от слънцето коли и прясно окосена поляна. Иг, който изобщо нямаше склонност към атлетиката, замахна назад и запокити топката, която се завъртя стегнато, идеално, вряза се във въздуха и падна право в едрите, мазолести длани на отец Моулд. Моулд я вдигна над главата си и се втурна през зелената ливада, по черна риза с къси ръкави и бяла якичка.

Футболът продължи повече от половин час — бащи, синове и отецът се гонеха по тревата. Избраха Лий за полузащитник; и той не беше кой знае какъв атлет, но изглеждаше подходящ за ролята —

падеше назад, за да посрещне топката с израз на свършено, почти ледено спокойствие на лицето, с праметната през едното рамо вратовръзка. Мерин захвърли обувките си се впусна в играта, единственото момиче сред тях. Майка ѝ извика:

— Мерин Уилямс, ще си позелениш панталона и никога няма да можем да изличим петната!

Но баща ѝ размаха ръка във въздуха и ѝ каза:

— Остави я да се позабавлява.

Уж играеха тъч футбол, но Мерин във всяка игра събаряше Иг, като се хвърляше в краката му и накрая този номер караше всички да се пукат от смях — Иг, повален от това шестнайсетгодишно момиче с телосложение на стръкче трева. Но никой не го смяташе за по-смешен и никой не му се радваше толкова, колкото самият Иг, който се късаше да ѝ дава шансове да го разбие.

— Ти трябва да паднеш по дупе на терена още щом метнат топката — каза тя петия или шестия път, когато го помете. — Защото аз мога да продължа така цял ден. Знаеш ли какво? Какво се смееш? — Защото той се смееше.

Коленичила, тя се навеждаше над него, червената ѝ коса гъделичкаше носа му. Ухаеше на лимони и мента. Колието висеше от врата ѝ и пак присветваше срещу него, предаваше послание на почти непоносима наслада.

— На нищо — отвърна той. — Мисля, че те разбирам съвсем ясно.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

През остатъка от лятото да се срещат случайно им стана навик. Когато Иг отиде с майка си до супермаркета, Мерин беше там с *нейната* майка, и те тръгнаха заедно, мотаеха се на няколко крачки след родителите си. Мерин взе плик с череши и двамата си започнаха да ги ядат, докато вървяха.

— Това не е ли кражба? — попита Иг.

— Няма как да загазим, ако изядем уликата — отвърна тя и изплю костилка в шепата си, а после му я подаде. Даваше му всичките костилки със спокойното очакване той да се отърве от тях, и той го правеше, като ги пъхаше в джоба си. Когато се прибра, в джинсите му имаше уханна бучка колкото бебешко юмруче.

А когато трябваше да закарат ягуара в сервиза на преглед, Иг се лепна за баща си, защото вече знаеше, че бащата на Мерин работи там. Иг нямаше основания да вярва, че и Мерин ще бъде в сервиза в един слънчев следобед в сряда, то тя беше там, седеше върху бюрото на баща си и клатеше крака напред-назад, все едно го чакаше и нямаше търпение той да дойде. Взеха си оранжади от автомата за напитки, стояха и си приказваха в един заден коридор под бръмчащите флуоресцентни лампи. Тя му каза, че на другия ден щяла да се разходи до Лицето на кралицата с баща ѝ. Иг ѝ съобщи, че пътеката минавала точно зад къщата му и тя го попита дали би дошъл с тях. Устните ѝ бяха боядисани в оранжево от напитката. Да бъдат заедно не изискваше усилия — това беше най-естественото нещо на света.

Естествено беше да включат и Лий. Той пречеше нещата да станат твърде сериозни. Самопокани се за разходката до Лицето на кралицата — каза, че искал да огледа за пътеки, подходящи за маунтинборд. Обаче забрави да си го вземе.

Докато се изкачваха, Мерин хвана бието на фланелката си, дръпна я от гърдите си и започна да си вее с нея напред-назад, като се правеше, че се задъхва от жегата.

— Скачате ли някога в реката? — попита тя и посочи Ноулс отвъд дърветата. Тя се виеше през гъста гора в долината под тях, черна

змия с гръб, покрит с бляскави люспи.

— Иг скача в нея непрекъснато — отвърна Лий, и Иг се засмя. Мерин изгледа и двамата озадачено, с присвити очи, но Иг само тръсна глава. Лий продължи: — Но виж какво ще ти кажа. Басейнът на Иг е много по-приятен. Ти кога ще я поканиш да поплува?

При това предложение гореща тръпка плъзна по лицето на Иг. Беше си фантазирал точно това, много пъти — Мерин по бански, — но колчем понечеше да я покани, дъхът му секваше.

Говориха за сестра ѝ Ригън само веднъж през тези първи седмици. Иг попита защо са се преместили от Роуд Айлънд, Мерин сви рамене и отвърна:

— Родителите ми много се депресираха след смъртта на Ригън, а майка ми е отраснала тук, всичките ѝ роднини са тук. А и домът ни вече не беше уютен. Без Ригън.

Ригън бе починала на двайсет години от рядка и особено агресивна форма на рак на гърдата, убил я само за четири месеца.

— Трябва да е било ужасно — измърмори Иг, идиотско обобщение, но то беше единственото, което му се струваше безопасно. — Не мога да си представя как бих се чувствал, ако Тери умре. Той ми е най-добрият приятел.

— Така си мислех и аз за Ригън и мен. — Бяха в стаята на Мерин, тя беше обърната с гръб към Иг, с наведена глава. Решеше си косата. Без да го поглежда, продължи: — Но когато беше болна, тя говореше разни неща... Големи гадости. Неща, които дори не подозирах, че си мисли за мен. Когато умря, ми се струваше, че изобщо не съм я познавала. Разбира се, аз се отървах леко в сравнение с онова, което наговори на родителите ми. Надали ще мога някога да ѝ простя онова, което наговори на татко. — Последното тя произнесе лековато, все едно обсъждаха нещо маловажно, а после млъкна.

Чак след години отново заговориха за Ригън. Но когато няколко дни по-късно Мерин му каза, че ще стане лекарка, нямаше нужда Иг да я пита каква ще бъде нейната специалност.

През последния ден на август Иг и Мерин бяха на акцията по кръводаряване, срещу църквата, в обществения център на „Светото сърце“, раздаваха картонени чаши с „Танг“ и бисквити сандвич „Лорна Дун“. Няколко тавански вентилатора разпръскваха въл поток от горещ въздух из стаята и Иг и Мерин изпиваха толкова сок, колкото и

раздаваха. Той набираше смелост най-сетне да я покани да поплуват, когато влезе Тери.

Той застана в другия край на стаята и се заоглежда за Иг, и Иг вдигна ръка, за да привлече вниманието му. Тери врътна глава: „Ела тук.“ В жеста му имаше нещо вдървено, напрегнато и тревожно. В някакъв смисъл достатъчно тревожно си беше и просто това, че виждаха Тери тук. Тери не беше от хората, които дори ще припарят на църковно мероприятие в един пълен с възможности летен следобед, щом можеше да го избегне. Иг слабо осъзнаваше, че Мерин го следва към другия край на стаята, докато заобикаляше между носилките с легнали върху тях кръводарители с тръбички, забити в ръцете. Стаята миришеше на дезинфектант и на кръв.

Щом Иг стигна до брат си, Тери го хвана за ръката и я стисна болезнено. Той го обърна и го изведе през вратата във фойето, където можеха да са сами. Портата беше отворена към ясения, горещ, мъртвороден ден.

— Ти ли му я даде? — попита Тери. — Ти ли му даде черешката?

Иг нямаше нужда да пита за кого говореше той. Гласът на Тери, изтънял и рязък, го уплаши. Иглите на паниката прободоха гърдите му.

— Лий добре ли е? — попита той. Беше неделя следобед. Лий беше отишъл предния ден у Гари. Сега Иг се сети, че сутринта не е видял Лий в църквата.

— Той и още няколко шегаджии лепнали черешова бомба на предното стъкло на една трошка и побягнаха. Обаче тя не избухнала веднага, и Лий си помислил, че фитилът е угаснал. Случва се. Връщал се да го провери, когато стъклото избухнало и пръснало парчета навсякъде. Иг. Извадили шибано стъкло от лявото му око. Казват, че късмет извадил, че не е влязло в мозъка му.

На Иг му се искаше да закрепчи, но нещо ставаше в гърдите му. Дробовете му бяха се вцепенили, като инжектирани с доза новокаин. Не можеше да говори, не можеше да се принуди да издаде никакъв звук през гърлото си.

— Иг — обади се Мерин. — Къде ти е инхалаторът? — Гласът ѝ беше твърд и спокоен. Тя вече знаеше всичко за астмата му.

Той се помъчи да го извади от джоба си и го изпусна. Тя го вдигна, той го пъкна в устата си и засмука продължително и влажно.

Тери каза:

— Виж, Иг, не е само окото му. Здравно е загазил. Доколкото чух, с линейката дошли и ченгета. Нали го знаеш неговия маунтинборд? Излезе, че бил откраднат. Смъкнали и от гаджето му кожено яке за двеста долара. Полицията поискала от баща му разрешение да претърси стаята му тази сутрин и я била *пълна* с крадено. Лий порботил две седмици в мола, в зоомагазина, и имал ключ към коридора за достъп, който минава зад магазините. Взел си купища неща. Имал сума ти списания, които чопнал от книжарницата „Мистър Пейпърбек“ и мамил хората, като им ги продавал под предлог, че събира пари за някаква измислена благотворителна кауза. Големи лайна. Ще го изправят пред съд за малолетни, ако някой от магазините повдигне обвинения. В някои отношения, ако ослепее с едното око, това ще е най-доброто за него. Може да му спечели някакво съчувствие, може би той няма да...

— О, Господи — възкликна Иг, щом чу „ако той ослепее с едното око“ и „извадили са шибано стъкло“; всичко останало беше само шум, Тери, който изсвирва с тромпета си авангарден риф. Иг плачеше и стискаше ръката на Мерин. Кога тя го беше хванала за ръка? Той не знаеше.

— Ще трябва да поговориш с него — каза Тери. — По-добре си поприказвайте и го увещай да си затваря устата. Трябва да си прикрием задниците. Ако някой разбере, че ти си му дал черешовата бомба — или че аз съм ти я дал на *теб*... О, Господи, Иг! Може да ме изхвърлят от оркестъра.

Иг не можеше да говори, имаше нужда от още едно продължително всмукване от инхалатора. Трепереше.

— Ще му дадеш ли една секунда? — сопна му се Мерин. — Остави го да си поеме дъх.

Тери я изгледа с изненада и почуда. Челюстта му увисна. После той затвори уста и замълча.

— Хайде, Иг — подкани го тя. — Да излезем навън.

Иг тръгна с нея, слязоха по стълбите, излязоха на слънце. Краката му трепереха. Тери остана отзад, остави ги на спокойствие.

Беше задушно и въздухът беше напоен с влага и с усещането за натрупващо се напрежение. Небесата по-рано сутринта бяха ясни, но сега бяха надвиснали тежки облаци, тъмни и грамадни като флотилия от самолетносачи. Жарък полъх дойде отникъде и връхлетя върху им.

Вятърът миришеше на нажежено желязо, на релси, напечени от слънцето, на стари тръби, и когато Иг затвори очи, той видя пистата „Ивъл Канивъл“ и двете полузакопани в земята тръби, които пропадаха надолу по склона като релсите на увеселително влакче.

— Не си виновен ти — каза тя. — Той няма да обвини теб. Хайде. Кръводаряването почти приключи. Хайде да си вземаме нещата. Веднага. Ти и аз.

При мисълта да отиде с нея Иг се сви от ужас. Те се бяха трампили — черешовата бомба за нея. Щеше да е ужасно да доведе и нея. Все едно му натрива носа. Лий само беше спасил живота му, и Иг му се беше отплатил, като му бе отнел Мерин, ето какво се бе случило, и Лий бе ослепял с едното око, окото му го нямаше, и това му го бе сторил Иг. Иг бе получил момичето и живота си, а Лий — парче стъкло и крах. Иг отново всмука от инхалатора, трудно му беше да диша.

Когато пое достатъчно въздух, че да може да говори, той каза:

— Не можеш да дойдеш с мен.

Част от него вече мислеше, че единственият начин той да изкупи вината си беше да приключи с нея, но друга част от него, същата онази, която, на първо място, бе извършила трамбата за кръстчето, знаеше, че няма да го направи. Беше взел решение преди седмици, беше сключил сделка, не само с Лий, а и със себе си, че ще стори нужното, за да е момчето, което върви до Мерин Уилямс. Да се откаже от нея нямаше да го направи добрия герой в тази история. Вече беше късно да е добрия.

— Защо? Той е и мой приятел — отвърна тя и Иг отначало се учуди на нея, а после и на себе си че не е разбрал, че това е вярно.

— Не знам какво ще каже той. Може да ми се сърди. Може да каже нещо за... за една трампа. — И щом го каза, разбра, че не е бивало да го казва.

— Каква трампа? — Той поклати глава, но тя попита отново:

— Какво сте разменили?

— Няма ли да се разсърдиш?

— Не знам. Кажи ми, и ще видим.

— След като намерих твоят кръстче, го дадох на Лий да го поправи. Но после той смяташе да го задържи и се наложи да се трампа с него, за да си го върна. И го размених срещу черешовата бомба.

Тя намръщи чело.

— Е, и?

Той се взря безпомощно в лицето ѝ, искаше да я накара да разбере, но тя не разбираше и затова той обясни:

— Той смяташе да го задържи, за да има повод да се запознае с теб.

За кратко погледът ѝ остана все така замъглен, неразбиращ. После се проясни. Тя не се усмихна.

— Мислиш, че си разменил... — заговори тя, после млъкна. Миг по-късно отново заговори. Гледаше го с хладно спокойствие, от което му се разтреперваха топките. — Смяташ, че си изтъргувал *мен*, Иг? Така ли мислиш, че стават тези работи? А мислиш ли, че ако той бе върнал кръстчето на *мен*, вместо на *теб*, ние с Лий щяхме да сме... — Но тя отново не договори, защото да продължи би означавало да признае, че сега тя и Иг са заедно, нещо, което и двамата разбираха, но не смееха да кажат на глас. Тя заговори за трети път. — Иг. Аз го оставих на скамейката за *теб*.

— Ти си го оставила... Какво?

— Скучно ми беше. Толкова скучно! И седях там и си представях още сто сутрини, в които се пържа на слънце в тая църква, и умирам вътрешно, всяка неделя по малко, докато отец Моулд дърдори за моите грехове. Имах нужда от нещо, което да очаквам. От някаква причина да бъда там. Не исках просто да слушам как някакъв си тип говори за греха. Исках самата аз да греша. И тогава те видях да седиш там като малко примерно момченце и се вкопчваш във всяка дума, все едно е страшно интересна, и разбрах, Иг, просто разбрах... че ако ти бръкна в мозъка, това ще ми осигури забавление часове наред.

Случи се така, че в крайна сметка Иг наистина отиде да види Лий Турно сам. Когато Мерин и Иг се върнаха в обществения център, за да разчистят кутиите от пица и празните бутилки от сок, се разнесе гръм, който продължи поне десет секунди — приглушен, нестихващ тътен, не толкова го чуваха, колкото го усещаха. От него костите в тялото на Иг се разтрепериха като камертони. Пет минути по-късно дъждът плющеше по покрива толкова силно, че се налагаше да крещи на Мерин, за да го надвика, дори и когато тя стоеше до него. Беше

толкова тъмно и водата се лееше с такава сила, че през отворената врата тротоарът трудно се виждаше. Мислеха си, че може да отидат у Лий с колелата, но бащата на Мерин дойде да я закара у дома с комбито си и нямаше възможност да отидат някъде заедно.

Тери беше получил книжката си два дни преди това, и на другия ден той закара Иг у Лий Турно да го види. Бурята беше разцепила дървета и изтръгнала телефонни стълбове от земята, и се налагаше Тери да лъкатуши с ягуара между откършени клони и преобърнати пощенски кутии. Сякаш някаква разтърсваща подземна експлозия, някакъв последен мощен взрив бе разтърсил целия град и оставил Гидиън в развалини.

Хармън Гейтс представляваше плетеница от улици в предградията, къщи, боядисани в цитрусови цветове, двойни гаражи, от време на време — по някой плувен басейн в задния двор. Майката на Лий, медицинската сестра, жена на петдесет и нещо, стоеше пред дома на Лий Турно в стил кралица Ана и разчистваше клоните, нападали върху паркирания им Кадилак, нацупила раздражено устни. Тери отключи вратите, за да слезе Иг, и му каза да се обади у дома, когато иска да го откара обратно.

Лий имаше голяма стая в завършеното им мазе. Майка му го беше завела долу и отворила вратата, зад която цареше пещерен мрак и единствената светлина беше синкавото сияние на телевизора.

— Имаш гост — бе казала тя безизразно.

Тя пропусна Иг и затвори след него, за да останат сами.

Лий беше без фланелка и седеше на ръба на леглото си вкопчен в рамката му. По телевизията въртяха „Бенсън“^[1], въпреки че Лий беше спрял звука и телевизорът беше само източник на светлина и подвижни фигури. Превръзка покриваше лявото му око; увита на няколко пъти около черепа му, тя покриваше голяма част от главата му. Пердетата бяха дръпнати. Той не гледаше нито Иг, нито телевизора — погледът му бе забит надолу.

— Тъмно е тук вътре — отбеляза Иг.

— От слънчевата светлина ме боли главата — отвърна Лий.

— Как ти е окото?

— Не знаят.

— Има ли шанс...

— Мислят, че няма да загубя напълно зрението му.

— Това е добре.

Лий седеше. Иг чакаше.

— Всичко ли знаеш?

— Не ме интересува — отвърна Иг. — Ти ме извади от реката. Повече не ми е нужно да знам.

Иг не забелязваше, че Лий плаче, докато той издаде подсмърчащ болезнен стон. Плачеше като човек, подложен на дребен акт на садизъм — цигара, която гасят в опаката на дланта му. Иг пристъпи една крачка по-близо и ритна купчина дискове — дисковете, които той му беше дал.

— Искаш ли си ги? — попита Лий.

— Не.

— Какво тогава? Парите ли си искаш? Нямам.

— Какви пари?

— За списанията, които ти продадох. Които *откраднах*. — Той произнесе последната дума с буйна язвителност.

— Не.

— Защо си дошъл тогава?

— Защото сме приятели. — Иг направи още една крачка към него и извика тихо. Лий плачеше с кървави сълзи. Кръвта цапаше превръзката и се стичаше по лявата му буза. Лий разсеяно допря два пръста до лицето си. Когато ги отдръпна, бяха почервенели.

— Добре ли си? — попита Иг.

— Боли, когато плача. Трябва да се науча да престана да се скофтвам за разни неща. — Той дишаше тежко, раменете му се надигаха и се спускаха. — Трябваше да ти кажа. За всичко. Беше гадно да ти пробутам ония списания. Да те излъжа за какво са. След като те опознах, исках да върна всичко назад, но беше късно. Приятелите не се отнасят така с приятелите си.

— Няма нужда да започваме с това. Адски ми се иска никога да не ти бях давал черешовата бомба.

— Забрави — каза Лий. — Аз я исках. Аз реших. За това няма нужда да се тревожиш. Само не решавай да ме намразиш. Имам страшна нужда някой все още да ме харесва.

Нямаше нужда да го моли. От гледката на кръвта, която се процеждаше през бинта, коленете на Иг омекваха. Голямо усилие на волята му беше необходимо да не мисли как е дразнил Лий с бомбата и

е говорил за всички онези неща, които биха могли да вдигнат във въздуха с нея заедно. Как се беше постарал да отнеме Мерин на Лий, който беше влязъл във водата и го беше извадил навън, когато се давеше — предателство, за което нямаше изкупление.

Той седна до Лий.

— Тя ще ти каже да не се въртиш повече около мен — каза Лий.

— Майка ми ли? Не. Не, тя се зарадва, че ще дойда да те видя.

— Не майка ти. *Мерин*.

— Какво говориш? Тя искаше да дойде с мен. Тревожи се за теб.

— Нима? — Лий потрепери странно, сякаш облъхнат от студ.

После додаде:

— Знам защо се случи това.

— Било е скапана злополука. Това е всичко.

Лий поклати глава.

— За да ми напомни.

Иг мълчеше и чакаше, но Лий не продължи.

— За какво да ти напомни? — попита той.

Лий се мъчеше да спре напирещите сълзи. Той избърса кръвта по бузата си с опакото на дланта и остави дълга тъмна ивица.

— За какво да ти напомни? — повтори Иг, но Лий трепереше от усилия да не зариде и така и не успя да му каже.

[1] Американски комедиен телевизионен сериал от началото на 80-те. ↑

ОГНЕНАТА ПРОПОВЕД

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Иг потегли и се заотдалечава от къщата на родителите си, от потрошеното тяло и разбитата количка на баба си, от Тери и ужасното му признание, без да има никаква представа къде отива. По-скоро знаеше къде *няма* да отиде: в апартамента на Глена, в града. Не би понесъл да види още едно човешко лице, да чуе още един човешки глас.

Наум той натискаше една врата, за да не се отвори и хвърляше всичките си умствени усилия, за да я подпира, докато двама души я блъскаха от другата страна и се опитваха да се наврат в мислите му — брат му и Лий Турно. Бе нужно да напегне цялата си воля, за да попречи на натрапниците да нахлуят в последното му убежище, да ги задържи извън ума си. Не знаеше какво ще се случи, когато те се промъкнат най-сетне през онази врата, не беше сигурен как ще постъпи той.

Иг пое по тясното щатско шосе, през огрени от слънцето открити пасища и под дървета, надвесили клони над пътя, през коридори от мъждукащ мрак. Видя количка за пазаруване, прекатурена в крайпътната канавка, и се зачуди как така количките за пазаруване понякога попадаха тук навън, където нямаше нищо. Това идеше да покаже, че никой не знаеше, когато оставяше нещо, как други по-късно щяха да злоупотребят с него. Иг бе изоставил една нощ Мерин Уилямс — бе зарязал най-добрия си приятел на света в пристъп на незрял и самодоволен гняв, и вижте какво се бе случило.

Припомни си как се беше спуснал по пистата „Ивъл Канивъл“ с количката за пазаруване преди десет години и лявата му ръка несъзнателно посегна към носа му, съвсем изкривен там, където беше счупеното. Съзнанието му изхвърли неканения образ на баба му, която лети с количката надолу по дългия склон пред къщата, големите гумени колела подскачат по изровения тревист склон. Запита се какво ли си е счупила, когато най-сетне се вряза в оградата. Вратът, надяваше се. Вира му беше казала, че когато го види, ѝ се иска да умре, и Иг ѝ беше угодил. Харесваше му мисълта, че винаги е бил съзнателен внук.

Ако я бе убил, щеше да погледне на това като на добро начало. Но все още му предстоеше много работа.

Стомахът му се сви; той го помисли като симптом на нещастieto му, докато не започна и да къркори — и му се наложи да признае пред себе си, че е гладен. Опита се да се сети откъде да вземе храна, като влиза в минимално взаимодействие с хора, и в този миг видя как „Преизподнята“ се изниза вляво от него.

Това беше мястото на тяхната последна вечеря, където той бе прекарал последната си вечер с Мерин. Оттогава не бе влизал там. Съмняваше се, че е добре дошъл. Само тази мисъл вече бе покана. Иг свърна към паркинга.

Беше ранен следобед, ленивият, безвременен период, който следваше обяда и предшестващо времето, когато хората започваха да идват да пийнат след работа. Имаше само няколко паркирани коли — собственост, предположи Иг, на по-сериозните алкохолици. На дъската отпред пишеше:

10 ЦЕНТА КРИЛЦА И 2 ДОЛАРА БУДВАЙЗЕР

В ЧЕТВЪРТЪК ДАМСКА ВЕЧЕР, ЕЛАТЕ НИ ВИЖТЕ, МОМИЧЕТА

РА РА ГИДИЪН СЕЙНТС

Той слезе от колата и се изправи, слънцето беше зад гърба му и хвърляше триметрова сянка, рисунка с молив върху пръстта, нарисувано с чертички човече с черни рога, кокалените шипове на главата му сочеха червената врата на „Преизподнята“.

Когато той влезе през вратата, Мерин вече беше там. При все че барът беше препълнен с колежанчета, които гледаха мача, той веднага я забеляза. Тя седеше в тяхното сепаре, обърната с лице към него. Гледката, както винаги — особено когато от много време не се бяха събирали — имаше странно въздействие върху него: напомняше му за

собственото му тяло, за голата кожа под дрехите. Не беше я виждал от три седмици и след тази вечер нямаше да я види пак чак до Коледа, но междуременно те можеха да хапнат коктейл от скариди, да пийнат бира и да се позабавляват между хладните, прясно изпрани чаршафи в леглото на Мерин. Бащата и майката на Мерин бяха в техния лагер в Уиниписоки и цялата къща щеше да е на тяхно разположение. При мисълта за онова, което го очакваше след вечеря, устата на Иг пресъхна; част от него съжаляваше, че изобщо ще се занимават с ядене и пиене. Ала друга част от него усещаше необходимостта да не бързат, да се насладят на вечерта.

Не че нямаше за какво да си говорят. Тя се тревожеше, и не се изискваше голяма проникателност, за да се разбере защо. Той заминаваше утре предобед, в единайсет и четирийсет и пет, с „Бритиш Еървейс“, за да постъпи на работа в Амнести Интърнешънъл и половин година от нея щеше да го разделя океанът. Те никога не се бяха прекарвали толкова дълго време един без друг.

Той винаги познаваше кога тя се тревожи за нещо, знаеше всички признаци. Тя се затваряше в себе си. Приглаждаше разни неща с ръце — салфетки, полата си, неговите вратовръзки, — сякаш като изглаждаше такива маловажни неща, можеше да изглади и пътя към някое бъдеще надеждно пристанище за двама им. Забравяше да се смее и се отнасяше към нещата почти комично сериозно и зряло. Когато я гледаше такава, му ставаше смешно — приличаше му на момиченце, облякло се в дрехите на майка си. Не можеше да приема насериозно нейната сериозност.

Не беше логично тя да се тревожи, при все че Иг знаеше, че тревогата и логиката рядко вървят заедно. Но наистина — той дори не би приел работата в Лондон, ако тя не го бе посъветвала да я приеме, не го бе *накарала* да я приеме. Мерин нямаше да му позволи да я изпусне, беше го убеждавала безмилостно да отхвърли всякакви резерви. Беше му казала, че няма лошо да се пробва за шест месеца. Ако не му се понравеше, можеше да се прибере у дома. Но нямаше да не му се понрави. Тази работа бе тъкмо онова, с което винаги бе искал да се занимава, работата-мечта, и двамата го знаеха. А ако работата му допаднеше — както и щеше да бъде — и поискаше да остане в Англия, тя щеше да замине при него. Харвард предлагаше трансферна програма с лондонския Имперски колеж, а нейният наставник в

Харвард, Шелби Кларк, подбираше участниците; нямаше съмнение, че тя можеше се класира. Можеха да си наемат апартамент в Лондон. Тя щеше да му поднася чай и кифлички по гащички, а след това можеха да се опънат. Иг се нави. Винаги бе смятал думата „гащички“ за хиляда пъти по-секси от „пликчета“. Затова прие работата и го изпратиха в Ню Йорк на триседмично лятно обучение и ориентация. И сега той се върна, а тя пригладжаше разни неща, и това не го изненадаваше.

Той тръгна през помещението към нея, през блъскащото се гъмжило от тела. Наведе се над масата да я целуне, преди да се плъзне в сепарето и да седне срещу нея. Тя не вдигна уста към него и той трябваше да се задоволи с бегла целувка по слепоочието.

Пред нея имаше празна чаша от мартини и когато сервитьорката дойде, тя си поръча още едно и ѝ каза да донесе бира за Иг. Той се наслаждаваше на образа ѝ, на плавните очертания на шията ѝ, на тъмното сияние на косата ѝ в приглушената светлина, и отначало просто поддържаше разговора — измърморваше където трябва и я слушаше с половин ухо. Започна да се съсредоточава чак когато Мерин му каза, че би трябвало да гледа на престоя си в Лондон като на почивка от връзката им и дори и тогава си помисли, че тя се опитва да се шегува. Разбра, че тя е сериозна, чак когато стигна до това, че според нея и за двамата щяло да е добре да прекарват време и с други хора.

— Без дрехи — рече Иг.

— Няма да навреди — рече тя и изгълта наведнъж половината си мартини.

По-скоро начинът, по който изгълта питието си, отколкото думите ѝ го накараха да разбере и той замръзна в потрес. Тя пиеше за кураж и вече беше пресушила поне едно питие, а може би и две, преди той да дойде тук.

— Мислиш, че не мога да изтрая няколко месеца? — попита той. Щеше да подхвърли шега за мастурбацията, но докато стигне до кулминацията, се случи нещо странно. Дъхът му секна в гърлото и той не можа да каже нищо повече.

— Ами не искам да се тревожа за това какво ще се случи след няколко месеца. Не знаем как ще се чувстваш ти след няколко месеца. Нито как ще се чувствам аз. Не искам да си мислиш, че си длъжен да се връщаш у дома, само за да бъдем заедно. Или да смяташ, че аз ще се

прехвърля там. Хайде да се безпокоим само за онова, което се случва сега. Погледни го така: с колко момичета си бил през целия си живот?

Той се втренчи в нея. Беше виждал този намръщен, прелестен израз на съсредоточаване на лицето ѝ много пъти, но никога преди той не беше го плашил.

— Ти знаеш отговора — каза той.

— Само с мен. А никой не прави така. Никой не прекарва целия си живот с първия човек, с когото е спал. Не и в днешно време. Няма нито един такъв човек на планетата. Трябва да има и други връзки. Поне две-три.

— Така ли го наричаш ти? „Връзки“? Каква проява на вкус!

— Добре, де — каза тя. — Трябва да изчукаш и още няколко души.

Тълпата избухна в ликуващ, одобрителен рев. Някой беше успял да отбележи.

Той възнамеряваше да каже нещо, но устата му бе твърде залепнала и трябваше да отпие от бирата. В чашата беше останала само една глътка. Той не си спомняше кога са донесли бирата, не си и спомняше как я е изпил. Беше затоплена и солена, като глътка от океана. Тя бе изчакала до днес, дванайсет часа преди той да прелети океана, за да му каже това, да му каже...

— Късаш ли с мен? Искаш да скъсаш — и изчака чак *досега*, за да ми кажеш?

Сервитьорката стоеше до масата им с кошница чипс и скована усмивка.

— Желаете ли да поръчате? — попита тя. — Още нещо за пиене?

— Още едно мартини и още една бира, моля — отвърна Мерин.

— Не искам още една бира — каза Иг и сам не позна надебелелия си, кисел, почти детински глас.

— Тогава и двамата ще прием кий лайм мартини — поръча Мерин.

Сервитьорката се оттегли.

— Какво става, по дяволите? Аз имам самолетен билет, нает апартамент, служба. Очакват ме да бъда там, готов за работа, в понеделник сутринта, и ти ми тръсваш тая гадост. На какъв изход се надяваш тук? Искаш утре да им се обадя и да им кажа „Благодаря ви, че ми възложихте работата, която седемстотин кандидати искаха, но

ще трябва да пропусна“? Да не ме подлагаш на проверка, за да видиш какво ценя повече — тебе или работата? Защото ако е това, трябва да знаеш, че е незряло и обидно!

— Не, Иг. Аз искам да заминеш, и искам да...

— Да изчукам някоя друга.

Раменете ѝ подскочиха. Той малко се изненада от самия себе си, не бе очаквал собствения му глас да прозвучи толкова грозно.

Но тя кимна и преглътна.

— Сега или по-късно, но ти бездруго ще го направиш.

На Иг му хрумна безумна мисъл, изказана с гласа на брат му: „Е, тъй е то — можеш да си изживееш живота като сакат или като мухльо.“ Иг не бе сигурен, че Тери някога е казвал подобно нещо, помисли си, че това изречение можеше да е изцяло плод на въображението му, ала все пак то изникна в ума му с яснотата на стих от любима песен, който си е спомнил.

Сервитърката постави леко мартинито пред Иг, той го вдигна към устата си и изгълта една трета от чашата на един дъх. Никога преди не беше пил мартини и захарният му, суров изгарящ вкус го изненада. Той бавно се спусна по гърлото му и изпълни дробовете му. Гърдите му бяха пещ, по лицето му изби пот. Ръката му се вдигна към гърлото, напипа възела на вратовръзката. Той започна да се мъчи да го охлаби. Защо ли беше сложил риза с копчета? Щеше да се изпържи в нея. Беше същински ад.

— Винаги ще се дразниш, като се чудиш какво си изпуснал — продължи Мерин. — Такива са си мъжете. Просто подхождам практично. Няма да чакам да се омъжа за теб, та да се боря с твоята връзка на средна възраст с бавачката. Няма да бъда причина за твоите съжаления.

Той се бореше да запази търпение, да възстанови тона на спокойствие, на добро настроение. Спокойствие можеше да постигне, добро настроение — не.

— Не ми разправяй какво мислят другите мъже. Аз знам какво искам. Искам онзи живот, за който сме бленували през последните години, колкото там са на брой. Колко пъти сме обсъждали как да кръстим децата? Мислиш ли, че всичко това са били глупости?

— Мисля, че това е част от проблема. Ти живееш така, сякаш вече *имаме* деца, все едно *вече* сме женени. Но нямаме, и не сме. За

тебе децата вече съществуват, защото живееш в мислите си, не в този свят. Аз не съм убедена, че изобщо някога съм искала деца.

Иг дръпна вратовръзката от врата си и я захвърли на масата. В момента не можеше да понесе нищо да се обвива около врата му.

— Можеше да ме преметнеш. Последните осем хиляди пъти, когато сме го обсъждали, говореше като увлечена от идеята.

— Не знам от *какво* съм увлечена. Не съм имала шанс да се отърва от теб и да помисля за собствения си живот, откакто сме се срещнали. Не съм имала един-единствен ден...

— Значи аз те задушavam? Това ли ми казваш? Пълни дивотии!

Тя извърна лице от него и впери безизразен поглед в пространството, искаше гневът му да се уталожи. Той вдъхна продължително, със свистене, каза си да не крещи и опита отново:

— Спомняш ли си онзи ден в къщата на дървото? — попита той.

— Къщата на дървото, която така и не успяхме да намерим отново, мястото с белите пердета? Ти каза, че това не се случва с обикновените двойки. Каза, че ние сме различни. Каза, че нашата любов е белязана като неповторима, че на двама души дори на един милион не се дава онова, което е дадено на нас. Каза, че сме родени един за друг. Каза, че не можем да пренебрегнем знаците.

— Не беше знак. Беше само следобедно чукане в чужда къща.

Иг бавно завъртя глава на две страни. Да разговаря сега с нея беше като да размахва ръце срещу връхлитащо ято стършели. Полза никаква и те жият — ала не можеше да се възпре.

— Не помниш ли, че я търсихме? Търсихме цяло лято и така и не я намерихме повече? И ти каза, че била въображаема къща на дървото?

— Така казах, за да *престанем* да я търсим. Точно за това говоря, Иг. Ти и твоето магическо мислене. Едно чукане не може да е просто чукане, то винаги трябва да е трансцендентално преживяване, променящо живота. Това е потискащо и смахнато, и ми омръзна да се преструвам, че е нормално. Я се чуй какво говориш! Защо изобщо *говорим* за някаква си къща на дървото, ебаси?

— Призлява ми от приказките ти — каза Иг.

— Не ти харесват ли? Не ти харесва да ме слушаш как говоря за чукане? Разваля ли ти представата за мен? Ти не искаш истински човек. Ти искаш свето видение, на което да блъскаш чекии.

— Вие май още не сте решили — обади се сервитьорката, отново застанала до масата им.

— Още две — поръча Иг, и тя си отиде.

Гледаха се. Иг се беше вкопчил в масата и изпитваше опасното желание да я преобърне.

— Когато се запознахме, бяхме деца — каза тя. — Позволихме това да се задълбочи много повече, отколкото трябва да е една ученическа любов. Ако прекараме известно време и с други хора, това ще постави връзката ни в перспектива. Можем по-късно да започнем отново и да видим дали можем да се обичаме и като зрели хора така, както сме се обичали като деца. Не зная. След като мине някакво време, може би ще можем отново да разгледаме какво можем да предложим един на друг.

— Какво можем да предложим един на друг? — повтори Иг. — Говориш като кредитен инспектор.

Тя търкаше шията си с ръка, сега гледаше нещастно — и тогава Иг забеляза, че не носи кръстчето. Зачуди се дали това крие някакъв смисъл. Кръстчето беше като годежен пръстен много преди някой от тях изобщо да е подлагал на обсъждане идеята да останат заедно цял живот. Той наистина не можеше да си спомни да я е виждал без него — мисъл, която изпълни гърдите му с болезнен хлад.

— И какво, избрала ли си си вече някого? — попита Иг. — Някого, когото искаш да изчукаш в името на поставянето на нашата връзка в перспектива?

— Аз не мисля за това така. Просто...

— Така мислиш! Заради това е цялата тази работа, ти сама го каза. Трябва да чукаме други хора.

Тя зяпна, после затвори уста, отвори я пак.

— Да. Сигурно, Иг. Сигурно и то трябва да е част от него. Искам да кажа, и аз трябва да спя с други хора. Иначе ти сигурно ще заминеш там и ще живееш като монах. Ще ти е по-лесно да продължиш нататък, ако знаеш, че аз вече съм го направила.

— Значи има някой.

— Има някой, с когото аз... излязох. Веднъж или два пъти.

— Докато съм бил в Ню Йорк — не беше въпрос, а констатация.
— С кого?

— Никога не си го виждал. Няма значение.

— Все пак искам да знам.

— Не е важно. Аз няма да те разпитвам какво правиш в Лондон.

— И кого оправям — додаде той.

— Да. Както и да е. Не искам да знам.

— Но аз *искам*. Кога се случи това?

— Кое кога се е случило?

— Кога започна да се виждаш с онзи? Миналата седмица? Какво му каза? Каза ли, че нещата ще трябва да почакаат, докато замина за Лондон? И те *почакаха* ли?

Тя разтвори устни съвсем леко, за да отговори, и той забеляза нещо в погледа ѝ, нещо дребно и страшно, заля го пареща горещина и той разбра нещо, което не искаше да знае. Разбра, че тя цяло лято е подготвяла този момент, още откакто започна да го навива да приеме работата.

— Докъде се е стигнало? Изчука ли го вече?

Тя поклати глава, но той не можеше да каже дали отрича, или отказва да отговори на въпроса. Тя примигаше, за да спре напирещите сълзи. Той не знаеше кога е започнало това. Учудващо бе, че не усеща порив да я утеши. Беше в хватката на нещо, което не разбираше, извратена смесица от гняв и възбуда. Част от него се изненадваше от откритието, че е приятно да са постъпили несправедливо с теб, че има оправдание да я нарани. Да види доколко може да я накаже. Той искаше да я одере жива с въпросите си. И в същото време в съзнанието му започнаха да възникват образи: Мерин на колене, омотана в чаршафи, полузатворените венециански щори хвърлят ивици ярка светлина по тялото ѝ, някой друг посяга към голите ѝ бедра. Мисълта едновременно го възбуждаше и го отвращаваше.

— Иг — каза тя тихо. — Моля те.

— Стига си ме молила. Има неща, които не ми казваш. Неща, които аз трябва да знам. Трябва да знам изчукала ли си го вече. Каж ми, че вече си го изчукала.

— Не съм.

— Добре. Той идвал ли е там? В твоя апартамент, докато се обаждах от Ню Йорк? Седнал там, наврял ръка под полата ти?

— Не. Обядвахме заедно, Иг. Това бе всичко. Разговаряме от време на време. Главно за училище.

— Мислиш ли някога за него, докато аз те чукам?

— Господи, не. Защо изобщо ме питаш?

— Защото искам да знам *всичко*. Искам да знам всяко малко гадно нещичко, което не ми казваш, всяка мръсна тайна.

— Защо?

— Защото така по-лесно ще те намразя — отвърна Иг.

Сервитьорката стоеше вдървено до масата, замръзнала, докато им поднасяше новите питиета.

— К'во зяпаш, ебаси? — сопна ѝ се Иг, тя залитна и отстъпи крачка назад.

Сервитьорката не бе единствената, която ги гледаше. По другите маси, наредени около тяхната, се обръщаха глави. Неколцина зяпачи ги гледаха сериозно, а други, главно по-млади двойки, ги наблюдаваха весело, със светнали очи, и едва сдържаха смеха си. Нищо не беше толкова забавно като шумна публична раздяла.

Когато Иг отново погледна Мерин, тя се беше изправила зад стола си. Държеше в ръце вратовръзката му. Беше я вдигнала, когато той я захвърли, и оттогава неспокойно я сгъваше и разглаждаше.

— Какво правиш? — попита той и я хвана за рамото, когато тя се опита да се промъкне покрай него. Тя се блъсна в масата. Беше пияна. И двамата бяха пияни.

— Иг — каза тя. — Ръката ми.

Едва тогава той се усети колко силно стиска рамото ѝ, пръстите му се забиваха с такава сила, че напипваше костта. Нужно му бе съзнателно усилие да отпусне хватката.

— Не бягам — каза тя. — Искам една минутка, да се избърша — тя посочи лицето си.

— Не сме приключили с разговора. Много неща не ми казваш.

— Ако има неща, които не искам да ти кажа — рече тя — то не е от злоба. Просто не искам да гледам как страдаш, Иг.

— Късно е.

— Защото те обичам.

— Не ти вярвам.

Каза го, за да я нарани — той не знаеше честно дали ѝ вярва или не, и го обзе див изблик на възбуда, щом забеляза, че е успял. Очите ѝ се изпълниха с блестящи сълзи, тя залитна и отново се подпря с ръка на масата.

— И да съм криела неща от теб, то е било, за да те предпазя. Знам колко добър човек си. Ти заслужаваш повече от онова, което получи, след като се хвана с мен.

— Най-сетне — рече той. — Нещо, за което и двамата сме съгласни. Аз заслужавам повече.

Тя го изчака да каже още нещо, но той не можеше, пак се задъхваше. Тя се обърна и тръгна през тълпата към дамската тоалетна. Той допи мартинито си, докато я следеше как се отдалечава. Тя изглеждаше добре с бялата си блуза и перленосива пола, и Иг забеляза как няколко колежанчета се обърнаха след нея, а после един от тях каза нещо и другите се засмяха.

Иг чувстваше кръвта си гъста и бавна, усещаше как тя пулсира тежко в слепоочията му. Не усещаше присъствието на застаналия до масата мъж и не го чу да казва „Господине...“, не го забеляза, докато мъжът не се наведе да го погледне в очите. Беше с телосложение на културист, раменете му изпъваха спортната бяла тениска. Малки сини очички надничаха изпод костената канара на челото.

— Господине — повтори той. — Ще ви помолим със съпругата ви да си тръгнете. Не можем да позволим да обиждате персонала.

— Тя не ми е съпруга. Просто една, дето я чуках.

Здравенякът — барман? бияч? — продължи:

— Нямам нужда да ми хвърлят подобни изрази в очите. Отнесете си ги другаде.

Иг стана, извади портфейла си и остави две двайсетачки на масата, преди да се отправи към вратата. Щом тръгна, усети как го обзема чувство за справедливост. „Зарежи я“ — ето какво си помисли. Докато седеше срещу нея, му се искаше да изтръгва тайни от нея и междувременно да ѝ причини колкото се може повече неприятни чувства. Но сега, когато тя не му беше пред очите и можеше да си поеме дъх, той реши, че ще е грешка да ѝ даде още време да се оправдава за онова, което бе решила да му причини. Не искаше да остане и да ѝ даде шанс да разводни омразата му със сълзи и още приказки за това как го обичала. Той не искаше да разбира, не искаше и да ѝ съчувства.

Тя щеше да се върне и да завари масата празна. Отсъствието му щеше да каже повече, отколкото би могъл да се надява да изрече, ако остане. Нямаше значение, че трябваше да я откара. Голяма беше,

можеше да си викне такси. Не твърдеше ли тя, че в това е целият смисъл той да чука някоя друга, докато е далече в Англия? Да се утвърди, според добрите ѝ намерения, като зрял човек?

Никога през целия си живот не се беше чувствал толкова сигурен, че постъпва както трябва, и докато вървеше към вратата, чуваше как се надигат аплодисменти, приглушено тропане на крака и пляскане на ръце, който се усилваше все повече и все повече, докато той най-сетне отвори вратата и погледна навън, където се изливаше порой с гръмотевици.

Докато стигне до колата, дрехите му станаха вир-вода. Даде на заден още преди фаровете да светнат. Пусна чистачките на пълна мощност и те зашибаха дъжда, но натрупалата се вода потече по предното стъкло като река и изкриви изгледа. Чу трясък, огледа се назад и видя, че се е блъснал в телефонен стълб.

Нямаше да слезе и да огледа щетите. Дори не му мина през ум. Ала преди да завърти и излезе на магистралата, погледна през страничния прозорец и през капките вода по стъклото я видя, застанала на три метра от него, обгърнала се с ръце в дъжда, косата ѝ висеше на мокри кичури. Тя гледаше нещастно към паркинга и към него, но не му махна да спре, да изчака, да се върне. Иг натисна газта и потегли.

Светът зад стъклото се размазваше — импресионистична мацаница от зелени и черни оттенъци. В късния следобед температурата се беше покачила до цели трийсет и седем градуса, гонеше четирийсет. Климатикът беше пуснат силно и Иг го бе оставил цял ден да работи така. Седеше, облъхван от мраз, и смътно осъзнаваше, че трепери в мокрите си дрехи.

Чувствата го заливаха на вълни и на издишване я мразеше и искаше да ѝ го каже и да види по изражението ѝ, как тя го осъзнава. На вдишване усещаше как го пробожда ужасно угризение, че е заминал и я е зарязал на дъжда, и му се искаше да се върне и да ѝ каже тихо да се качва в колата. Представяше си я как все още стои на дъжда и го чака. Вдигна очи към огледалото за обратно виждане, сякаш можеше да я види там, назад, но, разбира се, „Преизподнята“ вече беше останала на близо километър зад него. Вместо това видя, че полицейска кола го следва по петите, черна патрулка с лампи на покрива.

Той погледна спидометъра и откри, че кара с почти сто при ограничение шейсет. Бедрата му вече трепереха с почти болезнена сила. Той отпусна газта с разтуптяно сърце и когато видя затвореното и заковано с дъски заведение на „Дънкин Донътс“ отдясно на пътя, отби.

Гремлинът продължаваше да се носи шеметно и гумите изровиха пръстта и разхвърляха камъни. В страничното огледало видя как патрулката отмина. Само че изобщо не беше патрулка, а просто черен джип с багажник на покрива.

Седеше и трепереше зад волана и чакаше разтупканото му сърце да се поуспокои. След малко реши, че ще е грешка да продължи в такава време толкова пиян. Щеше да изчака дъждът да спре; той вече отслабваше. Следващата му мисъл беше, че Мерин може да се опита да му се обади у дома, за да се увери, че се е прибрал благополучно, и щеше да е доволен майка му да каже: „Не, Мерин, още го няма. Всичко наред ли е?“

После се сети за мобилния си телефон. Мерин сигурно щеше първо да го потърси на него. Извади го от джоба си, изключи го и го захвърли на пода, под пътническата седалка. Не се и съмняваше, че тя ще позвъни, и идеята да си въобрази, че нещо му се е случило, че е преживял злополука или, в нещастията си, нарочно се е забил с колата в някое дърво, си я биваше.

Следващото нещо беше да престане да трепери. Той спусна облегалката си, спря мотора, взе едно яке от задната седалка и зави с него краката си. Заслуша се в дъжда, който барабанеше все по-бавно по покрива на гремлина — енергията на бурята вече се беше изразходила. Затвори очи и се отпусна, заслушан в плътния, кънтящ ритъм на пороя, и не ги отвори чак до седем сутринта, когато слънчевите лъчи се показаха между дърветата.

Прибра се бързо, мушна се под душа, облече се, събра си багажа. Не така смяташе да напусне града. Майка му, баща му и Вира закусваха заедно в кухнята и родителите му като че се развеселиха, като го видяха как търчи наоколо, ошашкан и неорганизиран. Не го попитаха къде е бил цяла нощ. Мислеха си, че знаят. Иг нямаше нито куража, нито време да им разкаже истината за случилото се. По лицето на майка му играеше лукава усмивчица и той предпочете да я остави да се усмихва, вместо да се поболява заради него.

Тери си беше у дома — „Оранжерията“ беше в лятна ваканция — и беше обещал на Иг да го закара до летище Логан, но още не беше станал. Вира каза, че цяла нощ бил навън със старата тайфа и не се прибрал чак до след изгрев-слънце. Вира чула как колата спира и погледнала навън тъкмо навреме да види как Тери повръща в двора.

— Жалко, че е у дома, а не там, в Ел Ей — каза баба му. — Папараците изтърваха страшна снимка. Голямата ТВ звезда връща вечерята си в розовите храсти. Това си е направо за списание „Пийпъл“. Дори не беше облечен със същите дрехи, с които излезе.

Лидия Периш погледна не толкова весело и зачовърка неспокойно грейпфрута си.

Бащата на Иг се отпусна на стола и се загледа в лицето на сина си.

— Добре ли си, Иг? Изглеждаш така, сякаш си прихванал нещо.

— Аз бих казала, че не само Терънс добре се е подредил снощи — заяви Вира.

— Можеш ли да караш? Аз мога да се облека за десет минути — предложи Дерик. — Аз да те закарам.

— Стой си и си закусвай. По-добре е да тръгвам сега, преди да е станало късно. Кажи на Тери, че се надявам никой да не е умрял, и че утре ще му се обадя от Англия.

Иг целуна всички и им каза, че ги обича, и излезе навън в хладната утрин; росата блестеше по тревата. Измина стотината километра до летище Логан за четирийсет и пет минути. Не видя никакви коли до последните няколко километра, когато беше подминал пистата Съфък Даун и минаваше покрай един висок хълм с хилядаметров кръст на върха му. Известно време се влачи зад колона от камиони в сянката на този кръст. Навсякъде другаде беше лято, но там, в плътния мрак, който кръстът хвърляше напреки на шосето, беше късна есен и той зъзна за кратко. Хрумна му странната, объркана мисъл, че той се нарича Кръстът на Дон Орсило, но нямаше как да е прав. Дон Орсило беше коментаторът на „Ред Сокс“.

Пътищата бяха чисти, но терминалът на „Бритиш Еървейс“ гъмжеше от хора, а билетът на Иг беше туристическа класа. Дълго време чака на опашка. Зоната за чекиране бе изпълнена от ехтящи гласове и острото тракане на високи токчета, отекващи по мраморния под, и неразгадаемите съобщения по високоговорителите. Беше

чекирал багажа си и чакаше на следващата опашка, за да мине на проверка, когато усети как хората се отдръпват встрани и правят път на отряд полицаи с бронезилетки и каски, въоръжени с щурмови пушки М16, устремени към него. Единият правеше жестове с ръка и сочеше към опашката.

Когато Иг им обърна гръб, видя и други полицаи да идват от отсрещната посока. Приближаваха се и от двете страни. Иг се зачуди дали ще извадят някого от опашката. Някой от чакащите за проверка трябва да е изникнал в списъка със заплахи на Големия брат. Иг въртна глава и се огледа през рамо към полицаите, приближаващи отзад. Те вървяха, насочили дулата на пушките си към пода и спуснати пред очите предпазители на каските. Взираха се с прикрити очи към неговата част на опашката. Пушките бяха страшни, но не толкова страшни, колкото мъртвешките им, унили лица.

Имаше и още едно нещо, което забеляза, най-смешното от всичко. Командващият офицер, онзи, който ръкомахаше, за да нареди на хората си да се разпръснат, да покрият изходите... От време на време Иг оставаше с налудничавото впечатление, че мъжът сочи него.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Иг стоеше досами вътрешната страна на вратата на „Преизподнята“ и чакаше очите му да се приспособят към пещерния мрак, тъмно пространство, осветено само от широкоекранните телевизори и дигиталните автомати за покер. Една двойка седеше на бара — фигури, които изглеждаха изцяло изваяни от мрак. Един културист зад бара окачваше бирени халби с дъното нагоре над задния тезгях. Иг го позна — биячът, който го беше изгонил навън онази вечер, когато убиха Мерин.

Освен тях беше празно. Иг се зарадва. Не искаше да го виждат. Искеше да получи обяд дори без да поръчва, без изобщо да разговаря с никого. Опитваше се да се сети за начин да го осъществи, когато мобилният му телефон избръмча тихо.

Беше брат му. Мракът се напрегна около Иг като мускул. При мисълта да вдигне, да разговаря с него, на Иг му се замая главата от ужас и омраза. Той не знаеше какво да каже, какво *би могъл* да каже. Държеше телефона в ръка и го гледаше как жужи в дланта му, докато звъненето не спря.

Още щом млъкна, и той се зачуди дали Тери знае какво е признал преди няколко минути. После: имаше и други неща, които Иг можеше да разбере, ако вдигне. Например: дали рогата трябваше да бъдат *видени*, за да извратят хорските умове. Струваше му се, че все пак би могло да е възможно да проведе нормален разговор по телефона. Чудеше се и дали Вира е мъртва и сега не беше в действителност убиецът, какъвто всички бяха убедени, че е.

Не. Все още не беше готов да разбере това, още не. Имаше нужда от време — да постои сам в тъмното, да пребивава в самота и невежество.

„Разбира се — обади се глас в съзнанието му, собственият му глас, ала лукав и присмехулен. — Точно така прекара последните дванайсет месеца. Какво ли е един следобед повече?“

Когато очите му свикнаха със зейналия мрак на „Преизподнята“, той забеляза празно сепаре в ъгъла, където някой беше ял пица, може

би с децата — забеляза пластмасови чаши с огъващи се сламки. Няколко резена от пицата бяха останали. И по-важно — родителят, който бе придружавал децата на пица партито, беше оставил недопита чаша със светла бира. Иг се промъкна в сепарето, тапицерията изскърца и той се залови с обяда. Бирата беше се стоплила. Човекът, който бе пил последен от чашата, като нищо можеше да има гнойни венци и вирусен хепатит. Като на слепоочията ти поникнат рога, му се струваше малко тъпо да придирия много-много за вероятно излагане на микроби.

Летящата врата към кухнята се разтвори и една сервитьорка изплува в мрака от пространство, облицовано с бели плочки и ярко осветено от флуоресцентни лампи. Лицето ѝ обрамчваха две крила от провиснала черна коса, които се извиваха под дългата ѝ заострена брадичка — приличаше на женска версия на магьосника, който вечно тормозеше здравата Хари Потър във филмите, професор Снайпер ли беше. Иг бе чакал да прочетат книгите с децата, които смятаха да имат с Мерин.

Тя не гледаше към сепарето и той се сви и притисна назад в червения винил. Вече беше късно да се измъкне навън, без да го видят. Помисли си дали да се скрие под масата, после отхвърли идеята като обезпокоителна. След малко тя вече се навеждаше над масата и събираше чиниите. Точно над масата висеше лампа и дори и когато той се притиснеше докрай в облегалката, сянката на главата му с рогата все така падаше на масата. Тя забеляза първо сянката, после погледна нагоре към него.

Зениците ѝ се свиха. Лицето ѝ пребледня. Тя изпусна чиниите върху масата с разтърсващ трясък, макар и може би по-голям шок да беше, че нито една не се счупи. Вдъхна поривисто и се приготви да закрепчи, и тогава погледът ѝ попадна върху рогата. Викът като че умря в гърлото ѝ. Тя не помръдваше.

— Имаше табела „Моля, настанете се“ — каза ѝ Иг.

— Да. Добре. Нека ви разчистя масата и... и ще ви донеса меню.

— Всъщност вече ядох — Иг посочи чиниите пред него.

Погледът ѝ се премести от рогата към лицето му, напред-назад, няколко пъти.

— Ти си оня — каза тя. — Иг Периш.

Иг кимна.

— Ти ни обслужваше с приятелката ми преди година, в нашата последна вечер заедно. Исках да ти се извиня за нещата, които наговорих онази вечер, и за държанието си. Бих ти казал, че си ме видяла в най-лошата ми светлина, само че онзи, който бях тогава, е нищо в сравнение с този, който съм сега.

— На мен ни най-малко не ми е криво за тогава.

— О... Добре. Мислех, че съм направил ужасно впечатление.

— Не — каза тя. — Искам да кажа, ни най-малко не ми е криво, че излъгах полицията. Съжалявам само, че не ми повярвах.

Иг усети как вътрешностите му се свиват. Пак се започваше. Тя донякъде си говореше сама, или по-точно, разговаряше със собствения си личен дявол, демон, който случайно имаше лицето на Иг Периш. Ако не откриеше как да овладее това — да приглуши въздействието на рогата — скоро щеше да се побърка, ако вече не беше полудял.

— Какви лъжи?

— Казах на полицията, че си заплашил да я удушиш. Казах, че съм те гледала как се опитваш да я блъснеш на земята.

— Защо ти е било да им казваш това?

— За да не ти се размине. За да не можеш просто да си тръгнеш. И я се виж! Тя е мъртва, а ето те тебе. Някак успя да се ти се размине, също както на баща ми му се размина онова, което стори на майка ми и на мен. Исках да влезеш в затвора. — Тя несъзнателно вирна глава и отметна косата от лицето си. — Освен това исках да пишат за мен във вестника. Исках да бъда свидетел звезда. Ако те бяха изправили пред съда, щяха да ме дават по телевизията.

— Направих всичко възможно — продължи тя. — Когато ти си тръгна онази вечер, гаджето ти се втурна след тебе и си забрави сакото. Изнесох го навън да й го дам и видях как потегляш без нея. Но не това казах на полицията. Казах им, че като съм излязла, съм те видяла да я издърпваш в колата и после да си биеш камшика. Точно това ме прецака. Сигурно си се ударил в телефонен стълб на заден, един от клиентите чул трясъка и погледнал през прозореца да види какво става. Казали на полицията, че те видели да я зарязваш. Детективът ме помоли да се подложя на детектор на лъжата, за да потвърдя историята си, и се наложи да се откажа от тези си думи. И те после не повярвах и на другото, което им разказах. Но аз знам какво се е случило. Знам, че си обърнал и си дошъл да я вземеш след няколко минути.

— Объркала си се. Друг я е взел. — Когато Иг си помисли кой беше, му се повдигна.

Но идеята, че тя може и да се е объркала за него, като че не интересува сервитьорката. Когато тя заговори пак, Иг все едно не бе казал нищо.

— Знаех си, че пак ще те видя някой ден. Ще ме накараш ли насила да изляза с тебе на паркинга? Ще ме закараш ли някъде да ме опънеш отзад? — В тона ѝ несъмнено се прокрадваше надежда.

— Какво? Не. Ебати!

Възбудата в очите ѝ поугасна.

— Няма ли поне да ме заплашиш?

— Не.

— Мога да кажа, че си ме заплашил. Мога да кажа на Реджи, че си ме предупредил да си пазя гърба. Добра история ще излезе. — Усмивката ѝ поуехна още и тя метна навъсен поглед на културиста зад бара. — Обаче той сигурно няма да ми повярва. Реджи е убеден, че съм патологична лъжкиня. Сигурно съм. Обичам да разказвам моите истории. Все пак, изобщо не биваше да казвам на Реджи, че гаджето ми Гордън е загинало в кулата на Световния търговски център, след като казах на Сара — друга сервитьорка тук — че Горди е загинал в Ирак. Трябваше да се сетя, че ще си сверят записките. И все пак... Гордън *можеше* да е умрял някъде. За мен той е мъртъв. Скъса с мен по имейла, тъй че майната му. Защо ти разправям всичко това?

— Защото не можеш да се удържиш.

— Прав си, не мога — потвърди тя и потръпна; отговор, който съдържаше отявлени сексуални намеци.

— Какво е сторил баща ти на майка ти и на теб? Той... нараняваше ли ви? — попита Иг; не беше уверен, че наистина иска да знае.

— Той ни казваше, че ни обича, но лъжеше. Избяга във Вашингтон с учителката ми от пети клас. Създадоха семейство, роди му се още една дъщеря, и нея той обича повече, отколкото някога е обичал мен. Ако наистина ме е обичал, щеше да ме вземе със себе си, а не да ме остави с майка ми — сърдита стара кучка, която те вкарва в депресии. Той каза, че щял винаги да присъства в живота ми, ама нищо подобно. Мразя лъжците. Другите лъжци, искам да кажа. Моите

собствени историйки не вредят на никого. Искаш ли да знаеш историйката, която разказвам за теб и гаджето ти?

Пицата, която Иг беше изял, тежеше в стомаха му — буца от тесто.

— Май не.

Лицето ѝ се изчерви от възбуда и усмивката ѝ се върна.

— Понякога хората влизат и питат какво си ѝ сторил. Аз винаги от един поглед мога да разбера колко искат да знаят, дали искат само най-основното, или и гадни подробности. Колежанчетата обикновено искат да узнаят гадостите. Казвам им, че след като си ѝ размазал мозъка, си я обърнал и си опънал трупа отзад.

Иг се опита да се изправи, удари коленете си в долната страна на плота и същевременно чукна с рогата абажура от цветно стъкло, увиснал над масата. Лампата се залюшка и рогатата му сянка се хвърли към сервитьорката, а после се дръпна назад, пак се хлъзна към нея и пак се дръпна. Иг трябваше да седне пак, болката пулсираше зад коляновите му капачки.

— Тя не беше... — заговори той. — Това не е... Ти, шибана извратена кучко!

— Такава съм — призна сервитьорката с нотка на гордост.

— *Толкова съм лоша!* Но трябва да им видиш физиономиите, като им разказвам. Особено момичетата са във възторг от тази част. Винаги е вълнуващо да слушаш как някой е бил *осквернен*. Всички обичат доброто сексуално убийство, и по мое мнение още няма такава история, която не може да се подобри с малко содомия.

— Ти разбираш ли, че говориш за някого, когото обичах? — попита Иг. Сякаш някой бе остъргали разранил дробовете му, трудно му беше да си поема дъх.

— Разбира се — отвърна тя. — Затова си я убил. Хората обикновено убиват заради това. Не от омраза, а от любов. Понякога ми се иска баща ми да бе обичал майка ми и мен достатъчно, че да *ни* убие, а после — и себе си. Тогава щеше да стане голяма, ужасна трагедия, а не просто поредната тъпа и потискаща раздяла. Ако бе имал куража за двойно убийство, всички щяха да ни дават по телевизията.

— Не съм убил приятелката си — каза Иг.

При тези думи сервитьорката най-сетне реагира видимо — намръщи се и устните ѝ се свиха в израз на озадачено разочарование.

— Е, *това* не е гот. Мисля си, че щеше да си много поинтересен, ако беше убил някого. Разбира се, на главата ти растат рога. Готино! Мод ли е?

— Мод?

— Модификация на тялото. Сам ли си го причини?

Въпреки че още не можеше да си спомни предната вечер — спомняше си всичко до пиянската си изцепка в гората край леярната, но след това идваше само ужасно бяло петно, — той знаеше отговора на този въпрос. Хрумна му мигновено и без усилия.

— Да — каза той. — Сам.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сервитъорката каза, че той щял да е по-интересен, ако убие някого, и той реши — защо да не убие Лий Турно?

Радостно беше да знае къде отива, да се качи отново в колата с определена цел. Щом потегли, гумите разхвърляха кал. Лий работеше в офиса на един конгресмен в Портсмут, Ню Хемпшир, на четирийсет минути път, и Иг беше в настроение да се поразходи с колата. Можеше да използва времето, докато пътува, за да измисли как да го направи.

Първо му хрумна да използва ръцете си. Да го удуши, както той бе удушил Мерин, Мерин, която бе обичала Лий, беше първата, която отиде у тях да го утешава в деня на смъртта на майка му — и Иг се вкопчи във волана, сякаш вече душеше Лий, и го разтърси напред-назад толкова силно, че кормилният вал се разтрака. Омразата към Лий бе най-хубавото нещо, което Иг беше чувствал от години.

Втората му мисъл беше, че в багажника трябваше да има щанга. Той можеше да си сложи анорака — той беше метнат на задната седалка — и да пхне щангата в ръкава си. Когато Лий застанеше пред него, можеше да я остави да се изплъзне в ръката му и да го фрасне с нея по главата. Иг си представяше влажното *шляп!* на щангата, врязала се в черепа на Лий, и потръпна от възбуда.

Тревогата му беше, че с щангата щеше да стане твърде бързо, че Лий можеше и въобще да не разбере какво го е ударило. В един съвършен свят Иг би принудил Лий да се качи в колата и щеше да го откара някъде, за да го удави. Да натиска главата му под водата и да го гледа как се съпротивява. Тази мисъл го накара да се ухили, без да съзнава, че от ноздрите му се процежда дим. В ярко осветеното купе на колата той беше само бледа лятна мараня.

След като Лий почти бе изгубил зрението на лявото си око, той стана кротък и ходеше със сведена глава. Отработи по двацет часа неплатен доброволен труд за всеки магазин, от който беше крал, без значение колко беше взел — чифт маратонки за трийсет долара, или кожено яке за двеста долара. Написа писмо до вестника, в което описа подробно всяко от престъпленията си и се извини на търговците, на

приятелите си, на майка си, на баща си и на своята църква. Той прие вярата — буквално — и участваше като доброволец във всяка програма, предлагана от „Светото сърце“. Работеше всяко лято с Иг и Мерин в лагер „Галилея“.

И всяко лято по веднъж Лий гостуваше като оратор на неделната утринна служба в лагер „Галилея“. Той винаги започваше, като разказваше на децата как е бил грешник, крадял е и е лъгал, използвал приятелите си и манипулирал родителите си. Казваше на децата, че някога е бил сляп, но сега е прогледнал — и го казваше, като сочеше полусъсипаното си ляво око. Произнасяше една и съща морализаторска вдъхновяваща реч всяко лято. Иг и Мерин слушаха в дъното на параклиса, и когато Лий посочеше окото си и цитираше „Чудна благодат“, гърбът и ръцете на Иг неминуемо настръхваха. Иг се смяташе за късметлия, че го познава, гордееше се, че го познава и има малка роля в историята на Лий.

Беше адски добра история. Особено много се харесваше на момичетата. Харесваха и това, че Лий е бил лош, и че се е преобразил; харесваше им, че той можеше да говори за собствената си душа, и че децата го обичаха. Имаше нещо непоносимо благородно в начина, по който спокойно си признаваше нещата, които е извършил, без да показва нито срам, нито стеснение. На момичетата, с които ходеше, им харесваше, че са единственото изкушение, което все още си позволява.

Приеха Лий в семинарията в Бангор, щата Мейн, но той се отказа от теологията, когато майка му се разболя, и се прибра, за да се грижи за нея. Родителите му вече се бяха развели и баща му живееше с втората си жена в Южна Каролина. Лий даваше на майка си лекарствата, поддържаше чаршафите ѝ чисти, сменяше ѝ памперсите и гледаше с нея обществената телевизия. Когато не беше до леглото на майка си, беше в университета в Ню Хемпшир, където завърши магистратура по медийни науки; в събота ходеше до Портсмут да работи в офиса на най-новия конгресмен от Ню Хемпшир.

Започна като доброволец без заплащане, но когато майка му умря, работеше там на щат като началник на програмата на конгресмена за популяризиране на религията. Много хора смятаха, че Лий е причината номер едно да преизберат конгресмена последния път. Противникът му, бивш съдия, беше подписал документ, с който даваше на бременна престъпничка правото да абортира в първия

триместър и Лий го обяви за смъртно наказание за нероденото. Обиколи половината църкви в щатите, за да говори за това. Изглеждаше добре на амвона с вратовръзката и свежата си бяла риза, и никога не пропускаше възможността да се обяви за грешник, и всички бяха във възторг от това.

Работата на Лий в кампанията бе дала повод и за единствената му караница с Мерин, въпреки че Иг не беше сигурен дали когато единият не желае да се защитава, това е караница. Мерин направо го разкъса на парченца заради историята с аборта, но Лий го прие спокойно и заяви: „Ако ти искаш да напусна работата си, Мерин, още утре си подавам оставката. Няма какво да му мисля. Но ако остана на тази длъжност, ще трябва да върша онова, за което са ме наели, и ще го върша добре.“ Тя каза, че Лий няма срам. Лий отвърна, че понякога не бил убеден, че притежава нещо друго освен срам, и тя се сопна: „Ох, Боже, я не ми се прави на сериозен“, но след това го остави на мира.

Лий обичаше да я гледа, разбира се. Иг го беше забелязвал понякога как оглежда Мерин, когато тя става от масата и полата шумоли около краката ѝ. Винаги бе обичал да я гледа. Иг не беше против Лий да гледа. Мерин беше негова. А и бездруго след онова, което бе сторил с окото на Лий — с времето той беше започнал да се чувства лично отговорен за частичната му слепота — той надали би могъл да недоволства срещу него за един поглед към хубава жена. Лий често казваше, че от злополуката би могъл да ослепее напълно и че се опитвал да се наслаждава на всяко едно хубаво нещо, изпречило се пред очите му, все едно за последен път опитва сладолед. Лий имаше дарба за такива изказвания, да признава простичко насладите и грешките си, без да се бои от подигравки. Не че някой му се подиграваше. Тъкмо напротив — всички окуражаваха Лий. Неговото преображение беше ебаси и вдъхновяващото. Може би скоро някой ден той сам щеше да се кандидатира за политическа длъжност. Вече се водеха разговори в този дух, макар и Лий да отхвърляше със смях всякакви предположения, че може да се стреми към по-висока длъжност и пускаше лафа на Граучо Маркс, че всяка група, която би го приела за свой член, не струвала. И Цезар бе отказвал трона три пъти, спомняше си Иг.

Слепоочията на Иг туптяха — беше все едно чук се стоварва върху нажежен метал, постоянни, звънтящи удари. Той зави от

междуцатското шосе и хвана магистралата към офис парка, където конгресменът държеше главната си квартира в сграда с голям клиновиден стъклен атриум, стърчащ от фасадата ѝ като нос на огромен стъклен танкер. Иг заобиколи към задния вход.

Асфалтираният паркинг зад сградата, две трети празен, се печеше на следобедната жегга. Иг паркира, грабна синьото си найлоново яке от задната седалка и слезе от колата. Беше прекалено горещо за върхна дреха, но въпреки това го облече. Приятно му беше как слънцето напича лицето и главата му и трептящата мараня от жегата над асфалта пред него. Направо ликуваше под лъчите.

Вдигна вратата на багажника и отвори долното отделение. Щангата беше завинтена към долната срана на метален панел, но болтовете бяха ръждясали и от усилията да ги развие ръцете го заболяха. Отказа се и погледна в аварийния комплект. В него имаше магнезиева сигнална ракета — тръба, увита в червена хартия, омазнена и гладка. Ухили се. Ракета — адски по-яко в сравнение с щангата. Можеше да изгори с нея хубавичкото личице на Лий. Да го ослепи и с другото око, може би — това си беше все едно да го убие. Освен това ракетата повече подхождаше на Иг от щангата — не беше ли утвърдено схващане, че огънят е единственият приятел на дявола?

Иг пресече асфалта в маранята и жегата. Това лято прииждащите на всеки седемнайсет години цикади излизаха да се чифтосват и дърветата зад паркинга жужаха от тях — плътно, отекващо барабанене, като шума от голям механичен бял дроб. Звукът им изпълваше главата му, той бе звукът на неговото главоболие на лудостта, на неговия проясняващ гняв. Припомни си откъслек от „Откровението на Йоан“: „И от дима излязоха скакалци по земята.“ Цикадите излизаха на всеки седемнайсет години, за да се изучукат и да умрат. Лий Турно беше буболечка, не по-добра от цикадите — всъщност много по-гадна. Беше свършил работата с изучукването, сега можеше да умре. Иг щеше да му помогне. Докато вървеше през паркинга, той пхна ракетата в ръкава на якето си и я придържа с десница.

Стигна до двойна врата от плексиглас с отпечатано на нея името на почитаемия конгресмен от Ню Хемпшир. Беше огледална и той видя отражението си там — мършав изпотен мъж с яке с вдигнат догоре цип, който изглеждаше така, сякаш е дошъл да извърши

престъпление. Да не споменаваме, че беше рогат. Върховете бяха пробили кожата му на слепоочията и костта отдолу беше порозовяла от кръвта. Още по-страшна от рогата обаче беше усмивката му. Ако стоеше от другата страна на вратата и се видеше как идва, щеше да въртне ключалката и да извика полиция.

Той нахълта в климатизираното и застлано с килими спокойствие. Дебел мъж с подстрижка „канадска ливада“ седеше зад бюро и бодро разговаряше по микрофон със слушалки. Току вдясно от бюрото имаше контролно-пропускателен пункт, където посетителите трябваше да минат през детектор за метал. Полицай на петдесет и нещо седеше зад рентгеновия монитор и дъвчеше дъвка. През плъзгащата се плексигласова преграда на рецепцията се виждаше гола стаичка с картата на Ню Хемпшир, забодена с кабарчета на стената и наблюдателен монитор на маса. Втори полицай, грамаден плещест мъж, седеше там на една сгъваема маса, наведен над някакви документи. Иг не виждаше лицето му, но имаше дебел врат и голяма бяла плешива глава, в чийто вид имаше нещо смътно непристойно.

Това нервира Иг — тези полицаи, този детектор за метал. Гледката им събуди лоши спомени за летище Логан и трескава пот изби по тялото му. Не беше идвал тук при Лий повече от година и изобщо не помнеше преди да се е налагало да се минава през някаква охрана.

Администраторът каза в микрофона „Довиждане, сладурче“, натисна едно копче на бюрото си и погледна Иг. Администраторът имаше голямо, кръгло, луноподобно лице и сигурно името му беше Чет или Чип. Зад очилата с квадратна рамка в будния му поглед се четеше ужас или слисване.

— Да ви помогна? — попита той Иг.

— Да. Бихте ли...

Но тогава нещо друго привлече вниманието на Иг — наблюдателният монитор в стаята от другата страна на плексигласовата преграда. Той излъчваше изглед от приемната, видян през широкоъгълен обектив — растенията в саксии, безобидните плюшени дивани и самият Иг. Само че нещо с монитора не бе наред. Иг постоянно се разделяше на две застъпващи се фигури, които рязко се сливаха пак в една; това изображение беше трепкащо и нестабилно. Първоначалното изображение на Иг го показваше такъв, какъвто е —

блед, хилав мъж с трагично оредяла коса, козя брадичка и извити рога. Но го имаше и онзи вторичен образ — сянка, тъмна и безлична, която ту трепваше на екрана, ту изчезваше. Тази негова втора версия беше без рога — изобразяваше не този, който е, а този, който е бил. Все едно гледаше как собствената му душа се мъчи да се изтръгне на свобода от демона, към когото бе прикована.

Полицаят, който седеше в голата, ярко осветена стая в монитора, също беше забелязал, обърна се на въртящия се стол да огледа екрана. Иг все още не виждаше лицето му — беше се извъртял дотолкова, че можеше да види само ухото и лъскавото му бяло кубе, гюлле от кост и кожа върху грубия, дебел чеп на врата му. След малко полицаят посегна и тресна с юмрук монитора в опит да оправи образа и ударът беше толкова силен, че за миг целият екран угасна.

— Господине? — попита администраторът.

Иг откъсна поглед от монитора.

— Може ли... Може ли да извикате Лий Турно? Кажете му, че Иг Периш е дошъл да го види.

— Трябва да видя шофьорската ви книжка и да ви отпечатам пропуск, преди да ви пусна да влезете — каза той с безизразен, механичен глас, втренчил празен поглед в рогата като омагьосан.

Иг погледна пропускателния пункт и веднага разбра, че не би могъл да влезе с магнезиева ракета, скрита в ръкава.

— Кажете му, че ще изчакам тук, навън. Кажете му, че ще пожелае да ме види.

— Не мисля — отвърна администраторът. — Не мога да си представя кой би пожелал. Вие сте ужасен. Имате рога и сте ужасен. Само като ви погледна, и ми се ще да не бях идвал днес на работа. Без малко да не дойда. Веднъж месечно си отпускам ден за психично здраве — оставам си вкъщи, обувам гащите на майка си и яко се надървям. За дъртачка тя има доста мръснички нещица. Има черен сатенен корсет с гръб с пластини от китова кост и много върви, екстра е. — Очите му бяха изцъклени, в ъгълчето на устата му лъщеше малка бяла слюнка.

— Особено ми харесва, че го смяташ за ден за психично здраве — отбеляза Иг. — Извикай ми Лий Турно, ако обичаш.

Администраторът се извъртя настрани на деветдесет градуса, с рамо към Иг. Натисна едно копче, после замърмори в микрофона.

Заслуша се, после каза „Добре“. Врътна се отново към Иг. Кръглото му лице лъщеше от пот.

— Той цяла сутрин има срещи.

— Кажи му, че знам какво е направил. Точно с тези думи. Кажи на Лий, че ако иска да поговорим за това, ще го изчакам пет минути на паркинга.

Администраторът впи в него безизразен поглед, после кимна, извърна се пак и каза в микрофона:

— Господин Турно? Той казва... казва, че знае какво сте направил? — Превърна го във въпрос в последния момент.

Иг не чу какво още имаше да каже администраторът обаче, защото след миг в ухото му зазвуча глас — глас, който познаваше добре, ала не бе чувал от няколко години.

— Шибаният Иги Периш! — възкликна Ерик Ханити.

Иг се обърна и видя плешивия полицаи, който седеше пред наблюдателния монитор в стаята отвъд плексигласовата преграда. На осемнайсет Ерик беше тийнейджър, излязъл от каталога на „Абъркромби енд Фич“ — едър и жилав, с ниско подстригана къдрава кестенява коса. Обичаше да се разхожда без обувки, с пусната риза и джинси, смъкнати на хълбоците. Но сега, почти на трийсет, лицето му се беше разплуло и превърнало в месеста буца, и когато косата му започна да оредява, той я обръсна, вместо да води битка, която не можеше да спечели. Сега беше величествен в своята плешивост — ако имаше обица на едното ухо, можеше да играе Мистър Пропър в телевизионна реклама. Вероятно неминуемо, той беше наследил професията на баща си — занаят, който му предоставяше и власт, и законно прикритие от време на време да причинява болка на хората. Навремето, когато Иг и Лий още бяха приятели (ако някога изобщо са били приятели), Лий бе споменал, че Ерик е началник на охраната на конгресмена. Каза и че Ерик се е кротнал много. Лий дори беше ходил с него на спортен риболов един-два пъти. „Разбира се, за примамка той използва черните дробове на изкормени протестиращи — беше казал той. — Разбирай го както си искаш.“

— Ерик — каза Иг и се дръпна от гишето. — Как си?

— Щастлив — отвърна Ерик Ханити. — Радвам се да те видя. А ти, Иг? Как я караш? Да си убил някого тая седмица?

— Добре съм — отвърна Иг.

— Не ми изглеждаш добре. Изглеждаш така, все едно си забравил да си пиеш хапчето.

— Какво хапче?

— Е... няма как да не си *нещо* болен. Вънка е над трийсет градуса, а пък ти си с яке и се потиш като шопар. Плюс това на главата ти растат рога, а аз знам, че *това* не е нормално. Разбира се, ако беше здрав, никога нямаше да размажеш лицето на гаджето си и да я зарежеш в гората. Малката червенокоса пичка — каза Ханити и огледа Иг с наслада. — Оттогава съм ти фен, Иг, знаеш ли? Без майтап. От години си мислех, че на твоят богаташко семейство трябва да му поспадне реномето. Особено на брат ти, дето има толкова много шибани кинти и всяка вечер го дават по телевизията с модели на бански костюми в скута, все едно е бачкал поне един ден в живота си. И после ти го спретваш оня номер. Зарина с лайна името на семейството си, дето никога няма да ги изчистят. Аз съм във възторг. Не знам какво би могъл да направиш на бис. Какво ще направиш на бис, Иг?

Иг с мъка удържаше краката си да не се разтреперят. Ханити бе надвиснал, по-тежък с петдесетина килограма, и стърчеше над него с цяла педя.

— Дошъл съм само да разменя няколко думи с Лий.

— Знам какво ще направиш на бис — заяви Ерик Ханити, сякаш Иг не беше отговорил. — Идваш в офиса на конгресмен със съвсем превъртял мозък и оръжие, скрито в якето. Имаш оръжие, нали? Затова си го сложил това яке, да го скриеш. Имаш патлак, и аз ще те застрелям, и ще ме сложат на първа страница на „Бостън Хералд“ затова, че съм пречукал душевноболния брат на Тери Периш. Няма ли да е яко? Последния път, като видях брат ти, той ми предложи безплатни билети за шоуто му, ако някога се замъкна в Ел Ей. Тикаше ми в лицето колко му е пораснала работата, лайно с лайно. Иска ми се да бъда онзи, който героично те застрелва в шибаното лице, преди пак да можеш да убиваш. После, на погребението, може да питам Тери дали все още може да ме уреди с билети. Само за да му видя физиономията. Хайде, Иг, мини през детектора за метал, та да имам оправдание да ти гръмна умствено увредения гъз.

— Няма да влизам при никого. Ще изчакам навън — каза Иг и вече отстъпваше към вратата; усещаше хладни петна от пот под

мишниците. Дланите му бяха хлъзгави. Щом бутна вратата с лакът да я отвори, ракетата се плъзна и за един ужасяващ миг му се стори, че ще се изхлузи пред Ханити и ще падне на пода, но успя да я прихване с палец и да я задържи на място.

Ерик Ханити наблюдаваше с алчен, почти животински поглед как Иг излиза отново на слънце.

Преходът от хладния офис към пърлещата жега на следобед за кратко замая Иг. Небето светна, после помрачня и пак светна.

Той беше съвсем наясно какво прави, докато пътуваше към офиса на конгресмена. Изглеждаше просто, изглеждаше правилно. Сега обаче виждаше, че е било грешка. Той нямаше да убие Лий Турно със сигнална ракета (само по себе си — комично абсурдна идея). Лий изобщо нямаше да излезе да разговаря с него.

Докато вървеше през паркинга, крачката му се ускори, заедно с тупкането на сърцето му. Правилно беше да си тръгне, да хване обратния път към Гидиън. Да намери място, където да бъде сам, на спокойствие, и да поразмишлява. Да си подреди мислите. След преживяния ден той имаше отчаяна нужда да си подреди мислите. Да дойде тук беше постъпка, така съвършено безразсъдна и импулсивна, че като си помислеше, че си го е позволил, и се плашеше. Някаква част от него смяташе, че има голяма вероятност Ерик Ханити вече да събира подкрепления и ако скоро не потегли, изобщо няма да може да тръгне. (Но друга част гукаше кротко: „След десет минути Ерик няма и да помни, че си бил тук. Та той дори не разговаряше с *теб*. Разговаряше със собствения си дявол.“).

Иг метна ракетата отзад в гремлина и затръшна капака на багажника. Тъкмо заобиколи до шофьорската врата — и чу, че Лий го вика.

— Иги?

Вътрешната температура на Иги се промени, щом чу гласа на Лий — падна с няколко градуса, сякаш беше изгълтал наведнъж силно изстудено питие. Иг се обърна и се втренчи. Виждаше през трепкащата мараня как Лий се издига над асфалта — размазана и разкривена фигура, която ту се мяркаше, ту изчезваше; душа, а не човек. Късата му златиста коса сияеше, нажежена до бяло, все едно той бе в пламъци. Ерик Ханити стоеше до него, плешивото му теме ослепително

лъщеше, ръцете му бяха скръстени на издутите гърди, с длани, скрити под мишниците.

Ханити остана на входа на щаба на конгресмена, но Лий тръгна към Иг — сякаш не стъпваше по земята, а вървеше по въздуха, струеше като течност в изпепеляващата жегата на деня. Но щом се приближи, тялото му придоби вещественост и вече не беше струящ безпльтен дух, силует, оформен от горещината и изкривените слънчеви лъчи, а най-сетне просто човек, стъпващ по земята. Носеше джинси и бяла риза, работническо облекло, което го правеше да прилича по-скоро на дърводелец, отколкото на политическо подставено лице.

Синьото дясно око на Лий беше точно с цвета на изпепеленото августовско небе над тях. Уврежданията на лявото око не бяха довели до обичайната катаракта, която образуваше кремавобял филм върху ретината. Лий беше развил кортикална катаракта, проявяваща се като проблясък от много бледо синьо — ужасна бяла звезда, разцъфнала сред мастилото на зеницата му. Дясното око беше ясно и будно, втренчено в Иг, но другото бе леко извърнато навътре и като че се вираше в далечината. Лий казваше, че може да вижда с него, макар и неясно. Каза, че било като да гледаш през насапунисан прозорец. Лий сякаш изпиваше Иг с дясното си око. Кой знае какво гледаше лявото.

— Получих съобщението ти — каза Лий. — Е... Значи знаеш.

Иг се стъписа — не си беше представял, че дори и под влияние на рогата Лий ще си го признае толкова откровено. Обезоръжи го и стеснителното, полуусмихнато извинително изражение на лицето на Лий, изражение, което изглеждаше почти смутено, сякаш изнасилването и убийството на приятелката на Иг беше недодялан гаф пред обществото, като да изцапаш с кал новия килим.

— Знаем всичко, шибаняко — заяви Иг с разтреперан глас.

Лий пребледня; червени петна разцъфнаха на бузите му. Той вдигна лявата си ръка с разтворена длан — жест, който казваше „чакай малко“.

— Иг. Няма да се оправдавам. Знаех, че е грешно. Бях си пийнал повечко, а тя видимо имаше нужда от приятел, и нещата излязоха извън контрол.

— Само с това ли ще се защитиш? Че нещата, ебати, излезли извън контрол? Знаеш, че съм дошъл да те убия.

Лий го гледаше втренчено, после се огледа през рамо към Ерик Ханити, а после отново погледна Иг.

— Предвид миналото ти, Иг, не бива да си правиш шегички. След онова, което преживя заради Мерин, е редно да внимаваш какви ги приказваш в присъствието на пазител на закона. Особено пазител като Ерик. Той не разбира от ирония.

— Не иронизирам.

Лий опипа златната верижка на врата си и каза:

— Ако щеш вярвай, но ми е много кофти заради това. Същевременно една частица от мен се радва, че си разбрал. Ти нямаш нужда от нея в живота си, Иг. По-добре си без нея.

Иг не можеше да се сдържи — в гърлото му се надигна тих, мъчителен стон на ярост и той тръгна към Лий. Очакваше Лий да заотстъпва назад, но Лий не помръдна, само отново се огледа към Ерик, който кимна в отговор. Иг също стрелна Ерик с поглед — и замря. За първи път забеляза, че кобурът на Ерик Ханити е празен. Причината, че е празен беше, че той държеше револвера в ръка и го криеше под мишницата си. Иг не виждаше самия пистолет, но усещаше, че той е там, усещаше тежината му, сякаш сам го държеше. Ерик щеше и да стреля с него, Иг не се съмняваше. Той искаше да застреля брата на Тери Периш, да го пишат във вестника: „Ченге герой убива заподозрян секс убиец“ — и ако Иг пипнеше Лий, само това оправдание му беше достатъчно. Рогата щяха да свършат останалото — да накарат Ханити да се поддаде на най-свирепите си импулси. Така въздействаха те.

— Не знаех, че ти пука толкова — каза Лий най-сетне; дишаше бавно, равномерно. — Господи, Иг, та тя е боклук. Мислех, че единствената причина да живееш с нея е да се махнеш от къщата на вашите.

Иг нямаше представа за какво говори той. Денят като че замря — дори и ужасните цикади като че замлъкнаха. После Иг разбра — спомни си какво му бе признала Глена сутринта, първото признание, изтръгнато от рогата. Струваше му се невъзможно, че се е случило едва тази сутрин.

— Не говоря за нея — каза Иг. — Как можа да ти хрумне, че говоря за нея?

— А за кого говориш тогава?

Иг не разбираше. Всички си признаваха. Още щом видеха Иг, видеха ли рогата му, и тайните се изливаха навън. Не можеха да се сдържат. Администраторът искаше да нахлузи бельото на майка си, а Ерик Ханити си търсеше оправдание да застреля Иг и да пишат за него във вестника, а сега беше ред на Лий, и единственото, което Лий имаше да признае, беше, че са му въртнали една пиянска свирка.

— Мерин — изрече дрезгаво Иг. — Говоря за онова, което си сторил на Мерин.

Лий наклони глава, съвсем мъничко, и дясното му ухо щръкна към небето — като куче, което се ослушваше за далечен звук. Изпусна тиха въздишка. После едва-едва поклати глава.

— Не схващам, Иг. Какво се предполага, че съм сторил на...

— Убил си я, ебаси! Знам, че си бил ти! Убил си я и си накарал Тери да си трае.

Лий впери в Иг продължителен, многозначителен поглед. Озърна се пак към Ерик Ханити — проверяваше, според Иг, дали Ерик е достатъчно близо, че да чува разговора им. Не беше. После Лий се обърна отново към него, и лицето му беше мъртвешко, безизразно. Промяната беше толкова разтърсваща, че Иг едва не изкрещя от страх — смешна реакция, дявол да се страхува от човек, когато се предполагаше, че трябва да е обратното.

— Тери ли ти го каза? — попита Лий. — Ако е той, е проклет лъжец!

Лий не се влияеше от рогата поради някаква причина, непонятна за Иг. Между тях се издигаше стена и рогата не можеха да я пробият. Иг се опита с *воля* да накара рогата да му въздействат, но това не продължи дълго. Беше като да се мъчиш да свириш на тромпет, запушен с куп парцали. Духай в него колкото силно си щещ, но той няма да просвири.

Лий продължи:

— Дано не е разправял това и на някой друг. И се надявам и ти да не си.

— Още не. Но скоро всеки ще узнае какво си сторил. — Лий изобщо *виждаше* ли рогата? Не ги бе споменал. Дори като че не ги поглеждаше.

— По-добре да не узнават — рече Лий. После мускулите в ъглите на челюстта му се отпуснаха — хрумна му нещо. Той попита:

— Записваш ли това?

— Да — отвърна Иг, но се забави твърде много, а и бездруго това бе грешният отговор; никой, който се опитва да впримчи някого, не би си признал, че записва разговора.

— Не, не записваш. Така и не се научи да лъжеш, Иг — усмихна се Лий. Лявата му ръка опипваше златната верижка на шията му. Другата бе мушнал в джоба си. — Обаче жалко за теб. Ако *наистина* записваше този разговор, можеше да стигнеш донякъде. Но така не мисля, че би могъл да докажеш каквото и да е. Може брат ти да ти е наприказвал нещо, когато е бил пиян, не знам, но каквото и да е казал, аз просто ще ти го избия от главата. Със сигурност няма да тръгна да го повтарям. От разнасяне на слухове никой не е прокопсал. Помисли си само. Представяш ли си Тери да отиде в полицията и да раздуе някаква безумна история как аз съм убил Мерин, и не може да я подкрепи с нищо освен с неговата дума срещу моята, след като си е мълчал цяла година? И няма никакви улики в негова подкрепа? Защото улики няма, Иг, всичките са унищожени! Ако тръгне да разправя тая история, в най-добрия случай това ще е краят на кариерата му. В най-лошия може и двамата да ни тикнат в затвора. Обещавам ти, че няма как аз да вляза без него.

Лий извади ръката от джоба си, колкото да потърка с юмрук здравото си око, все едно го бършеше от прах. За миг замижа с дясното око и се взираше в Иг с увреденото, окото, простреляно с онези бели спици. И за първи път Иг осъзна какво бе толкова ужасно в това око, какво винаги е било толкова ужасно в него. Не това, че беше *мъртво*. То беше просто... заето с други дела. Сякаш съществуваха двама Лий Турно. Първият беше човекът, който бе приятел на Иг повече от десетилетие човек, който можеше да признае пред децата, че е грешник и даряваше кръв на Червения кръст три пъти годишно. Вторият Лий беше човек, който зяпаше света около себе си и се чувстваше съпричастен към него колкото една пъстърва.

Лий изчисти дясното си око от онова, което бе попаднало в него и отпусна ръка до тялото си. После нехайно я пъхна обратно в джоба. Пак тръгна напред. Иг заотстъпва назад, стараяше се да не попада в обхвата му. Не беше сигурен защо отстъпва, не знаеше защо изведнъж му се стори въпрос на живот и смърт поне няколко крачки асфалт да го

отделят от Лий Турно. Цикадите жужаха в короните на дърветата, ужасно, влудяващо бръмчене, което кълтеше в главата на Иг.

— Тя ти беше приятелка, Лий — каза Иг, докато отстъпваше покрай предницата на колата. — Тя ти имаше доверие, а ти я изнасили и я уби, и я заряза в гората. Как можа?

— Не си разбрал правилно едно нещо, Иг — каза Лий със спокоен, отмерен, тих глас. — Не беше изнасилване. Убеден съм, че ти се иска да вярваш в това, но, честно, тя *искаше* да я изчукам. Тя ми даваше аванси от месеци. Пращаше ми съобщения. Подхвърляше ми малки двусмислени намеци. През цялото време ми се свалеше зад гърба ти. Само те чакаше да заминеш за Лондон, че да се оправим с нея.

— Не! — възкликна Иг; гадна горещина обля лицето му, чак зад рогата. — Тя можеше и да преспи с някой друг, но нямаше да легне с теб, Лий.

— Казала ти е, че иска да спи и с други. За кого си мислеше, че говори? Хайде, честно, това като че е постоянна тема с твоите гаджета, Иг. Мерин, Глена — рано или късно те всичките се нахлузват на моя хуй. — И устата му се разтвори в зъбата, агресивна усмивка, която никак не беше весела.

— Тя ти се е съпротивявала.

— Знам, че ти сигурно няма да повярваш, Иг, но тя искаше и това, искаше аз да водя, да се наложа над възраженията ѝ. Може би е *имала нужда* от това. Единствено така тя можеше да преодолее задръжките си. Всеки си има тъмна страна. Това бе нейната. Ти знаеш, че тя свърши, когато се чукахме, нали? Там, сред гората, с мен? Получи мощен оргазъм. Мисля, че е имала такава фантазия. Да я отведат в старата мрачна гора. Малко борба и драскане.

— И после камък в главата? — попита Иг. Вече беше заобиколил цялата предница на колата до пътническото място, а Лий го следваше стъпка по стъпка. — Тази част от фантазията?

Лий се поспря.

— Трябва да попиташ Тери. Това го свърши той.

— Това е лъжа — прошепна Иг.

— Но истина в действителност не съществува. Не и такава, която има значение — заяви Лий. Лявата му ръка се показва изпод ризата. Той носеше златно кръстче, което проблесна на слънцето. Той го сложи в

уста и го засмука, после го остави да падне и каза: — Никой не знае какво се случи онази вечер. Дали аз съм й разбил главата с камъка, или е бил Тери, или си бил *ти*... Никой никога няма да разбере какво се е случило *в действителност*. Не можеш да възбудиш дело, а аз не възнамерявам да сключвам сделки с никого от вас — какво искаш тогава?

— Искам да те видя как издъхваш, без надежда и в страх, в калта — заяви Иг. — Също като нея.

Лий се усмихна, сякаш са му направили комплимент.

— Направи го тогава — рече той. — Хайде, направи го. — Бързо пристъпи напред и се хвърли към Иг, а Иг отвори вратата на колата между тях и я блъсна към Лий.

Тя се вряза в краката на Лий с трясък и нещо се удари в асфалта — *тупуррр, дрън, чат!* Иг мярна червено швейцарско ножче с десетсантиметрово острие, което се въртеше на земята. Лий залитна, издиша рязко, с остро пъшкане, и Иг използва момента, за да се шмугне в колата през пътническото място и да седне зад волана. Дори не си даде труда да затвори пътническата врата.

— Ерик! — кресна Лий. — Ерик, той има нож!

Но гремлинът оживя със стържеща, продрана кашлица и кракът на Иг напипа газта още преди да се е настанил на седалката. Погледът му се стрелна към огледалото за обратно виждане и той видя Лий и Ерик сред облака прах. Здравото дясно око на Лий отново бе затворено и той размахваше ръка срещу кълбящия се прахоляк. Полусляпото ляво око обаче беше отворено и се взираше подир Иг с някаква отчуждена заплепеност.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На връщане той не тръгна по междушатското шосе — връщане къде? Не знаеше. Иг караше механично, без никаква съзнателна идея за посока. Не бе сигурен какво му се е случило току-що. Или по-скоро знаеше какво се е случило, но не и какво означаваше. Не заради някоя дума или действие на Лий — а заради неизреченото и неизвършеното от него. Рогата не бяха го засегнали. Единствено Лий от всички хора, с които Иг си бе имал работа днес, беше казал на Иг само онова, което искаше; признанието му беше обмислено решение, а не безпомощен импулс.

Иг искаше да се махне от шосето възможно най-скоро. Дали Лий щеше да извика полиция и да им каже, че Иг се е появил в състояние на умопомрачение и го е нападнал с нож? Не, всъщност Иг не го очакваше. Лий нямаше да намесва закона в тази история, ако можеше да избегне това. И все пак, Иг спазваше ограничението на скоростта и следеше в огледалото за обратно виждане за патрулки.

Искаше му се да се владее хладнокръвно, да си изпипа бягството като доктор Дре — да е леден пичага, — но нервите му бяха изпокъсани и се задъхваше. Най-сетне бе стигнал до ръба на емоционалното изтощение. Критични системи се изключваха. Не можеше да продължава така. Трябваше да овладее онова, което му се случваше. Имаше нужда от шибан *трион*, острозъб трион, трябваше да отреже тези окаяни неща от главата си.

Слънцето току присветваше в стъклото — успокояващо, хипнотично повторение. По същия начин образи изскачаха в мислите на Иг. Отвореното швейцарско ножче на земята, Вира, която се носи с количката надолу по хълма, Мерин, която му присветва с кръстчето в онзи ден преди десет години в църквата, рогатото му изображение в наблюдателния монитор в офиса на конгресмена, златното кръстче на шията на Лий, блестящо на летните лъчи... И Иг трепна в изненада и коленете му се блъснаха в кормилото. Странна, неприятна мисъл му хрумна, невъзможна мисъл — че Лий носи *нейното* кръстче, беше го свалил от мъртвото ѝ тяло като трофей. Ала не, тя не го носеше в

последната им вечер заедно. И все пак — то беше нейното. Беше просто златно кръстче като всяко друго, по него нямаше никакъв белег, който да показва кому е принадлежало, и все пак той беше сигурен, че е същото кръстче, което тя е носила в първия ден, когато я видя.

Иг неспокойно подръпваше брадата си и се питаше дали би могло да е толкова просто, дали кръстчето на Мерин бе обезвредило рогата, бе заглушило въздействието им някак си. Кръстовете отблъскваха вампирите, нали? Не, това беше по-зле от глупости, това бяха безумия. Той бе влязъл по-рано тази сутрин в Божия дом и отец Моулд и сестра Бенет си бяха изпели и майчиното мляко, бяха си признали тайните и му бяха искали позволение да грешат.

Но отец Моулд и сестра Бенет не се намираха в църквата. Бяха под нея. Това място не беше свято. Беше спортна зала. Носеха ли кръстове, имаше ли по тях някакъв знак на вратата им? Иг си спомни кръста на отец Моулд, увиснал на единия край на деветкилограмовата щанга над лежанката и шията на сестра Бенет, на която не висеше нищо. Какво ще кажеш за *това*, Иг Периш? Иг Периш не каза нищо — шофираше.

Обковано с дъски заведение на „Дънкин Донътс“ профуча отляво и той разбра, че се намира близо до градската гора, недалече от пътя, изкачващ се нагоре към старата леярна. На няма и половин миля от мястото, където бяха убили Мерин, същото онова място, където бе отишъл снощи, за да къдне и беснее, и да пикае, и да падне в несвяст. Сякаш цялото движение на деня просто бе описало голям кръг, който винаги и неизбежно щеше да го довежда обратно там, откъдето е тръгнал.

Забави ход и зави. Гремлинът задрапа по чакъления път с едно платно, край който и от двете страни растяха дървета. На петнайсетина от магистралата една верига прегради шосето, а на нея висеше издраскана от сачми табела „Частен имот. Не влизай“. Той излезе от пътя, заобиколи я и пак се върна в коловоза.

Скоро между дърветата се показа леярната. Тя се издигаше на откритото място на върха на хълм и слънцето трябваше да я огрява, ала беше тъмна, като че бе в сянка. Може би облак бе затулил слънцето; но когато Иг се взря нагоре през предното стъкло, той видя ясно до невъзможност привечно небе.

Кара, докато стигна края на поляната, заобикаляща останките на леярната, и спря колата. Остави мотора да работи и слезе.

Когато Иг беше дете, леярната винаги му се приличаше на руини на замък, излязъл направо от приказките на братя Грим място вдън тъмните гори, където лошият принц можеше да подмами невинна душа и да я погуби — и, както се оказа, тъкмо това се бе случило тук. С изненада откри като възрастен, че тя в края на краищата не беше чак толкова далече сред гората, само на около триста метра от шосето. Иг тръгна към мястото, където бяха открили тялото ѝ и където приятелите и семейството ѝ поддържаха лобното ѝ място. Той знаеше пътя, често бе ходил там след смъртта ѝ. След него запълзяха змии, но той се престори, че не ги забелязва.

Черната череша беше там, където я бе оставил предната нощ. Той беше изтръгнал нейните снимки от клоните ѝ. Те лежаха разхвърляни сред бурени и храсталаци. Кората, белезникава и люспеста, се белеше и отдолу се показваше изгнилата червеникава дървесина. Иг бе извадил патката си и се беше изпикал в бурените, беше опикал краката си и лицето на пластмасовата фигурка на Дева Мария, оставена в естествената хралупа между два от най-дебелите корени. Беше презрял тази Мария с идиотската ѝ усмивка, символ на история, която не значеше нищо, слугиня на Бог, който не бе добър към никого. Той не се съмняваше, че Мерин е призовавала Господа тук, на това място, докато са я изнасилвали и убивали — в душата си, ако не гласно. Отговорът на Господа бе, че поради твърде многото обаждания тя трябва да изчака, докато умре.

Сега Иг погледна небрежно статуетката на Мария, извърна очи, но после я погледна втори път. Светата майка изглеждаше така, сякаш я бяха пърлили на огън. Дясната половина на усмихнатото ѝ, блажено лице беше обгоряло в черно като бонбон маршмелоу, оставен да прегори, докато се е пекъл на лагерния огън. Другата половина на лицето ѝ се бе разтекла като восък. Беше намръщена и разкривена. Щом я погледна, на Иг за кратко му се замая главата, той залитна и стъпи върху нещо кръгло и гладко, което се търкулна под тока му и...

... настана нощ, и звездите кръжаха в небето, а той се взираше нагоре в клоните и реещите се леко листа, и той каза: „Виждам те горе.“ На кого говореше — на Господ? Люлееше се на пети в топлата нощ, преди да...

... тупне по задник, да стовари дупе върху земята. Огледа около краката си и видя, че е стъпил върху бутилка вино, същата бутилка, която бе донесъл предната нощ. Наведе се, вдигна я и я разтърси, и виното забълбука вътре.

Той стана, вирна пак глава и се втрени нервно в клоните на черната череша. Листата горе шумоляха леко. Той раздвижи език в лепкавата, гадна на вкус кухня на устата си, после се обърна и тръгна обратно към колата.

По пътя Иг настъпи една-две змии, все така без да им обръща внимание. Извади тапата и отпи една глътка. Виното беше топло — цял ден се беше пекло на слънце, но му беше все едно. То имаше вкуса на Мерин, когато той плъзваше език между бедрата ѝ, вкус на масла и бакър. Имаше вкус и на бурени, сякаш по някакъв начин бе попило благоуханието на самото лято след една вечер, прекарана под дървото.

Иг потегли към леярната; колата леко се друсаше по обраслата с трева поляна. Щом наближи сградата, той огледа старата леярна за признаци на живот. В летен ден от собственото му детство, в гореща августовска вечер, половината хлапета от Гидиън щяха да са тук, навън и да търсят да забършат нещо — цигарка, бира, целувка, обарване или сладкия вкус на собствената им смъртност на пистата „Ивъл Канивъл“. Но в последните слънчеви лъчи мястото беше пусто и безлюдно. Може би откакто бяха убили тук Мерин, хлапетата вече не обичаха толкова да идват насам. Може би смятаха, че мястото е обитавано от духове. Може и да беше.

Той заобиколи към задната страна на сградата и паркира колата от едната страна на пистата „Ивъл Канивъл“, настани я под сянката на един дъб. Синя пола на волани, дълъг черен чорап и нечие палто висяха на клоните, сякаш дървото раждаше мухлясали мръсни дрехи. Зад предната броня старите, ръждясали тръби се спускаха към водата. Той спря мотора и слезе да се поогледа.

Иг не беше влизал вътре от години, но всичко беше горе-долу каквото си го спомняше. Леярната бе отворена към небето, тухлени арки и колони се издигаха нагоре, осветени от косо падащите червеникави лъчи. Трийсет години застъпващи се графити покриваха стените. Повечето отделни послания бяха неразбираеми, но пък може би отделните послания не бяха важни. На Иг му се струваше, че в

същината си всички тези послания са еднакви: *Аз съм; Аз бях; Аз искам да бъда.*

Част от едната стена се беше срутила навътре и Иг се насочи покрай една купчина тухли, покрай ръчна количка, натоварена с ръждясали инструменти. В далечния край на най-голямото помещение беше коминът. Желязната врата на доменната пещ беше откряната — точно колкото да пропълзиш през нея.

Иг се доближи до нея, надникна и видя матрак и сбирка от червени свещи, стопили се до дебели угарки. Мръсно, лекъосано одеяло, някога синьо, беше избутано отстрани на матрака. По-нататък, в кръг от медночервена светлина точно под комина имаше овъглени останки от огън. Иг повдигна одеялото и го помириса. Вонеше на застояла урина и на дим. Остави го да падне от ръцете му.

На връщане към колата, за да вземе бутилката и мобилния си телефон, той най-сетне трябваше да признае, че змиите го следват. Той ги *чуваше* — свистенето на телата им, плъзгащи се из изсъхналата трева; общо бяха почти дузина. Той грабна буца стар бетон сред бурените, обърна се и я метна по тях. Една змия с лекота кривна встрани. Не уцели нито една. Те замряха и впериха очи в него в угасващата дневна светлина.

Той се опитваше да не ги поглежда, вперил поглед в колата. Един шейсетина сантиметров смок плъхояд падна от клоните на дъбовото дърво над него и издрънча върху капака на гремлина. Той отскочи с писък, а после се метна към него и го сграбчи, за да го запокити далече.

Мислеше си, че го е хванал зад главата, но го беше уловил твърде ниско, по средата на тялото; той се усука около себе си и заби зъби в ръката му. Все едно индустриален телбод се заби в месото на палеца му. Иг изсумтя и метна змията в шубраците, после налапа палеца си и усети вкуса на кръвта. Не се плашеше от отровата — в Ню Хемпшир нямаше отровни змии. Или не, това не беше съвсем вярно. Дейл Уилямс обичаше да води Иг и Мерин на излети в Белите планини и ги предупреждаваше да бъдат нащрек за дървесни гърмящи змии. Но той винаги го казваше радостно, с поруменели закръглени бузи, а и Иг никога не беше чувал от никого друго за гърмящи змии в Ню Хемпшир.

Той се завъртя към свитата си от влечуги. Сега бяха почти двайсет.

— Я се разкарайте от мен! — кресна им той.

Те застинаха, вперили сред тревата в него през тесните цепки жадни варакосани очи, а после се разпръснаха, разпълзяха се настрани и се шумгнаха в буренака. На Иг му се стори, че някои погледнаха разочаровано назад на тръгване.

Той тръгна с наперена крачка към леярната и се промъкна през една врата на няколко педи над земята. Там се обърна, за да хвърли последен поглед в сгъстяващия се сумрак. Една-единствена змия не си беше отишла, както ѝ бяха наредили, и го бе проследила обратно чак до развалините. Тя шумолеше неспокойно точно под него — малко змийче с деликатни ивици, вторачило нагоре възбуден, пламенен поглед на фенка под балкона на рокзвезда, отчаяна да я видят и признаят.

— Бягай да хибернираш някъде! — кресна ѝ той.

Може би си въобразяваше, но като че тя се затърчи още по-бързо, почти в екстаз. Напомняше му на сперматозоид, устремен по родилния канал, за освободена еротична енергия — смущаваща насока на мисълта. Той се врътна и се изнесе оттам почти тичешком.

Седна в пещта с бутилката и с всяка глътка вино обкръжаващият го мрак се разтваряше и разширяваше, и избуяваше все повече. Когато и последните два пръста мерло бяха изпити и нямаше вече смисъл да смуче от бутилката, той засмука болния си, ухапан от змия палец.

Не искаше да си легне в гремлина — имаше лоши спомени от последния път, когато бе задрямал в колата, а и без това не искаше да се събуди под одеяло от змии, застлало предното стъкло.

Искаше му се да има как да запали свещите, но не беше убеден, че си струва да ходи до колата, за да вземе запалката. Не искаше да нагази в тъмното в бъркотия от змии. Беше сигурен, че те са още там, навън.

Помисли си, че някъде из пещта може да има запалка или кибрит и бръкна в джоба си да извади мобилния си телефон — сети се, че може да освети с екрана, за да се огледа. Но когато пхна ръка в джоба,

покрай телефона напипа там нещо — тънка картонена кутийка; на пипане приличаше на... ала не можеше да бъде...

Кибритче. Той го измъкна от джоба си и го загледа втренчено; по гърба му полазиха тръпки, и не само защото не пушеше и не знаеше как точно е попаднал у него точно този кибрит.

„Кибрит *Луцифер*“ — пишеше на капака с натруфени черни букви; там бе изрисуван и силует на подскачащ черен дявол, отметнал глава назад; козята му брадичка стърчеше, рогата бодяха небето.

И отново го усети мъчително близо — какво се е случило предната вечер, какво е вършил той, но когато посегна да го улови, то се изплъзна. Беше толкова хлъзгаво и толкова неуловимо — като змия сред бурените.

Той избута чекмедженцето на кутийката кибрит „Луцифер“. Няколко десетки клечки със зловещи на вид лилаво-черни глави. Големи, дебели, кухненски клечки. Имаха мирис — лъхаха на яйца, започнали да се развалят, и той реши, че са стари, толкова стари, че ще е цяло чудо, ако запали някоя. Драсна с една по страната на кутийката, тя изсъска и пламна още с първия опит.

Иг започна да пали свещите. Бяха общо шест, подредени горедолу в полукръг. След малко те вече хвърляха червеникаво сияние по тухлите и той видя собствената си сянка, която се издигаше и падаше горе върху сводестия покрив. Рогата му не можеха да се сбъркат — най-поразяващият елемент от сянката му. Когато погледна надолу, той видя, че кибритената клечка е догоряла до пръстите му. Не беше забелязал, не беше усетил никаква болка, когато пламъкът бе зацвърчал по кожата му. Той потърка палеца и показалеца си, като гледаше как черния остатък от кибритената клечка се разпада. Палецът, ухапан от смока, вече не го болеше. На слабото осветление дори не можеше да различи раната.

Зачуди се кое ли време е. Нямаше часовник, но имаше мобилен телефон; включи го пак и видя, че е почти девет. Батерията му скоро щеше да падне и имаше пет гласови съобщения. Вдигна телефона до ухото си и ги прослуша.

Първото: „Иг, Тери е. Вира е в болница. Спирачката на инвалидната й количка се освободила, тя се изтърколила надолу по хълма и се забила в оградата. Късмет има, че е оживяла. Разбила си е шибаното лице и е пукнала няколко ребра. Вкараха я в интензивното и

е още рано за напиване. Обади ми се.“ — Щракване, и той изчезна. Никакво споменаване на срещата им в кухнята тази сутрин, но това не изненада Иг. За Тери това не се бе случвало.

Второто: „Иг, майка ти е. Знам, че Тери ти е казал за Вира. Държат я в безсъзнание на система с морфин, но поне състоянието ѝ е стабилно. Говорих с Глена. Тя не беше наясно къде си. Обади ми се. Знам, че по-рано днес сме разговаряли, но в главата ми е каша и не си спомням кога и за какво. Обичам те.“

Последното разсмя Иг. Какви неща приказваха хората. С каква лекота лъжеха и другите, и себе си.

Третото: „Здрасти, малкият. Татко е. Сигурно си чул, че баба ти Вира се е нацепила в оградата като камион беглец. Бях се опянал да си дремна следобед и като се събудих, в двора имаше линейка. Трябва да говориш с майка ти, доста е разстроена. — След малко баща му додаде: — Сънувах много странен сън за теб.“

Следващото беше от Глена. „Баба ти е в интензивното. Количката ѝ излязла от управление и тя се забила в оградата на къщата ви. Не те знам къде си и какви ги вършиш. Брат ти дойде да те търси. Ако получиш това съобщение — семейството ти има нужда от теб. Трябва да отидеш в болницата. — Глена се оригна тихо. — Уф, извинявай. Сутринта изядох една от ония понички от супермаркета и мисля, че са били леко развалени. Ако е възможно поничка от супера да се развали. Цял ден ме боли стомах. — Тя пак млъкна, а после каза: — Бих дошла с теб до болницата, но баба ти не съм я виждала, а и вашите една ги познавам. Днес си мислех колко е странно това, че с тях не се познаваме. Или не е странно. Може би не е странно. Ти си най-милият човек на света, Иг. Винаги съм си го мислела. Но смятам, че дълбоко в себе си ти винаги си се срамувал, че си с мен след всички тези години с нея. Защото тя беше толкова чиста и добра, и никога не правеше грешки, а аз съм цялата изтъкана от грешки и вредни навици. Не те обвинявам, знаеш ли. За това, че се срамуваш. Да знаеш, че и аз нямам кой знае какво мнение за себе си. Тревожа се за тебе, приятел. Погрижи се за баба си. И за себе си.“

Това съобщение го излови неподготвен, или може би собствената му реакция спрямо него го излови неподготвен. Той беше подготвен да я презре, да я намрази, но не и да си спомни защо я харесва. Глена свободно и без претенции му предоставяше апартамента и тялото си,

не му се сърдеше заради самосъжалението и нещастната обсебеност от мъртвата му приятелка. И беше вярно, че той беше с нея защото — на някакво ниво — му помагаше да бъде около някого, изпаднал също като него, някого, когото можеше да гледа малко по-отвисоко. Глена беше сладка, запусната откачалка. Имаше татуировка на зайчето на Плейбой, която не помнеше как си е направила — била много пияна, и разни истории как била напръскана с лютив газ от ченгетата, защото се биела на концерти. Беше имала половин дузина гаджета, до един кофти — женен мъж, дилър на трева, който я тормозеше, някакъв тип, който ѝ правел снимки и ги показвал на приятелите си. И Лий, разбира се.

Той си мислеше за онова, което тя му беше признала за Лий Турно сутринта. Лий, първото ѝ влюбване, който крадеше за нея. На Иг не му и беше хрумвало, че ще ревнува Глена заради секс — той никога не беше вярвал, че от връзката им може да излезе нещо или в някакъв смисъл е нещо изключително. Те бяха съквартиранти, които се чукаха, а не двойка с бъдеще, но при мисълта как Глена пада на колене пред Лий Турно и Лий си го набутва в устата ѝ на Лий му прималяваше от погнуса, граничеща с нравствен ужас. Мисълта Лий Турно изобщо да припари до Глена го поболяваше и го караше да се бои за нея, но нямаше време да размишлява за това. Телефонът циклеше на последното съобщение и миг по-късно Тери отново заговори в ухото му.

„Още съм в болницата — каза той. — Честно, повече се тревожа за тебе, отколкото за Вира. Никой не те знае къде си, а ти не си вдигаш шибания телефон. Минах покрай апартамента да те търся. Глена каза, че не те е виждала от снощи. Да не сте се скарали? Тя хич не изглеждаше добре. — Тери млъкна, и когато отново заговори, се усещаше, че претегля и преценява думите си, преди да ги изрече, подбира ги с неестествена грижливост. — Знам, че съм ти говорил по някое време, откакто се прибрах, обаче не помня дали сме правили планове, не знам. Главата ми не е наред. Като получиш това съобщение, обади се. Кажи ми къде си. — Иг си помисли, че това е всичко, че сега Тери ще затвори. Вместо това се чу как той пое колебливо дъх, а после, с дрезгав, уплашен глас, брат му произнесе: — Защо не помня за какво сме си говорили последния път, като си говорихме?“

Всяка свещ хвърляше своя собствена сянка върху сводестия тухлен таван, и затова шестима безлики дявола се бяха скупчили над Иг, опечалени в черно, събрали се над ковчега. Те се клатушкаха насам-натам в такт с погребална песен, която чуваха само те.

Иг дъвчеше брадата си, тревожеше се за Глена, чудеше се дали Лий Турно щеше да отиде при нея тази вечер да го търси. Но когато ѝ се обади, телефонът ѝ не иззвъня и се включи на гласова поща. Не остави съобщение. Не знаеше какво да каже. „Здрасти, мило, няма да се прибирам тая вечер... Искам да остана по-далече, докато разбера какво да правя с рогата, дето ми растат на главата. А, и между другото, недей да духаш довечера на Лий Турно. Той не е свестен човек.“ Щом тя не вдигаше телефона, значи вече спеше. Беше казала, че не ѝ е добре. Значи, стига. Зарежи. Лий нямаше да ѝ строши вратата с брадва посред нощ. Лий би предпочел да отстрани Иг като заплаха по начин, който би го изложил на крайния минимум риск.

Иг повдигна бутилката към устните си, но от нея не се изля нищо. Беше я пресушил доста отдавна, и все още си беше празна. Това го вбеси. Не стига, че бе изключен от човечеството, ами трябваше и да стои трезвен. Той се обърна да захвърли бутилката, после се сепна и се вторачи през отворената врата на пещта.

Змиите се бяха промъкнали в леярната и бяха толкова много, че въздухът се стрелна навън от дробовете му. Дали имаше стотина? Стори му се, че може и да има — мърдаща плетеница пред вратата на пещта, с алчни очи, лъщящи на светлината на свещите. След кратко колебание той метна шишето, то се разби пред тях и се пръснаха стъкла. Повечето влечуги се изхлузиха и се скриха в купове от тухли, или изчезнаха от погледа му през някоя от многобройните врати. Някои обаче само се отдръпнаха малко по-назад, спряха се и се вторачиха в него почти обвинително.

Той им затръшна вратата, тръшна се на мръсното легло и придърпа одеялото върху себе си. Мислите му бяха буря от гневен шум — хора му крещяха, признаваха греховете си и молеха за позволение да грешат още, и не му идваше наум как изобщо ще заспи, но сънят го откри, нахлузи черна торба на главата му и задуши съзнанието му. Шест часа той спа като мъртвец.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Иги се събуди в пещта, увит в старото опикано одеяло. Под комина беше освежително прохладно и той се чувстваше силен и здрав. Когато съзнанието му се проясни, му хрумна нещо — най-щастливата мисъл в живота му. Той е сънувал, всичко е сън. Всичко, случило се предния ден.

Беше пиян и скапан, беше се изпикал на кръста и върху Дева Мария, бе проклинал Господ и собствения си живот, бе обзет от опустошителен гняв — да, нова се беше случило. Но после, в празнината след това, се беше довякъл тук, в леярната, и беше припаднал. Останалото беше особено ярък кошмар — откритието, че са му пораснали рога, слушането на ужасни признания едно след друго, довели до най-лошото — страшната и невъзможна тайна на Тери, отпускането на спирачката на инвалидната количка и блъсването на Вира надолу по хълма, посещението в службата на конгресмена и объркващия му сблъсък с Лий Турно и Ерик Ханити, и после пристигането тук, в леярната и укриването му в разрушената доменна пещ от тълпа влюбени влечуги.

Иг въздъхна с облекчение и вдигна ръце към слепоочията си. Рогата бяха твърди като кост и изпълнени с неприятна, трескава горещина. Отвори уста да закрепци, но някой го изпревари.

Желязната врата и сводестите тухлени стени заглушаваха звука, но сякаш в далечината се чу остър, болезнен писък, последван от смях. Беше момиче. Тя пищеше. „*Моля те!* — пищеше тя. — *Недей, спри!*“ Иг бутна желязната врата на пещта; сърцето му тупкаше силно.

Той се измъкна навън, на ялната и чиста светлина на августовското утро. Отново треперлив вик на уплаха, или на болка, се разнесе отляво, откъм дупката без врата, през която се излизаше навън. На някакво полусъзнателно ниво Иг за първи път долови гърленост, дрезгавина в крещящия глас и разбра, че изобщо не е момиче, а момче, чийто глас бе писклив от паника. Иг не се забави — изхвърча бос по цимента, покрай количката със стари, ръждясали инструменти.

Награби първия, попаднал му подръка, без да спира и без да го поглежда, просто искаше да има какво да размахва.

Те бяха навън, на асфалта — трима облечени и един нацапан с кал, само по чифт бели слипове, които му бяха малки. Момчето по бельо, мършаво и с дълъг торс, беше малко, може би на тринайсет. Другите бяха по-големи, предпоследен или последен клас в гимназията.

Едното, хлапе с бръсната глава с формата на електрическа крушка, бе седнало върху почти голото момче и пушеше цигара. На няколко крачки зад него стоеше дебел хлапак по потник. Лицето му беше потно и радостно и той подрипваше от крак на крак, а циците му на дебелак се друсаха. Най-голямото момче стоеше отляво и държеше за опашката малка, гърчеща се ивичеста змия. Иг позна змията — невъзможно, но беше истина; беше същата, която му хвърляше продължителни погледи предния ден. Тя се гърчеше и се опитваше да се извие нагоре достатъчно, че да ухапе държащото я момче, ала не можеше. Това трето момче държеше в другата си ръка чифт градинарски ножици. Иг стоеше зад всички тях, на вратата, и ги гледаше отвисоко, от близо два метра над земята.

— *Стига!* — изпищя момчето по бельо. Лицето му бе оцапано с кал, но там, където сълзите бяха прорязали дири в нея, изпъкваха светли, розови ивици. — *Спри, Джеси! Стига вече!*

Пушачът, Джеси, седнал върху него, изтръска гореща пепел върху лицето на момчето.

— Млъкни бе, леке от сперма! Ще е достатъчно, когато кажа аз.

Лекето вече няколко пъти го бяха изгорили с цигара. Иг виждаше три ярки, лъскави червени петна по възпалената тъкан на гърдите му. Джеси местеше върха на цигарата от белег на белег и я задържаше само на два пръста от кожата на Лекето. Горящото въгленче описа неравен триъгълник.

— Ти знаеш ли защо те изгорих на триъгълник? — попита Джеси. — Така нацистите са бележели педалите. Това е *твоят* знак. Щях да те бележа с нещо по-леко, ама ти се разквича, все едно са те напънали в гъза. Освен това и дъхът ти мирише на пресен хуй.

— Ха! — кресна дебелият. — Ама че смешно, Джеси!

— И имам тъкмо средството да разкараме тая миризма на хуй — обади се момчето със змията. — Нещо, с което да му промием устата.

И щом го каза, третото момче вдигна разтворената ножица, захвана с нея главата на змията, стисна дръжките с една ръка, ножиците щракнаха влажно и той рязна главата ѝ. Тя тупна със силен звук, като гумена топка. Тялото на змията се извиваше и се гърчеше, уви се около себе си и се разгъна, разтресено от поредица мощни спазми.

— *Лелееее!* — писна дебелакът, като подскачаше нагоре-надолу. — Ти я обезглави тая гад бе, Рори!

Рори клекна до Лекето. От шията на змията на бързи, артериални изблици шуртеше кръв.

— Смучи! — кресна Рори и тикна змията в лицето на Лекето. — Трябва само да я посмучеш, и Джеси ще се махне.

Джеси се засмя, дръпна силно от цигарата и въгленчето на края ѝ се разгоря в ярко, отровно червено.

— Стига! — обади се Иг и сам не позна гласа си — плътен, кънтящ глас, който сякаш излизаше от дъното на комин, и щом заговори, цигарата в ръката на Джеси избухна в бял пламък като пиратка и изхвърча нагоре.

Джеси писна, катурна се назад и падна от Лекето във високата трева. Иг скочи от циментовата площадка в бурените и заби дръжката на инструмента, който държеше, в корема на дебелака. Все едно ръчкаше гума — усети жилава, твърда съпротива да разтърсва пръта. Дебелият се закашля и се олюля назад на пети.

Иг се завъртя и насочи острието на инструмента към момчето на име Рори. Рори пусна змията, тя тупна на асфалта и се загърчи отчаяно, сякаш още беше жива и се опитваше да се изниже.

Рори се изправи бавно на крака, направи крачка назад и стъпи в ниска купчина от дървени греди, стари консервени кутии и ръждива тел. Боклуците се размърдаха под крака му, той залитна и пак седна на земята. Втренчи се в онова, което Иг бе насочил към него — старинна вила с три закривени, ръждясали зъба.

Иг усети пробождане в дробовете си, парване, каквото често усещаше при получаване на астматичен пристъп и той издиша в опит да охлади стягането в гърдите. От ноздрите му блъвна дим. С периферното си зрение той забеляза, че момчето по слипове става на едно коляно и бърше лицето си с две ръце — трепереше, по тесни бели гащи.

— Ще ми се да побягна — каза Джеси.

— И на мен — обади се дебелакът.

— Да зарежем тука Рори да мре сам — продължи Джеси. — Какво ли е направил той за нас?

— Натресе ми отстраняване от училище за две седмици за това, че съм наводнил тоалетната в училище, а аз дори не съм запушил тоалетните — рече дебелакът. — Просто стоях там. Така че, майната му. Искам да живея!

— Бягайте тогава — подкани ги Иг; Джеси и Дебелака се врътнаха и хукнаха към гората.

Иг свали вилата и заби остриетата и в земята, облегна се на дръжката и погледна над нея към тийнейджъра, седнал върху купчината боклук. Рори не направи опит да стане, а се втренчи в него с големите си очи, заплепен.

— Каж ми кое е най-лошото, което си извършил, Рори — подкани го Иг. — Искам да знам дали това е нова степен на падение за теб, или си имал и по-големи.

Рори заговори механично:

— Свих четирийсет долара от майка ми да купя бира, и поголемият ми брат Джон я преби, когато тя каза, че не знае какво е станало с тия пари. Джони реши, че ги е профукала за лотарийни билети с изстъргване и лъже, а аз нищо не казах, защото ме беше страх, че ще пребие и мен. Като я фрасна, звукът беше все едно някой рита диня. Лицето ѝ още не се е оправило и ми се гади всеки път, като я целувам за лека нощ. — Щом заговори, по чатала на джинсовите къси панталони на Рори се разпълзя тъмно петно. — Ще ме убиеш ли?

— Не днес — отвърна Иг. — Върви си. Пускам те. — Миризмата на урината на Рори го отвращаваше, но той се сдържаше да не проличи по лицето му.

Рори се вдигна. Краката му видимо трепереха. Той се плъзна встрани и заотстъпва към дърветата заднишком, без да сваля поглед от Иг и вилата му. Не гледаше къде върви и без малко не се препъна в Лекето, който продължаваше да седи на земята по гащи и чифт развързани кецове за тенис. Лекето притискаше наръч дрехи към гърдите си и зяпаше Иг със същия поглед, с който би оглеждал нещо мъртво и болно, труп, разяден от зарази.

— Да ти помогна да станеш? — предложи му Иг и пристъпи към него.

И щом го направи, Лекето скочи на крака и отстъпи няколко крачки назад.

— Не се приближавай!

— Не му давай да те пипне — извика Рори.

Иг погледна Лекето в очите и каза с най-търпеливия тон, който успя да постигне:

— Само се опитвах да помогна.

Горната устна на Лекето се изпъна в погнусена, подигравателна усмивка, но гледаше със същия замаян и унесен поглед, който Иг вече познаваше — погледът, който казваше, че рогата го завладяват и налагат влиянието си.

— Не ми помогна — каза Лекето. — Ти прецака всичко.

— Те те горяха — каза Иг.

— Е, и? Всички „зайци“, които се класират за плувния отбор, ги бележат. Оставаше ми само да посмуча змията, за да покажа, че обичам вкуса на кръвта, и после щях да съм бетон с тях. А ти дойде и го развали.

— Измитайте се оттук. И двамата.

Рори и Лекето побягнаха. Другите двама ги чакаха в края на гората, и когато Рори и Лекето ги стигнаха, всички се поспряха в ухаещия на борови иглички мрак под дърветата.

— Той какъв е? — попита Джеси.

— Страшен — отвърна Рори. — Той е страшен.

— Искам само да се махна — обади се дебелият. — И да забравя за всичко това.

Тогава на Иг му хрумна нещо. Той пристъпи напред и им извика:

— Не! Не забравяйте! Запомнете, че тук има нещо страшно! Кажете на всички! Кажете им да не припарват до старата леярна. Сега това място е мое! — Зачуди се дали на новопридобитите му сили е подвластно да ги убеди да не забравят, след като всички други явно го забравяха. За други неща той можеше да бъде много убедителен, тъй че вероятно би могъл да се наложи и в това.

Момчетата го погледаха в унес още малко, а после Дебелакът хукна да бяга, а другите го последваха. Иг ги гледа, докато се изгубиха. После вдигна обезглавената змия със зъбците на вилата — от врата ѝ,

като от маркуч, неспирно капеше кръв — и я отнесе вътре в леярната, където я погребва под грамада от тухли.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Преди обяд той отиде в гората да се изсере и клекна над един пън, смъкнал гащи до глезените. Когато ги вдигна, една трийсетсантиметрова ивичеста змия се беше свила на кълбо в боксерките му. Той изпищя, сграбчи я и я метна в листака.

Избърса се със стар вестник, но пак се чувстваше нечист и слезе по пистата „Ивъл Канивъл“ да се топне гол във водата. Усети възхитителната прохлада на реката по голата си кожа, затвори очи, отгласна се от брега и се плъзна в течението. Цикадите бръмчаха и цимбалите им свиреха хармония, и звукът ту се издигаше, ту спадаше, издигаше се и спадаше, като дишането. Дишаше леко, но щом отвори очи, видя водни змии да се стрелкат под него като торпеда, отново изпищя и издрапа на брега. Внимателно прекрачи над нещо, което смяташе за дълга, омекнала от реката пръчка, и подскочи разтреперан, когато тя се плъзна сред мократа трева — смок плъхояд, на ръст колкото него.

Той се оттегли в леярната, за да им избяга, но отърване нямаше. Клекнал в пещта, той ги гледеше как се събират на пода пред вратата, плъзгат се през дупки в мазилката между тухлите, падат вътре през отворените прозорци. Все едно помещението извън доменната пещ беше вана и някой беше пуснал кранчетата, и от тях течаха топли и студени змии. Те капеха вътре и се разливаха по пода, сливаха се — развълнувана течност.

Иг ги гледеше нещастно, главата му жужеше от нервни мисли, и жуженето им по честота и тон съвпаднаше с цвъртенето на цикадите. Гората ехтеше от песента им, мъжките призоваваха женските с онова единствено влудяващо послание, което ехтеше ли ехтеше безспир.

Рогата. Рогата предаваха сигнал, досущ като ебливата мелодия на цикадите. Те излъчваха постоянен призив по мрежата на Радио Змия. *Следващата песен е за всички вас, изхлузващи кожата си любовници, някъде там!* Рогата призоваваха и змии, и грехове да излязат от тъмното, подмамваха ги да се покажат от скривалищата си.

Той се замисли — не за първи път — дали да отреже рогата от главата си. В количката имаше дълъг, ръждясал трион със закривени зъби. Но рогата бяха част от тялото му, сливаха се с черепа му, свързани с останалия му скелет. Той натисна с показалец върха на левия рог, докато усети остро убождане, отдръпна си ръката и видя рубиненочервена капка кръв. Рогата му сега бяха най-истинското и най-веществено нещо в неговия свят и той се опита да си представи как прерязва с трион единия от тях. При тази мисъл се разтрепери, видя шуртяща кръв, усети раздираща болка. Все едно да прекара триона през глезена си. За отстраняването на рогата щяха да са нужни мощна упойка и хирург.

Само че всеки хирург, на който ги покажеш, щеше да приложи мощната упойка върху сестрата и после, когато тя изпадне в несвяст, да я изчука върху операционната маса. Иг се нуждаеше от начин да прекрати сигнала, без да реже части от тялото си, начин да спре излъчването на Радио Змия, някак да го накара да заспи.

Такъв му липсваше и резервният му план беше да отиде там, където нямаше змии. Не беше ял от дванайсет часа, а Глена работеше в салона в събота сутрин — правеше прически и скубеше вежди. Нямаше да си е вкъщи и щеше да разполага сам с апартамента и хладилника ѝ. Овен това, беше оставил там пари в брой и повечето от дрехите си. Можеше да ѝ остави бележка за Лий („Скъпа Глена, отбих се да хапна един сандвич, взех си някои неща, зачезвам за известно време. Избягвай Лий Турно, той уби последното ми гадже. С обич, Иг“).



Той се качи в гремлина и петнайсет минути по-късно паркира на ъгъла пред блока на Глена. Жегата го мореше, беше все едно отваряш вратата на нагорещена фурна. Но на Иг не му беше неприятно.

Той се зачуди дали не трябваше да обиколи квартала няколко пъти, за да се увери, че из него няма ченгета, които да го дебнат, готови

да го задържат за това, че е извадил нож на Лий Турно предния ден. После реши просто да рискува и да влезе. Ако Щурц и Посада го причакваха, чрез рогата Иг щеше да им устрои страшен кеф, щеше да ги накара да се ближат в поза 69. Мисълта го накара да се ухили.

Но на кънтящото стълбище единствена компания на Иг се оказа сянката му — три и половина метра висока и рогата, тя го водеше към горния етаж. Глена беше излязла и беше оставила отключено, което не беше характерно за нея. Той се зачуди дали не е мислела за други неща, когато е напуснала сградата — дали се е тревожила за него и се е питала къде ли е. Или може би просто се беше успала и излязла бързешком. По-скоро това беше. Иг беше нейният будилник, той я разтърсваше, за да я събуди, и правеше кафето. Глена не беше по ранното ставане.

Иг отвори вратата навътре. Едва вчера сутринта бе излязъл от апартамента, и все пак, когато го оглеждаше сега, имаше чувството, че никога не е живял тук и за пръв път вижда жилището на Глена. Мебелите бяха евтини, закупени от дворни разпродажби: диван втора употреба с лекьосана тапицерия от рипсено кадифе, спукан мек фотьойл, чийто пълнеж от синтетична вата се подаваше навън. Тук нямаше почти нищо от него — нито снимки, нито лични вещи, само няколко книги с меки корици на лавицата, някой и друг диск и лакирано весло с изписани имена по него. Веслото беше от последното му лято в лагера „Галилея“ — учеше децата да хвърлят копие и го избраха за Ръководител на годината. Всички останали ръководители го бяха подписали, както и децата от неговото бунгало. Иг не си спомняше как то е попаднало тук и какво е възнамерявал да прави с него.

Той погледна в кухнята през междинния прозорец. На покрития с трохи плот имаше празна кутия от пица. Мивката беше отрупана с нацърбени чинии. Над тях бръмчаха мухи.

Тя му беше споменавала сегиз-тогиз, че им трябват нови чинии, но той не беше възприел намека. Опита се да си спомни дали някога е купувал на Глена нещо хубаво. Единственото, за което се сети, беше бира. Когато тя учеше в гимназията, Лий Турно поне беше достатъчно мил, че да ѝ открадне яке. При тази мисъл — че Лий можеше да е по-свестен мъж от него в каквото и да било отношение — му призля.

В момента той не искаше Лий да се върти в мислите му и да го кара да се чувства нечист. Иг смяташе да си приготви лека закуска, да си стегне багажа, да разтреби в кухнята, да напише бележка и да си тръгне — в този ред. Не искаше, ако някой дойде да го търси, да го завари тук — родителите му, брат му, полицията, Лий Турно. В леярната, където вероятността да срещне някого беше малка, бе безопасно. А и без това сумрачната и задушна атмосфера на апартамента, влажният и застоял въздух не му понасяше. Никога не бе осъзнавал, че това местенце е толкова усойно. Но пък и щорите на прозорците бяха пуснати, Иг не знаеше защо. Не бяха пускани от месеци.

Той намери тенджерата, напълни я с вода, сложи я на котлона и го пусна на максимум. Бяха останали само две яйца. Той ги пусна във водата и ги остави да се варят. Мина по късия коридор до спалнята, като заобиколи една пола и чифт гащички, които Глена беше смъкнала и зарязала там. И в спалнята щорите бяха спуснати, макар че това беше нормално. Не запали лампите — нямаше нужда да вижда. Знаеше кое къде е.

Обърна се към гардероба, после се спря и се намръщи. Всичките чекмеджета бяха извадени — и нейните, и неговите. Той не разбираше, никога не си оставяше чекмеджетата по този начин. Зачуди се дали някой му е ровил из нещата — Тери, може би; брат му се е опитвал да разбере какво се е случило с него. Но не, Тери не би си играл по този начин на частен детектив. Иг усети как дребните детайли се свързват, за да съставят голяма картина: входната врата — отключена, щорите — спуснати, та никой да не може да надникне в апартамента, гардеробът — преровен. Всички тези неща бяха свързани по някакъв начин, но преди той да се досети как, чу, че в банята някой пусна водата на тоалетната.

Стресна се — не бе видял колата на Глена на страничния паркинг, не можеше да си представи защо тя би могла да си е у дома. Тъкмо отвори уста да я повика, да ѝ извести, че е тук, когато вратата се отвори и от кенефа излезе Ерик Ханити.

С една ръка придържаше панталона си, а в другата държеше списание — „Ролинг Стоун“. Вдигна очи и се вторачи в Иг. Иг също го загледа. Ерик остави списанието да се изплъзне от ръката му и да

падне на пода. Вдигна си панталона и закопча колана. Кой знае защо беше със сини латексови ръкавици.

— Ти какво правиш тук? — попита Иг.

Ерик измъкна дървена палка, с черешов цвят, от една гайка на колана си.

— Ами... — рече той. — Лий иска да говори с теб. Ти каза, каквото имаше за казване, онзи ден, но той — не. А Лий Турно го знаеш. Обича последната дума да е негова.

— Той ли те прати?

— Само да наблюдавам апартамента. Да следя дали ще наминеш. — Ерик се намръщи. — Страшно гадно беше да цъфнеш в службата на конгресмена. Мисля, че тия твои рога ми разбълникаха мозъка. Забравих, че изобщо ги имаш, чак до ей този момент. Лий разправя, че вчера с тебе сме си говорили, но хабер си нямам за какво. — Той бавно залюля напред-назад палката в десницата си. — Не че има някакво значение. Повечето приказки са глупости. Лий е по приказките, аз съм повече по действията.

— С какво смяташе да се занимаеш? — попита Иг.

— С тебе.

Бъбреците на Иг сякаш плаваха в ледена вода.

— Ще крещя.

— Да — отвърна Ерик. — Направо нямам търпение.

Иг се хвърли към вратата. Изходът обаче се намираще на същата стена, както и вратата на банята, и Ерик се хвърли вдясно от него, за да му отреже пътя. Иг с шеметна скорост избяга от Ерик и се опита да излезе през вратата отпред, и в същото време една пронизителна, ужасна мисъл се стрелна в ума му: „Няма да успея.“ Ерик пак бе вдигнал във въздуха черешовата си палка, сякаш беше топка и той смяташе да я запокити надалече.

Краката на Иг се препънаха в нещо и когато той се опита да пристъпи напред, не можа. Глезените му се замотаха, той загуби равновесие и рухна напред. Ерик дойде с палката и Иг чу тихото й свистене, когато тя мина зад главата му, а после шумно пращане, когато тя забърса рамката на вратата и откърти парче дърво колкото бебешко юмруче.

Вдигна ръце, точно преди да се стовари на пода, и може би това отърва носа му от второ счупване в живота му. Погледна надолу между

лактите си и видя, че краката му са се замотали в чифт от захвърлените гащички на Глена, от черна коприна с отпечатани по нея малки червени дяволчета. Усети, че Ерик застана зад него и разбра, че ако се опита да се изправи, палката от кораво като желязо дърво ще го халоса по тила. Не се опита да се изправи. Вкопчи се в пода и задрапа пълзешком напред като безумен. Служителят на закона заби в задника на Иг обувката си „Тимбърленд“ четирийсет и шести номер, блъсна го, брадата на Иг се тресна в пода и той се плъзна по лице по лакирания чамов под. Рамото му закачи подпряното на стената весло и то падна върху него.

Иг се претърколи, награби слепешката веслото и се опита да го махне от себе си, за да може да се изправи. Ерик Ханити връхлетя към него и пак вдигна палката. Очите му не виждаха, лицето му беше безизразно — така, както изглеждаха лицата на хората, изпаднали под влиянието на рогата. Рогата ги биваше да карат хората да вършат ужасии и Иг разбираше, че те сега подканват Ерик да се прояви в цялата си гадост.

Той се движеше, без да мисли, бе вдигнал нагоре веслото с две ръце, все едно го поднасяше в дар. Погледът му се фокусира върху един надпис на дръжката: „На Иг, от най-добрия ти приятел Лий Турно — ето ти нещо за следващия път, когато тръгнеш срещу течението на потока.“

Ерик замахна надолу с палката. Тя сцеди веслото на две в най-тясната точка на дръжката, веслото се преобърна във въздуха и го халоса по лицето. Той изсумтя и отстъпи крачка назад със залитане. Иг хвърли възлестата дръжка по главата му, тя го уцели над дясното око и отскочи — спечели на Иг достатъчно време да се оттласне с лакти и да се изправи на крака.

Иг не беше готов Ерик да се окопити толкова бързо, но щом се изправи, Ханити пак го нападна и замахна с палката. Иг отскочи назад. Дебелият край на палката мина толкова близо до него, че раздра плата на фланелката му. Тя продължи да снове около него и се удари в екрана на телевизора. Стъклото се напука като паяжина, нещо вътре в монитора изпраця силно и проблесна бяла светлина.

Иг се нахака в масичката за кафе и за миг бе застрашен да се катурне върху нея. Но успя да се удържи, докато Ханити изтръгне палката от хлътналия навътре екран. Иг се обърна, стъпи върху

масичката за кафе, прескочи дивана и се приземи зад облегалката, като прегради с него пътя на Ерик. Още две крачки — и влезе в кухничката.

Обърна се. Ерик Ханити го гледаше през междинния прозорец. Иг се приведе, задъхан, усети пробождане в белия дроб. Кухнята имаше два изхода — можеше да тръгне вляво или вдясно, но и през двата щеше да попадне обратно във всекидневната при Ерик, а той нямаше да го пропусне да стигне до стълбището.

— Не съм дошъл тук, за да те убия, Иг — каза Ерик Ханити. — Наистина исках само да ти набия малко разум в главата. Да ти внуша нещо, да те науча да не припарваш до Лий Турно, ебати. Обаче — проклета работа. Все ми е в акъла, че трябва да ти разбия смахнатия череп, точно както ти постъпи с Мерин Уилямс. Не мисля, че някой с рога на главата трябва да бъде оставен да живее. Мисля, че ако те убия, ще направя ебаси услугата на щата Ню Хемпшир.

Рогата. Беше под въздействие на рогата.

— Забранявам ти да ми навреждаш — заяви Иг; опитваше се да подчини Ерик Ханити на волята си, да вложи в рогата си цялото съсредоточаване и сила, която можеше да събере. Те запулсираха, ала болезнено, нямаше я обичайната възбуда. Те не въздействаха така. Не желаеха да свирят тази песен, да пречат на греха, без значение доколко животът на Иг зависеше от това.

— Забраняваш, дрън-дрън — тросна се Ерик.

Иг се втрени в него през междинния прозорец; кръвта бушуваше в него, надаваше глух рев в ушите му като вода, която завира. Вода, която завира. Иг погледна през рамо тенджерата на котлона. Яйцата плаваха във водата, а около тях се надигаха бели мехурчета.

— Искам да те утрепя и да отрежа тия гадории — продължи Ерик. — Или може би първо да ги отрежа, а *после* да те убия. На бас, че ти се намира достатъчно голям кухненски нож. Никой няма да разбере, че съм го извършил аз. След онова, което стори с Мерин Уилямс, сигурно стотина души в този град мечтаят да те видят мъртъв. Ще стана герой, макар, че никой няма да го знае освен мен. Татко ми би се гордял с мен.

— Да — каза Иг и отново напрегна воля и я вложи в рогата. — Ела да ме хванеш. Знаеш, че го искаш. Не чакай, давай, направи го *сега*!

Това бе музика за ушите на Ханити и той се нахвърли — не заобиколи през вратата, а се метна направо през междинния прозорец, горната му устна се вдигна и оголи зъбите му — гримаса на гняв или ужасяваща усмивка. Подпря се с ръка на плота и се хвърли с главата напред през прозореца, а Иг хвана тенджерата за дръжката и я метна.

Ханити беше бърз и вдигна свободната си ръка, за да запази лицето си, когато два литра вряла вода го заляха; водата обля ръката му, пръски опариха грамадната му плешива глава. Той изпищя и се хвърли на кухненския под, а Иг вече търчеше към вратата. Ханити все пак имаше време да стане и да запокити палката подире му. Тя уцели лампата на една странична масичка и лампата избухна. Иг вече беше изскочил на стълбището и хвърчеше надолу по стъпалата, прескачаше по пет наведнъж, сякаш му бяха поникнали не рога, а крила.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Някъде на юг от града той спря отстрани на пътя и слезе на банкета, обгърна се с ръце и изчака да спре да трепери.

Тресеше го на яростни пристъпи, които разтърсваха крайниците му, но колкото по-дълго стоеше там, толкова повече нарастваха и интервалите между пристъпите. След малко напълно отшумяха и го оставиха омаломощен и замаян. Чувстваше се лекичък като кленово семенце, и също тъй податлив следващият бурен порив на вятъра да го завърти във вихъра си. Цикадите бръмчаха — звук от фантастиката, смъртоносният лъч на пришълците.

Значи той беше прав, вярно бе разчел ситуацията. Лий по някакъв начин оставаше извън обхвата на рогата. Лий не беше забравил, че е виждал Иг вчера, както бяха забравили другите — той знаеше, че Иг е заплаха за него. Щеше да търси начин да докопа Иг, преди Иг да изнамери как да докопа него. На Иг му бе нужен план, което беше лошо — досега не бе успял да изработи действен план да закуси и му прималяваше от глад.

Качи се в колата и седна, сграбчил кормилото; опитваше се да реши накъде да хване сега. Хрумна му, почти наслуки, че днес е осемдесетият рожден ден на баба му и че тя бе извадила късмет да го доживее. Следващата му мисъл беше, че е вече обяд и цялото му семейство ще е в болницата да й изпеят „Честит рожден ден“ и да ядат торта край леглото ѝ, което означаваше, че хладилникът на мама нямаше да е под отбрана. У дома бе единственото място, където винаги можеше да разчиташ да те нахраня, когато нямаше къде другаде да отидеш — това не беше ли някаква поговорка?

Разбира се, часовете за свиждане можеше и да са по-късно през деня, помисли си той, докато вече завиваше с колата обратно на пътя. Нямаше гаранция, че къщата ще е празна. Но имаше ли значение дали семейството му си е у дома? Той щеше да ги подмине и те щяха да забравят, че са го виждали, в мига, в който излезе от стаята. Което повдигаше основателен въпрос: щеше ли Ерик Ханити да забрави

току-що случилото се в апартамента на Глена? След като Иг му е попарил главата? Иг не знаеше.

Той не знаеше и дали наистина би могъл да подмине семейството си. *Знаеше*, че не би могъл да подмине Тери. Трябваше да се оправи с Лий Турно, да, но трябваше да се види и с Тери. Да го изключи, да го остави да се изплъзне обратно към живота си в Ел Ей, щеше да е грешка. Мисълта Тери да се върне в Ел Ей да си свири шашавите шоу мелодийки в „Оранжерията“ и да намига на кинозвездите отвращаваше Иг и го изпълваше с вдъхновяваща омраза. Шибаният Тери имаше няколко нещица, за които дължеше отговор. Не би ли било яко да го завари сам вкъщи? Прекалено беше да се надява на такова нещо. Това щеше да е дяволски късмет.

Иг реши да паркира на противопожарната ивица на четиристотин метра от тях и да отиде пеш до задната страна на къщата, да се покатери през оградата и да се промъкне вътре, но после си каза „Майната му!“ и подкара гремлина право нагоре по автомобилната алея. Беше твърде горещо да се промъква незабелязано, а и умираше от глад.

Наетият мерцедес на Тери беше единствената кола пред къщата.

Иг спря до него и спря мотора, но не бързаше да слиза, слушваше се. Облак блестящ прах го беше преследвал нагоре по хълма и се кълбеше около гремлина. Той се замисли за къщата и за горещия, приспиващ покой на ранния следобед. Може би Тери беше оставил колата и беше отишъл в болницата с родителите му. Това беше най-вероятно, само че Иг не го вярваше — знаеше, че той е там, вътре.

Не положи никакви усилия да не вдига шум. Всъщност, като слезе от колата, затръшна вратата ѝ, а после се поколеба, като оглеждаше къщата. Стори му се, че забеляза движение на втория етаж — Тери, който наднича иззад едно перде навън да види кой е дошъл. Но не забеляза никакви признаци на живи хора вътре.

Влезе. Телевизорът в стаята за телевизия не работеше, компютърът в майчиния му кабинет беше изключен. В кухнята неръждаемите уреди бръмчаха приглушено. Иг придърпа една табуретка, отвори вратата и яде направо от хладилника. Изпи половин кутия студено мляко на осем яки глътки и после зачака да му мине неизбежното главоболие от млечни продукти, остър пристъп на болка в рогата и временно причерняване пред очите. Когато главоболието му

утихна и пак виждаше ясно, той откри поднос с „дяволски яйца“ — пълнени варени яйца с лют пипер, увито във фолио. Майка му сигурно ги беше направила за рождения ден на Вира, но на нея нямаше да са й нужни. Иг предполагаше, че този следобед на Вира й подават нещо питателно чрез тръбичка. Изяде ги всичките — тъпчеше ги в устата си с пръсти едно след друго. Беше сигурен, че са 666 пъти по-вкусни от онези, които си беше сложил да се варят у Глена.

Въртеше подноса в ръце като кормило и я облизваше, когато му се стори, че чува мърморещ мъжки глас някъде горе. Замя и се заослушва напрегнато. След малко пак чу гласа. Остави подноса в мивката и взе един кухненски нож от магнитната окачалка на стената — най-големият, който намери. Той се откъсна от окачалката с меко, мелодично звънтене на стомана, удряща се в стомана. Не му беше ясно какво смята да прави с него, само че с него в ръка му беше по-добре. След случилото се в апартамента му смяташе, че е грешка да ходи където и да било невъоръжен. Изкачи се по стълбите. Старата стая на брат му беше в далечния край на дългата галерия на втория етаж.

Иг се задържа с ножа на частично отворената врата. Няколко години по-рано я бяха префасонирали в стая за гости и сега тя беше също толкова хладно безлична като стая в хотел „Рамада“. Брат му спеше по гръб, закрил очи с длан. Той измънка отвратно и премлясна с устни. Погледът на Иг обходи нощната масичка и той видя кутийка бенадрил. Иг беше получил астма, а брат му беше алергичен към всичко: пчели, фъстъци, полени, котешки косми, Ню Хемпшир, анонимност. Мърморенето и мънкането беше от лекарството за алергия, което винаги вкарваше Тери в дълбок, но странно неспокоен сън. Той издаваше замислени тананикащи звуци, сякаш стигаше до печални, ала важни изводи.

Иг се промъкна до леглото и седна на нощната масичка с ножа в ръка. Без да чувства ни помен от разгорещеност или гняв, той си представи как го забива в гърдите на Тери. Можеше да си състави съвсем ясна представа за акта — как първо ще го притисне с коляно към леглото, ще напипа пространството между две ребра и ще забие ножа с две ръце, докато Тери се мъчи да дойде в съзнание.

Нямаше да убива Тери. Не можеше. Съмняваше се дали е способен да намушка смъртоносно Лий Турно, докато спи.

— Кийт Ричардс — произнесе Тери съвсем ясно и Иг така се изненада, че скочи леко на крака. — Обичам го това шибано шоу.

Иг се вгледа в него и зачака да вдигне ръце от очите си, да седне и да запримига с мътен поглед, но той не беше буден, само говореше насън. Говореше за Холивуд, за шибаната си работа, как се отърква около прочути рокзвезди, рейтингът му хвърчи нагоре, забива моделки. Вира беше в болницата, Иг беше изчезнал, а Тери сънуваше добрите времена в земята на „Оранжерията“. За миг дъхът му секна от омраза, дробовете му се мъчеха да поемат кислород. Тери без съмнение утре щеше да лети обратно за Западното крайбрежие — той мразеше тоя селяндурски град, никога не се задържаше и минута по-дълго от необходимото още преди смъртта на Мерин. Иг не виждаше причини да го остави да си тръгне отгук с всичките си пръсти. Тери беше напълно изключил и Иг можеше да хване десницата му — ръката, с която свиреше на тромпет, и да му резне пръстите с един замах, всичките, преди да се е събудил. Щом Иг бе изгубил голямата си любов, и Тери щеше да се оправи някак без своята. Можеше да се научи да свири на шибаното казу.

— Мразя те, копеле себично! — прошепна Иг и хвана китката на брат си, за да му махне ръката от очите, и в този миг...

Тери потръпва и се събужда, оглежда се с мътен поглед наоколо и не знае къде се намира. Непозната кола пътува по път, който той не може да разпознае, лее се такъв порой, че чистачките не могат да му насмогнат, нощен свят отвъд размазани, шибани от бурята дървета и клокочещо черно небе. Той си търка лицето с една ръка и се опитва да си проясни мислите, поглежда нагоре, кой знае защо очаква да види малкия си брат да седи до него, но вместо него там е Лий Турно, който шофира в мрака.

Започва да си припомня останалата част от вечерта, фактите се наместват, в случаен порядък, като изскачащи букви от дума в телевизионна викторина. Държи нещо в лявата си ръка — угасен джойнт, и то не някакво мижаво козче, а дебел масур с трева от долината Тенеси, дебел колкото палеца му. Тая вечер е ходил на два бара и на огъня на пясъчния нанос под моста Олд Феър Роуд, докато са обикаляли насам-натам с Лий. Препушил е и е препил и знае, че

утре сутринта ще се разкайва. Утре сутрин трябва да закара Иг до летището, защото малкото братче има да хваща самолет за Добрата стара Англия, Бог да пази кралицата. До утрото остават едва няколко часа. Тери в момента не е във форма да кара когото и да било, и щом затвори очи, му се струва, че кадилакът на Лий занася наляво, като буца масло, която оставя мазна следа по наклонен настрана тиган. Точно това гадене от движението го е събудило от дрямката.

Той се надига и се насилва да се съсредоточи върху околностите. Изглежда пътуват по лъкатушното околоръстно шосе, което опасва града, описва дълъг километър и двеста полумесеца около покрайнините на Гидиън, но това е напълно нелепо — тук няма нищо освен старата леярна и „Преизподнята“, а те нямат никакви причини да ходят и на двете места. След като си тръгнаха от пясъчния нанос, Тери беше решил, че Лий ще го закара до вкъщи и се зарадва. При мисълта за собственото му легло, за чистите бели чаршафи и пухкавата завивка, направо се разтрепери от удоволствие. Най-хубавото на това да си си у дома беше да се събуди в старата си стая, в старото си легло, от аромата на кафето, което се вари долу и слънчевите лъчи, които се промъкват покрай щорите, и целият ясен ден очаква той да навлезе в него. Колкото до останалия Гидиън обаче, Тери само се радваше, че остава зад гърба му.

Тази вечер е ярък пример, идеалната илюстрация тъкмо за онова, което не му липсва. Тери прекара цял час около огъня, без по никакъв начин да се почувства съпричастен; все едно гледаше всичко през стъкло — пикапите, паркирани на дигата, пияните приятели, които се бореха на плиткото, докато гаджетата им ги насърчаваха с виковете, шибаният Джудас Койн реве от уредбата — пич, чиято представа за музикална сложност е песен с четири пауър акорда вместо с три^[1]. Живот сред селяндурите. Когато гръмотевиците затътнаха в небето и заваляха първите горещи, едри капки дъжд, Тери реши, че е извадил късмет да се отърве. Тери представа си няма как е живял тук баща му двайсет години. Тери едвам изтрайва 72 часа на това място.

Основният механизъм, който му помага да се справя, в момента се намира в шепата на лявата му ръка и при все че той знае, че вече си е минал мярката, част от него я сърби да запали и да си дръпне

пак. И щеше да го направи, стига до него да стоеше всеки друг, но не и Лий Турно. Не че Лий щеше да мрънка или дори да го изгледа накриво, но Лий е помощник на конгресмен, който води война срещу дрогата, човек, който супер много държи на християнските семейни ценности и ако го спрат и в колата му се кълби дим от ганджа, ще изгори неговият задник.

Лий беше дошъл у тях към шест и половина да си вземе довиждане с Иг. Остана да поиграт тексаски покер — Лий, Иг, Тери и Дерик Периш, и Иг спечели всички ръце и обра от всичките три стотачки.

— На ти! — Тери хвърли една шепа двайсетачки на по-малкия си брат. — Когато с Мерин си пийвате шампанското след оная работа, помислете си с обич за нас. Ние сме го платили.

Иг се засмя, изглеждаше възхитен от себе си и смутен, и стана. Целуна баща си, после целуна и Тери по слепоочието — неочакван жест, който накара Тери да трепне от изненада.

— Не си навирай езика в ухото ми — заяви Тери, Иг се разсмя и излезе.

— А ти какво ще правиш тази вечер? — попита Лий, след като Иг тръгна, и Тери отговори:

— Де да знам... Щях да проверявам дали ще дават „Семейният тип“. Ами ти? Нещо да става из града?

Два часа по-късно бяха на наноса и приятел от гимназията, чието име Тери не си спомняше точно, му подаваше джойнт.

Бяха излезли уж да пийнат и да се обадят на старата тайфа, но там на наноса, по-далечко от огъня, Лий каза на Тери, че конгресменът обичал шоуто и искал някой път да се запознае с него. Тери го посрещна спокойно, вдигна бутилката си с бира за наздраве и каза да, непременно трябва да го направят тези дни. Помисли си, че е възможно Лий да уреди някак си нещата и не му се сърди за това. Лий е длъжен да си върши работата също като всеки друг, също като Тери. А работата на Лий е свързана с вършене на много добро — Тери знае за работата му с „Подслон за човечеството“, знае, че Лий всяко лято отделя време да работи с градски деца в бедно и неравностойно положение в лагера „Галилея“, рамо до рамо с Иг. Присъствието около

Лий и Иг от години караше Тери да се чувства малко виновен. Той самият никога не бе искал да спасява света. Единственото, което някога е искал, е някой да му плаща за това да се заиграва с тромпета. Е, това, и може би едно маце купонджийка — не модел от Ел Ей, не някоя, дете се впряга за мобилния си телефон и за колата си. Просто готина и истинска, и да си пада малко мръсница в кревата. Някоя от Източното крайбрежие, с работнически джинси и да има няколко диска на Форинър. Сладката работа вече си я е уредил, тъй че е на половината път към щастието.

— Баси, к'во правим тука? — пита сега Тери, загледан в дъжда.
— Мислех си, че ще приключваме с вечерта.

— Мислех, че ти си приключил преди пет минути — отвърна Лий. — Почти съм сигурен, че те чух да хъркаш. Нямам търпение да раздуя на хората как самият Тери Периш ми е олигавил цялата предна седалка. Сладураниите ще се впечатлят! Това си е моята собствена частичка ТВ история.

Тери си отваря устата, за да му го върне — тази година ще изкара повече от два милиона долара отчасти заради силата на върховната му дарба да затапва словесно другите умници — и открива, че няма какво да каже, че главата му е абсолютно празна. Вместо това показва на Лий Турно среден пръст.

— Мислиш ли, че Иг и Мерин са още в „Преизподнята“? — пита Тери. Мястото всеки миг ще изникне отъясно.

— Ще видим — отвърща Лий. — След малко сме там.

— Ти ебаваш ли се с мен? Изтрябвали са ни. Знаем, че на тях ние не сме им изтрябвали. Тази вечер им е последната.

Лий поглежда Тери изненадано и любопитно с ъгълчето на здравото си око.

— Откъде знаеш? Тя ли ти каза?

— Какво да ми е казала?

— Че тя къса с него. Това им е последната вечер.

Твърдение, което мигом изкарва Тери от замаяното, безмозъчно състояние, стряскащо като да седнеш върху кабарче.

— За какво говориш, ебаси?

— Тя мисли, че са тръгнали сериозно твърде млади. Иска да се среща с други мъже.

Новината хвърля Тери в почуда, ужасява го, слисва го. Вдига разсеяно джойнта в шепата му към устните си, но се сеща, че не е запален.

— *Ти наистина ли не знаеше? — пита Лий.*

— *Имах предвид само че им е последната вечер преди Иг да замине за Англия.*

— *О...*

Тери се визира с празен поглед в дъжда, който плющи толкова силно, че чистачките не могат да му насмогнат — водата облива стъклата, все едно са в автомивка. Той не може да си представи Иг без Мерин, не може да си представи що за човек ще е това. Стъписан е от новината и затова му е нужно безкрайно време, преди да се сети за очевидния въпрос:

— *Ти откъде знаеш всичко това?*

— *Тя говори с мен за това — отвръща Лий. — Тя се бои да не го нарани. Често ходех в Бостън това лято по работа за конгресмена, а тя също е там, и понякога се събираме и си говорим. Последния месец сигурно съм я виждал по-често от Иг.*

Тери се заглежда в подводния свят, вижда червеникаво сияние да се приближава отдалеч. Още малко, и ще стигнат.

— *И ти защо искаш да минем сега оттук?*

— *Тя каза, че ще ми се обади, ако има нужда някой да я закара у дома — обяснява Лий. — И не се обади.*

— *Значи няма нужда от тебе тогава.*

— *Но тя може и да не се обади, ако е разстроена. Просто искам да огледам дали колата на Иг е още там или я няма. Паркингът е отпред. Дори няма нужда да отбиваме.*

Тери не разбира Лий, не може да зацепи защо му е да минава оттам и да търси колата на Иг. Не може да си представи и че на Мерин ще ѝ се иска да е в компанията на някой от тях двамата, ако всичко е свършило зле.

Но Лий вече забавя скорост и се обръща да погледне зад Тери към паркинга отдалеч.

— *Не... — Лий сега говори на себе си. — Няма я... Не мисля, че тя би се прибрала с него... — Гласът му звучи почти тревожно.*

Тери е този, който я вижда — Мерин стои навън на дъжда, застанала край пътя под един орех с грамадна, кичеста корона.

— Там, Лий, ето там!

Тя като че ги забелязва в същия момент и излиза изпод дървото с вдигната ръка. През водата, която облива прозореца, Тери я вижда като през дъгоцветно стъкло, импресионистична картина на момиче с коса като медна тел, вдигнало в ръка нещо, което на пръв поглед прилича на бяла църковна свещ. Щом набиват спирачки и тя тръгва към колата, Тери вижда, че просто вдига палец, за да им привлече вниманието — тя излиза изпод прикритието си и тича боса в дъжда, хванала в ръка черните си обувки с токчета.

Кадилакът е с две врати и още преди Лий да му каже да се прехвърли отзад, Тери разкопчава колана си и се обръща, за да се прехвърли през облегалката. Тъкмо преди да прескочи отзад, Лий забива лакът в задника му и го катурва, и вместо да се приземи на седалката, Тери се стоварва долу, на мястото за краката. Бог знае защо на пода има метална кутия с инструменти и Тери си удря в нея слепоочието и трепва от остра, пробождаща болка. Набира се на седалката и долепя силно opakото на китката си до ударената си глава. Беше грешка да подрипва така, това предизвиква най-мощната вълна от гадене досега и му се струва, че цялата кола е вдигната във въздуха от огромен великан, който я тръска бавно като чаша със зарче вътре. Тери затваря очи и се мъчи да потисне внезапното гадливо усещане за безразсъдно движение.

Когато положението се уталожава достатъчно, че да рискува да се огледа, Мерин се е качила, а Лий Турно се е обърнал с лице към нея. Тери поглежда дланта си и вижда ярка капка кръв. Яко се е одрал, въпреки че онази първоначална остра болка вече е почти утихнала и само го наболява тъпо. Избърсва кръвта в крачола на панталона си и вдига очи.

Лесно се вижда, че Мерин току-що е спряла да плаче. Тя е бледа и трепери като човек, който или оздравява, или тъкмо се разболява, и първият ѝ опит за усмивка е жалка гледка.

— *Благодаря, не минахте да ме вземете — казва тя. — Току-що ми спасихте живота.*

— *Къде е Иг? — пита Тери.*

Мерин го поглежда, но ѝ е трудно да го гледа в очите и Тери незабавно съжалява, че я е попитал.

— *Н-не знам. Тръгна си.*

— *Каза ли му? — пита Лий.*

Брадичката на Мерин се набръчка и тя извързва лице напред. Заглежда се през стъклото към „Преизподнята“ и не отговаря.

— *Как го прие той? — пита Лий.*

Тери вижда лицето ѝ, отразено в стъклото, вижда я как прехапва устните си и едва се сдържа да не заплаче.

— *Може ли просто да тръгваме? — отговаря тя.*

Лий кимва и включва мигача, а поел прави обратен завой в дъжда.

На Тери му се иска да я докосне по рамото, да ѝ вдъхне увереност по някакъв начин, да ѝ даде да разбере, че каквото и да се е случило в „Преизподнята“, той не я мрази и не ѝ се сърди за това. Но Тери не я докосва, няма да я докосне, никога не я докосва. За десетилетие познанство той я е държал приятелски на разстояние, дори и във въображението си, нито веднъж не си е позволявал да я допусне в сексуалните си фантазии. В това не би имало нищо лошо, ала той усеща, че въпреки това би подложил нещо на риск. Какво би подложил, не може да каже. За Тери думата „душа“ е свързана преди всичко с вид музика^[2].

Вместо това той казва:

— *Ей, момиче, искаш ли самото ми? — защото тя трепери безпомощно и неспирно в мокрите си дрехи.*

За първи път Лий като че също я забелязва как трепери — което е смешно, тъй като постоянно я стрелка с поглед, поглежда я също толкова често, колкото и пътя — и спира климатика.

— *Няма нужда — казва тя, но Тери вече е свалил палтото си и ѝ го подава отпред. Тя си завива с него краката. — Благодаря ти, Тери — казва тя тихичко, и малко по-късно:*

— *Ти с-сигурно си мислиш...*

— *Нищо не мисля — заявява Тери. — Така че спокойно.*

— *Иг...*

— *Сигурен съм, че Иг е добре. Ти не се тревожи.*

Тя му се усмихва измъчено и благодарно, а после се навежда назад към него и пита:

— *Добре ли си?*

Посяга и докосва леко челото му там, където си е нахакал по лице в кутията с инструменти на Лий. Той потръпва почти

инстинктивно от допира ѝ. Тя си отдръпва пръстите, върховете им са изцапани с кръв, поглежда ръката си, а после пак — него.

— Т-трябва да му сложиш марля.

— Нищо му няма. Не се шашкай — отвръща Тери.

Тя кимва и се извързва, и усмивката ѝ незабавно угасва, а погледът ѝ се разфокусира, взрян в нещо, което никой друг не вижда. Тя сгъва нещо в ръцете си, отново и отново, и го разгъва, и пак започва. Вратовръзка — вратовръзката на Иг. Това по някаква причина е по-лошо, отколкото да я гледа как се облива в сълзи, и Тери трябва да се извърне. Вече не му е гот от напушването, ни най-малко. Иска му се да лежи и да не помръдва някъде и да замизжи за няколко минути. Да подремне, и да се събуди отново свеж и на себе си. Нощта се е скофтила много бързо и му е нужен някой, когото да обвини и на когото да се дразни. Нарочва Иг.

Дразни го, че Иг се е чупил и я е зарязал на дъжда — постъпка толкова инфантилна, че е достойна за присмех. Достойна за присмех, но не и за изненада. Мерин за Иг бе любовница, утешителка, съветница, защитна бариера срещу света и най-добра приятелка. Понякога изглеждаха като женени, откакто Иг навърши петнайсет. Но въпреки всичко това връзката им започна като ученическа любов и винаги си е била точно това. Тери е убеден, че Иг дори не се е целувал с друго момиче, да не говорим за чукане, и от доста време му се иска брат му да беше се поотракал повече. Не защото Тери не иска той да е с Мерин, а защото... ами защото_. Защото любовта изисква контекст. Защото първите връзки по самата си природа са незрели. Затова Мерин искаше да даде и на двама им шанс да пораснат. Е, и какво от това?_

Утре сутринта, на път за летище „Логан“ Тери ще остане сам с Иг и ще има шанс да го светне за някои неща. Ще каже на Иг, не неговите идеи за Мерин и за връзката им — че е предопределена, че тя е по-съвършена от другите момичета, че любовта им е по-съвършена от другите любови, че заедно те вършат малки чудеса — са задушаваша клопка. Ако Иг е намразил Мерин, то е само защото е открил, че тя е реален човек, със свои недостатъци и нужди и желание да живее в реалния свят, не в бляновете на Иг. Че тя го обича достатъчно, за да го освободи, и че и той трябва да склони на същото, че ако обичаш някого, можеш да му дадеш свободата, и... заеби, това е парче на Стинг.

— Мерин, добре ли си? — пита Лий. Тя продължава да трепери, почти конвулсивно.

— Не. Д-да. Аз... Лий, моля те, спри. Спри тук. — Последните две думи са произнесени с настоятелна отчетливост.

Пътят до старата леярна се приближава отдясно, бързо, твърде бързо за завой, обаче Лий въпреки всичко завива. Тери се подпира с длан на облегалката на Мерин и си прехапва устната, за да не извика. Гумите откъм нейната страна заорават в мекия чакъл и го разхвърлят към дърветата, и оставят подире си дълбока, над метър дълга бразда.

Храсталаците драскат бронята. Кадилакът задира и дрънчи в коловоза на черния път на скорост, шосето изчезва зад тях. По-нагоре верига прегражда пътя. Лий набива спирачки, кормилото танцува в ръцете му, задницата занася. Колата спира, фаровете докосват веригата, дори я изпъват върху решетката. Мерин отваря вратата, подава глава навън и повръща. Веднъж. И пак. Скапаният Иг! В момента Тери го мрази.

И към Лий не гори от любов — да юрне колата така. Със сигурност са спрели, но на част от Тери му се струва, че продължават да се движат, все още се хлъзгат настрани. Ако джойнтът му беше подръка, щеше да го метне през прозореца — мисълта да си го сложи в устата го отвращава, ще е все едно да преглътне жива хлебарка; само че той не знае къде го е дянал, явно вече не го държи. Пак докосва одрасканото си, нежно слепоочие и трепва.

Дъждът бавно барабани по предното стъкло. Само че не е дъжд — вече не. Просто водни капки, отбрулени от клоните горе. Преди няма и пет минути се изсипваше такъв порой, че падащите капки отскачаха от пътя, но, както е обичайно за летните гръмотевични бури, ветровете я издухаха толкова бързо, колкото и я довяха.

Лий слиза, заобикаля колата и се привежда към Мерин. Мърмори й нещо, гласът му звучи спокойно, разумно. Какъвто и да е отговорът й, той не му допада. Повтаря предложението си, и този път отговорът се чува, а тонът й е недружелюбен:

— Не, Лий. Искам само да се прибера и да се преоблека в нещо сухо, и да остана сама.

Лий се изправя, отива до багажника, отваря го, вади нещо оттам. Спортен сак.

— *Имам спортен екип. Фланелка. Долнище. Сухи са и са топли. Освен това не са оцапани с повръщано.*

Тя благодари на Лий и слиза от колата навън, във влажната, пълна с насекоми, мокра и ветровита нощ, намята спортното сако на Тери на раменете си. Мерин посяга за сака, но Лий доста време не я пуска.

— *Беше длъжна да го направиш, знаеш ли. Беше безумно да си мислите, не можете... Че всеки от вас би могъл...*

— *Искам само да се преоблека, става ли?*

Мерин дръпва сака от ръцете му и тръгва по пътя, пресича лъчите на фаровете, полата шумоли около краката и, мощната светлина за миг прави блузата ѝ прозрачна. Тери се улавя, че я заглежда и се принуждава да извърне очи, и вижда, че и Лий я заглежда. Чуди се за пръв път дали Мерин Уилямс не разпалва мъничко пламъка на любовта в сърцето на добрия стар Лий Турно, или поне от нея му става пишката. Мерин продължава по пътя, в началото върви по тунела от ярко сияние, издълбан от фаровете, а после свърва от чакъления път и мракът я поглъща. Това е последният път, в който Тери ще я види жива.

Лий застава отвътре на отворената пътническа врата и гледа подире ѝ, все едно не знае дали да се качи обратно в колата, или не. Тери иска да му каже да седне, но не може да събере ни воля, ни енергия. Самият той се заглежда за кратко подире ѝ, и така и не успява. Не му се нрави, че нощта сякаш диша, издува се и се свива. Фаровете осветяват едно тъгълче от откритото поле под леярната и не му харесва как мократа трева шибва мрака — постоянно тревожно движение. Той го чува през отворената врата. Тя съска като змиите в терариума на зоопарка. Освен това все още е обзет от слабото, но преобръщащо стомаха усещане за занасяне встрани, за безпомощно хлъзгане към някакво място, където не иска да попада. Болката в дясното му слепоочие също не помага. Той вдига крака и поляга на задната седалка.

Така е по-добре. Кафявата тапицерия на шарки също мърда, като бавните завихрения на сметаната в леко разклатена чаша кафе, но няма нищо, хубаво е да виждаш такива неща, когато си напушен, не е страшно. Не като мократа трева, която се люшка в екстаз в нощта.

Има нужда да мисли за нещо, нещо успокояващо, има нужда от блян, за да облекчи разбълниканите му мисли. Продукцията подбира гостите за следващия сезон, обичайната смесица от настоящи и бивши, черни и бели, Мос Деф и Деф Лепард, Ийлс и Кроус и всички останали животни в бестиария на попкултурата^[3], но Тери най-много се пали заради Кийт Ричардс, който преди няколко месеца беше във „Вайпър Рум“ с Джони Деп и каза на Тери, че според него шоуто било басы и сладурското и каза, че би участвал с кеф, ебати, когат' кажеш, ста'а, аре земи ме покани, басы, що толкоз протака? Ще е страхотно да докара Ричардс и да му предостави целия последен половин час. Шефовете във „Фокс“ много мразят Тери да зарязва обичайния формат и да превръща шоуто в концерт — казвали са му, че това праща половин милион зрители право при Летърман, — но що се отнася до Тери, шефовете да смучат жилавия и скапан от бачкане хуй на Кийт Ричардс.

След малко той започва да се унася, Периш Представата свири с Кийт Ричардс пред фестивална публика, към осемдесет хиляди души, които кой знае защо са се събрали край старата леярна. Свирият „Съчувствие към дявола“ и Тери се е съгласил да пее соло вокалите, защото Мик е в Лондон. Тери се плъзва към микрофона и заявява на подскачащата в екстаз тълпа, че бил човек с богатство и вкус, което е стих от песента, но пък си е и вярно. После Кийт Ричардс надига „Телекастера“ си и засвирва стария дяволски блус. Китарното му соло, навяващо представа за дрипав задник и строшена бутилка, не става за приспивна песен, но успява да отпусне Тери Периш, който потъва в неспокоен сън.

Той се буди веднъж за кратко, когато отново са на пътя и „Кади“ се носи покрай гладката лента на нощта; Лий е зад кормилото, а пътническата седалка е празна. Спортното сако пак е при Тери, внимателно са завили с него краката и скута му — сигурно Мерин го е завила, когато се е върнала в колата, типично грижовен жест. Въпреки че сакото е подгизнало и мръсно, и нещо тежко върху него го притиска към скута му. Тери го опипва и вдига мокър камък с размерите и формата на щраусово яйце; по него са полепнали жилави треви и мръсотия. Камъкът значи нещо — Мерин го е пъхала там с основание,

— но Тери е твърде зашеметен и с твърде омотана глава, че да схване шегата. Пуска го на пода. По него е полепнало нещо, прилича на лига от охлюв, и Тери избърсва пръстите си в ризата, приглажда спортното си сако на бедрата си и пак поляга.

Лявото му слепоочие продължава да тупти там, където го удари, докато се прехвърляше отзад — усеща, че е ожулено, и когато го притиска с опакото на лявата си ръка, вижда, че отново кърви.

— Мерин нормално ли слезе? — пита Тери.

— Какво? — отвръща Лий.

— Мерин? Погрижихме ли се за нея?

Лий кара и не отговаря. После казва:

— Да. Да, погрижихме се.

Тери кимва доволно и отбелязва:

— Тя е добро дете. Дано с Из се разберат.

Лий продължава да кара.

Тери усеща как се приплъзва обратно в съня си, че е на сцена с Кийт Ричардс пред изпаднала в екстаз публика, която играе за него така, както и той свири за тях. Но после, залитащ на самия край на съзнанието, той се чува да задава въпрос, който изобщо не подозира, че ще му хрумне:

— Какъв е тоя камък?

— Улика — отговаря Лий.

Тери кимва — това му изглежда разумен отговор — и казва:

— Добре. Дай да не влизаме в затвора, ако може.

Лий се засмива — дрезгав, влажен, подобен на кашлица звук, като котка, в чието гърло е попаднала топка косми, и на Тери му става ясно, че никога не го е чувал да се смее досега и това не му харесва особено. После Тери изчезва, хлътва обратно в несвяст. Този път обаче там не го чакат сънища и той се мръщи насън с изражението на човек, който се мъчи да се сети за някакъв отговор в кръстословица, нещо, което той би трябвало да знае.

По някое време по-късно отваря очи и осъзнава, че колата не се движи. Кадилакът всъщност от доста време е паркиран. Той няма представа откъде може да го знае — само е сигурен.

Светлината е друга. Още не се е съмнало, но нощта отстъпва, вече е събрала повечето звезди и ги е прибрала. Тлъсти, бледи, подобни на планини облаци, останки от снощната буря, се носят,

ослепителни на фона на мрака. Тери има добър изглед към небето, визира се нагоре през един от страничните прозорци. Усеща мириса на зората — аромат на напоена от дъжда рева и затопляща се земя. Когато се надига, вижда, че Лий е оставил шофьорската врата откритата.

Той посяга към пода за спортното си сако. То трябва да е някъде там, долу — предполага, че се е изплъзнало, докато е спял. Кутията с инструменти е там, но сакото го няма. Шофьорската седалка е сгъната напред и Тери слиза от колата.

Гръбнакът му изпуква, когато разперва ръце и изпъва гръб, а после той замира неподвижно с ръце, протегнати в нощта, като мъж, прикован на невидим кръст.

Лий седи и пуши на стълбището пред къщата на майка си. Сега това е неговата къща, сега се Тери. Майката на Лий от шест седмици лежи в земята. Тери не вижда лицето му, само оранжевото огънче на цигарата му „Уинстън“. По някаква причина, която той не може да посочи, гледката на Лий, който го чака там, на стълбите, го тревожи.

— *Ама не нощ — казва Тери.*

— *Още не е свършила. — Лий дръпва от цигарата и въгленчето се разгаря, и Тери вижда част от лицето на Лий, грозната част, страната с мъртвото око. В утринния сумрак това око е бяло и сляпо, стъклено кълбо, изпълнено с дим. — Как ти е главата?*

Тери посяга да докосне драскотината на слепоочието си, после отпуска ръка.

— *Добре е. Нищо особено.*

— *И аз преживях злополука.*

— *Каква злополука? Добре ли си?*

— *Аз — да. Но Мерин не е.*

— *Какво говориш? — Внезапно Тери осъзнава, че по тялото му е избила лепкава пот от махмурлука, като роса, неприятно чувство. Той се поглежда надолу и вижда черни петна от пръсти по ризата си, от кал или нещо подобно, има само смътен спомен, че си е избърсал ръката в себе си. Когато пак поглежда Лий, изведнъж се уплашва от онова, което той има да му каже.*

— *Наистина беше злополука — казва Лий. — Не знаех колко сериозно е, докато не стана късно да ѝ помогна.*

Тери го гледа и чака заключителното изречение.

— *Много бързаш, приятел. Какво е станало?*

— Това трябва да разберам. Ти и аз. За това искам да поговорим. Трябва да се уточним за историята, преди да я намерят.

Тери постъпва разумно — разсмива се. Лий притежава прочуто иронично чувство за хумор и се шегува с напълно сериозен вид, и ако слънцето вече беше изгряло, а на Тери не му беше така ужасно зле, сигурно щеше да го оцени. Десницата на Тери обаче не смята шегата на Лий за смешна. Десницата на Тери съвсем самостоятелно е започнала да опипва джобовете на Тери за телефона му.

Лий казва тихо:

— Тери... Това е ужасно, знам. Но не се шегувам. Здравата сме загазили. Никой от нас не е виновен, това не е ничия грешка, но сме кажи-речи в най-ужасната беда, в която двама могат да изпаднат. Злополука беше, но ще кажат, че ние сме я убили.

Тери пак го напушва смях, но вместо това казва:

— Престани.

— Не мога. Трябва да чуеш това.

— Тя не е мъртва.

Лий дърпа от цигарата и въгленчето се разгаря, и окото, замрежено от белезникав дим, се взира в Тери.

— Тя беше пияна и ми се пусна. Сигурно така е искала да отмъсти на Иг. Беше се съблякла и почна да ми се натиска, и когато аз я отблъснах... Стана без да искам. Тя се спъна в някакъв корен и падна върху един камък. Аз се отдалечих, и когато се върнах... ужас. Не знам дали ще ми повярваш, но по-скоро бих си извадил и другото око, отколкото да ѝ причиня болка.

Когато Тери си поема отново дъх, дробовете му се изпълват не с кислород, а с ужас, той изпълва докрай гърдите му, сякаш е газ, токсин, който се носи във въздуха. И стомахът, и мозъкът му кипват. Земята под краката му сякаш се клатушка. Трябва да се обади на някого. Трябва да намери телефона си. Трябва да извика помощ; това е ситуация, която изисква намесата на спокойни представители на властта с опит в справянето със спешни случаи. Той се обръща към колата, навежда се над задната седалка и търси спортното си сако. Телефонът му сигурно е в самото. Но самото го няма на пода, където той си мисли, че ще го намери. И на предната седалка го няма.

Допирът на ръката на Лий до тила му кара Тери да подскочи и да се изправи с вик — по-скоро с тихо ридание, и да се дръпне от него.

— Тери — казва Лий. — Трябва да се разберем какво ще разкажем.

— Нищо няма за разбиране. Телефонът ми трябва.

— Можеш да се обадиш от нашия домашен, ако искаш.

Тери протяга ръце, блъска Лий встрани и тръгва към входа. Лий изгасява цигарата си и тръгва подире му, без да бърза.

— Искаш да викнеш ченгетата. Няма да те спирам. Ще дойда с тебе, за да се срещнем с тях при леярната — казва Лий. — Да им покажем къде да я намерят. Но по-добре чуй какво ще ти кажа, преди да вдигнеш слушалката, Тери.

Тери изкачва стъпалата с два скока, прекосява верандата, отваря рязко предпазната мрежа и блъска навътре входната врата. Той пристъпва с препъване в тъмното антре. И да има телефон тук, той не го вижда в непрогледния мрак. Кухнята е навътре и вляво.

— Всички бяхме толкова пияни — казва Лий. — Бяхме пияни, а ти беше и напушен. Обаче тя беше най-зле. Това ще им кажа първо. Тя се е свалила и на двама ни от момента, в който се качи в колата. Иг я нарекъл курва и тя била решила да му докаже, че е прав.

Тери слуша с половин ухо. Той преминава бързо през малоформатната трапезария, одира си коляното в един стол с права облегалка, залита и продължава към кухнята. Лий върви подире му и говори с непоносимо спокоен глас:

— Казала ни е да спрем, за да свали мокрите дрехи и да се преоблече, а после е направила шоу на светлината на фаровете. През цялото време ти не си казал нищо, само си я гледал и си я слушал как разправя, че Иги щял да си изпати заради това как се е държал с нея. Понатискала се е малко с мен, а после е докопала теб. Била е толкова пияна, че не е забелязвала колко си се ядосал. Докато ти е танцувала в скута, е започнала да разправя какви пари може да изкара, ако продаде историята на частната тройка с Тери Периш на таблоидите. Че си струва да го направи, за да си го върне на Иг, само за да му види физиономията. И тогава ти си я ударил. Ударил си я, преди аз да разбера какво става.

Тери е в кухнята, при плота, ръката му е върху слушалката на бежовия телефон, но той не я вдига. За първи път той обръща глава и поглежда високия, жилав Лий с короната от златистобяла коса и ужасното, тайнствено бяло око. Тери опира длан в средата на гърдите

му и го бутва достатъчно силно, че да го запрати в стената. Прозорците издрънчават. Лий не изглежда особено смутен.

— *Никой няма да повярва на тия дивотии.*

— *Кой знае в какво ще повярват?* — казва Лий Турно. — *Отпечатъците по камъка са твоите.*

Тери дръпва Лий от стената за ризата и пак го размазва в нея и го притиска там с десница. Една лъжица пада от плота на пода и издрънчава като камбанка. Лий го гледа невъзмутимо.

— *Изтървал си дебелия джойнт, дето го пушеше, точно до тялото. А тая драскотина ти е от нея — казва Лий. — Докато ти се е съпротивявала. След като е издъхнала, ти си се избърсал с бельото ѝ. Гащичките ѝ са изпоцапани с твоята кръв.*

— *Ти какви ги бръцолевии, ебаси?* — възкликва Тери. *Думата „гащички“ също като че кънти във въздуха, също като звъна на лъжицата.*

— *Драскотината на слепоочието ти. Избърсах я с нейното бельо, докато беше принадлежал. Трябва да разбереш положението, Тери. И ти си загазил толкова, колкото и аз. Може би и повече.*

Тери замахва назад с лявата си ръка, свива пръсти в юмрук, а после се усеща. По лицето на Лий е изписана възбуда, очакване със светнали очи, той диша плитко и учестено. Тери не го удря.

— *Какво чакаш?* — пита Лий. — *Давай.*

Тери никога през живота си не е удрял друг мъж от гняв; той е почти на трийсет, а никога не е фрасвал никого. Дори и в училищния двор никога не се е сбивал. Всички в училище го харесваха.

— *Ако ми навредиш по какъвто и да било начин, сам ще извикам полиция. И така всичко ще изглежда даже още по-добре за мен. Мога да кажа, че съм се опитал да я защитя.*

Тери прави несигурна крачка назад и спуска ръката си.

— *Аз си тръгвам. Трябва да си намериш адвокат. Аз знам, че ще разговарям със своя до двацет минути. Къде ми е сакото?*

— *Там, където е и камъкът. И нейните гащички. На сигурно място. Тук го няма. На път за вкъщи спрях на едно място. Ти си ми казал да събера уликите и да се отърва от тях, но аз не се отървах...*

— *Млъквай, ебаси!*

— *... защото ми е хрумнало, че ти може да се опиташ да лепнеш всичко на мен. Давай, Тери, обади им се. Но ти обещавам, че*

ако ми лепнеш тая гадост, ще те повлека надолу с мен. От тебе си зависи. Ти си имаш само „Оранжерията“. След два дни се връщаш в Ел Ей, за да се моткаш с кинозвезди и модели на бельо. Но хайде, постъпи правилно. Удовлетвори си съвестта. Само помни — никой няма да ти повярва, дори и собственият ти брат, който ще те намрази завинаги за това, че пиян и напушен си убил неговото любимо момиче. Първоначално той може и да не повярва, но дай му време. Ще имаш двайсет години в пандиза да се тупаш по рамото, че си проявил здрав морал. В името на Божията любов, Тери! Тя е мъртва вече от четири часа. Ако си искал да изглеждаш чист, трябваше да докладваш, докато тялото е било още топло! Сега няма как да не изглежда така, че поне си обмислял да го скриеш. _

— *Ще те убия! — прошепна Тери.*

— *Че как — отвърна Лий. — Добре. Тогава ще трябва да обясняваш за два трупа. Я се гръмни.*

Тери се извърща, взира се отчаяно в телефона на плота и му се струва, че ако не вдигне слушалката и не се обади на някого до няколко мига, всички хубави неща в живота му ще му бъдат отнети. И все пак, сякаш не може да вдигне ръка. Той е като корабокрушенец на пустинен остров, гледа самолета, който блести на слънцето на дванайсет хиляди метра горе, и няма как да му даде сигнал, и последните му шансове за спасение отплуват.

— *Или другия начин, по който би могло да се случи... — продължава Лий. — Ако не си бил ти и не съм бил аз, е тя да е била убита от случаен непознат. Постоянно се случва. Във всички новини го има. Никой не ни е видял да я качваме. Никой не ни е видял да завиваме към леярната. Доколкото знае светът, ние с тебе след огъня сме дошли у нас и сме играли на карти и сме закъртили, докато са давали „Спортен център“ от два часът. Мойта къща е точно на другия край на града от „Преизподнята“. Нямало е причини да ходим там.*

Гърдите на Тери се стягат, той диша учестено и случайно му хрумва, че сигурно Иг се чувства така, когато е в лапите на астматичния пристъп. Странно е как не може да си вдигне ръката, за да посегне към телефона.

— *Ето. Аз си казах приказката. В общи линии, всичко се свежда до това: ти можеш да живееш като сакат или като страхливец.*

Какво ще се случи сега, зависи от теб. Но ми имай вяра. Страхливците живеят по-весело.

Тери не помръдва, не отговаря и не може да погледне Лий. Пулсът му бие на пресекулки в китката.

— *Да ти кажа... — заговаря Лий с утешителен, разумен тон. — Ако ей сега си направиш тест за дрога, ще се издъниш. Не ти трябва да ходиш такъв при ченгетата. Спал си три часа, най-много, и не мислиш ясно. Тя е мъртва от цяла нощ, Тери. Защо не изчакаш до обяда, да си помислиш за всичко това? Може дни наред да не я намерят. Недей да правиш нищо прибързано, което не можеш да върнеш назад. Изчакай, докато се увериш, че знаеш как искаш да постъпиш.*

Ужасно е да го чуеш — „може дни наред да не я намерят“ — твърдение, при което в ума му изниква ярък образ на Мерин, която лежи сред папрати и мокри треви, с очи, пълни с дъждовна вода, и един бръмбар пълзи из косите и. Той е последван от спомена за Мерин на пътническата седалка, която трепери в мокрите си дрехи и му хвърля назад срамежлив, нещастен поглед. „Благодаря, че ме взехте. Току-що спасихте живота ми.“ —

— *Искам да се прибера — казва Тери. Искал е да прозвучи войнствено, кораво, праведно, но вместо това от устата му излиза продран шепот.*

— *Разбира се — казва Лий. — Ще те закарам. Но чакай да ти дам една от моите ризи, преди да потеглим. Тази цялата е изцапана с нейната кръв. — Той посочва към мръсотията, която Тери е избърсал в предницата на ризата си, която едва сега, в седефената, полупрозрачна светлина на зората, може да се разпознае като засъхнала кръв.*



Иг видя всичко само с едно докосване — сякаш сам той е бил в колата с тях по целия път, чак до старата леярна; — видя всичко, и

даже още повече. Видя отчаяния и умолителен разговор на Тери с Лий трийсет часа по-късно в кухнята на Лий. Този ден слънцето грееше невъобразимо, а времето беше прохладно не за сезона — деца врещяха на улицата, неколцина тийнейджъри се плискаха в съседския басейн. Беше прекалено мъчително да се опитваш да съчетаеш светлата нормалност на утринта с представата, че Иг е в затвора, а Мерин — в охладителен шкаф някъде в моргата. Лий се беше облегал на кухненския плот и гледаше безстрастно, докато Тери прескачаше от мисъл на мисъл и от чувство на чувство, гласът му понякога се задавяше от гняв, друг път — от отчаяние. Лий го изчака да си изразходи енергията, а после каза:

— *Ще пуснат брат ти. Не се шашкай. Съдебните доказателства не съвпадат и ще му се наложи публично да го оневинят.* — Той подхвърляше златиста круша от ръка в ръка.

— *Какви съдебни доказателства?*

— *Отпечатъци от обувките* — поясни Лий. — *Отпечатъците. Кой знае какво още? Кръв, предполагам. Тя може и да ме е одраскала. Моята кръв няма да съвпадне с тази на Иг, а нямат никакви основания да изследват мен. Или поне по-добре се надявай да не ме изследват. Изчакай. До осем часа ще го пуснат, а до края на седмицата ще го оневинят. Само трябва да си трайкаш още малко, и после и ти, и той ще се отървете от всичко това.*

— *Те казват, че е била изнасилена* — каза Тери. — *Ти не ми каза, че си я изнасилил.*

— *Не съм. Изнасилване е само когато тя не го иска* — отвърна Лий, поднесе крушата към устата си и сочно я ухапа.

По-лошо от това бе, когато Иг съзря какво се бе опитал да извърши Тери пет месеца по-късно в гаража, седнал на шофьорската седалка на своя Вайпър — беше свалил прозорците, затворил гаражната врата и моторът работеше. Тери бе на треперливия ръб на безсъзнанието и около него се кълбяха изгорели газове, когато гаражната врата се отвори с тътен зад него. Хазайката му никога през живота си не бе идвала в събота сутринта, но ето я на, зяпаше Тери през шофьорския прозорец, притиснала до гърдите си дрехите, взети от химическо чистене. Беше петдесетгодишна мексиканска емигрантка и разбираше сносно английски, но надали можеше да прочете тази част от сгънатото писмо, която се подаваше от джоба на ризата му:

Миналата година моят брат Игнейшиъс Периш бе арестуван по подозрение в нападение и убийство на Мерин Уилямс, неговата най-близка приятелка. **ТОЙ Е НЕВИНЕН ПО ВСИЧКИ ОБВИНЕНИЯ.** Мерин, която беше и моя приятелка, бе нападната и убита от Лий Турно. Аз зная, защото присъствах, и въпреки че не съм му съдействал за престъплението, съм негов съучастник, защото го прикрих, и не мога да живея повече със себе си дори и...

Но Иг не можа да продължи по-нататък, изпусна ръката на Тери, сякаш го бе ударило статично електричество. Очите на Тери се отвориха, в мрака зениците му бяха огромни.

— Мамо? — попита Тери със сънен, натежал глас. В стаята беше тъмно, толкова тъмно, че Иг се съмняваше дали той различава нещо повече от смътния му силует, застанал до леглото. Иг скри ръка зад гърба си и стисна дръжката на ножа.

Иг отвори уста да каже нещо; имаше намерение да нареди на Тери да продължи да спи — най-абсурдното нещо, което би могъл да каже, с изключение на всичко друго. Но щом проговори, усети как кръвта нахлу в рогата и гласът, който излезе от устата му, не бе неговият, а на майка му. Не беше и подражание, съзнателна мимикрия. Говореше тя.

— *Спи, Тери* — каза тя.

Иг толкова се учуди на себе си, че отстъпи назад и си удари хълбока в нощната масичка. Чаша вода тихо се чукна в лампата. Тери отново затвори очи, но се размърда леко, сякаш след малко можеше да се надигне в леглото.

— Мамо — каза той. — Кое време е?

Иг се загледа надолу в брат си; не се чудеше как го е постигнал, как бе проговорил с гласа на Лидия, а само дали би могъл да го повтори. Вече знаеше как го е постигнал. Дяволът, разбира се, можеше да говори с гласа на любимите хора и да им казва онова, което те най-

много искаха да чуят. Дарбата да говори езици... любимият номер на дявола.

— *Шит* — прошепна той и рогата се изпълниха с напрежение, а гласът му бе гласът на Лидия Периш. Беше лесно — дори нямаше нужда да мисли за това. — *Шит, миличък. Няма нужда да правиш нищо. Няма нужда да ставаш. Почивай си. Погрижи се за себе си.*

Тери въздъхна, претърколи се и обърна рамо към Иг.

Иг бе подготвен за всичко, но не и за това да изпита съчувствие към Тери. Нямаше как да обезцени онова, на което е била подложена Мерин, но в някакъв смисъл... В някакъв смисъл през онази нощ Иг бе изгубил и брат си.

Той се приведе в мрака, загледан в лежащия на една страна под завивките Тери, и се замисли за заклинание, с оглед на най-новата проява на способностите му. Най-сетне отвори уста и Лидия произнесе:

— *Утре трябва да си заминеш. Върни се към живота си, скъпи. Имаш репетиции. Имаш си работа за вършене. За баба си не се тревожи. Баба ти ще се оправя.*

— Ами Иг? — попита Тери. Мърмореше тихо, гърбом към него. — Не е ли редно да остана, докато разберем какво се случва с Иг? Безпокоя се.

— *Може би в момента той има нужда да е сам* — отвърна Иг с гласа на майка си. — *Знаеш кое време на годината е. Сигурна съм, че той е добре и би искал ти да си гледаш работата. Трябва да помислиш за себе си — поне веднъж. Утре се връщай право в Ел Ей, Тери.* — Заяви го като заповед, наложи тежестта на волята си зад рогата и те изтръгнаха от наслада.

— Право там — повтори Тери. — Добре.

Иг заотстъпва заднишком към вратата, за да излезе на светло.

Преди да си е отишъл, Тери проговори пак.

— Обичам те — каза той.

Иг се поспря на вратата — пулсът му прескачаше странно в гърлото, задъхваше се.

— *И аз те обичам, Тери* — каза той и полека затвори вратата помежду им.

[1] Джудас Койн, застаряваща рокзвезда, е главният герой на дебютния роман на Джо Хил „Кутия с форма на сърце“. ↑

[2] Очевидно — със соул музика, стил, който успешно попада и под българското определение за „музика за душата“. ↑

[3] Имената на групите „Eels“ и „[Black] Crowes“ се превеждат съответно като „змиорки“ и „[черни] гарвани“; името на „Деф Лепард“ се произнася по същия начин като словосъчетанието „глух леопард“, но правописът е променен. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Следобед Иг подкара по магистралата и спря край малка селска бакалия. Избра сирене и пеперони, кафява горчица, два хляба, две бутилки червено трапезно вино и тирбушон.

Продавачът беше старец с вид на учен, с бабешки очила и пуловер с копчета отпред. Той стоеше сгърбен зад тезгяха, подпрял ръка с юмрук, и прелистваше „Ню Йорк Ривю ъф Букс“. Погледна Иг с безразличие и започна да маркира покупките.

Докато натискаше клавишите на касовия апарат, той призна на Иг, че жена му, за която беше женен от четирийсет години, е болна от Алцхаймер и си е мислил да я подмами към стълбите за мазето и да я бутне надолу по тях. Беше сигурен, че щяха да определят счупения врат като злополука. Уенди го беше обичала с тялото си и му беше писала писма всяка седмица, докато той служеше в армията, и му бе подарила две прекрасни дъщери, но му беше омръзнало да слуша бръщолевичите ѝ и да я къпе, и искал да замине и да заживее със Сали, негова стара приятелка, в Бока Рейтън. Когато жена му умре, можел да получи застраховка в размер почти три четвърти милион долара, а после ще има голф и тенис, и хубаво похапване със Сали, колкото там години са му останали. Искаше да знае какво мисли Иг за това. Иг каза, че според него той трябва да гори в ада. Търговецът сви рамене и каза — разбира се, дума да няма.

Говореше на Иг на руски, и Иг му отговори на същия език, въпреки че не знаеше руски и никога не го бе учил. И все пак изобщо не се изненада от внезапното си и незаслужено гладко владееие на езика. След като бе проговорил на Тери с гласа на майка им, това изглеждаше дреболия. Освен това, езикът на греха бе универсален — първичното есперанто.

Иг се дръпна от касата — мислеше си как е измамил Тери, как нещо в него бе способно да издаде точно гласа, който Тери искаше да чуе. Запита се какви ли са границите на тази способност, запита се доколко убедително би могъл да заблуди друг ум. Спря се на вратата,

обърна се назад и се вгледа с интерес в търговеца, седнал зад тезгяха и отново забил поглед във вестника.

— Няма ли да вдигнете телефона? — попита Иг.

Търговецът вдигна глава и го изгледа втренчено, сбърчил озадачено вежди.

— Звъни — каза Иг. Рогата му затуптяха от напрежение и натежаха — чувството бе изцяло приятно.

Търговецът погледна намръщено мълчащия телефон. Вдигна слушалката към ухото си. Дори и от другия край на стаята Иг чуваше, че дава свободно.

— *Робърт, Сали е* — произнесе той, но гласът, който излезе от устата му, не бе неговият. Беше дрезгав, плътен, но непогрешимо женски и говореше носово, както говорят в Бронкс, глас, напълно непознат, ала въпреки това той бе уверен, че принадлежи на Сали Едикоя си.

Търговецът изкриви лице объркано и каза на свободната линия:

— Сали? Говорихме само преди няколко часа. Мислех, че се мъчиш да пестиш от междуградски.

Рогата запулсираха в чувствена възбуда.

— *Ще пестя от междуградски, когато не ми се налага всеки ден да ти се обаждам* — произнесе Иг с гласа на Сали от Бока Рейтън. — *Кога ще дойдеш тук? Това чакане ме убива.*

Търговецът отвърна:

— Не мога. Знаеш, че не мога. Знаеш ли колко ще струва да настаня Уенди в дом? От какво ще живеем *ние*? — Говореше на глуха линия.

— *Кой каза, че трябва да живеем като Рокфелер? Нямам нужда от стриди. И салата с риба тон ми стига. Ти си чакай тя да умре — ами ако аз първа си отида? Тогава какво ще правим? Вече не съм млада, а и ти не си млад. Настани я някъде, където ще се грижат за нея, а после хващай самолета и идвай тук, та някой да се погрижи и за теб.*

— Обещах й, че докато е жива, няма да я дам в дом.

— *Тя вече не е човекът, на когото си дал това обещание, и се плаша какво можеш да сториш, ако останеш с нея. Избери си грях, с който и двамата да можем да живеем — за това те моля. Обади ми се, като си купиш билет, и ще дойда да те посрещна на летището.*

И с това Иг прекъсна връзката, млъкна; болезнено-сладкото усещане за напрежение в рогата утихна. Търговецът свали слушалката от ухото си и се вторачи в нея, леко зяпнал от объркване. Сигналът „свободно“ бръмчеше. Иг излезе навън. Търговецът не го и погледна, напълно бе забравил за него.

Иг запали огън под комина, после отвори първата бутилка вино и я надигна, без да го чака да подиша. Изпаренията изпълниха главата му, замаяха го, сладко задушаване, нежни ръце стиснаха гърлото му. Струваше му се, че трябва да състави план, че вече трябваше да е избрал подходящия начин да се разправи с Лий Турно, но му беше трудно да мисли, загледан в огъня. Екстатичните движения на пламъците го приковаваха. Той се дивеше на вихрите от искри и на оранжевите ронещи се въглени, дивеше се на горчивия, суров вкус на виното, което отлюспваше мислите, както бояджията лющи стара боя. Дърпаше неспокойно брадата си, наслаждаваше се на усещането, радваше й се, чувстваше, че тя прави по-приемливо изглеждаща оредяващата му коса. Когато Иг беше малък, всичките му герои бяха брадати: Иисус, Ейбрахам Линкълн, актьорът Дан Хагърти, дето играеше трапера Гризли Адамс.

— Бради — измърмори той. — Благословен съм с косми по лицето.

Вече беше на втората бутилка вино, когато чу, че огънят му шепне, намекуваше му за планове и кроежи, предлагаше му подкрепа с мек, съскащ глас, захващаше теологични спорове. Иг килна глава и се заслуша, слушаше внимателно, заплепен. Понякога кимаше утвърдително. Гласът на огъня говореше изключително разумни неща. През следващия час Иг научи много.



След като се стъмни, той отвори вратата и откри гъмжилото от вярващи, събрало се в помещението зад нея в очакване да чуе Словото. Иг излезе от комина и пълзящия килим от змии — поне хиляда, те лежаха една върху друга, увили се една в друга в безумни плетеници — му отвори пътека до купчината тухли в средата на пода. Той се качи на върха на камарата и се настани там, с вилата и втората бутилка вино. От мястото си върху ниската могилка той започна да им проповядва:

— Въпрос на вяра е душата да бъде пазена, инак ще бъде съсипана и унищожена — каза им Иг. — Самият Христос е предупредил своите апостоли да се пазят от онзи, който ще унищожи душите им в Ада. Сега аз твърдя пред вас, че подобна участ е математически невъможна. Душата не може да бъде унищожена. Душата е вечна. Също като числото пи, тя няма край или завършек. Също като пи, тя е константа. Пи е ирационално число, неспособно да се представи като дроб, невъможно за деление. И душата също е ирационално и неделимо уравнение, което съвършено изразява едно нещо: вас. Душата, ако можеше да бъде унищожена, нямаше да върши никаква работа на дявола. И тя не се загубва, когато попадне под грижите на Сатаната, както често твърдят. Той винаги знае как точно да я подхване.

Една змия, подобна на дебело кафяво въже, дръзна да изпълзи върху купчината от тухли. Иг почувства как тя се плъзва по босото му ляво стъпало, но отначало не й обърна никакво внимание, а продължи да се грижи за духовните нужди на своето паство.

— Сатаната отдавна е известен като Противника, но Бог се бои от жените даже повече, отколкото се бои от дявола — и е прав да се бои! Тя, със своята власт да ражда живот на света, е действително създадена по образ и подобие на Твореца, не мъжът, и по всякакъв начин се е доказала като по-достоеен обект на човешкото преклонение от Христос, тоя брадясал фанатик, който страстно е желал края на света. Бог спасява — ала не тук и не сега. За неговото спасение се плаща капаро. Като всички мошеници, Той иска от вас да платите сега и да приемете на доверие, че ще получите по-късно. Докато жените предлагат друг вид спасение, по-непосредствено и носещо по-голямо удовлетворение. Те не отлагат своята любов за някаква далечна и зле определена вечност, а я поднасят в дар тук и сега, често — на тези,

които най-малко я заслужават. Така беше и в моя случай. Така е за мнозина. Дяволът и жената са съюзници срещу Бога от самото начало, откакто Сатаната е дошъл при първия човек под формата на змия и е прошепнал на Адам, че истинското щастие не се намира в молитвата, а в пътката на Ева.

Змиите се загърчиха, засъскаха и започнаха да се борят за място в краката му. Хапеха се една друга, почти в екстаз.

Дебелата кафява змия в краката на Иг се заувива около единия му глезен. Той се наведе, вдигна я с ръка и най-сетне се взря в нея. Тя беше с цвета на изсъхнали, мъртви есенни листа, освен единствена оранжева ивица, минаваща по гърба ѝ, а в края на опашката ѝ имаше къса прашна дрънкалка. Иг никога не беше виждал дрънкалката на змия освен във филмите с Клинт Истууд. Тя позволи да бъде вдигната във въздуха, не направи никакъв опит да избяга. Влечугото се вираше в него със златистите си очи, набраздени като метално фолио, с дълги зеници като цепки. Черният ѝ език се стрелкаше навън и опитваше въздуха на вкус. Хладната материя на кожата ѝ върху мускула на пипане бе отпусната като затворен клепач върху око. Опашката ѝ (но може би не е правилно да се говори за опашки — тя цялата беше опашка с глава, лепната на единия край) висеше от ръката на Иг. След малко Иг уви усойницата около раменете си като свободно метнат шал, или като развързана вратовръзка. Дрънкалката ѝ се отпусна върху голата му гръд.

Той се вторачи в публиката си — беше забравил какво е казал. Отметна глава назад и отпи от виното. То изгори хранопровода му — сладък погълнат пламък. Христос беше прав поне в обичта си към дяволската напитка, която също като забранения плод носеше свобода, познание и сигурно падение. Иг издиша дим и си спомни аргументите си.

— Погледнете момичето, което обичах и което ме обичаше, и какъв бе краят ѝ. Тя носеше Христовия кръст на шията си и бе вярна на църквата, която никога с нищо не ѝ помогна, само вземаше парите ѝ от диска и я наричаше грешница. Тя всеки ден носеше Исус в душата си и всяка нощ Му се молеше — и виждате какво добро ѝ стори това. Исус на кръста. Толкова много хора са плакали за Исус на кръста. Сякаш никой друг не е страдал като Него. Сякаш милиони не са се тътрили към по-страшна смърт и не са умрели незапомнени.

Да бях живял по времето на Пилат, щях да се радвам сам да забия копието в хълбока Му и да го завъртя, тъй възгордян от собствената Си болка!

Ние с Мерин бяхме един за друг мъж и жена. Но тя искаше нещо повече от мен, искаше свобода, живот, шанс да открие себе си. Тя искаше други любовници, искаше и аз да обладая други любовници. Намразих я за това. И Бог — също. Просто заради представата, че тя може да разтвори крака за друг мъж, Той се извърна от нея, и когато тя Го е зовяла, докато са я изнасилвали и убивали, Той се е преструвал, че не чува. Той несъмнено е смятал, че тя си получава заслуженото. Сега виждам Бог като писател без въображение, който дращи популярни четивца, изгражда сюжетите си около садистични и покварени фабули, разкази, които съществуват само за да изразят Неговия ужас от властта на жената да избира кого и как да обича, да преобразува любовта по свое усмотрение, не както Господ мисли, че трябва да бъде. Авторът е недостоен за собствените си герои. Дяволът е първо литературен критик, устройващ на този бездарен драскач публичното дране, което заслужава.

Змията около врата му отпусна глава и тя нежно докосна бедрото му. Той я погали кротко и стигна до смисъла, до същината на своята огнена проповед:

— Само дяволът обича човеците такива, каквито са, и се радва на техните лукави кроежи срещу самите себе си, на безсрамното им любопитство, на липсата им на самообладание, на порива да престъпят дадено правило в мига, в който чуват за него, на готовността да се отрекат от безсмъртната си душа заради едното клецане. Дяволът знае, че само онези, които имат куража да рискуват душата си заради любовта, са достойни да имат душа, макар и Бог да не го знае.

И къде поставя това Бога? Бог обича човека, ни казват, но любовта трябва да се доказва с факти, а не с основания. Ако си в лодка и не си спасил удавник, ти несъмнено ще гориш в Ада; ала въпреки това Бог, в мъдростта Си, не счита за нужно да използва своята власт, за да спаси някого от един-единствен миг на страдания, и въпреки бездействието си е възславян и почитан. Покажете ми моралната логика в това. Не можете. Такава няма. Само дяволът действа разумно, обещава да накаже онези, които превръщат самата земя в Ад за дръзналите да обичат и да чувстват.

Не твърдя, че Бог е мъртъв. Казвам ви — Той си е жив и здрав, но не е в състояние да предложи спасение, сам Той е проклет заради престъпното Си безразличие. Бил е загубен в мига, в който е поискал вярност и преклонение, преди да е предложил Своята закрила. Непогрешимата сделка на гангстера. Докато дяволът е всичко друго, но не и безразличен. Дяволът винаги се притича на помощ на готовите да грешат, което е друга дума за „живеят“. Неговите телефонни линии са открити. Телефонистите дежурят.

Усойницата, увита около раменете на Иги, разтръска одобрително дрънкалката си и тя изтрака сухо, като кастанети. Той я хвана, вдигна я и целуна студената ѝ глава, а после я пусна долу. Тръгна обратно към комина — змиите се кълбяха в краката му и му правеха път. Остави вилата си облепната на стената, досами вратата, и влезе вътре, ала не полегна. Доста време четеше своята Библия на Нийл Даймънд на светлината на огъня. Увъртайки нервно брадата си, той заразишлява над разпоредбата от Второзаконието, забраняваща носенето на дрехи от смесени влакна. Проблематичен пасаж от Светото писание. Въпрос, който изискваше да се замислиш.

— Само дяволът иска човекът да разполага с обширен избор от леки и удобни модели — измърмори той най-сетне, изпробвайки на глас нова притча. — Въпреки че за полиестера не може да има прошка. По този въпрос Сатаната и Господ са на едно мнение.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Иг се събуди, стреснат от дрънчене и стържене на стомана. Надигна се във вмирисания на сажди мрак и разтърка очи; огънят отдавна беше угаснал. Присви очи, за да види кой е отворил вратата и железен гаечен ключ го халоса по устата толкова силно, че главата му отскочи встрани. Иг се претърколи на лакти и колене, устата му се беше напълнила с кръв. Усети твърди буци да се търкалят по езика му. Изплю лигава струя кръв — с нея изскочиха и няколко зъба; три на брой.

Ръка в черна кожена ръкавица бръкна в комина, хвана Иг за косата и го извлочи от пещта; на излизане главата му се удари в железната врата и тя издрънча, все едно някой удряше гонг. Захвърлиха Иг на бетонния под. Той се опита да се надигне с нескопосна лицева опора и в хълбока му се заби черна кубинка със стоманено бомбе. Ръцете му омекнаха, той рухна долу и брадичката му се заби в цимента. Зъбите му изтракаха като клапа: *Сцена 666, първи дубъл, начало!*

Вилата му. Беше я облегал на стената, досами пещта. Претърколи се и се метна към нея. Пръстите му закачиха дръжката, тя падна и издрънча. Когато посегна да я хване, Лий Турно стовари тока на кубинката си върху дланта на Иг и той чу как костите изхрущяха. Сякаш някой чупеше наръч сухи клонки. Той извърна глава и погледна нагоре към Лий точно когато Лий отново замахна с гаечния ключ и го хрясна право между рогата. В главата на Иг избухна бяла сигнална ракета, фосфорът пламна ослепително и светът се изгуби.

Той отвори очи и видя как подът на леярната се изплъзва под него. Лий го беше хванал за яката на ризата и го влачеше, коленете му се тътреха по бетона. Ръцете му бяха пред тялото, стегнати с нещо за китките. Усещането беше като от тиксо. Опита се да скочи на крака, но успя само да ритне немошно. Светът кънтеше от адското бръмчене на

цикадите и трябваше да мине време, преди да осъзнае, че шумът е само в главата му, защото цикадите мълчат нощем.

Що се отнася до старата леярна, не беше правилно да се мисли за такова нещо като вън и вътре. Покрив нямаше — „вътре“ беше „навън“. Но Иг го извлачиха през една врата и той усети, че са излезли навън в нощта, въпреки че коленете му все още се деряха в прашен бетон. Не можеше да вдигне глава, но го завладя усещане за откритост, сякаш е оставил всички стени зад гърба си. Чу кадилака на Лий да боботи някъде наблизко. Намират се зад сградата, помисли си той, недалече от пистата „Ивъл Канивъл“. Езикът му мърдаше мудно из устата — змиорка, плуваща в кръв. Върхът докосна дупка там, където бе имало зъб.

Ако щеше да пробва да въздейства с рогата върху Лий, трябваше да го направи *сега*, преди Лий да е извършил онова, за което бе дошъл тук. Но когато отвори уста да заговори, върху нея се стовари смазващ удар, от болка му причерня и той едва се сдържа да не изпищи. Челюстта му се счупи, може би бе надробена на парченца. От устата му рукна кръв, запени се и потече надолу, и той издаде зашеметен, сподавен болезнен стон.

Намираха се на горната площадка на циментово стълбище, Лий дишаше тежко. Той се спря.

— Господи, Иг — възкликна. — Не изглеждаш толкова тежък. Не съм създаден за такива работи.

И той блъсна Иг надолу по стълбите. Иг се удари с рамо в първото стъпало и заби лице във второто, и челюстта му сякаш отново се натроши, и той не можа да се удържи, този път *изпищя* — хъхрещ, задавен писък. Изтъркаля се до дъното и се просна на земята, забил нос в пръстта.

Щом спря да се движи, замря — да не помръдва му се струваше важно, най-важното нещо на света — и зачака черното пулсиране на болката в разбитото му лице да утихне поне мъничко. В далечината чу тътрене на кубинки по циментовите стъпала и хрущящите им стъпки по земята, докато се отдалечават. Врата на кола се затвори, после се затръшна. Токовете на кубинките захрущяха отново — връщаха се. Иг чу дрънчене на тенекии и глух плисък — не можа да разпознае нито един от звуците.

— Знаех си, че тук ще те намеря, Иг — рече Лий. — Все насам те тегли, а?

Иг с усилие надигна глава и погледна нагоре. Лий клечеше до него. Беше облечен с тъмни джинси и бяла риза с копчета, със запретнати ръкави, за да покаже силните си, жилести ръце. Лицето му беше спокойно, почти добродушно. С една ръка той разсеяно чоплеше кръстчето, сгушено сред златистите косми на гърдите му.

— Знаех си, че ще те намеря тук, откакто Глена ми се обади преди два часа. — Усмивка затрептя в ъгълчетата на устата му. — Прибрала се и заварила апартамента си изтарашен. Телевизорът — разбит с ритник. Боклуци, разхвърляни навсякъде. Веднага ми се обади. Тя плачеше, Иг. Чувства се ужасно. Мисли, че ти някак си си разбрал за нашата... Как да се изразя правилно? За нашата любовна среща на паркинга, и че си я намразил. Страх я е, че можеш да си навредиш. Казах ѝ, че мен повече ме е страх, че ще навредиш на нея, и че мисля, че тя трябва да прекара нощта с мен. Ще повярваш ли, че тя ми отказа? Каза, че не се страхувала от теб и трябвало да говори с теб, преди нещата между мен и нея да са се задълбочили. Добрата стара Глена. Тя е сладурче, знаеш ли. Малко прекалява с отчаяния стремеж да ти угоди. Много е несигурна. И си пада курвичка. Второто най-близко нещо до човешко същество за еднократна употреба, което съм срещал. За първо се класираш ти.

Иг забрави раздробената си челюст и се опита да каже на Лий да не припарва до нея, ебаси. Но когато си отвори устата, от нея изскочи само нов писък. От разбитата му челюстна кост струеше болка, а с нея се надигна мрак, събра се по краищата на зрителното му поле и после го погълна. Той издиша — от ноздрите му шурна кръв — и се засъпротивява, изтласкваше мрака назад с волево усилие.

— Ерик не помни какво се е случило тази сутрин у Глена — промълви Лий с толкова тих глас, че Иг едва го чу. — Защо така, Иг? Той не може да си спомни нищо освен това, че си плиснал тенджерата с вода в лицето му и той едва не е припаднал. Но в апартамента трябва да се е случило нещо. Бой? *Нещо*. Може би тази вечер трябваше да взема и Ерик с мен — сигурен съм, че той би искал да те види мъртъв, ама лицето му... Здравата си му обгорил лицето, Иг. Ако беше по-тежко, щеше да му се наложи да се замъкне в болница и да пробута някоя лъжа за това как е пострадал. Той без друго не биваше да ходи у

Глена. Понякога си мисля, че той тип няма никакво уважение към закона. — Той се разсмя. — Но може би е за добро, че той не участва в това. Тия работи са по-лесни, когато няма свидетели.

Китките на Лий бяха отпуснати върху коленете му и гаечният ключ висеше от дясната му ръка — над пет кила ръждиво желязо.

— Почти разбирам защо Ерик не си спомня какво се е случило у Глена. Когато те изтряскат със стоманена тенджерка в главата, това разбълниква паметта на човек. Но не знам какво да мисля за това как ти цъфна в канцеларията на конгресмена вчера. Трима те видяха да влизаш: Чет, нашият администратор, Камерън, който управлява рентгена, и Ерик. Пет минути след като си тръгна, никой от тях не си спомняше, че си бил там. Само аз. Дори и Ерик не вярваше, че си бил там, докато не му показах видеозаписа. Има ви как разговаряте двамата на видеозапис, но Ерик не можа да ми каже за какво си говорел. Има и още нещо. Видеозаписът. Видеозаписът е нещо сбъркан. Все едно лентата не е наред... — Гласът му заглъхна и той се умълча, замислен. — Изкривяване. Но само около теб. Какво си направил със записа? А с тях какво си направил? И защо това като че не е засегнало мен? Това бих искал да знам. — А когато Иг не отговори, Лий вдигна гаечния ключ и го бодна по рамото. — Слушаш ли бе, Иг?

Иг бе се вслушал във всяка дума, подготвяше се, докато Лий дърдореше, събираше всякакви остатъци от силите си, за да скочи. Беше издърпал колене под себе си и си възвърнал дъха, и само чакаше точния момент, и ето го и него най-сетне. Той скочи, блъсна ключа встрани и се нахвърли върху Лий, заби рамо в гърдите му и го събори по задник. Иг вдигна ръце и обхвана гърлото на Лий...

... и в мига на допира на кожа до кожа той едва се удържа да не изпищи отново. За миг той проникна в мислите на Лий, и това бе все едно отново падна в река Ноулс; давеше се в прииждащия черен поток, дърпаше го надолу, към студения, бушуващ мрак и отчаяно движение. В този единствен миг на допир Иг узна *всичко*, и му се искаше да не го бе узнавал, искаше му се да го пропъди, да си възвърне *незнанието*.

Лий все още държеше ключа и връхлетя с него, стовари го в корема на Иг и взрив от кашлица го разтърси. Отблъсна го, но когато Иг отскочи встрани, пръстите му се вкопчиха в златната верижка на врата на Лий. Тя се скъса почти беззвучно. Кръстчето отплава в нощта.

Лий се измъкна с гърчене изпод него и се изправи на крака. Иг стоеше на четири крака и се мъчеше да си поеме дъх.

— Само се опитай да ме удушиш, лайненце такова! — заяви Лий и го изрита отстрани в гърдите. Едно ребро се скърши. Иг изстена и се свлече по очи.

Лий го изрита втори път, после и трети. Третият ритник попадна в кръста на Иг и изпепеляваща болка прониза бъбреците и червата му. Нещо мокро шляпна на тила му. Плюнка. После Лий доста време не помръдна и двамата успяха да си поемат отново дъх.

Най-сетне Лий проговори:

— Какви са тези проклетии на главата ти? — В гласа му прозвуча искрена изненада. — Божичко, Иг... Това *рога* ли са?

Иг потръпна — вълни от болка и гадене прииждаха откъм гърба, хълбока, ръката, лицето му. Задраска по земята с лявата си ръка, изравяйки бразди в черната пръст, драпаше, за да се вкопчи в съзнанието, бореше се за всяка секунда яснота. Какво беше казал Лий току-що? Нещо за рогата.

— *Ето това* го имаше на записа — каза Лий, леко задъхан. — Рога. Ебаси, да му се не види. Мислех си, че записът е повреден. Само че нищо му няма на записа. Повреденият си *ти*. Знаеш ли, струва ми се, че вчера ги видях, като те гледах с болното око. Това око вижда всичко само като сенки, но когато те погледнах, си рекох, хмм... — Гласът му затихна и той допря два пръста до голата си шия. — Какво ще кажеш за това.

Когато Иг затвори очи, видя лъскава месингова сурдина „Том Краун“, затъкната надълбоко в тромпета, за да задави звука. Най-сетне бе намерил сурдина за рогата. Кръстчето на Мерин беше заглушило сигнала им, бе изградило защитен кръг около Лий Турно, през който те не можеха да проникнат. Без него Лий най-сетне бе открит за въздействието им. Естествено, твърде късно, че да е от някаква полза за Лий.

— Кръстчето ми — каза Лий, като продължаваше да се пипа по врата. — Кръстчето на Мерин. Ти го скъса. Скъса го, докато се мъчеше да ме удушиш. Нямахте нужда, Иг. Мислиш ли, че искам да ти сторя това? Не. *Не искам*. Човекът, на когото искам да го сторя, е малко четиринайсетгодишно момиче, което живее до нас. Тя обича да се пече в задния си двор и аз понякога я гледам от прозореца на спалнята си.

Изглежда истинска девственица по банския си от две части с десен на американското знаме. Мисля си за нея така, както си мислех за Мерин. Не че някога ще й *сторя* нещо. Рискът е твърде голям. Съседи сме. Аз естествено ще попадна сред заподозрените. Там, където ядеш, не сереш. Освен... Освен ако ти не смяташ, че може и да ми се размине. Ти как мислиш, Иг? Мислиш ли, че трябва да я опъна?

Отвъд черния шиш на болката, забит в счупеното му ребро, и надигащата се горещина в челюстта му, и смазаната ръка, Иг забеляза, че сега гласът на Лий звучеше различно — че той говореше мечтателно, все едно говореше на себе си. Рогата щяха да въздействат върху Лий така, както бяха въздействали върху всеки друг.

Иг тръсна глава и издаде болезнен стон на отрицание. Лий изглеждаше разочарован.

— Не. Не е добра идея, нали? Обаче виж какво ще ти кажа. Без малко да *дойда* тук с Глена преди няколко вечери. Толкова исках, че представа си нямаш. Когато излязохме заедно от кръчмата „Стейшън Хауз“, тя беше много пияна и щеше да ме остави да я закарам у тях, и си мислех, че мога вместо това да я докарам тук и да я изчукам между тлъстите цици, а после да й строша главата и да я зарежа. И това щяха да ти го лепнат на теб. Иг Периш напада отново, убива още едно гадже. Но после Глена трябваше да ми го налага и да ми духа на паркинга, пред трима-четирима пича, и не можах. Е, хайде, друг път. С мацките като Глена е така — мацки с полицейски досиета и татуировки, мацки, които твърде много пият и пушат — те постоянно изчезват и шест месеца по-късно дори и хората, които са ги познавали, не могат да си спомнят имената им. И тази нощ, Иг — тази нощ най-сетне те пипнах.

Той се наведе, хвана Иг за рогата и го повлече през бурените. Иг не можеше да намери сили дори да рита с крака. От устата му течеше кръв, а дясната му ръка туптеше като сърце.

Лий отвори предната врата на гремлина на Иг, после го прихвана под мишниците и го натика в колата. Иг се плъосна по очи върху седалките, с увиснали отвън крака. От усилията да го набути в колата Лий едва не се катурна — той също беше изтощен, Иг го усещаше — и той самият залитна навътре в гремлина. Подпря се с ръка на гърба на Иг и заби коляно в задника му.

— Ей, Иг, помниш ли деня, в който се запознахме? Тук навън, на пистата „Ивъл Канивъл“? Само си помисли, ако тогава се беше удавил, аз можех да имам Мерин, когато беше девствена, и може би нито една от всички беди нямаше да се случи. Въпреки че не знам... Тя още тогава си беше надута малка кучка. Има нещо, което трябва да знаеш, Иг. Години наред се чувствах виновен за това. Е... Не виновен, ами, знаеш ли... *Шантаво*. Ето за какво: аз... наистина... самата истина... не съм... те спасил... от удавяне. Не знам колко пъти съм ти го казвал, нито защо ти никога не ми повярва. Ти сам изплува. Дори не съм те фраснал по гърба, че да си поемеш отново въздух. Само те изритах по случайност, докато се опитвах да се махна от теб. Точно до теб имаше една грамадна шибана змия. Мразя змиите. Имам нещо като фобия. Ей, може би змията те е извадила. Беше достатъчно голяма, не ще и дума. Като противопожарен маркуч, баци. — Той потупа с облечената си в ръкавица ръка Иг по тила. — Ето. Радвам се, че смъкнах това бреме от душата си. Вече се чувствам по-добре. Вярно е това, дето го казват — изповедта е полезна за душата.

Той стана, хвана Иг за глезените и избута краката му нагоре и навътре в колата. Една уморена част от Иг се радваше, че той ще умре тук. Повечето от най-хубавите моменти в живота му се случваха в гремлина. Той бе обичал Мерин тук, бе водил всичките си най-щастливи разговори с нея тук, беше я държал за ръка, докато дълго шофираше в тъмното и двамата мълчаха и само се наслаждаваха на споделеното мълчание. Сега усещаше Мерин близо до себе си — ако погледнеше нагоре, можеше да я види на предната седалка как посяга, за да положи нежно ръка на главата му.

Той чу зад себе си тътрене на крака, а после онзи кънтящ, металически, плискащ звук, и най-сетне успя да го разпознае. Беше звукът от течност, която се плиска в метална туба. Тъкмо бе успял да се надигне на лакти, когато усети как нещо студено и мокро заля гърба му и намокри ризата му. Вонята на бензин, от която му се насълзиха очите, изпълни купето.

Иг се претърколи, мъчеше се да седне. Лий спря да го полива, разтръска тубата за последно и я захвърли встрани. Иг примига от щипещите изпарения, въздухът около него трептеше от бензиновата воня. Лий измъкна от джоба си кутийка — на излизане от леярната беше прибрал кибрита „Луцифер“ на Иг.

— Винаги съм искал да направя това — заяви той, пална клечката и я метна вътре през отворения прозорец.

Горящата клечка удари Иг по челото, превъртя се и падна. Ръцете на Иг бяха залепени с тиксо на китките, но бяха пред тялото му и той улови клечката във въздуха, докато падаше — без да мисли, просто действаше по рефлекс. За миг, само за един миг ръцете му се превърнаха в чаша, пълна с огън, преливаща от златна светлина.

После той облече червен костюм от пламък, превърна се в жива факла. Пищеше, ала не чуваше собствения си глас, защото точно тогава вътрешността на колата се запали с тихо плътно избумтяване, което сякаш изсмука целия кислород от въздуха. Той мярна Лий да залита назад от гремлина, отблясъците на пламъците играеха по слисаното му лице. Макар и да се беше стегнал, той не бе готов за това: гремлинт се превърна в бушуваща огнена кула.

Иг сграбчи вратата и се опита да я отвори и да изскочи навън, но Лий пристъпи напред и я затръшна с ритник. Пластмасата на таблото почерня. Предното стъкло започна да се покрива със сажди. През него Иг виждаше нощта и спускащата се надолу стръмнина на хълма „Ивъл Канивъл“, а някъде там, долу, бе реката. Той посегна слепешката през пламъците, напипа скоростния лост и го дръпна в неутрално положение. С другата ръка отпусна спирачката за паркиране. Щом вдигна длан от скоростния лост, от него се обелиха раздърпани пластмасови нишки и се сляха с кожата му.

Той отново погледна през отворения шофьорски прозорец и видя как Лий се плъзга назад. Лицето му беше бледо и стъписано в сиянието на подвижния пъкъл. После Лий се оказа зад гърба му, а дърветата се понесоха край него, когато гремлинт се катурна надолу по хълма. Иг нямаше нужда от фарове, за да вижда напред. От вътрешността на колата се изливаше меко златно сияние, тя бе пламтяща колесница, която хвърляше червеникава светлина в мрака напред. „Иде, за да ме отнесе у дома“ — изникна наслуки в ума на Иг стихът от известния спиричуъл за колесницата.

Короните на дърветата горе го затрупаха и клони зашибаха страните на колата. Иг не беше идвал на пистата от онзи път, когато се пусна с количката за пазаруване, преди повече от десет години, и никога не се бе пускал по нея нощем, нито с кола, нито докато гори жив. Но при все това той знаеше пътя, позна пистата по усещането за

плонж в червата му. Докато се спускаше по хълма, той ставаше все по-стръмен и по-стръмен, докато най-сетне започна да му се струва, че колата е бутната в пропаст. Задните гуми се вдигнаха във въздуха и пак се спуснаха на земята с метален трясък. Прозорецът откъм пътническата страна избухна от жегата. Вечнозелените дървета профучаваха шумно покрай колата. Иг стискаше кормилото с ръце. Той не знаеше кога се е вкопчил в него. Усецаше как то омеква в хватката му, стапя се като един от часовниците на Дали, разтича се. Предната гума откъм страната на шофьора се удари в нещо и той усети как колелото се опитва да се изтръгне от оста, да обърне горящия гремлин настрани, но той натисна и я задържа на пистата. Не можеше да диша. Всичко бе огън.

Гремлинът се удари в лекия пръстен насип в дъното на пистата „Ивъл Канивъл“ и изхвърча със звездите, над водата — горяща комета. Оставяше след себе си кълба от дим, като ракета. Движението напред разтвори пламъците пред лицето на Иг, сякаш невидими ръце бяха дръпнали червена завеса. Той видя как водата приижда към него като шосе, павирано с лъскав черен мрамор. Гремлинът цопна със силен плясък, който разби предното стъкло и го блъсна към него, а след него нахлу водата.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Лий Турно стоеше на брега на реката и наблюдаваше как водният поток бавно завърта гремлина към дъното. Само задницата стърчеше над водата. Огънят бе угаснал, макар, че около ръбовете на багажника продължаваше да се кълби бял дим. Той стоеше с гаечния ключ в ръка, а колата се килна и потъна малко по-дълбоко, повлечена по течението. Гледаше я, докато едно приплъзващо се движение покрай неговия крак му привлече вниманието. Той погледна надолу, а после отскочи назад с кратък вик на отвращение и изрита една водна змия в тревата. Тя се изхлузи покрай него и цопна в Ноулс. Лий заотстъпва назад, изкривил горната си устна в отвращение, когато втора, а после и трета се хлъзнаха във водата и накараха лунните отблясъци по реката да се разтрептят и начупят на сребърни парчета. Хвърли последен поглед към потъващата кола, а после се обърна и се заизкачва по хълма.

Лий вече си беше отишъл, когато Иг се надигна над водата и се изкатери на насипа, сред бурените. Над тялото му в мрака се виеше дим. Той измина шест колебливи крачки по земята и се свлече на колене. Когато рухна по гръб в папратите, чу как на върха на хълма се затръшна вратата на кола и шума на кадилака, когато Лий Турно обърна и потегли. Иг лежеше отпуснат под крайбрежните дървета.

Кожата му вече не беше бледа на цвят като корема на риба, а бе придобила тъмночервено лустро, като лакирана твърда дървесина. Никога не бе дишал толкова леко, нито въздухът така бе изпълвал дробовете му. Всяко вдишване издуваше мяха на ребрата му без усилие. Бе чул как едно от тези ребра се строши преди няма и двайсет минути, но не чувстваше болка. Чак много по-късно забеляза почти незабележимо по-бледия цвят на белези отпреди месец отстрани на гърдите му — само това бе останало да покаже, че е бил нападнат. Отваряше и затваряше уста, кривеше челюст, но болка нямаше, а когато езикът му потърси избитите зъби, ги напипа, гладки и цели, на местата им. Сви длан. Усещаше я като здрава. Виждаше костите на опакото ѝ — бяха гладки и невредими. Докато се случваше, не бе го забелязал, но сега установи, че изобщо не бе изпитал болка през

цялото време, докато гореше. Вместо това бе излязъл от огъня невредим и бе оздравял. Топлият нощен въздух ухаеше на бензин, на разтопена пластмаса и обгорено желязо — аромат, който будеше нещо в Иг, горе-долу както уханието на Мерин на лимони, мента и момичешка пот го бе възбуждало. Иги Периш затвори очи и спокойно поемаше дъх след дъх; когато отново погледна нагоре, се зазоряваше.

Чувстваше кожата си изопната над мускулите и костите, чувстваше се чист. Никога не се беше чувствал по-чист. Такова сигурно е чувството след кръщение, помисли си той. Бреговете гъмжаха от дъбове и широките им листа плющяха и се ветрееха на фона на небето, безценно и невъзможно синьо, а краищата им сияеха в златистозелена светлина.

Мерин бе зърнала къщата на дървото сред листака, осветен точно така. Двамата с Иг тикаха колелата си по една горска пътека — връщаха се от града, където бяха прекарали предобедна в екип от доброволци за боядисване на църквата; и двамата бяха облечени с развлечени фланелки и джинси с отрязани крачоли, оплескани с бяла боя. Доста често бяха минавали с колела и пеша точно по тази пътека, но никой от тях никога преди не беше виждал къщата на дървото.

Лесно беше да не я забележиш. Беше построена на близо пет метра над земята, горе в широката, клонеста корона на дърво, което Иг не можеше да разпознае, скрита сред десет хиляди крехки листа в най-тъмното зелено. Отпървом, щом Мерин посочи, на Иг дори през ум не му мина, че там има нещо. Нямах я там. А после изникна. Слънчевите лъчи се промъкваха сред листака и блестяха по белите й дъски. Когато се приближиха и стъпиха под дървото, видяха къщата по-ясно. Беше бял сандък с изрязани широки квадрати за прозорци и на тях бяха закачени евтини найлонови пердета. Изглеждаше като скована от някой, който си е знаел работата, не някой, който се прави на дърводелец в събота и неделя, при все че в нея нямах нищо кой знае колко биещо на очи. Нямах стълба към нея, нито пък имаше нужда. Ниските клони предоставяха естествена поредица от стъпала, които водеха към затворения капак на пода. От долната страна на капака с вар бе изписано едно-единствено изречение, по всяка вероятност на майтап: *Благословен ще бъдеш, кога влизаеш*^[1].

Иг се поспря, за да го погледне — и изсумтя тихо, щом прочете надписа на капака — но Мерин не загуби нито крачка. Тя остави колелото си сред меките туфи трева в основата на дървото и незабавно започна да се катери — подскачаше на клон на клон със самоувереността на атлет. Иг стоеше долу и я гледаше как се изкачва, и докато тя се катереше нагоре през клоните, нейните голи кафяви бедра, гладки и гъвкави след дългата пролет, прекарана в игри на футбол, го поразиха. Когато стигна до капака, тя извърна глава надолу, за да го погледне. Да откъсне очи от отрязаните ѝ крачоли и да погледне лицето ѝ беше цяло мъчение, но когато успя, тя му се усмихваше самодоволно. Не каза нищо, само бутна капака назад с трясък и се промуши през отвора.

Когато той си подаде главата вътре в къщата на дървото, тя вече си смъкваше дрехите. На пода беше постлано прашно квадратно чердже. Месингов еврейски свещник с девет полуразтопени свещи стоеше на една масичка, заобиколен от порцеланови фигурки. В единия ъгъл имаше кресло със загнила тапицерия с цвят на мъх. Листата пред прозореца мърдаха и сенките им играеха по кожата ѝ, неспирно, устремно движение, а къщичката на дървото тихичко поскърцваше в своята люлка от клони, а как беше старото детско стихче за люлките по дърветата? *Иг и Мерин на дървото се ЦЕ-ЛУ-ВА-ЛИ!* Не, не беше тази. *Люш-люш, нани, бебе, горе на дървото.* Люш-люш. Иг затвори капака след себе си и премести креслото върху него, та никой да не може да влезе и да ги изненада. Той се съблече, а после започнаха да правят люш-люш заедно.

След малко тя каза:

— Какво става със свещите и малките стъклени човечета?

Иг стана на четири крака и пропълзя до тях, а тя седна бързо и го шляпна с разтворена длан по задника. Той се разсмя, скочи и излази по-далече от нея.

Коленичи до масичката. Еврейският свещник беше сложен върху парче мръсен пергамент, на който с големи главни букви бе изписано нещо на иврит. Свещите в свещника бяха се разтопили доста и бяха изптели около месинговата основа дантела от въсьчни сталактити и сталагмити. Порцеланова дева Мария — в действителност много апетитна еврейка, облечена в синьо — бе коленичила набожно на един крак пред ангел Господен — висока жилава фигура в одежди,

надиплени почти като тога. Протягаше ръце нагоре, вероятно към ръката му, въпреки че фигурката беше нагласена така, че докосваше златното му бедро и изглеждаше, сякаш се готвеше да го хване за лоста. Вестителят Господен я гледаше сърдито отвисоко с високомерен, неодобрителен поглед. Малко по-нататък от тях стоеше втори ангел с лице, обърнато към небесата, и с гръб към сцената жално надуваше златна тръба.

Сред тази картина някой шегобиец бе боднал сивокожо извънземно с черни многофасетни очи на муха. Беше турен до Мери, навел се да ѝ шепне на ухо. Тази фигурка не беше порцеланова, а гумена, фигурка, която можеше да заема различни пози, от някой филм — Иг си помисли, че може да е от „Близки срещи от трети вид“.

— Знаеш ли каква е тази азбука? — попита Мерин. Беше припъзляла и коленичила до него.

— Еврейската — отвърна той. — Това е от филактерия.

— Хубаво, че вземам хапчета — каза тя. — Забрави да си сложиш филактерията, когато го направихме.

— Филактерия не е това.

— Знам, че не е — каза тя.

Той изчака. Усмиваше се на себе си.

— А какво е филактерия? — попита тя.

— Слагаш си го на главата, ако си евреин.

— А! Аз си мислех, че е ярмулка.

— Не. Това е друго нещо, което евреите носят на главата си. Или май понякога на ръката си. Не помня.

— А какво пише?

— Не знам. Нещо от Светото писание.

Тя посочи ангела с тръбата.

— Прилича на брат ти.

— Не, не прилича — отрече Иг... въпреки че в действителност, като се замислеше пак, той доста наподобяваше Тери, свирещ на тропета си — с широкото, чисто чело и черти на княз. Въпреки че Тери посмъртно не би облякъл подобни одежди, освен може би на парти с тоги.

— Какви са всички тези неща? — попита Мерин.

— Това е олтар — отвърна Иг.

— На какво? — тя кимна към пришълеца. — Мислиш, че е свещеният олтар на Извънземното ли?

— Не знам. Може би тези фигурки са били важни за някого. Може би са почит към паметта на някого. Мисля, че някой го е направил, за да има къде да се моли.

— И аз така мисля.

— Искаш ли да се помолим? — попита Иг машинално, а после тежко преглътна; струваше му се, че е помолил за нещо непристойно, нещо, което може да ѝ се стори обидно.

Тя го погледна изпод премрежените си клепачи и се усмихна дяволито, и за пръв път в живота му хрумна, че може би според Мерин той има в себе си откачена жилка. Тя се озърна, загледа се в прозореца с гледката на развълнуваните жълти листа, в слънчевите лъчи, които обагряха олющените стари стени, после се огледа назад и кимна.

— Добре — каза тя. — Къде-къде по-яко е, отколкото в църква.

Иг долепи длани, сниши глава и отвори уста да заговори, но Мерин го прекъсна.

— Няма ли да запалиш свещите? — попита тя. — Не мислиш ли, че трябва да създадем атмосфера на благоговение? Току-що се отнесохме към това място като към декор за порно.

В плиткото чекмедже имаше изпоцапана, изкорубена кутия, пълна с кибритени клечки със смешни черни главички. Иг запали една, тя изсъска и пламна с бял, пращящ пламък. Той я местеше от фитил на фитил и запали всички свещи в свещника. Действаше светкавично, и въпреки това щом запали деветия фитил, клечката обгори пръстите му. Когато той я размаха и тя угасна, Мерин извика името му.

— Божичко, Иг! — възкликна тя. — Добре ли си?

— Нищо ми няма — отвърна той, като мърдаше пръсти. Вярно беше. Не му бе навредила ни най-малко.

Мерин затвори кибрита и понечи да го прибере, после се поколеба и го огледа.

— Ха! — възкликна тя.

— Какво?

— Нищо — отвърна тя, пхна кутийката в чекмеджето и го затвори.

После тя сведе глава, допря длан и зачака. Иг усети, че щом я погледна и дъхът му секна — стегнатата ѝ, бяла, гола кожа, гладките

гърди и тъмночервената ѝ рошава коса. Сам той никога не се бе чувствал толкова гол друг път през живота си, дори и първия път, когато се съблече пред нея. Щом я погледна — в търпеливо очакване той да прочете молитвата си, — той почувства как в него се надига сладък, изпепеляващ прилив на чувства, толкова много любов, че почти не можеше да я понесе.

Голи заедно, те се помолиха. Иг помоли Господ да им помогне да бъдат добри един с друг, да им помогне да бъдат мили с другите. Той молеше Бог да ги закриля от беда, когато усети ръката на Мерин по бедрото си, как нежно се приплъзва между краката му. Нужно бе силно да се съсредоточи, за да завърши молитвата, здраво стиснал очи. Когато приключи, той каза „Амин“, а Мерин се обърна към него и сама прошепна „Амин“, допря устни в неговите и го притегли към себе си. Пак се любиха, и когато приключиха, задряха в прегръдките си, устните ѝ докосваха шията му.

Когато Мерин най-сетне седна — като междувременно отмести ръката му от себе си и го разбуди, — топлината на деня беше помръкнала и къщичката на дървото се бе изпълнила с тъма. Тя се приведе, покрила голите си гърди с ръка, и затърси опипом дрехите си.

— Кофти! — възкликна тя. — Трябва да си ходим. Мама и татко ни чакаха за вечеря. Ще се чудят къде ли се губим.

— Обличай се. Аз ще духна свещите.

Той се наведе сънено към менората да духне свещите — и трепна нещастно, обзет от странна, болна тръпка.

Не беше забелязал една от порцелановите фигурки. Беше дяволът. Беше сложен в основата на свещника и, също като самата къщичка на дървото, обгърната в наметало от листа, лесно можеше да не бъде забелязан, полускрит зад редицата от восъчни сталактити, увиснали от свещите горе. Луцифер се гърчеше от смях, мършавите му червени ръце бяха свити в юмруци, главата — отметната назад към небето. Като че танкуваше на козите си копитца. Жълтите му очи бяха подбелени в израз на безумна наслада, в същински екстаз.

При тази гледка по гърба и ръцете на Иг полазиха студени тръпки. Това би трябвало да е просто поредната фигурка от кичозната сцена, наредена пред него, ала не беше, и му се прииска да не бе я видял. Тази танкуваща фигурка бе ужасна, да я видиш бе зло, зло бе това, че някой я е оставил тук; не беше смешна. Внезапно му се

прииска да не се бе молил тук. Почти трепереше, струваше му се, че температурата в къщичката на дървото е паднала с пет градуса. Само че не си въобразяваше. Слънцето се беше скрило зад един облак и стаята притъмня и стана по-хладна. Мощен порив на вятъра разлюля клоните.

— Жалко, че трябва да си тръгваме — каза Мерин, докато обуваше шортите си зад гърба му. — Не е ли този въздух най-сладкият?

— Да — отвърна Иг, въпреки че гласът му прозвуча неочаквано дрезгаво.

— Дотук беше с малкия ни рай — каза Мерин, и точно тогава нещо се блъсна в капака със силен трясък, от който и двамата изпищяха.

Капакът се тресна в затисналото го кресло — толкова силно, че като че цялата къщичка на дървото се разтресе.

— Какво беше това? — извика Мерин.

— Ей! — провикна се Иг. — Ей, има ли някой там долу?

Капакът пак се тресна в креслото и то подскочи на крака на педея във въздуха, но пак падна върху вратата. Иг хвърли обезумял поглед на Мерин, а после и двамата награбиха дрехите си. Иг се намъкна в отрязаните си джинси, а тя закопча сутиена си. Капакът отново изтряска долната страна на креслото, по-силно от всякога. Фигурките на масичката подскочиха и дева Мария падна от нея. Дяволът се вторачи хищно навън от пещерата си от разтопен восък.

— Престани бе, ебати! — кресна Иг; сърцето му думкаше в гърдите.

„Хлапета — помисли си той. — Трябва да са шибаните хлапета.“ Ала не вярваше. Ако бяха хлапета, то защо не се смееха? Защо не скачаха от дървото и се побягваха, изпаднали в буйна истерия?

Иг беше облечен и готов, награби креслото, за да го бутне встрани — и тогава осъзна, че го е страх. Не помръдваше, взрян в Мерин, която бе замряла, докато си обуваше кецовете.

— Давай — подкани го тя шепнешком. — Виж кой е.

— Не искам.

И наистина не искаше. Сърцето му се свиваше при мисълта да дръпне стола встрани и да пусне да влезе онзи (онова) навън.

Най-ужасна беше внезапната тишина. Който и да се бе блъскал в капака, беше престанал, искаше те да му отворят по своя воля.

Мерин завърза връзките на кецовете си и кимна.

— Слушай, ако има някой там долу... — провикна се Иг — ... Направи си кефа. Умираме от страх.

— Не му го казвай — прошепна Мерин.

— Сега излизаме.

— Господи! — прощушна Мерин. — И това не му казвай!

Спогледаха се. Иг усещаше как в него се надига ужас, не искаше да отваря вратата, бе обзет от ирационалното убеждение, че ако я отвори, ще пусне вътре нещо, което ще нанесе и на двама им непоправими вреди. И в същото време не им оставаше нищо, освен да отворят вратата. Той ѝ кимна и избута стола, и тогава видя, че от *вътрешната* страна на капака е изписано нещо друго, с големи главни букви, изписани с бяла боя, ала не спря, за да го прочете, само блъсна капака. Скочи долу — не искаше да си дава време за мислене, хвана се за ръба на капака и ритна надолу с крака с надеждата ако има някой на клона, да го бутне от него, и майната му, ако си счупи врата. Бе решил, че Мерин ще се позабави, че просто неговата роля на мъж изисква да я закриля, но тя вече слизаше надолу през капака заедно с него и дори първа стъпи на клона под къщичката на дървото.

Сърцето на Иг туптеше толкова бързо, че сякаш целият свят около него подскачаше и трепереше. Той се настани на клона до нея, все още с протегнати нагоре ръце, вкопчил пръсти в ръба на отвора. Огледа земята долу, като дишаше тежко; тя също дишаше тежко. Там нямаше никой. Той се послуша напрегнато за тропаци крака, за шум от тичащи стъпки, за хора, кършещи храстите, но чуваше само вятъра и клоните, които дращеха отвън стените на къщичката на дървото.

Смъкна се долу по клоните и описа поредица от разширяващи се кръгове около дървото; оглеждаше храстите и пътеката за признаци на минавачи, ала не откри нищо. Когато се върна до дървесния ствол, Мерин все още беше горе на дървото — седеше на един от дългите клони под къщичката на дървото.

— Никого не намери — каза тя. Не беше въпрос.

— Не — отвърна той. — Сигурно е бил големия лош вълк.

Да го обърне на шега му се струваше правилно, но още беше неспокоен, ошашкан от нерви.

Тя, и да беше ошашкана, не ѝ личеше. Хвърли последен нежен поглед на къщичката на дървото и затвори капака. Скочи долу от клоните и хвана кормилото на колелото си. Тръгнаха, и с всяка крачка оставяха онзи злокобен миг на искрена уплаха все по-далеч зад гърба си. Пътеката все още бе огряна от последните топли, щедри лъчи на слънцето и Иг отново осъзна приятния, доволен сърбеж от скорошния секс. Хубаво беше да върви до нея, бедрата им почти да се докосват и слънцето да огрява раменете им.

— Ще трябва утре да се върнем пак тук — Каза тя, и почти едновременно с нея Иг каза:

— Можем наистина да направим нещо с това място, знаеш ли?

Засмяха се.

— Трябва да качим горе меки кресла — предложи Иг.

— Хамак. Горе на подобно място се опъва хамак — заяви тя.

Повървяха мълчаливо.

— Може да си вземем и вила — рече тя.

Иг се препъна, сякаш тя току-що не беше споменала вила, а го беше набола с нея, бе забила шиповете в него изотзад.

— Защо вила? — попита той.

— За да уплашим онова, каквото ще да е. В случай, че някой се върне и се опита да нахлуе при нас, докато сме голи.

— Добре — съгласи се Иг; устата му вече бе пресъхнала при мисълта отново да я има там, на дъските, на хладния полъх на ветреца. — Планът си го бива.

Но Иг се върна сам в гората два часа по-късно — бързаше по пътеката през градската гора. По време на вечерята се беше сетил, че никой от тях не бе духнал свещите в менората, и оттогава го замъчи силно безпокойство: представяше си дървото пламнало, горящите листа, които политат към короните на околните дъбове. Той тичаше, ужасен, че всеки миг ще му лъхне на дим.

Усецаше само ароматите на ранното лято — на запечена от слънцето трева и далечната студена и чиста, бързоструйна река Ноулс, някъде надолу под хълма. Мислеше си, че знае точно къде да намери къщичката на дървото и забави крачка, когато наближи околността. Огледа дърветата за мъждивото сияние на пламъчета от свещи, но не видя нищо освен кадифената юнска тъмнина. Опита се да намери дървото, това огромно дърво с люспеста кора от непознат му вид, но в

тъмното бе трудно да различиш едно листато дърво от друго, а пътеката не изглеждаше същата като на дневна светлина. Най-сетне той разбра, че е отишъл много надалече — твърде надалече, и тръгна към къщи; дишаше тежко и напредваше бавно. На два-три пъти се връща назад по пътеката и обратно, ала не можа да открие ни следа от къщичката на дървото. Най-накрая реши, че вятърът е духнал свещите, или сами са угаснали. От самото начало си беше малко параноично да си въобрази, че те могат да разпалят горски пожар. Те бяха поставени в тежък железен еврейски свещник, и освен ако той не се прекатуреше, нямаше особена вероятност да запалят каквото и да било. Той можеше да намери къщичката на дървото друг път.

Само че така и не я откри — нито с Мерин, нито сам. Десетина следобеди я търси, обиколи и главната пътека, и всичките ѝ разклонения, в случай, че някак се бяха отклонили по страничен път. Търсеше къщичката на дървото с методично търпение, ала тя не се намери. Все едно си я бяха въобразили, и всъщност с времето Мерин стигна точно до този извод — абсурдна хипотеза, но тя устройваше и двамата. Тя просто един ден се е появила за час, когато им е била нужна, когато са си пожелали място, за да се обичат, и после е изчезнала.

— На нас ли е била нужна? — попита Иг.

— Ами... на мен ми беше нужна — отвърна Мерин. — Адски ме беше ударил хормона.

— Беше ни нужна, и се появи. Въображаема къща на дървото. Храмът на Иг и Мерин — каза Иг. Колкото и фантастична и нелепа да изглеждаше тази мисъл, тя предизвикваше у тях тръпка на суеверна наслада.

— По-добро предположение не мога да изкажа — каза тя. — Също като в Библията. Невинаги получаваш онова, което искаш, но ако нещо действително ти е нужно, обикновено го намиращ.

— Това къде го пише в Библията? — попита я Иг. — В Евангелието от Кийт Ричардс?

[1] Второзак. 28:6. ↑

ПОПРАВЪТЪТ

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Майка му беше мъртва в съседната стая, а Лий Турно се беше понапил.

Бе едва десет сутринта, но къщата вече беше същинска фурна. Уханието на майчините му рози, засадени край пътеката, водеща към къщата, нахлуваше през отворените прозорци — лека цветна сладост, която се смесваше по доста неприятен начин със зловонието на човешки отпадъци и затова цялото място миришеше точно на парфюмирано лайно. Лий усещаше, че е твърде горещо да се напива, но и че не би могъл да понесе нейната воня трезвен.

Имаше климатик, ала беше изключен. Лий не го беше включвал от седмици, защото майка му дишаше по-трудно, притисната от влагата. Когато Лий и майка му бяха сами вкъщи, той спираше климатика и завиваше дъртата путка с още някоя и друга завивка. После ѝ спираше морфина, за да е сигурен, че тя наистина ги усеща — тежестта и жегата. Бог знаеше, че Лий ги усеща. В късния следобед той шляпаше из къщи гол и лепкав от потта — само така можеше да издържи. Сядаше с кръстосани крака до леглото ѝ и четеше по теория на медиите, а тя се съпротивяваше немощно под завивките, твърде отнесена, че да разбере защо зазира в засъхналата си жълта кожа. Когато викаше, за да поиска нещо за пиене — „жажда“ бе горе-долу единствената дума, която майка му явно все още знаеше в последните ѝ дни, обхваната от слабоумие, с болни бъбреци, Лий ставаше и ѝ донасяше студена вода. При звъntenето на леда в чашата гърлото ѝ започваше да преглъща в очакване да си утоли жаждата, а очите ѝ започваха да се въртят в орбитите, светнали от възбуда. После той заставаше над леглото ѝ и сам изпиваше водата там, където тя можеше да го вижда — желанието угасваше на лицето ѝ и тя оставаше, объркана и жалка. Това беше шега, която никога не се изтъркваше. Всеки път, когато го правеше, тя го наблюдаваше за първи път.

Друг път ѝ донасяше солена вода и я принуждаваше да я изгълта, почти я удавяше. Само една глътка би накарала майка му да се гърчи и задавя и да се мъчи да я изплюе. Любопитно беше колко дълго оцеля.

Той не я очакваше да изкара до втората седмица на юни — но противно на всякакви шансове тя се вкопчи в живота дотолкова, че откара чак до юли.

Той държеше дрехите на купчина на една лавица за книги до вратата на стаята за гости, в готовност да може да се облече набързо, ако Иг или Мерин го посетят изненадващо. Той не им позволяваше да влизат при нея, казваше им, че току-що е заспала и има нужда от почивка. Не искаше да разберат колко горещо бе там, вътре.

Иг и Мерин му носеха дивидита, книги, пица, бира. Идваха заедно или поотделно, искаха да бъдат с него, искаха да го видят как се крепи. За Иг Лий смяташе, че се дължи на завист. На Иг би му допаднало някой от собствените му родители да се поболее и да зависи от грижите му. Това би било възможност да се покаже какъв е самопожертвувателен, шанс да прояви стоическо благородство. За Мерин смяташе, че на нея ѝ харесва да има причина да бъде в горещата къща с него, да пие мартини, да си разкопчава горното копче на блузата и да си вее на оголената гръдна кост. Когато по алеята за автомобили се зададеше Мерин, Лий обикновено отваряше по без риза — намираше за вълнуващо да бъдат в къщата разсъблечени, само двамата. Е, те двамата и майка му, която в действителност вече не важеше.

Лий имаше наставления да извика лекаря, ако майка му се влоши, но той смяташе, че в нейния случай смъртта всъщност означаваше подобрене. С тази мисъл наум първият човек, на когото той се обади, беше Мерин. По това време беше гол и му беше приятно да стои там, в сумрачната кухня без нищо по себе си, а в ухото му да се лее загриженият глас на Мерин. Тя каза, че само трябвало да се облече и идвала веднага, и Лий незабавно си я представи почти гола, в нейната стая в дома на родителите ѝ. По миниатюрни копиринени пликчета, може би. Момичешки гащички на розови цветчета. Тя го попита има ли нужда от нещо. Лий отвърна, че има нужда само от приятел.

След като затвори, той изпи още един ром с кола. Представи си я как избира пола, върти се насам-натам пред огледалото от вътрешната страна на вратата на гардероба ѝ и се възхищава на себе си. После трябваше да престане да мисли за това — малко прекалено се надървяше. Помисли си, че може би и той трябва да се облече.

Поспори със себе си дали трябва да си сложи риза и накрая реши, че не вървеше тази сутрин да ходи гол до кръста. Вчерашната изцапана риза и джинсите бяха в коша за пране. Замисли се дали да се качи горе и да вземе нещо чисто, но после се запита: КБПИ? — и реши да облече старите. Измачканите и непрани дрехи допълваха картината на болезнена загуба, един вид. Лий от почти десетилетие определяше собственото си поведение, като се питаше: КБПИ? — и това му бе спечелило живота и го бе вардило от неприятности, пазеше го невредим, в безопасност от самия себе си.

Помисли си, че тя ще пристигне чак след няколко минути. Време за още няколко обаждания. Обади се на лекаря и каза, че майка му е починала. Обади се на баща си във Флорида. Обади се в службата на конгресмена и поговори една минута със самия конгресмен. Конгресменът попита дали Лий иска да се помоли с него, да се помолят заедно мълчешком, сега, по телефона. Лий каза, че иска. Каза, че искал да благодари на Бога за това, че му е подарил тези последни три месеца с майка му. Те действително били безценни. Двамата помълчаха — и двамата не затваряха, ала не казваха нищо. Най-сетне конгресменът прочисти гърло, малко прочувствено, и каза, че Лий щял да присъства в мислите му. Лий му благодари и се сбогува.

Последно се обади на Иг. Мислеше, че Иг може би ще се разплаче, като чуе новината, но Иг му сервира една от редките си изненади и остана спокоен, мълчаливо предан. Лий бе прекарал последните пет години в колежа и извън него, беше следвал курсове по психология, социология, теология, политически науки и теория на медиите, но истинската му специалност беше Изучаването на Иг; и въпреки годините на прилежен учебен труд, той невинаги успяваше да предвиди реакциите му.

— Не знам откъде тя намери сили да издържи толкова дълго — каза Лий на Иг.

И Иг отвърна:

— От тебе, Лий. От теб ги е черпила.

Лий Турно намираще малко неща за смешни, но при тези думи избухна в смях, а после го превърна в продрани, разтърсващи ридания. Лий бе открил преди години, че може да се разплаче винаги, когато е нужно, и че плачещият човек може да насочи разговора във всяка посока, която му се искаше.

— Благодаря — каза той, още нещо, което беше научил от Иг през годините. Нищо не караше хората да се чувстват така доволни от себе си като това да им се благодари, многократно и без нужда. После, с дрезгав, сподавен глас, той изрече: — Ще затварям. — Беше тъкмо нужната реплика, идеална точно за този момент, но си беше и вярно, тъй като виждаше Мерин да завива по алеята, зад волана на бащиното си комби. Иг каза, че скоро щял да дойде.

Лий я гледаше през кухненския прозорец как върви нагоре по пътеката и подръпва блузата си — беше облечена елегантно, със синя ленена пола и бяла блуза, разкопчана, за да се вижда златното ѝ кръстче. Голи крака, тъмносини обувки, отворени отзад. Беше си помислила какво да облече, преди да дойде тук, бе помислила как иска да я виждат. На път към вратата той изгълта остатъка от рома с кола и отвори точно когато тя вдигаше ръка да почука. Очите му все още пареха и сълзяха от разговора с Иг и той се зачуди дали трябва да пусне някоя сълзица по бузите си, после се отказа. По-добре беше да изглежда така, сякаш се мъчи да сдържа сълзите си, отколкото да текат.

— Здравей, Лий — каза тя. Мерин изглеждаше така, сякаш самата тя едва сдържаше сълзите си. Тя го погали по бузата, а после го притегли към себе си.

Прегръдката беше кратка, но за миг носът му се зарови в косата ѝ, а малките ѝ ръце се отпуснаха на гърдите му. Косата ѝ ухаеше силно, почти остро на лимони и мента. На Лий му се струваше, че това е най-пленителното ухание, което някога е усещал, по-хубаво дори от миризмата на мокро путе. Беше минал много момичета и познаваше миризмите им, всичките им аромати, но Мерин бе различна. Понякога си мислеше, че ако тя не ухаеше така, той би могъл да престане да се тревожи за нея.

— Кой е тук? — попита тя, щом влезе в къщата, все така обгърнала с ръка кръста му.

— Ти си първата... — отвърна Лий. Без малко да довърши — „първата, на която се обадох“, но после се сети, че не беше редно, това щеше да е твърде... какво? Необичайно. Кофти за момента. Вместо това се доизказа: — ... която дойде. Обадох се на Иг, а после и на теб. Бях изключил... Трябваше да се обадя първо на баща ми.

— Говори ли с него?

— Само преди няколко минути.

— Е... Много добре, Лий. Искаш ли да поседнеш? Искаш ли да се обадя на някого от твое име?

Той я водеше към стаята за гости, в която лежеше майка му. Не я попита дали иска, просто тръгна нататък и тя тръгна с него, с ръка на кръста му. Той искаше тя да види майка му, искаше да види лицето ѝ.

Спряха на отворената врата. Лий беше сложил вентилатора на прозореца и го беше включил на пълна мощност веднага щом разбра, че тя е мъртва, но в стаята все още цареше суха, трескава горещина. Повехналите ръце на майка му бяха свити на гърдите, мършавите ѝ длани бяха закривени като ноктести лапи, сякаш тя се опитваше да избута нещо. Тя, с последно спазматично усилие, се беше опитала да отбута завивките в около девет и половина, но беше твърде изнемощяла. Допълнителните завивки сега бяха сгънати и прибрани, и беше покрита само с чист син чаршаф. В смъртта тя бе заприличала на птица, изглеждаше като мъртво пиле, паднало от гнездото. Главата ѝ бе отметната назад, устата ѝ — отворена, зяпнала широко, така че се виждаха пломбите ѝ.

— О, Лий! — възкликна Мерин и стисна пръстите му. Беше се разплакала. Лий си помисли, че може би е време и той да се заплаче.

— Опитвах се да завия лицето ѝ с чаршаф — каза Лий. — Но не ми изглеждаше редно. Тя се бори толкова дълго, Мерин.

— Зная.

— Не ми харесва втренченият ѝ поглед. Ще ѝ затвориш ли очите?

— Добре. Ти иди седни, Лий.

— Ще пийнеш ли с мен?

— Разбира се. Ей сега ще дойда.

Той отиде в кухнята и ѝ смеси силно питие, а после застана до барчето, загледан в отражението си, и се насилваше да се заплаче. Потрудно беше от обикновено — в действителност той се чувстваше леко възбуден. Когато Мерин влезе в кухнята зад гърба му, сълзите му тъкмо бяха потекли по лицето; той се наведе напред и издиша дивашки — шум, който много наподобяваше ридание. Да изцедиш сълзи — това бе тежък и болезнен труд, като да изкараш забила се треска. Тя дойде при него. И тя плачеше. Личеше си по тихия, мъчителен звук от дишането ѝ, въпреки че той не виждаше лицето ѝ. Тя сложи ръка на

рамото му. Тя бе тази, която го обърна към себе си, когато дъхът му секна, а после излезе от него с дрезгави, сърдити ридания.

Мерин обхвана тила му с ръце, придърпа го към себе си и му прошепна:

— Тя те обичаше толкова много! Ти всеки ден бе тук, за да ѝ помагаш, Лий, и това беше всичко за нея. — И тъй нататък, и тям подобни, с купища. Лий не слушаше.

Той беше почти с една глава по-висок от нея, и за да го приближи, тя трябваше да придърпа главата му надолу. Той притисна лице в тялото ѝ, в цепката между гърдите ѝ, затвори очи и вдъхна почти кръвоспиращото ѝ ментово ухание. Стисна с ръка края на блузата ѝ и го дръпна надолу, изпъна я по тялото ѝ, но и раздърпа вратния отвор, за да се покажат леко луничавите горни части на гърдите ѝ, чашките на сутиена. С другата ръка я придържаше за кръста, пусна я нагоре-надолу по хълбока ѝ и тя не му каза да спре. Той плачеше на гърдите ѝ, и тя му шепнеше и се люлееше с него. Той целуна горе по лявата гърда. Запита се дали е забелязала — лицето му беше толкова мокро, че може би тя не би усетила — и поизвърна лице нагоре, за да види изражението ѝ, да види дали ѝ е харесало. Но тя отново придърпа лицето му надолу и го притисна към своята гърд.

— Поплачи си — прошепна тя меко, развълнувано. — Просто си поплачи. Сега може. Тук няма никой, освен нас. Няма кой да те види. — И притисна устата му до гърдата си.

Той усети как се надървя в панталона и осъзна как е застанала тя — кракът му се беше пъхнал между бедрата ѝ. Зачуди се дали то я е възбудило — мъртвото тяло. В психологията имаше течение, според което присъствието на труп беше афродизиак. Трупът беше карта, способна да те извади от затвора, позволение да вършиш безумия. След като той я изчука, тя можеше да потуши всякакво чувство за вина или мисъл, която се предполагаше, че би възникнала у нея — Лий всъщност не вярваше във вината, той вярваше в приспособяването на нещата към социалните норми, — като си каже, че и двамата са се увлекли в скръбта си и отчаяните си нужди. Той целуна повторно гърдата ѝ, и после трети път, и тя не се опита да се дърпа.

— Обичам те, Мерин — прошепна той; уместните думи — той знаеше. Те щяха да улеснят всичко — и за него, и за нея. Когато го произнасяше, ръката му бе на хълбока ѝ и той се олюляваше и я накара

да залитне назад на токчетата си така, че дупето ѝ опря на кухненския плот. Стискаше полата ѝ и я вдигаше нагоре към средата на бедрото, а кракът му беше натикан между бедрата ѝ и усещаше топлината на чатала ѝ върху него.

— И аз те обичам — каза тя, ала го произнесе отнесено. — И двамата те обичаме, Лий — Иг и аз. — Странно изказване, като се има предвид какво вършеха, странно беше да намесва Иг в това. Тя пусна тила му и отпусна ръце на кръста му, опря ги леко на хълбоците му. Той се зачуди дали не търси опипом колана му. Посегна да хване блузата ѝ с намерение да я разтвори — и да скъсаше някое и друго копче, карай да върви, — но ръката му забърса златното кръстче на шията ѝ, и същевременно го разтърси напълно непланирано конвулсивно ридание. Ръката му се метна към кръстчето и се чу тих метален звън, верижката се скъса и то се плъзна по предницата на блузата ѝ.

— Лий — каза тя и го отгласна назад. — Колието ми.

Кръстчето падна тихо на пода. Стояха и го гледаха долу, а после Лий се наведе, вдигна го и ѝ го подаде. То заблестя на слънцето и освети лицето ѝ в злато.

— Мога да го поправя — каза Лий.

— Последния път ти го поправи, нали? — Тя му се усмихна и лицето ѝ с разплаканите очи се изчерви. Тя се заигра с блузата си. Едно копче се беше разкопчало и той беше измокрил гърдата ѝ отгоре. Тя протегна ръце и захлупи с длани неговите, сви пръстите му около кръстчето. — Поправи го и ми го върни, като стане готово. Този път дори няма нужда да използваш Иг за посредник.

Лий потръпна против волята си, запита се за миг дали тя му казва онова, което той си мислеше. Но разбира се, че му казваше точно това, разбира се, че тя знаеше точно как ще го приеме той. Много от изказванията на Мерин бяха двусмислени — един смисъл за обществена консумация и друг, само за него. Тя от години му изпращаше послания.

Тя го огледа с преценяващ поглед и каза:

— От колко време ходиш с тези дрехи?

— Не знам. От два дни.

— Добре. Искам да ги свалиш и да се пъкнеш под душа.

Той усети как сърцето му се стяга; хуят пареше бедрото му. Погледна входната врата. Нямаше време да се къпе, преди да правят секс.

— Идват хора — каза той.

— Е, още няма никой. Има време. Отивай. Ще ти донеса питието.

Той тръгна пред нея надолу по задния коридор, надървен като никога през живота си, благодарен, че бельото му го притиска към крака му. Помисли си, че тя може да влезе след него в банята, да посегне изотзад и да му разкопчае панталона, но когато влезе, тя полекичка затвори вратата зад гърба му.

Лий се съблече, пхна се под душа и я зачака; горещата вода плющеше по тялото му. Закълби се пара. Пулсът му бе учестен и мощен, а нелепата му ерекция се разколеба под пръските. Когато ръката ѝ се подаде иззад завесата с питието му, пак ром с кола, му се стори, че и тя ще влезе след нея, без дрехи, но щом пое чашата, тя си прибра ръката.

— Иг дойде — съобщи тя с тих, пълен със съжаление глас.

— Стигнах за рекордно време — обади се Иг някъде иззад нея. — Как си, мъжки?

— Здравей, Иг — каза Лий; гласът на Иг му бе толкова неприятен, все едно горещата вода изведнъж беше спряла. — Справям се. Предвид обстоятелствата. Благодаря ти, че дойде. — Този път благодарностите не прозвучаха съвсем както трябва, но той реши, че Иг ще долови резкостта в гласа му и ще я припише на емоционалното напрежение.

— Ще ти донеса нещо да облечеш — каза Мерин и двамата изчезнаха; той чу как щракна вратата.

Стоеше под горещата вода, вбесен от идеята, че Иг вече е дошъл, чудеше се дали той се досеща за нещо... не... дали има представа, че... не, не. Иг беше долетял скоростно, защото приятел се нуждаеше от него. Такъв си беше — Иг до мозъка на костите си.

Лий не беше сигурен колко време се е бавил там чак докато не усети болка в дясната си ръка. Погледна я и откри, че стиска кръстчето, златната верижка е увита около ръката му и се връзва в кожата. Тя го бе погледнала в очите, с полуразкопчана блуза, и му бе предложила кръстчето си. Нямаше как да му се предложи по-открито,

кракът му бе натикан между бедрата ѝ, когато тя му го предаде. Имаше неща, които тя не смееше да каже направо, но той разбираше посланието, което тя му изпраща, идеално я разбираше. Той уви верижката на кръстчето около решетката на душа и го загледа как то се люлее и проблясва в предобедните лъчи, дава му сигнал, че теренът е чист. Скоро Иг щеше да замине за Англия и вече нямаше да има причини за предпазливост, нищо нямаше да ги спира да извършат онова, което и двамата искаха.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След като майка му умря, Мерин се обаждаше и пишеше по имейла по-често, под предлог да разбере как се справя. Или може би наистина вярваше, че прави точно това — Лий не можеше да подценява способността на средностатистическия човек да се самозаблуждава какво иска. Мерин беше възприела много от морала на Иги и Лий смяташе, че тя може да стигне само дотук, да намекне само дотолкова, и после щеше да му се наложи той да поеме водачеството. Освен това, дори и след като Иг заминеше в Англия, в началото не беше задължително пътят им да е разчистен. Мерин беше приела набор от правила, според които се държали хората от висока класа. Тя трябваше да бъде убедена, че ако изуча някой друг, то това всъщност би било в най-голям интерес на Иг. Лий разбираше. Лий можеше да ѝ помогне в това.

Мерин му оставяше съобщения у дома, в службата на конгресмена. Тя искаше да знае как я кара той, *какво* прави, дали се вижда с някого. Казваше му, че имал нужда от жена, имал нужда да легне с някоя. Казваше му, че мисли за него. Не бе трудно да се разбере накъде бие. Той често си мислеше, че тя се обажда, след като е ударила едно-две питиета — долавяше го в гласа ѝ, едно такова секси провлачване.

После Иг замина за Ню Йорк на ориентация с „Амнести Интърнешънъл“ и след няколко дни Мерин започна да досажда на Лий да дойдел да я види. Съквартирантката ѝ се изнасяла и Мерин щяла да вземе стаята ѝ и да разполага с два пъти повече пространство. У дома, в Гидиън, била оставила един скрин и си го искала, и писа на Лий по имейла, за да го попита дали би могъл да ѝ го закара следващия път, когато ходи до Бостън. Писа му, че бельото ѝ на „Викторияс Сикрет“ било в долното чекмедже, за да му спести ровенето да го търси. Писа му, че може да премери луксозното ѝ бельо, но само ако се снима и ѝ изпрати снимките. Пусна му есемес, че ако ѝ закара скрина, ще го уреди с момиче, блондинка също като него — ледена кралица. Писа му, че сексът щял да е страхотен — все едно си биеш чекия пред

огледало, само че по-хубаво, защото отражението му ще има цици. Напомни му, че като се изнесе съквартирантката ѝ, в нейния апартамент имало свободна стая, ако му излезе късметът. Даваше му да разбере, че ще е сама.

Дотогава Лий се беше научил да разчита кодираните ѝ съобщения почти идеално. Когато тя говореше за другото момиче, тя говореше за себе си и за това какво ги очакваше. Все пак, той още не беше решил да закара скрина, не бе сигурен дали иска да се срещне с нея, докато Иг все още е в Америка, макар и да беше на няколкостотин мили от тях. Можеше да не успеят да сдържат поривите си. По-лесно щеше да е, когато Иг го няма.

Лий винаги беше смятал, че Иг ще е този, който ще зареже Мерин. През ум не му беше минавало, че *тя* може да поиска да скъсат, да се отегчи и да е готова най-сетне да приключат, и че заминаването на Иг за шест месеца бе нейният шанс да скъса начисто. Иг имаше богаташки произход, имаше фамилно име с някакъв престиж, семейството му беше с връзки и беше разумно да ходи по жени. Лий винаги бе смятал, че Иг ще я зареже горе-долу когато завършат гимназия и това щеше да уреди нещата — тогава Лий можеше да се вреди при нея.

Тя постъпваше в Харвард, а Иг — в Дартмут. Далеч от очите, далеч от сърцето — така смяташе Лий, но Иг смяташе иначе и ходеше да я чука в Бостън всяка събота и неделя като куче, което си маркира територията.

Лий можа да измисли само че на някакво ниво Иг се е вкопчил в нея от първерзното желание да *не* я отстъпи на Лий. Иг се радваше да има Лий за другарче — превъзпитанието на Лий Турно беше хобито му в гимназията, — но би искал Лий да е наясно, че дружбата им си има граници. Той не би желал Лий да забрави кой я е спечелил. Сякаш Лий не си го спомняше всеки път, колчем затвореше дясното си око и светът се превръщаше в сумрачна земя на сенките, в място, където призраците пълзяха в мрака, а слънцето бе студена, далечна луна.

Част от Лий уважаваше начина, по който Иг му я бе отнел навремето, когато и двамата имаха равни шансове с нея. Иг просто бе желал това рижаво лице по-силно от Лий и под натиска на желанието се бе превърнал в друг човек, лукав и отракан. С неговата астма, кофти коса и глава, пълна с библейски факти, никой никога не би го сметнал

за безскрупулен хитрец. Лий беше останал близък с Иг почти десет години и се оставяше той да го води. Той ги възприемаше като уроци под прикритие, уроци как да се преструва на безобиден и *безопасен*. Изправен пред каквото и да било етическо затруднение, Лий бе научил, че най-добре е да се запита: Как Би Постъпил Иг? Отговорът обикновено беше да се извини, да се унижи, и после да се хвърли в някакво напълно ненужно добротворчество. Лий се беше научил от Иг да признава, че греши, дори и когато не е така, да моли за прошка, която не му бе нужна, и да се преструва, че не иска нещата, които му идват на крака.

За кратко, когато той беше на шестнайсет, тя беше негова по право. Няколко дни беше носил кръстчето на Мерин на врата си и когато понякога го притискаше до устните си, си представяше, че го целува, окачено на нейната шия — само кръстчето и нищо повече. Но после се остави и кръстът, и шансът му с нея да се изплъзнат през пръстите му, защото той искаше да я види гола и бледа в мрака, но още повече желаше да чуе взрив, толкова силен, че да го оглуши, искаше да види как кола изригва в пламъци. Може би майчиният му кадилак, с нея вътре. Самата мисъл ускоряваше пулса му странно, по начин, с който фантазиите за Мерин не можеха и да се сравняват. Затова той се отказа от нея, върна я. Сключи глупашката си сделка с Иг — сделка с дявола всъщност. Тя не му струва само момичето. Струва му окото. Той чувстваше, че в това има някакъв смисъл. Лий някога бе сторил чудо, бе докоснал небето и уловил луната, преди тя да падне, и оттогава Бог го бе насочвал към други неща, които трябваше да се поправят: котки и кръстчета, политически кампании и изкуфели стари жени. Онова, което поправеше, бе негово завинаги, за да разполага с него както си ще, и само веднъж той бе отстъпил онова, което Бог му бе натикал в ръцете и биде ослепен, за да му напомня, че не бива да го прави пак. И сега кръстчето пак бе негово, доказателство — ако му бе нужно, — че го водят към нещо, че имаше причина той и Мерин да се съберат заедно. Усещаше, че трябва да поправи кръстчето, а после да оправи и нея по някакъв начин, може би просто като я освободи от Иг. При все че Лий бе странял от Мерин цяло лято, после Иг го улесни да отиде да я види, като му прати имейл от Ню Йорк:

Мерин си иска скрина, но няма кола, а баща и има работа. Казах и да те помоли да ѝ го закараш, и тя каза, че не си пътьо под нейна команда, обаче и ти, и аз си знаем, че си, затова ѝ го закарай следващия път, когато ходиш в Бостън по работа на конгресмена. Освен това тя ти е впримчила свободна блондинка. Представи си какви деца ще ти роди тази жена. Малки викингчета с очи като Арктическият океан. Отивай сега при Мерин. Ти не можеш да устоиш на нейния зов. Остави я да те черпи една хубава вечеря. Сега, когато аз заминавам, трябва да си готов мигом да скочиш да ѝ вършиш мръсната работа. Там вътре ли висиш? — Иг.

Лий часове наред не разбра последното от имейла на Иг: „Там вътре ли висиш?“ Цяла сутрин се чуди какво ли значи и после се сети, че майка му бе умряла, беше мъртва от две седмици. Повече го интересуваше онова, че трябвало да скача да ѝ върши мръсната работа — само по себе си намек. Тази нощ Лий го мъчиха жарки, сексуално затормозени сънища; сънува Мерин гола в леглото си, а той седи върху ръцете ѝ и я натиска надолу, и натиква насила фуния в устата ѝ, червена пластмасова фуния, а после налива в нея бензин и тя започва да се мята под него като в оргазъм. Той запали клечка, захапал кибрита в уста, за да държи ивицата за запалване в готовност, и я пусна във фунията, и последва тътен, и от дупката се надигна циклон от червени пламъци, и изненаданите ѝ очи се запалиха. Когато се събуди, той откри чаршафите подгизнали; никога преди не беше имал мокър сън с толкова мощно въздействие, дори и като тийнейджър.

Два дни по-късно дойде петък и той замина при Мерин да ѝ откара скрина. Трябваше да премести една тежка ръждясала кутия с инструменти от багажника на задната седалка, за да му отвори място, и дори и тогава се наложи да вземе назаем ремъци от бащата на Мерин, за да завърже капака и да закрепил скрина на място. На половината път за Бостън Лий отби на едно място за почивка и ѝ изпрати есемес:

Довечера пристигам в Бостън и карам тоя тежък кютук в багажника — гледай да си там да си го прибереш. Моята ледена кралица там ли е, та да се запозная с нея?

Дълго чака, преди Мерин да отговори:

Ох, Лий, мамка му, ти си най-свестният пич, щом идваш да ме видиш, но трябваше да се обадиш, че идваш, тая вечер няма ледена кралица, сигурно е на работа, май ще трябва да кандисаш на мен.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Мерин му отвори по анцуг и грамадно горнище с качулка; и съквартирантката ѝ беше там — една азиатка мъжкарана с досаден кикот. Тя крачеше из всекидневната и говореше по мобилен телефон с носов глас, толкова ведър, че да те заболи.

— Ама ти какво държиш в това чудо? — попита Лий. Беше се облегал на скрина, дишаше тежко и бършеше потта от лицето си. Беше го вкарал, вързан за количка, която бащата на Мерин му бе казал да вземе със себе си, мъкна го с трясък седемнайсет стъпала нагоре до площадката и на два пъти без малко не го изтърва. — Бельо, изплетено от метални брънки?

Съквартирантката надникна над рамото на Мерин и каза:

— Питай за чугунен пояс на целомъдрието! — и се отдалечи със смях, подобен на гъше крякане.

— Мислех, че съквартирантката ти се е изнесла — каза Лий, когато тя се отдалечи достатъчно, че да не ги чува.

— Тя заминава по същото време като Иг — обясни му Лий. — За Сан Диего. И после за известно време ще си остана тук сам-самичка.

Гледаше го в очите и се поусмихна. Пак послание.

Вкараха скрина със зор през вратата, а после Мерин каза да го зарежат там и отиде в кухнята да подгрее индийската храна. Донесе картонени чинии и ги нареди на една кръгла, оцапана с петна маса под прозореца с изглед към улицата. Хлапета караха скейтборди в лятната вечер, плъзваха се от сенките във вировете от светлина с оранжев оттенък, разпръсквана от натриевите улични лампи.

Тетрадките и листовите на Мерин бяха пръснати по цялата страна на масата и тя започна да ги реди на купчина, за да не пречат. Лий се наведе през рамото ѝ и се престори, че оглежда работата ѝ, и вдъхна продължително и сладко аромата на парфюмираната ѝ коса. Видя откъснати листове от тетрадка на редове, изписани с точки и тирета, подредени в решетка.

— Какви са тия „свържи точките“?

— А... — Тя събра листовете, пъкна ги в един учебник и го постави на перваза на прозореца. — Съквартирантката ми. Играем на тая игра, знаеш ли я? Където рисуваш точки и после ги свързваш в квадрати, и който направи най-много квадрати, печели. Който загуби, той пере. Не ѝ се е налагало да се пере от месеци.

Лий каза:

— Трябва да ми дадеш да погледна. Много ме бива на тая игра. Мога да ти помогна със следващия ход. — Само го беше мярнал, но решетката изобщо не изглеждаше начертана правилно. Може и да беше по-различен вариант на играта от този, който знаеше той.

— Според мен това ще значи да си служи с измама. Казваш, че искаш да направиш от мен измамница? — попита тя.

Спогледаха се в очите. Лий каза:

— Аз искам това, което искаш ти.

— Е... Мисля, че трябва да се опитам да победя честно и почтено, а не да ставам измамница на квадрат. Играта на думи не е умишлена.

Седнаха един срещу друг. Лий се озърна — оглеждаше обстановката. Апартаментът не беше кой знае какво — всекидневна, кухничка и две спални на втория етаж на къща с пристройки в стил Кеймбридж, разделена на пет части. Отдолу дънеше танцова музика.

— Ще можеш ли да си плащаш наема без съквартирантка?

— Не. Ще трябва по-нататък да си намеря някой да го прибера.

— На бас, че Иг би ти помогнал с наема.

— Той би плащал целия наем — отвърна тя. — Бих могла да съм негова държанка. Веднъж получих такова предложение, знаеш ли?

— Какво предложение?

— Един от моите професори ме покани на обяд преди няколко месеца. Мислех, че ще обсъждаме моята специализация. Вместо това той ни поръча бутилка вино за двеста долара и ми каза, че искал да ми наеме квартира в Бек Бей. Шейсетгодишен тип с дъщеря, две години по-млада от мен.

— Женен?

— Разбира се.

Лий се облегна на стола си и подсвирна през зъби.

— Иг сигурно се е насрал.

— Не съм му казала. И ти нищичко недей да казваш. Не биваше да го споменавам.

— Защо не си казала на Иг?

— Защото този тип ми е научен ръководител. Не исках Иг да го докладва за сексуален тормоз или нещо такова.

— Иг нямаше да го докладва.

— Не, сигурно нямаше. Но щеше да поиска да се откажа от неговото ръководство — което аз не искам. Както и да се държи той извън аудиторията, този тип е един от най-добрите онколози в страната и по онова време исках да видя на какво може да ме научи той. Изглеждаше ми важно.

— Вече не ти ли изглежда важно?

— По дяволите. Няма нужда да завършвам първа по успех в класа на когото и да било. Случва се някои сутрини да си мисля, че късмет ще извадя, ако изобщо завърша — каза тя.

— Абе я стига! Страхотно се справяш. — Лий се умълча, после попита: — Как го прие дъртото копеле? Когато му тегли една майна?

— С добро настроение. Виното беше хубаво. От началото на деветдесетте, от малко семейно лозе в Италия. Имам чувството, че е черпил точно със същата бутилка още няколко момичета. Както и да е, не съм му теглила майна. Казах му, че съм влюбена в друг и освен това не смятам, че би било порядъчно, докато все още той ми преподава, ала при други обстоятелства с радост бих одобрила идеята.

— Много си била любезна.

— Вярно е. Ако не му бях студентка и ако никога не бях срещнала Иг? Бих могла да си представя как отивам да гледам с него чуждестранен филм, или нещо такова.

— Абе я мани тая работа. Ти не каза ли, че бил стар?

— Достатъчно стар, че да се класира за Американската пенсионерска асоциация.

Лий се отпусна отново на стола си, обзет от нещо непознато: отвращение. И изненада.

— Майтап си правиш.

— Напротив. Той би могъл да ме научи да разбирам от вино. И от книги. И на разни неща, за които нищо не знам. Как изглежда живота от другия край на телескопа. Какво е да имаш неморална връзка.

— Това би било грешка — каза Лий.

— Мисля, че може би си длъжен да направиш няколко грешки — каза Мерин. — Ако не ги направиш, значи сигурно мислиш прекалено много. Това е най-ужасната грешка, която можеш да допуснеш.

— Ами жената и дъщерята на дъртака?

— Да. За това не знам. Разбира се, тя му е трета жена, та надали ще е ужасно потресена. — Мерин присви очи и продължи: — Мислиш ли, че всеки мъж рано или късно се отегчава?

— Мисля, че повечето мъже си фантазират за онова, което нямат. Аз знам, че никога през живота си не съм имал връзка, в която да не съм фантазирал за други момичета.

— На кой етап? Кога в една връзка мъжът започва да мисли за други момичета?

Лий наклони глава назад и се зазяпа в тавана — преструваше се, че мисли.

— Отде да знам. Около петнайсет минути след началото на първата среща? Зависи дали келнерката е секси.

Тя се поусмихна, после каза:

— Понякога забелязвам, че Иг заглежда някое момиче. Не често. Ако знае, че съм наоколо, не върти очи. Но например когато това лято бяхме долу на Кейп Код и аз отидох до колата да взема плажното масло, а после се сетих, че съм го пхнала в якето си. Той не предполагаше, че ще се върна толкова бързо, и се беше загледал по едно момиче, легнало по корем, с разкопчано горнище на банския. Хубаво момиче, може би деветнайсет-двайсетгодишно. Докато бяхме в гимназията, щях да го направя на нищо, задето се е загледал, но сега нищо не казвам. Не зная какво да кажа. Той никога не е бил с никоя друга, освен с мен.

— Това вярно ли е? — попита Лий невярващо, въпреки че вече го знаеше.

— Мислиш ли, че като стане на трийсет и пет, ще смята, че съм го хванала в капана твърде млад? Мислиш ли, че ще се чувства прецакан и лишен от секса за забавление в гимназията и ще си фантазира за момичетата, които е пропуснал?

— Сигурен съм, че той и сега фантазира за други момичета — обади се съквартирантката на Мерин мимоходом, с притоплен джоб сандвич в едната ръка, а с другата държеше телефона до ухото си.

Продължи към стаята си, влезе и затръшна вратата. Не защото се сърдеше, дори не осъзнаваше какво върши — просто беше от хората, които затръшват врати, без да забележат.

Мерин се облегна назад на стола си със скръстени ръце.

— Вярно или не? Това, което каза тя?

— Не насериозно. Както когато е заглеждал мацката на плажа. Може да му е приятно да мисли за това, но това е само мисъл, така че какво значение има, нали?

Мерин се наведе напред и каза:

— Мислиш ли, че Иг ще попреспи с някоя и друга мацка в Англия? За да го изкара от себе си? Или според теб ще смята, че предава по неппростим начин мен и децата?

— Какви деца?

— Децата. Харпър и Чарли. Говорим за тях от времето, когато бях на деветнайсет.

— Харпър и Чарли?

— Харпър е момичето, кръстена на Харпър Лий. Любимата ми романистка, написала само една книга. Чарли — ако е момче. Защото Иг обича как казвам: „Чарли, ш’ма прощаваш.“ — Начинът, по който го каза, накара Лий да се подразни от нея. Тя изглеждаше разсеяна и щастлива, и по внезапно придобилия отнесеност поглед той се досети, че тя самата си ги представяше.

— Не — каза Лий.

— Какво „не“?

— Иг няма да те мами с други. Не и ако ти първа не преспиш с друг и се погрижиш той да разбере. Тогава да, сигурно. Може би. Да преобърнем това за малко — хрумва ли ти някога, че може би, като станеш на трийсет и пет, на *теб* ще ти се струва, че си изпуснала нещо?

— Не — отсече тя с безстрастна и незаинтересована увереност. — Не мисля, че някога, като стана на трийсет и пет, ще ми се струва, че съм изпуснала нещо. Това е ужасна идея, знаеш ли.

— Кое?

— Да изчукам някого само за да му кажа за това. — Тя не го гледаше, а се взираше през прозореца. — От тая мисъл ми призлява.

Странното е, че тя точно тогава изглеждаше, като че не ѝ е добре. За първи път Лий забеляза колко бледа е, тъмнорозовите кръгове под

очите ѝ, изтощената ѝ коса. Ръцете ѝ правеха нещо с хартиената салфетка — нагъваха я на все по-малки и по-малки квадратчета.

— Добре ли си? Изглеждаш малко като да не ти е добре.

Тъглчетата на устата ѝ трепнаха в полуусмивка.

— Мисля, че се разболявам от нещо. Ти не се тревожи. Щом няма да си пускаме езици, няма да прихванеш.

Беше вбесен, когато потегли час по-късно. Така действаше Мерин. Беше го подмамила в Бостън, подлъгала го беше да си въобразява, че ще са насаме заедно, а после отвори вратата по анцуг и с вид на притоплено лайно, съквартирантката ѝ се моткаше наоколо и бяха прекарали вечерта в приказки за Иг. Ако не му бе позволила да я целуне по гърдата преди две седмици и не му бе дала своето кръстче, той би си помислил, че изобщо не се интересува от него. Драйфаше му се от това, че го баламосват, драйфаше му се и от приказките ѝ.

Но щом премина по моста Захим, пулсът на Лий се забави и той задиша по-нормално, и му хрумна, че Мерин дори и веднъж не бе споменала блондинката — ледена кралица — за цялото време, докато той беше там. И друго му хрумна — че ледена кралица изобщо няма, съществуваше само Мерин, която проверяваше до каква степен може да го работи, да го кара да мисли постоянно.

Да де, той мислеше. Мислеше, че доста скоро Иг щеше да замине, както и нейната съквартирантка, и по някое време през есента той щеше да почука на вратата ѝ; и когато тя му отвореше, щеше да е сама.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лий се бе надявал да остане до късно с Мерин, но едва минаваше десет, когато прекоси границата и навлезе в Ню Хемпшир, и забеляза, че има гласова поща от конгресмена. Конгресменът говореше със своя бавен, уморен, измъчен от мигрената глас и каза, че се надява утре сутринта Лий да се отбие да обсъдят някакви получени новини. Така го каза, че Лий реши, че той не по-малко би му се зарадвал и тази вечер, и вместо да хване шосе И-95 на запад, към Гидиън, той продължи на север и свърна по изхода за Рай.

В единайсет Лий спря на автомобилната алея на конгресмена, застлана с натрошени бели мидени черупки. Къщата — обширна бяла постройка в стил крал Джордж с портик с колони — се издигаше сред един акър безупречно окосена зелена ливада. Вън, на предния двор, под прожекторите, близначките на конгресмена играеха крокет с гаджетата си. На пътеката, до обувките с високи токчета на момичетата, стояха високи чаши за шампанско — те тичаха насамнатам боси. Лий слезе от кадилака, застана до него и се загледа в играта им — две гъвкави момичета с покафенели крака, по летни рокли; едната се наведе над чука си, а кавалерът ѝ се протегна изотзад и предложи помощта си — оправдание да се отърка о нея. Смехът на момичетата се носеше из въздуха с лек морски дъх, и самият Лий отново се почувства в стихията си.

Дъщерите на конгресмена обичаха Лий и когато го видяха да се задава по пътеката, изтичаха право при него. Кейли обви с ръце шията му, а Дейли му лепна целувка на бузата. Двайсет и една годишни, помургавели и щастливи, но и двете си имаха потулвани проблеми — препивания, анорексия, венерическа болест. Той също ги прегърна, подхвърли няколко шегички и обеща да излезе да играе крокет с тях, ако може, но при допира им кожата му настръхна. Те изглеждаха благовъзпитани и елегантни, но бяха гнусни като хлебарки в шоколадова глазура; едната дъвчеше дъвка и той се зачуди дали така прикриваше миризмата на цигари, на трева или на хуй. Той не би направил тройка с тях в замяна на една нощ с Мерин, която в някои

отношения все още беше чиста, все още притежаваше тялото на 16-годишна девственица. Тя беше спала единствено с Иг, а доколкото Лий познаваше Иг, това изобщо не се броеше. Иг сигурно през цялото време издърпваше чаршафа между тях.

Жената на конгресмена посрещна Лий на вратата — дребна женица с изтънена прошарена коса и тънки устни, замръзнали в неподвижна усмивка от всичкия ботокс. Тя докосна Лий по китката. Те всички обичаха да го докосват — и жената на конгресмена, и децата му, все едно Лий беше някакъв тотем на късмета, заешко краче. Той това си и беше, и го знаеше.

— Той е в кабинета си — каза тя. — Много ще се радва да те види. Ти знаеше ли, та дойде?

— Знаех. Главоболие ли има?

— Ужасно.

— Е, добре — рече Лий. — Няма страшно. Докторът дойде.

Лий знаеше къде е кабинетът и тръгна нататък. Почука на плъзгащата се врата, но не изчака да му кажат да влезе, преди да я приплъзне назад. Лампите бяха угасени, светеше единствено екранът на телевизора, а конгресменът лежеше на дивана с мокра кърпа, навита на лента, на очите. По телевизията даваха „Оранжерията“. Звукът беше намален докрай, но Лий виждаше Тери Периш, седнал на бюрото си, да интервюира някакъв кльоцав британец с черно кожено яке — сигурно някоя рокзвезда.

Конгресменът чу вратата, вдигна единия ъгъл на кърпата, видя Лий и се усмихна с половин уста. Той пусна обратно кърпата върху лицето си.

— Ето те и теб — рече конгресменът. — Почти бях решил да не ти оставям съобщение, защото си знаех, че ще се разтревожиш и ще дойдеш да ме видиш тази вечер, и не исках да те безпокоя в петък вечер. Бездруго отнемам твърде голяма част от живота ти. Сега трябваше да си някъде из града с момиче. — Той говореше с мекия, любвеобилен тон на мъж на смъртния си одър, обръщащ се към любимия си син. Не за първи път Лий го чуваше да говори така, нито за първи път се грижеше за него, когато той получаваше пристъп на мигрена. Главоболието на конгресмена беше тясно свързано с набирането на средства и ниските рейтингови показатели. Напоследък такива пристигаха на талази. Това го знаеха няма и дузина хора в щата,

но в началото на следващата година конгресменът щеше да обяви, че ще се кандидатира за губернатор срещу титулярката, постигнала на последните избори съкрушителна победа, но в последвалите години рейтингът ѝ се беше сринал. Всеки път, когато нейният рейтинг на одобрение се вдигнеше с повече от три точки, се налагаше конгресменът да преглъща на сухо ибупрофен и да приляга. Никога не беше разчитал толкова на спокойствието на Лий.

— Такъв беше планът ми — каза Лий, — но тя ме заряза, а вие сте два пъти по-голям сладур, тъй че нищо не губя.

Конгресменът се разсмя дрезгаво. Лий седна на масичката за кафе, по диагонал от него.

— Кой е умрял? — попита Лий.

— Съпругът на губернаторката — отвърна конгресменът.

Лий се поколеба, а после рече:

— Олеле! Дано се шегувате.

Конгресменът пак повдигна кърпата.

— Той има болестта на Лу Гериг, амиотрофична латерална склероза. Сега са му поставили диагнозата. Утре ще има пресконференция. Идната седмица ще се навършат двайсет години, откакто са женени. Не е ли това просто ужас?

Лий беше готов за някакви ниски цифри от вътрешно гласуване, или може би да научи, че „Портсмут Хералд“ ще публикува неласкава статия за конгресмена (или за момичетата — такива бяха излезли немалко). Но му трябваше малко време, за да осмисли тази новина.

— Господи! — възкликна той.

— Точно това казах и аз. Започнало се с палец, който не спирал да трепери. Вече и двете му ръце треперят. Болестта очевидно се развива много бързо. Не знаеш в кой ден и в кой час ще те сполети, нали?

— Не, сър.

Поседяха в мълчание. Телевизорът работеше.

— Най-добрият ми приятел от гимназията... Баща му имаше същата болест — каза конгресменът. — Клетникът седеше в креслото си пред телевизора и се мяташе като риба на кука, и през половината време издаваше звуци, все едно Невидимият го души до смърт. Толкова ми е жал за тях. Направо не знам какво щях да правя, ако някое от

моите момичета се разболеет. Искаш ли да се помолиш за тях с мен, Лий?

„Ни най-малко“ — помисли си Лий, но коленичи до масичката за кафе, събра длани и зачака. Конгресменът се отпусна на пода до него и склони глава. Лий затвори очи, за да се съсредоточи, да обмисли всичко. Като начало, това щеше да ѝ вдигне рейтинга на одобрение — личните трагедии винаги успяваха да привлекат по няколко хиляди гласа от състрадание. Освен това здравеопазването винаги е било най-важната тема за нея и това щеше да се впише добре, да ѝ предостави начин да превърне въпроса в личен. Най-сетне, и без това си беше мъка да се кандидатираш срещу жена, трудно беше да не изглеждаш шовинист, тиранин. Но да се кандидатираш срещу жена, която героично се грижи за болния си съпруг — кой да знае как *това* би се отразило на една кампания? Зависеше от медиите, може би, от това под какъв ъгъл те решаваха да го представят. Лий си помисли, че има поне една възможност, за която си струва да се молят — поне един начин да се уреди това.

След малко конгресменът въздъхна — знак, че времето за молитва е изтекло. Продължиха да коленичат заедно, съвсем по приятелски.

— Мислиш ли, че не бива да се кандидатирам? — попита конгресменът. — От чувство за приличие?

— Болестта на мъжа ѝ е един вид трагедия — отвърна Лий. — Политиката ѝ — друг. Това не засяга само нея. Това засяга всички в щата.

Конгресменът потръпна и каза:

— Срам ме е, че изобщо мисля за това. Сякаш единственото важно нещо са проклетите ми политически амбиции. Гордостта е грях, Лий. Гордостта е грях.

— Не знаем какво ще стане. Тя може да реши, че трябва да се оттегли, за да се грижи за него и няма да се кандидатира за пореден път — а в този случай по-добре да сте вие, отколкото всеки друг.

Конгресменът пак потръпна.

— Не бива да говорим така. Не и тази вечер. Наистина се чувствам непорядъчен. Става дума за живота и здравето на един човек. Дали аз ще реша да кандидатствам за губернатор или не е най-маловажното нещо на света.

— Той се залюля напред на колене, вперил безизразен поглед в телевизора. Облиза устни и продължи: — Ала ако тя се оттегли, може би ще е безотговорно да *не* се кандидатирам.

— О, Господи, да! — възкликна Лий. — Представяте ли си да не се кандидатираме и да изберат за губернатор Бил Флорес? Ще преподават секс в детската градина и ще раздават презервативи на шестгодишните! Добре, деца, вдигнете ръка, ако знаете как се пише „содомия“!

— Спри — нареди конгресменът, ала се смееше. — Ти си ужасен!

— Вие нямахте намерение да го обявявате още пет месеца — каза Лий. — За една година много неща могат да се случат. Хората няма да гласуват за нея, защото мъжът ѝ е болен. В този щат на Джон Едуардс болната съпруга не му помогна. Да му се не види, това сигурно го е наскърбило. Той изглеждаше така, сякаш поставя кариерата си преди здравето на жена си. — Вече си мислеше, че още по-зле би изглеждало жена да произнася речи, докато мъжът ѝ играе спазматичен танц в инвалидна количка до трибуната. Визуално щеше да изглежда кофти, а дали хората биха гласували, за да гледат по телевизията *това нещо* още две години? Или жена, която смята, че изборната победа е по-важна от грижите за съпруга ѝ? — Хората гласуват за програма, а не от състрадание. — Лъжа; хората гласуваха с нервните си окончания. Това беше начинът да оправи нещата — кротко и индиректно да използва болестта на съпруга ѝ, за да я изкара много по-безчувствена, много по-неженствена. Винаги имаше начин нещо да се оправи. — Когато вие се намесите, новината вече ще е остаряла. Хората ще са готови да сменят темата.

Но Лий не беше сигурен, че конгресменът продължава да го слуша. Той се беше вторачил в телевизора. Тери Периш се беше отпуснал назад в креслото си и се преструваше на мъртъв, килнал глава под неестествен ъгъл. Гостът му, гърчавата английска рокзвезда с черното кожено яке, прекръсти тялото му.

— Вие не сте ли приятели? С Тери Периш?

— По-скоро с брат му. Иг. Всички те обаче са чудесни хора, семейство Периш. Те бяха всичко за мен, докато израствах.

— Никога не съм се срещал с тях. Със семейство Периш.

— Мисля, че те симпатизират на демократите.

— Хората гласуват преди всичко за приятели, и тогава за партия — заяви конгресменът. — Навярно всички можем да бъдем приятели. — Той тупна Лий по рамото, сякаш внезапно му беше хрумнала идея. Като че бе забравил за мигрената си. — Няма ли да е знаменито догодина да обявя кандидатурата си за губернаторския пост в шоуто на Тери Периш?

— Ще бъде. Ще бъде, несъмнено! — съгласи се Лий.

— Мислиш ли, че има начин да се уреди?

— Защо да не го изведе следващия път, като си дойде — предложи Лий — и да му подметна добра дума за вас? Да видим какво ще стане.

— Разбира се — отвърна конгресменът. — Давай. Пощурете града. За моя сметка. — Той въздъхна. — Повдигаш ми духа. Аз съм човек, благословен с много неща, и го знам. И една от тези благословии си ти, Лий. — Той погледна Лий с очи, които блещукаха като очите на роден дядо. Той можеше да го прави по команда, да докарва този поглед на Дядо Коледа. — Знаеш ли, Лий, и ти вече не си прекалено млад сам да се кандидатираш за Конгреса. След някоя година моето място ще се освободи по един или друг начин. Ти притежаваш много магнетични качества. Ти си хубавец, и си честен. Имаш добра лична биография — изкупление чрез Христа. И си страшен шегобиец.

— Не мисля. Доволен съм от сегашната ми работа — за вас. Не смятам, че да се кандидатирам за някакъв пост е действителното ми призвание — каза Лий, и без всякакво притеснение додаде: — Не вярвам Господ да иска това от мен.

— Жалко — рече конгресменът. — Би могъл да си от полза за партията, и много нависоко можеш да се изкачиш. Дай си шанс, да му се не види — ти може да си нашият следващ Рейгън!

— Не — възрази Лий. — Предпочитам да съм следващият Карл Роув^[1].

[1] Американски републикански политик, старши съветник и заместник-началник на администрацията на Джордж У. Буш. Известен покрай другото и с трите си брака и двата си развода. ↑

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В самия край майка му нямаше кой знае какво за казване. Лий не беше сигурен доколко изобщо е разбирала нещо през последните си седмици. През повечето дни тя повтаряше вариации на една-единствена фраза, с безумен, продран глас: „Жадна съм! Жадна съм!“ Очите ѝ се цъкляха в орбитите. Лий сядаше на леглото, гол в жегата, и четеше списание. По обяд температурата в спалнята се вдигаше над трийсет градуса, а под струпаните одеяла беше с десетина градуса по-висока. Майка му като че невинаги осъзнаваше, че Лий е в стаята при нея. Втречена в тавана, слабите ѝ ръце се напрягаха, жалки, под одеялото, като жена, изпаднала зад борда, която мята ръце и се мъчи да ходи по водата. Друг път огромните ѝ очи се извъртаха в орбитите и поглеждаха умолително и ужасено Лий. Лий отпиваше от чая си с лед и се правеше на ударен.

В някои дни, след като ѝ сменеше памперса, Лий забравяше да ѝ сложи нов и зарязваше майка си гола от кръста надолу под завивките. Щом се напишкеше, тя започваше да вика „Мокро! Мокро! О, Господи, Лий! Подмокрех се!“ Лий никога не бързаше да ѝ смени чаршафите — изтощителен и тягостен процес. Пикнята ѝ миришеше гадно, на моркови, на болни бъбреци. Когато Лий все пак сменеше чаршафите, той свиваше мокрите на топка и после ги притискаше към лицето на майка си, а тя виеше със слисан, сподавен глас. В края на краищата, точно така бе постъпвала с него и майка му — търкаше лицето му в чаршафите, когато се подмокреше. Така го учеше да не се напикава в леглото — проблем, който имаше в детството.

Майка му обаче получи един-единствен момент на просветление в края на май, след като седмици наред бе неадекватна — опасен момент на яснота. Лий се беше събудил преди да съмне в стаята си на втория етаж. Не знаеше какво го е разтревожило, но нещо не беше наред. Той се повдигна на лакти и се послуша напрегнато в покоя. Нямаше пет часът и навън слабо сияние на неистинска зора просветляваше небето до сиво. Прозорецът беше открехнат и той усещаше мириса на свежа трева, на прясно напъпили дървета.

Въздухът, който лъхаше в стаята, бе натезжал от топла влага. Щом вече беше топло, денят щеше да е адски жежък, особено в стаята за гости, където той установяваше дали е възможно да свариш бавно стара жена. Най-сетне той дочу нещо, глухо тупване на долния етаж, последвано от звук, сякаш някой тътри обувки по линолеум.

Той се надигна и с тихи стъпки се отправи долу, за да провери как е майка му. Мислеше си, че ще я завари заспала, или може би втренчила празен поглед в тавана. Не очакваше да я намери търкулната на лявата си страна да търси опипом със съсухрената си ноктеста лапа телефона. Беше бутнала слушалката от вилката и тя висеше към пода на спираловидния си бежов кабел. Стискаше нагънатия кабел в едната си ръка в опит да издърпа слушалката там, където можеше да я достигне, и тя се люлееше напред-назад и дращеше по пода, а сегиз-тогиз се удряше леко в нощната масичка.

Щом видя Лий да стои там, майка му престана да се мъчи да събира кабела. Изтерзаното ѝ, изпито лице беше спокойно и го гледаше почти с очакване. Тя някога имаше гъста коса с цвят на мед, която от години поддържаше къса, но обемна, къдриците ѝ се стелеха по раменете. Прическата на Фара Фосет. Сега обаче тя оплешивяваше — тънки сребристи кичури, сресани настрана върху покритото ѝ с кафеникави петна теме.

— Какво правиш, мамо? — попита Лий.

— Обаждам се.

— На кого щеше да се обадиш? — Докато говореше, той отбеляза яснотата в гласа ѝ и разбра, че бе се случило невъзможното — за момент тя бе изплувала от деменцията си.

Майка му впери продължително в него безизразните си очи, а после каза:

— Ти какво си?

Частично изплувала, все пак.

— Лий. Не ме ли познаваш?

— Ти не си Лий. Лий е навън и върви по оградата. Казах му да не го прави. Казах му, че ще си плати на дявола за това, но той не може да се удържи.

Лий пресече стаята и сложи слушалката обратно на вилката. Да остави работещ телефон почти в обсега ѝ беше идиотско нехайство, независимо от състоянието ѝ.

Ала щом се наведе напред да изключи телефона от контакта в стената, майка му се пресегна и го стисна за китката.

Лий едва се сдържа да не изпищи — толкова се изненада от свирепата сила в измършавелите ѝ, разкривени пръсти.

— Аз бездруго ще умра — каза тя. — Защо искаш да страдам? Защо просто не се отдръпнеш и не го оставиш да се случи?

— Защото нищо няма да науча, ако просто го оставя да се случи — отвърна Лий.

Той очакваше нов въпрос, но вместо това майка му заяви, почти със задоволство:

— Да. Правилно. Какво да научиш?

— Дали съществуват граници.

— На това какво мога да изтърпя? — попита майка му, и после продължи: — Не. Не, не е това. Говориш за границите на онова, на което си способен. — Тя отново се отпусна върху своите възглавници и Лий с изненада забеляза, че тя се усмихваше многозначително. — Ти не си Лий. Лий е на оградата. Ако пак го хвана да върви по тая ограда, ще усети опакото на ръката ми! Каза му се!

Тя вдъхна дълбоко и клепачите ѝ се затвориха. Той си помисли, че може би тя се успокоява и ще заспи — тя често изпадаше в несвят светкавично, — но после тя пак заговори. В изтънелия ѝ старчески глас се долавяше нотка на размишление.

— Един път поръчах машина за еспreso по каталог. Мисля, че може да е бил „Шарпър Имидж“. Чудна дреболийка, с много меден обков. Чаках към две седмици, и тя най-сетне се появи на прага. Разрязах кутията, и ще повярваш ли? Вътре нямаше нищо освен опаковката. Осемдесет и девет долара за фолио с мехурчета и стиропор. Някой във фабриката за кафе машини сигурно е заспал. — Тя издиша продължително, доволно.

— И на мен... *защо* да ми пука? — попита Лий.

— Защото и с тебе е същото — отвърна тя, отвори огромните си, блестящи очи, извърна глава и се втренчи в него. Устните ѝ се разтеглиха в усмивка и показаха остатъка от зъбите ѝ — дребни, жълти и неравни, и тя избухна в смях. — Трябваше да си поискаш парите обратно. Изиграха те. Ти си само опаковка. Само хубава кутия без нищо в нея. — Смахът ѝ беше дрезгав, накъсан, задъхан.

— Стига си ми се присмивала — заяви Лий и това разсмя майка му още повече и тя не спря да се смее, докато Лий не ѝ би двойна доза морфин. После той отиде в кухнята и изпи едно Блъди Мери с много пипер. Ръката му трепереше, докато държеше чашата.

Лий усещаше силен порив да налее на майка си гореща кана солена вода и да я накара да я изпие до капка. Да я удави с нея.

Ала вместо това я остави на мира; даже една седмица полагаше особено внимателни грижи за нея, пускаше вентилатора по цял ден, сменяше ѝ редовно чаршафите, слагаше в стаята свежи цветя и държеше телевизора включен. Особено внимаваше да ѝ бие морфина по график, не искаше пак да ѝ просветне, когато сестрата беше в къщата. Да почне да разправя врели-некипели за това как я лекуват, когато е сама със сина си. Но тревогите му бяха безпочвени — умът на майка му така и не се проясни никога повече.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Той помнеше оградата. Не си спомняше много за двете години, през които бяха живели в Уест Бъкспорт, щата Мейн — например не помнеше дори *защо* се бяха преместили там, на това място на гъза на географията, малко градче, където родителите му не познаваха никого. Не си спомняше и *защо* са се върнали в Гидиън. Но помнеше оградата и подивелия котарак, който идваше от царевицата, и нощта, когато той попречи на луната да падне от небето.

Котаракът излизаше от царевичака на смрачаване. Втория или третия път, когато той се появи в задния им двор, мяцайки тихичко, майката на Лий излезе навън да го посрещне. Носеше консерва сардини, остави я на земята и зачака, докато котаракът се промъкваше все по-близо. Котаракът така нагъна сардините, като да не бе ял от дни — както и сигурно беше; преглъщаше сребърните риби в поредица от бързи, отривисти движения с главата. После той се уви плавно между глезените на Кати Турно и замърка доволно. Звучеше така, сякаш бе позабравил да мърка, сякаш беше отвикнал да е щастлив.

Но когато майката на Лий се наведе да го почеше зад ушите, котаракът я одра по опакото на ръката, продра в плътта ѝ дълги червени ивици. Тя изпищя и го ритна, той побягна и в бързината да офейка катурна кутията със сардини.

Тя ходи с бяла превръзка на ръката цяла седмица и ѝ остана грозен белег. Носи белезите от свадата с котарака до края на живота си. Следващият път, когато котаракът се измъкна от царевицата и замрънка за внимание, тя го замери с един тиган и той се шмугна обратно сред редовете.

Зад къщата им в Бъкспорт имаше десетина реда ниска, хилава царевица, засята на един акър. Не бяха я засели родителите му, и те пръста си не помръдваха за нея. Те не бяха фермери, дори и към градинарство нямаха никаква склонност. Майката на Лий понабра някой и друг кочан през август и се опита да ги свари, но никой от тях не я ядеше. Беше безвкусна, жилава и твърда. Бащата на Лий се разсмя и заяви, че това било царевица за свинете.

През октомври стеблата бяха изсъхнали, кафяви и мъртви, много от тях бяха скършени и разкривени. Лий ги обичаше, обичаше аромата им в студения есенен въздух, обичаше да се промъква по тесните пътеки между редовете и листата да шумолят сухо около него. Години по-късно той си спомняше, че ги е обичал, макар и да не можеше да си припомни точно усещането за тази обич. За възрастния Лий Турно опитите да си спомни въодушевляването от царевицата бяха малко като да се опитва да се наяде със спомена за добра храна.

Къде си прекарваше котаракът основната част от деня, беше неизвестно. Не беше съседски. Ничий не беше. Майката на Лий разправяше, че е подивял. Тя произнасяше думата „подивял“ със същия съскащ, грозен тон, с който говореше и за „Уинтърхаус“, барът, в който бащата на Лий се отбиваше всяка вечер да удари едно (или две, или три) на път от работа за вкъщи.

Ребрата на котарака се брояха по страните му, черната му козина бе окапала на кичури и оставила непристойни петна от розова, крастава кожа, а косматите му топки бяха големи колкото топчета за игра, толкова едри, че се клатеха напред-назад и се удряха в задните му крака, докато вървеше. Едното му око беше зелено, другото — бяло, и заради него изглеждаше частично сляп. Майката на Лий нареди на единствения си син да не припарва до тази твар, нито да го гали — при никакви обстоятелства, и да не му се доверява.

— Той няма да се научи да те харесва — каза тя. — Минало е вече онова време, когато е можел да се научи на чувства към хората. Не го интересува нито ти, нито никой, и никога няма да бъде иначе. Идва само защото се надява, че ще му извадим нещо, и ако не го храним, ще престане да се мъкне.

Ала той не престана. Всяка вечер, щом слънцето залезеше, но облаците все още грееха от сиянието му, котаракът се връщаше да вие в задния им двор.

Лий понякога тръгваше да го търси — още щом се прибереше от училище. Чудеше се как ли прекарва той деня си, къде ли ходи и откъде идва. Лий се покатерваше на оградата, тръгваше по гредите и се вираше в царевицата за котарака.

Оставаше на оградата само докато майка му го забележеше и му креснеше да слиза. Оградата беше от разцепени греди — неодялани дървени трупчета, набити в разкривени колове, и заобикаляше целия

задан двор, с все царевицата. Горната греда беше високо над земята, на височината на главата на Лий, и трупчетата се клатеха, когато той вървеше по тях. Майка му каза, че дървото било засегнато от сухо гниене и че някоя греда щяла да се разпадне под краката му, и после щели да го карат в болницата (баща му махваше пренебрежително с ръка във въздуха и казваше: „Що не го оставиш на мира да си изживее детството?“). Но той не можеше да се откъсне от нея — никое дете не би могло. Той не само се изкатерваше върху нея или вървеше по нея като по гимнастическа греда, а понякога дори търчеше по нея с разперени ръце, сякаш беше върлинест жерав, опитващ се да полети. Беше му хубаво да тича по оградата, коловете се клатеха под краката му, а кръвта в него пулсираше.

Котаракът се зае да побърква Кати Турно. Обявяваше пристигането си от царевичака с жален, фалшив вой, една-единствена рязка нота, която той пееше отново и отново, докато майката на Лий не издържаше и изскачаше от задната врата, за да го замери с нещо.

— За Бога, какво искаш? — кресна тя на черния котарак една вечер. — Няма да получиш храна, така че защо не се махнеш?

Лий не каза нищо на майка си, но си помисли, че знае защо котаракът продължава да се връща всяка вечер. Майка му грешеше в това, че бе убедена, че котаракът ги врънка за ядене. Лий обаче смяташе, че котаракът плаче за предишните собственици, за хората, които бяха живели в тази къща преди тях и които се бяха държали с него така, както той искаше. Лий си представи луничаво момиче, горедолу на неговата възраст, с гащеризон и дълга, права червена коса, което изнася купичка с котешка храна за черния котарак и после сяда на безопасно разстояние, за да го гледа как яде, без да му пречи. И може би му пее. Представата на майка му, че котаракът е решил да ги тормози с неспирните си, пронизителни вопли, само за да види колко могат да издържат, се струваше на Лий недостоверна хипотеза.

Той реши да се научи да бъде приятел на котарака, и една вечер седя навън да го чака. Каза на майка си, че не иска да вечеря, че се бил наял с голямата купа зърнена закуска, която омел, след като се прибрал от училище, и дали може да поизлезе навън за малко? Тя му разреши, поне докато баща му се прибере, а после — да навлича пижамата и в леглото! Той не спомена нито, че възнамерява да се срещне с котарака, нито че му е приготвил сардини.

В средата на октомври бързо се стъмняваше. Още нямаше дори шест часът, когато той излезе навън, но единствената светлина, останала в небето, беше ивицата нажежено розово над полята откъм далечния край на пътя. Докато чакаше, той си пееше една песен, която много въртяха по радиото онази година. „Виж ги как тръгваат — пееше той шепнешком. — Виж ги как ритаяат.“^[1] Няколко звезди бяха изгрели. Той отметна глава назад и се учуди, като видя, че една от тези звезди се движеше, прокарваше права линия по небето. След малко разбра, че това трябваше да е самолет, или може би спътник. Или НЛО! Каква идея! Когато сведе поглед, котаракът беше там.

Котаракът с различните очи си подаде главата измежду ниските царевични стебла и се втренчи в Лий продължително и безмълвно, и един вопъл не нададе. Лий извади ръка от джоба на палтото си — бавно, за да не го уплаши.

— Ей, приятееел — той провлече напевно последната сричка. — Ей, приятееееел!

Консервата със сардини издаде рязко металическо стържене, докато я отваряше, и котаракът се стрелна обратно в царевичката и изчезна.

— О, *не*, приятел! — възкликна Лий и скочи на крака. Не беше честно. Беше планирал цялата среща — как ще примами котарака с тиха, дружелюбна песен, а после ще му остави консервата, тази вечер няма да посяга да го докосне, само ще го остави да яде. А сега той си беше отишъл и не бе дал на Лий никакъв шанс.

Подухна вятър и царевичката зашумоля тревожно, и Лий усети студа през палтото. Стоеше там, толкова разочарован, че не можеше да помръдне и само се взираше безучастно в царевичака, когато котаракът изскочи отново пред очите му и се метна на горната греда на оградата. Той извърна глава и се вторачи в Лий със светналите си очи като омагьосан.

Лий си отдъхна, че котаракът не е избягал, без да го погледне, беше му благодарен, че е останал тук. Без да прави резки движения, той тръгна към него, не, по-скоро се запромъква, и не му продума повече. Мислеше си, че щом се приближи, котаракът ще скочи обратно в царевичката и ще се загуби. Но вместо това, щом Лий стигна оградата, котаракът направи няколко крачки по горната греда, после се спря да се огледа пак, и в погледа му имаше някакво очакване. Изчакваше да

види дали Лий ще го последва, *приканваше* го да го последва. Лий се хвана за един стълб и се изкачи на горната греда. Оградата се разклати и му се стори, че сега, *сега* котаракът ще скочи и ще изчезне. Вместо това котаракът изчака оградата да спре да се люшка и се заотдалечава спокойно, вирнал опашка във въздуха, за да си покаже черния гъз и големите топки.

Лий тръгна като въжеиграч подир котарака, разперил ръце на две страни за равновесие. Не смееше да се забърза от страх да го подплаши, но се движеше с равномерна крачка. Котаракът пристъпваше лениво и го водеше все по-далече и по-далече от къщата. Царевичата стигаше плътно до оградата и суха, плътна шума шибаше и бръскаше ръката му. Стана страшно, когато една от гредите се разтресе като бясна под краката му и се наложи да приклепне и да се подпре на един кол, за да не падне. Котаракът го изчака да се съвземе, свит върху следващата греда. Така и не помръдна, когато Лий отново се изправи, премина по разклатената цепеница и стигна до него. Само си изви гърба, наежи се и започна да издава своето напрегнато, прегракнало мъркане. Лий направо се побъркваше от възбуда, че най-сетне го е доближил, толкова близо, че можеше и да го пипне.

— Ей! — издиша той и мъркането на котарака се усили, и той изви гръб към Лий, и беше невъзможно за вярване, че не иска да го докосват.

Лий знаеше, че си е обещал да не се опитва да гали котарака, не и тази вечер, не и още докато установяват първия контакт, но би било грубо да откаже на такава очевадна молба за нежност. Той посегна нежно да го поглади.

— Ей, *приятаееел!* — пропя той тихо и котаракът стисна очи с изражение на чиста животинска наслада, а после ги отвори и замахна с лапа.

Лий рязко се изправи и лапата изсвистя във въздуха на няма и два пръста от лявото му око. Гредата, на която беше стъпил, яростно се разлюля, краката му омекнаха като гумени, той залитна настрани и се строполи в царевичата.

Горната греда на повечето места бе едва на метър и двацет от земята, но в тази част на оградата земята отляво се спускаше стръмно надолу и той падна от почти два метра. Вилата сред царевичата лежеше там от над десетилетие, очакваше Лий отпреди той да се роди,

легнала върху пръстта с щръкнали право нагоре криви, ръждясали шипове. Лий падна върху нея с главата напред.

[1] Песента е Devil Inside („Вътрешният дявол“) на групата INXS. ↑

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Той се надигна доста по-късно. Царевницата шепнеше като обезумяла и разпръскваше лъжливи слухове за него. Котаракът се беше махнал от оградата. Беше тъмна нощ, и когато той погледна нагоре, видя, че звездите се движат. Сега те всички бяха спътници и се стрелкаха в различни посоки, падаха насам и натам. Луната затрептя, спусна се педя по-надолу, пак затрептя. Сякаш небесната завеса бе застрашена от падане и щеше да оголи празната сцена зад нея. Лий се пресегна, нагласи луната и я върна на мястото ѝ. Луната в ръката му беше толкова студена, че пръстите му се вкочаниха, все едно бе стискал ледена висулка.

Трябваше да израсне много висок, за да поправи луната, и докато беше там горе, той погледна надолу, към своето ъгълче на Уест Бъкспорт. Видя неща, които нямаше как да види в царевницата, видя нещата така, както ги вижда Бог. Видя колата на баща си да се задава по Джебчийската алея и да завива по чакъления път към тяхната къща. Той караше с опаковка от шест бири на предната седалка и една студена бира между бедрата си. Ако Лий искаше, можеше да перне колата с пръст, да я завърти и да я бутне от пътя, и тя да рухне сред вечнозелените растения, затулващи тяхната къща откъм шосето. Той си го представи — колата, прекатурена на една страна, пламъците, които се подават изпод капака и я ближат. Хората щяха да кажат, че е карал кьоркютук пиан.

Чувстваше се толкова отстранен от света долу, все едно гледаше модел на железопътна линия. Уест Бъкспорт бе също тъй възхитителен и безценен с мъничките си дървета и къщичките си играчки и човечетата играчки. Ако искаше, можеше да вдигне собствената си къща и да я премести от другата страна на улицата. Можеше да я настъпи с токчето си и да я смачка с него. Можеше да забърше цялата бъркотия от масата само с един замах.

Забеляза движение сред царевницата — една жива сянка се плъзгаше сред другите сенки; разпозна котарака и разбра, че не е бил издигнат до тази огромна височина само за да поправи луната. Беше

предложил храна и обич на този бездомник, а той го беше подлъгал с престорена нежност и после го беше нападнал и съборил от оградата, и можеше и да го убие, без никаква причина, само защото е създаден за това. А сега си отиваше, все едно нищо не е било — и може би за котарака нищо *не се* беше случило, може би той вече беше забравил Лий, а *така не ставаше*. Лий посегна надолу с огромната си ръка — беше все едно си на горния етаж на Джон Ханкок Тауър и гледаш от височината на цялата стъклена сграда надолу към земята, — бодна с пръст котарака и го размаза в пръстта. За един-единствен безумен миг, за няма и секунда, той усети спазъм на трепкащ живот под пръста си, усети как котаракът се мъчи да отскочи, но беше късно, и той го смачка, усети го как се пръсва като суха шушулка със семе. Той разтърка пръст напред-назад — така, както бе виждал баща си да гаси цигари в пепелника. Уби го с тихо, сподавено доволство, усещаше се леко отстранен от себе си, както се чувстваше понякога, когато се изчервяваше.

След малко вдигна ръка и я огледа, и видя мазката от кръв по дланта си и залепналото за нея валмо черна козина. Подуши дланта си, по която бе останал ароматът на мухлясали мазета смесен с този на лятна трева. Мирисът го заинтригува, разказа му история за лов на мишки из подземия и търсене на партньорка за чукане сред високи бурени.

Лий отпусна ръка в скута си и се взря безучастно в котарака. Пак седеше сред царевицата, въпреки че не помнеше да е сядал, и си беше същият на ръст както винаги, въпреки че не помнеше и как се е смалил. Котаракът беше една размазана развалина. Главата му беше извъртяна наопаки, все едно някой се беше опитвал да я отвинти като електрическа крушка. Котаракът се взираше в нощта, опулен от изненада. Черепът му беше счупен и обезобразен, а мозъкът се изливаше от едното му ухо. Черният завалия лежеше до плоско парче керемиди, мокро от кръв. Лий едва-едва усещаше някакво смъдене в дясната ръка, погледна я и видя, че китката и ръката му до лакътя са издрани; драскотините бяха групирани в по три успоредни линии, сякаш беше забивал в себе си вилица и раздирал плътта си със зъбците. Не можеше да проумее как котаракът е успял да го одере, когато е бил толкова по-голям, но сега беше уморен и го болеше глава, и след малко се отказа от опитите да го проумее. Беше изтощително да

си като Бог, да си толкова голям, че да оправяш нещата, които имаха нужда от оправяне. Той се изправи с мъка — краката едвам го държаха, и тръгна обратно към къщата.

Майка му и баща му бяха в предната стая и пак се караха. Или по-точно баща му си седеше с една бира и „Спортс Илюстрийтид“ и не отговаряше, а Кати се беше навела над него и му пилеше с тих, задавен глас. За кратко Лий усети съвършеното разбиране, обзело го, когато бе толкова голям, че можеше да поправи луната, и узна, че баща му всяка вечер ходеше в „Уинтърхаус“ не да пие, а да се вижда с една келнерка, и че те са си особено близки. Не че и двамата му родители споменаха нещо за келнерката — майка му беснееше заради бъркотията в гаража, заради това, че влязъл с ботушите във всекидневната, за своята работа. Обаче някак си келнерката беше онова, заради което се караха в действителност. Лий узна също и че след време — след няколко години може би — баща му ще ги напусне и няма да вземе Лий със себе си.

Това, че се караха, не го тревожеше. Тревожеше го радиото, което работеше някъде отзад и издаваше неблагозвучно трещене, като гърнета, захвърлени надолу по стълбите, докато някой съскаше и фучеше като завиращ чайник. Звукът му дращеше по нервите и той свърна към радиото, за да го намали, и чак когато посягаше към копчето за звука разпозна онази песен — „Вътрешният дявол“. Нямахше представа защо изобщо му е харесвала. В последвалите седмици Лий щеше да открие, че не понася почти никаква музика за фон, че песните вече му се струват безсмислени, те бяха просто бъркотия от вбесяващи звуци. Когато свиреше радио, той излизаше от стаята, предпочиташе тишината, която пасваше на собствените му мисли.

Виеше му се свят, докато се качваше по стълбите. Стените понякога като че пулсираха и го беше страх, че ако погледне навън, може да види как луната пак трепти в небето, и този път може и да не успее да я поправи. Струваше му се, че може би е най-добре да си легне, преди да е паднала. Каза „лека нощ“ от стълбището. Майка му не забеляза. На баща му пък му беше все тая.

Когато на другата сутрин Лий се събуди, калъфката на възглавницата беше омазана с петна от засъхнала кръв. Той я огледа

без страх и без тревога. Миризмата, стар мирис на медни монети, беше особено интересна.

Минути по-късно вече беше под душа и погледна случайно надолу между краката си. Тънка червеникавокафява струйка се стичаше в потока и се завихряше в канала, все едно във водата имаше ръжда. Само че не беше ръжда. Вдигна разсеяно ръка към главата си, като се чудеше дали не се е порязал, когато падна от оградата предната вечер. Пръстите му се натъкнаха на меко място от дясната страна на черепа. Напипа нещо като малка вдлъбнатина и за миг сякаш някой изтърва сешоар под душа, където стоеше — мощен токов удар, от който светът светна и се превърна за миг във фотографски негатив. Когато гаденето от шока премина, той погледна ръката си и видя пръстите си, изцапани с кръв.

Не каза на майка си, че си е ударил главата — не му се струваше важно, нито обясни за кръвта по възглавницата, въпреки че когато тя видя изцапаното, се ужаси.

— Погледни това! — завайка се тя. — За нищо не става! Съвсем за нищо! — Стоеше наред кухнята с пропитата с кръв калъфка в ръка.

— Айде, спри се — обади се баща му, седнал на кухненската маса и подпрял глава с ръце, докато четеше спортните новини. Беше блед, брадясал и изглеждаше болнав, но въпреки всичко беше приготвил усмивка за своето момче. — На малкия му текнала кръв от носа, а пък ти се вайкаш, все едно е утрепал някого! Никого не е убил. — Бащата намигна на Лий.

— Поне засега.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Лий си беше приготвил усмивката за Мерин, когато тя отвори, ала тя не го оцени. Дори не го и погледна.

— Казах на Иг, че днес трябва да ходя в Бостън по работа на конгресмена и той ми заяви, че ако не те изведе някъде на хубава вечеря, вече нямало да ми е приятел — каза той.

Две момичета седяха на дивана и гледаха телевизия със звук, издут до дупка — повтаряха „Мъки на растежа“. Между тях и в краката им се трупаха камари от кашони. Жълтурки, като съквартирантката на Мерин. Съквартирантката седеше на облегалката на едно кресло и радостно вряскаше по мобилния си телефон. Лий като цяло нямаше особено високо мнение за азиатците — твари, живеещи на рояци, с мания за телефони и камери; въпреки че стилът „азиатска ученичка“ му допадаше — черни обувки с катарамии, три четвърти чорапи и плисирани поли. Вратата към стаята на съквартирантката зееше и се виждаха още кашони, натрупани върху гол матрак.

Мерин огледа тази сцена с някаква учудена безнадеждност, после отново се обърна към Лий. Ако той знаеше, че тя ще е толкова неугледна, без грим, с немита коса, по развлечения си стар анцуг, щеше да пропусне гостуването. Хич не му го вдигаше. Вече съжаляваше, че е дошъл. Осъзна, че продължава да се усмихва, и се принуди да спре; потърси точната реплика.

— Господи, още ли си болна?

Тя кимна разсеяно, а после каза:

— Искаш ли да се качим на покрива? Там не е толкова шумно.

Той я последва по стълбите. Като че нямаше да ходят на вечеря, но тя извади два „Хайнекен“ от хладилника, което беше по-добре от нищо.

Часът отиваше към осем, но още не беше тъмно. Скейтърите пак бяха излезли на пътя, дъските им трополяха и трещяха по асфалта. Лий прекоси плоския покрив, за да ги огледа над ръба. Двама-трима бяха зализали косите на гребенчета и носеха вратовръзки и ризи с копчета,

закопчани само на яката. Лий никога не се бе интересувал от нещо повече освен външността на скейтбордистите — защото с дъска под мишница си докарваш вид на алтернативен, малко опасен, но и атлетичен. Обаче не обичаше да пада — при самата мисъл за падане едната страна на главата му измръзваше и изтръпваше.

Мерин го докосна по тила и само за миг му се стори, че тя ще го бутне от покрива, и щеше да се извърне, да я стисне за бялата шийка и да я повлече с него. Тя сигурно бе забелязала шока по лицето му, защото за първи път му се усмихна и му предложи единия „Хайнекен“. Той кимна за благодарност, пое я с една ръка, а с другата запали цигара.

Тя седна върху един климатик с бирата си — не я пиеше, само въртеше ли въртеше мокрото гърло на бутилката с пръсти. Беше боса. Малките ѝ розови стъпала си бяха хубавички. Докато ги гледаше, му беше лесно да си я представи как поставя едното между краката му и пръстчетата ѝ нежно масажират чатала му.

— Мисля да пробвам онова, което ти каза — рече му тя.

— Да гласуваш за републиканците? — попита той. — Най-сетне прогрес.

Тя отново се усмихна, ала усмивката ѝ беше мрачна, изнурена. Отмести поглед и каза:

— Ще кажа на Иг, че като замине за Англия, искаме да си дадем почивка от връзката ни. Като пробна раздяла, за да можем и двамата да се виждаме с други хора.

Лий се чувстваше така, сякаш се беше препънал в нещо, въпреки че не бе и помръднал.

— Кога смяташе да му го сервираш?

— Когато се върне от Ню Йорк. Не искам да му го казвам по телефона. И ти също не бива, Лий. Не бива дори да му намекваш.

— Не, няма. — Беше възбуден и знаеше, че е важно да не му проличи. — Ще му кажеш, че трябва да се вижда с други хора? С други момичета?

Тя кимна.

— И... ти също ли?

— Ще му кажа, че искам да опитам връзка с някой друг. Нищо повече няма да му казвам. Ще му кажа, че каквото и да се случи, докато него го няма, не влиза в сметката. Не искам да знам с кого се

вижда той, и аз също няма да му докладвам за моите връзки. Мисля, че... че това ще улесни въобще нещата. — Тогава тя вдигна очи, и те бяха изпълнени с жална веселост. Вятърът развя косата ѝ и сътвори с нея прекрасни неща. Под бледовиолетовото небе привечер тя изглеждаше не толкова болна и измъчена. — Вече се чувствам виновна, знаеш ли.

— Е... Няма нужда. Слушай, ако вие наистина се обичате, след шест месеца ще го знаете със сигурност и ще поискате да се съберете отново.

Тя тръсна глава:

— Не, аз... мисля, че това, изглежда, е нещо повече от временна раздяла. Има някои неща, които научих за себе си това лято, неща, които зная, и които промениха отношението ми към моята връзка с Иг. Знам, че не мога да се омъжа за него. След като той поживее в Англия, след като е имал време да срещне някоя, аз ще я приключа завинаги.

— Господи! — изрече тихо Лий, и го преповтори наум: „Има някои неща, които научих за себе си това лято.“ Спомни си какво беше с нея в кухнята, неговите крака — между нейните, ръката му — върху гладката извивка на хълбока ѝ, и мекото ѝ, забързано дихание в ухото му. — Само преди две седмици ти ми обясняваше как ще кръстите децата.

— Да. Но узнаеш ли нещо, ти го знаеш. Аз вече знам, че с него никога няма да имаме деца. — Изглеждаше по-спокойна, беше се поотпуснала. — Тук ти се намесваш, за да защитиш най-добрия си приятел и да ме разубедиш. Сърдиш ли ми се?

— Не.

— Паднах ли ти в очите?

— Щеше да падне, ако се преструваше, че още искаш да бъдеш с Иг, когато в сърцето си знаеш, че вие двамата нямате бъдеще.

— Това е то, точно така! И искам Иг да има и други връзки, и да бъде с други момичета, и да бъде щастлив. Ако знам, че той е щастлив, на мен ще ми е по-лесно да продължа.

— Обаче, Господи! Та вие сте заедно от цяла вечност. — Ръката му почти се разтрепери, когато той изтърси втора цигара от пакета. След седмица Иг нямаше да го има и тя щеше да е сама, и нямаше да му докладва кого чука.

Тя кимна към пакета цигари:

— Една за мен?

— Сериозно? Мислех, че искаш да ги откажа.

— *Иг* искаше да ги откажеш. Аз винаги съм проявявала любопитство, обаче, нали знаеш... Смятах, че *Иг* няма да одобри. Предполагам, че сега мога да пробвам. — Тя разтърка коленете си с ръце и додаде: — Е... Ще ме научиш ли тази вечер да пуша, Лий?

— Разбира се — отвърна той.

По улицата изтрополи скейтборд, последва трясък и няколко тийнейджъри се разкресяха със смесица от смут и одобрение, когато скейтърът се просна на земята. Тя надникна над ръба на покрива.

— Ще ми се да се науча и да карам скейтборд — каза.

— Дебилен спорт — заяви Лий. — Добър начин да си потрошиш нещо. Врата например.

— Не се тревожа особено за врата си. — Тя се обърна, надигна се на пръсти и го целуна по ъгълчето на устата. — Благодаря ти. За това, че разговаря с мен за някои неща. Длъжница съм ти, Лий.

Потничето ѝ бе залепнало за гърдите и в хладния нощен въздух зърната ѝ бяха щръкнали и нагънали трикото. Помисли си дали да посегне и да постави ръце на хълбоците ѝ, запита се дали биха могли да започнат още тази вечер с малко опипване. Ала преди да протегне ръка, вратата на покрива се отвори с трясък. Беше съквартирантката — дъвчеше дъвка и ги оглеждаше подозрително.

— Уилямс — каза тя. — Гаджето ти те търси по телефона. Като че днес той и приятелчетата му от „Амнести Интърнешънъл“ днес са се подлагали взаимно на водни мъчения, ей тъй, да видят като как е. Страшно е възбуден и иска да ти докладва подробно. Като че си е намерил страхотна работа. Прекъснах ли нещо?

— Не — отвърна Мерин, обърна се отново към Лий и прошепна: — Тя мисли, че ти си от лошите. Което си е така, разбира се. Трябва да сляза да говоря с *Иг*. Да отложим вечерята?

— Когато говориш с него... ще споменеш ли нещо за... за нас, за онова, дето говорихме...

— А, ей! Не! Аз мога да пазя тайна, Лий.

— Добре — каза той с пресъхнала уста; желаше я.

— Един фас за мен? — рече дебелият мъжкарана с дръпнатите очи, докато го приближаваше.

— Разбира се — отвърна Лий.

Мерин помахна лекичко с ръка, премина през покрива и изчезна.
Лий изтръска един „Уинстън“ за съквартирантката и ѝ го запали.

— Заминаваш за Сан Диего, а?

— Да — отвърна момичето. — Местя се заедно с една приятелка от гимназията. Ще е готино. Тя има Уий, и всичко.

— Твоята стара приятелка от гимназията играе ли на играта с точките и чертичките, или ще се наложи да почнеш сама да се переш?

Жълтурката го изгледа косо, после махна с пълната си ръка и разкъса димната завеса помежду им.

— За какво говориш? — попита тя.

— Нали се сещаш за онази игра, където слагаш много точки в редица и после подред ги свързвате с чертички и се опитвате да нарисувате квадрати? Не играете ли с Мерин на тази игра, за да видите кой ще слага прането?

— Така ли? — възкликна момичето.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Той се заоглежда напред-назад със здравето си око; търсеше я на паркинга — червеният неонов надпис „ПРЕИЗПОДНЯТА“ който се извисяваше горе, осветяваше всичко със странно, пъклено сияние и самият дъжд се изливаше в червено в мъгливата нощ; и ето я и нея, сгушена под едно дърво в дъжда.

— Там, Лий, ето там — обади се Тери, но той вече спираше до нея.

Беше му казала, че може да има нужда някой да я закара обратно от „Преизподнята“, ако Иг се разсърди много след „големия разговор“. Лий беше обещал да намине да я провери, а тя му каза, че нямало нужда, но се усмихваше и изглеждаше благодарна, и той разбра, че тя действително иска той да дойде. Мерин беше такава, че невинаги казваше, каквото мисли, а често говореше неща, напълно противоположни на намеренията ѝ.

Когато Лий я видя с мократа блуза и залепнала по бедрата ѝ пола, с очи, зачервени от плач, той почувства как вътрешностите му се свиват от нервна възбуда при мисълта, че тя е навън и го чака, че иска да бъде с него. Беше минало зле. Иг бе наговорил ужасни неща, най-накрая я блъснал встрани, и нямаше причини да чака. Той реши, че има добър шанс, когато я покани да се приберат заедно — тя щеше да се съгласи, да каже „да“ с нежен, примирителен глас. Щом забави ход, тя го видя и вдигна ръка; вече беше тръгнала към колата. Лий съжали, че не е откарал Тери у дома, преди да дойде тук сега, искаше я сама. Помисли си, че ако бяха само двамата в колата, тя можеше да се облегне на него с мокрите си дрехи, за да ѝ даде топлина и утеха, а той — да обгърне раменете ѝ с ръка, може би да пъхне длан в блузата ѝ.

Лий искаше тя да седне отпред и се обърна да каже на Тери да мине отзад, но Тери вече се беше надигнали се готвеше да се прехвърли през облегалката. Тери Периш се беше направил на нищо, беше изпушил половин Мексико през последните два часа и се движеше с грацията на упоен слон. Лий посегна през него да ѝ отвори вратата, и докато се пресягаше, заби лакът в гъза на Тери, за да го

подбутне. Тери падна отзад и Лий чу тихо издрънчаване на метал, когато той се стовари върху отворената кутия с инструменти на пода.

Тя се качи и отметна мокрите кичури коса от лицето си. Сърцевидното ѝ личице — все още момичешко — беше мокро и бяло и изглеждаше премръзнало, и Лий усети порив да я докосне, нежно да погали бузата ѝ. Блузата ѝ беше подгизнала, а сutiенът ѝ беше с десен на розички. И преди да се усети, той вече посягаше да я докосне. Но после погледът му се отмести и той съзря джойнта на Тери, масур, дебел колкото бишката, на седалката, и го захлупи с длан, и го скри, преди да го е видяла.

И *тя* беше тази, която докосна *него* — леко допря ледените си пръсти до китката му. Той потрепери.

— Благодаря, че дойде да ме вземеш, Лий — каза тя. — Току-що ми спаси живота.

— Къде е Иг? — попита Тери с дебел, тъп глас и съсипа мига. Лий го погледна в огледалото за задно виждане. Беше се привел напред с разфокусиран поглед и притискаше слепоочието си с длан.

Мерин притисна китка към корема си, сякаш самата мисъл за Иг ѝ причиняваше физическа болка.

— Н-не знам. Тръгна си.

— Каза ли му? — попита Лий.

Мерин извърна глава и се загледа в „Преизподнята“, но Лий виждаше отражението ѝ в стъклото, виждаше как брадичката ѝ се сбръчка от усилие да не заплаче. Тя трепереше безпомощно, коленете ѝ почти се удряха едно в друго.

— Той как го прие? — не се сдържа да попита Лий.

Тя тръсна глава и каза:

— Може ли просто да тръгваме?

Лий кимна, излезе на шосето и обърна колата обратно нататък, откъдето бяха дошли. Виждаше остатъка от вечерта като поредица от ясно подредени стъпки: да закара Тери у тях, после, без приказки, да я откара в дома си, да ѝ каже, че трябва да съблече мокрите дрехи и да вземе душ със същия спокоен и решителен глас, с който тя беше му наредила да се изкъпе онази сутрин, когато майка му умря. Чак когато ѝ донесеше питие, той щеше полека да дръпне завесата, за да я погледа под струите, и вече щеше да се е съблякъл.

— Ей, момиче — рече Тери. — Искаш ли сакото ми?

Лий стрелна Тери със сърдит поглед в огледалото за обратно виждане — толкова се беше увлякъл в мислите за Мерин под душа, че почти беше забравил, че и Тери е там. Усети лек прилив на омраза към отракания, забавен, прочут, хубав и, общо взето, тъпоумен Тери, който се беше възползвал от минималния си талант, семейни връзки и известна фамилия и се бе сдобил с богатство и можеше да избира сред най-готините пички в страната. Струваше си да се пробва да накара Тери да пусне кранчето, да види дали няма начин да го накара да облее конгресмена с малко слава или поне с парички; но в действителност Лий никога не го бе харесвал особено — вресльо и свиня, която жадува за внимание, който беше излязъл от кожата си, за да унизи Лий пред Глена Никълсън още първия ден, когато се запознаха. Драйфаше му се, като гледаше как тоя зализан шибаняк омайва гаджето на брат си няма и десет минути, след като са скъсали, все едно това му се полагаше, сякаш имаше право. Лий посегна към климатика — ядосваше се на себе си, че не го е изключил по-рано.

— Няма нужда — каза Мерин, но Тери вече подаваше напред сакото си. — Благодаря ти, Тери. — Тонът ѝ беше толкова мазен и умилкващ се, че на Лий му се прииска да я зашлеви. Мерин си имаше качества, но по принцип и тя си беше жена като другите, възбудена и покорна пред високото положение в обществото и парите. Отнемете му попечителския фонд и фамилното име — и Лий се съмняваше дали тя изобщо би погледнала втори път жалкия Иг Периш. — Т-т-ти сигурно мислиш...

— Нищо не мисля. Спокойно.

— Иг...

— Сигурен съм, че Иг е добре. Не се безпокой.

Тя продължаваше да трепери силно — всъщност това малко го възбуждаше, начинът, по който се тресяха гърдите ѝ — но се завъртя и се пресегна към задната седалка.

— Добре ли си? — Когато тя си прибра ръката, Лий забеляза по пръстите ѝ кръв. — Трябва да му сложиш марля.

— Нищо му няма, не се шашкай — отвърна Тери и Лий изпита желание да зашлеви *него*. Вместо това натисна педала — бързаше да откара Тери у тях, да го разкара възможно най-бързо.

Кадилакът се издигаше и се спускаше, летеше по мокрия път и занасяше на завоите. Мерин се беше обгърнала с ръце под широкото

сако на Тери и продължаваше да трепери яростно; блестящите ѝ, скръбни очи сезираха изпод оплетеното гнездо на косата ѝ, бъркотия от мокри червени сламки. Изведнъж тя посегна и сложи длан на таблото; ръката ѝ беше изпъната и вдървена, все едно щяха да изхвърчат от пътя.

— Мерин, добре ли си?

Тя поклати глава.

— Не. Д-да. Аз... Лий, моля те, спри. Спри тук. — Гласът ѝ беше изтънял от напрежение.

Когато той я погледна пак, забеляза, че тя ще повърне. Нощта нещо се сбръчкваше и се изплъзваше от контрол. Тя щеше да се издрайфа в кадилакчето — мисъл, която откровено му беше противна. В болестта и последвалата смърт на майка му най-много му харесваше това, че те го оставиха единствен собственик на кадилака и ако Мерин се издрайфаше в него, щеше да се вбеси. Каквото и да правиш, не можеш да се отървеш от вонята.

Забеляза, че отдясно приближава завоят към старата леярна и свърна от пътя по него, все така на скорост. Предната дясна гума се вряза в калта на отбивката и задницата поднесе настрани — маневра, която не беше за предпочитане с момиче, на което му се гади, на предната седалка. Като продължаваше да намаля скоростта, той насочи кадилака нагоре по изровения чакълен противопожарен път; храстите шибаха страните на колата, камъни се удряха в шасито. Верига, опъната напреки на пътя, изникна в светлината на фаровете и се втурна към тях; Лий не отпусна натиска върху спирачките, постоянно, равномерно. Най-сетне кадилакът изцвили и спря кротко, с броня точно до веригата.

Мерин отвори вратата и издаде сърдит бълващ звук, подобен на мокра кашлица. Лий тресна ръчната спирачка. И той се чувстваше поразтреперан — издразни се и се помъчи съзнателно да възвърне вътрешното си спокойствие. Ако възнамеряваше довечера да я спипа под душа, трябваше да действа стъпка по стъпка и да я води за ръка. Той можеше да я поведе нататък, накъдето бездруго вървяха и двамата, ала трябваше да овладее и себе си, и вехнещата нощ. Все още не се бе случило нищо непоправимо.

Той слезе от колата и я заобиколи; дъждът цопкаше около него и мокреше гърба и раменете на ризата му. Мерин беше стъпила на

земята, главата ѝ висеше между коленете. Бурята вече утихваше, само кротко капеше сред листака, надвесен над черния път.

— Добре ли си? — попита той. Тя кимна. Той продължи: — Хайде да закараме Тери у тях, а после искам да дойдеш у нас и да ми разкажеш какво се случи. Ще ти сипя едно питие и ще можеш да си кажеш всичко. Ще ти олекне.

— Не. Не, благодаря. В момента искам само да остана сама. Трябва да си помисля.

— Не бива да оставаш сама тази нощ. В твоето състояние това ще е най-лошото нещо. Ей, и виж, ти *трябва* да дойдеш до нас. Поправих ти кръстчето. Аз, сам.

— Не, Лий. Искам само да се прибера, да се преоблека в нещо сухо и да остана сама.

Пак усети раздразнение — толкова ѝ бе присъщо да си мисли, че може да го мотае до безкрайност, да очаква той да я вземе от „Преизподнята“ и прилежно да я закара там, където тя поиска, без нищо в замяна — а после той отблъсна това чувство. Огледа я, с мократа пола и блуза, тя не спираше да трепери; после заобиколи към багажника. Извади сака със спортния си екип, занесе го и ѝ го предложи.

— Имам анцуг. Горнище, долнище. Сух е и е топъл, и не е изцапан с повръщано.

Тя се подвоуми, после пое дръжката на сака и излезе от колата.

— Благодаря ти, Лий. — Без да го поглежда в очите.

Той не пусна сака, вкопчен в дръжката, вкопчен в *нея* за миг — удържаше я да се отдалечи в нощта, за да се преоблече.

— Трябваше да го направиш, знаеш. Безумно беше да си мислиш, че ти би могла... Че *който и да е* от вас двамата би могъл...

— Искам само да се преоблека, става ли? — прекъсна го тя и издърпа сака от ръката му.

Мерин се обърна и се отдалечи с вдървена походка; тясната ѝ пола прилепваше по краката ѝ. Тя мина през лъчите на фаровете и блузата ѝ стана прозрачна като восъчна хартия. Заобиколи веригата и продължи навътре в тъмното, нагоре по пътя. Но преди да изчезне, тя извърна глава и изгледа Лий намръщено, с вдигната вежда, сякаш задаваше въпрос — или отправяше покана. *Последвай ме*. После се изгуби.

Лий запали цигара и я изпуши до колата, чудейки се дали ще е добре да тръгне след нея; не беше сигурен дали иска да навлезе в гората под погледа на Тери. Но след минута-две погледна и видя, че Тери се е изпънал на задната седалка, закрил очи с лакът. Беше си фраснал главата здравата, имаше червена драскотина близо до дясното слепоочие, а и преди това почти си беше изключил, наkozил се беше така, че две не виждаше. Странно беше, че е тук, край леярната, където се беше срещнал за пръв път с Тери Периш в деня, когато той вдигна във въздуха голямата замразена птица заедно с Ерик Ханити. Сети се за джойнта на Тери и опипа джоба си за него. Може би две-три дръпвания щяха да успокоят стомаха на Мерин и да я накарат да поомекне малко.

Погледа Тери още малко, ала той не се размърда и Лий метна фаса в мократа трева и пое нагоре по пътя след нея. Проследи браздите в чакъла по един лек завой и нагоре по едно възвишение, и ето ти я леярната — на фона на небето, покрито с кълбящи се черни облаци. С издигация се комин тя приличаше на фабрика, построена, за да произвежда кошмари в масови количества. Мократа трева блестеше, разлюляна от вятъра. Той си помисли, че тя може би се е изкачила нагоре към рушащата се крепост от черни тухли и сенки и се преоблича там, но после я чу да му подсвирква в тъмното, отляво.

— Лий — каза тя и той я видя, на шест метра встрани от пътя.

Тя стоеше под едно старо дърво — кората му се белеше и отдолу се показваше мъртвата, бяла, покрита с петна от проказа дървесина. Беше нахлузила сивия му анцуг, но притискаше спортното сако на Тери към слабите си голи гърди. Гледката беше еротичен шок, приличаше на фантазия по време на мастурбация в ленив следобед — Мерин с бледите си рамене и тънки ръце, и призрачни очи, полугола и разтреперана сред гората, чака него, само него.

Спортният сак беше в краката ѝ, мокрите ѝ дрехи, сгънати, бяха оставени отстрани, обувките ѝ с токчета — грижливо поставени върху тях. В едната обувка беше пъхнато нещо — мъжка вратовръзка, изглежда, нагъната многократно. Колко обичаше тя да сгъва разни неща. На Лий понякога му се струваше, че тя го нагъва години наред на все по-малки и по-малки гънчици.

— В сака ти няма горнище — каза тя. — Само долнище.

— Вярно, забравих — каза той. Вървеше към нея.

— Е, кофти — възкликна тя. — Дай ми ризата си.

— Искаш да се съблека? — попита той.

Тя се опита да се усмихне, но издиша, кратко и нетърпеливо.

— Лий... Извинявай, аз просто... Не съм в настроение.

— Не. Не си, разбира се. Имаш нужда от питие и от някого, с когото да поговориш. Ей, имам трева, ако наистина ти трябва нещо за отпускане. — Той вдигна джойнта нагоре и се усмихна, защото почувства, че точно тогава тя имаше нужда от усмивка. — Хайде да отидем у нас. Щом тази вечер не си в настроение, друг път.

— Какво говориш? — Тя се намръщи, веждите ѝ се сключиха. — Искам да кажа, че не съм в настроение за комедии. Ти за какво настроение говориш?

Той се наведе напред и я целуна. Устните ѝ бяха мокри и студени.

Тя се дръпна и стреснато отстъпи назад. Сакото се изхлузи и тя го улови, за да го задържи на място, между тях двамата.

— Какво правиш?

— Искам само да ти е по-добре. Ако си нещастна, за това отчасти съм виновен и аз.

— Ти за нищо не си виновен — каза тя. Гледаше го с широко отворени, учудени очи, и по лицето ѝ се изписа ужасно прозрение. Толкова приличаше на личицето на малко момиченце. Погледнеш ли я, лесно можеше да си представиш, че не е на двайсет и четири, а все още на шестнайсет, все още недокосната. — Не скъсах с Иг заради теб. Това нямаше нищо общо с теб.

— Само че сега ние можем да бъдем заедно. Не беше ли тази причината за цялото това изпълнение?

Тя отстъпи още една несигурна крачка, лицето ѝ доби недоверчиво изражение, устата ѝ зейна, сякаш се готвеше да закрепци. Мисълта, че тя може да се разкрепци го разтревожи и той усети порив да пристъпи напред и да ѝ запуши устата. Но тя не се разкрепя. Разсмя се — напрегнат, невярващ смях. Лий се намръщи — за миг му се стори се, че изкуфялата му майка му се присмива: „Трябва да си поискаш парите обратно.“

— Ебаси! — възкликна тя. — Ох, Боже... Ебаси. Лий, никак не му е времето за тъпанарски шеги.

— Съгласен съм — каза Лий.

Тя се втренчи в него. Измъчената, обърквана усмивка на лицето ѝ угасна, горната ѝ устна се вдигна присмехулно. Грозна, присмехулна гримаса на отвращение.

— Това ли си мислиш? Че аз съм скъсала с него... за да мога да се чукам с *теб*? Ти си му *приятел*. И мой приятел. Нищо ли не разбираш?

Той направи крачка към нея и посегна към рамото ѝ, и тя го отблъсна. Той не го очакваше, петите му се препънаха в корен и той тупна по задник върху мократа, корава земя.

Лий вдигна очи към нея и усети как нещо в него се надига, някакъв гръмогласен рев, влак, задаващ се през тунел. Не я мразеше заради нещата, които говореше, въпреки че и това си беше достатъчно гадно — да го разиграва месеци наред, години всъщност, а после да му се подиграва, че я желае. Но я мразеше най-вече заради погледа ѝ. Този поглед, изпълнен с погнуса, остриите зъбки, които се показваха изпод повдигнатата горна устна.

— А за какво тогава сме говорили? — попита Лий търпеливо, нелепо, от мястото си върху мократа пръст. — Какво обсъждахме през целия последен месец? Мислех, че ти искаш да се чукаш с други. Мислех, че си узнала някакви неща за себе си, за чувствата си, които трябва да си изясниш. Неща за мен.

— О, Боже — възкликна тя. — Божичко, Лий.

— Канеше ме на вечери. Пишеше ми мръсни есемеси за някаква митична блондинка, която дори не съществува. Звънеше ми по всяко време да разбереш какво правя, как съм. — Той протегна ръка и я положи върху прилежно сгънатите ѝ дрехи. Готвеше се да стане.

— Тревожех се за тебе, простако! — викна тя. — *Майка* ти почина съвсем скоро!

— За тъпак ли ме мислиш? Така ми се натискаше оная сутрин, когато тя издъхна, помпаше ми крака, докато тя лежеше мъртва в съседната стая!

— *Какво* съм правила? — Гласът ѝ се издигна, писклив и пронизителен. Тя вдигаше много шум, Тери можеше да чуе, Тери можеше да се запита защо се карат. Ръката на Лий обгърна вратовръзката, пъхната в обувката ѝ, той я стисна в юмрук и тръгна да се изправя. Мерин продължи: — За тогава, когато ти беше пиан и аз те прегърнах и ти почна да ми пускаш ръце ли ми говориш? Позволих го,

защото ти беше съвсем превъртял, Лий, и нищо повече. Това е *всичко*. — Тя отново се беше разплакала. Закри очи с ръка, брадичката ѝ трепереше. Продължаваше да притиска спортното сако към гърдите си с другата ръка. — Ама че шибано! Как можа и през ум да ти мине, че ще скъсам с Иг, за да мога да чукам теб? По-скоро бих умряла, Лий. Бих *умряла*. Не го ли знаеш?

— Сега вече го знам, кучко — отвърна той, изтръгна сако от ръцете ѝ, захвърли го на земята и надяна вратовръзката като примка на шията ѝ.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

След като я халоса с камъка, Мерин спря да се мъчи да го избута, и той можеше да направи онова, което иска, и престана да затяга вратовръзката около гърлото ѝ. Тя извърна лице настрана, очите ѝ се подбелиха в орбитите, клепачите ѝ затрептяха странно. Струйка кръв потече изпод косата ѝ надолу по мръсното, изцапано лице.

Той си мислеше, че тя е в несвяст, твърде зашеметена, че да може да направи нещо, освен да го поема, докато я чукаше, но после тя проговори със странен, далечен глас:

— Всичко е наред — каза тя.

— Нали? — попита я той и заблъска още по-мощно, защото само така можеше да се задържи надървен. Не беше толкова хубаво, колкото си го беше представял. Тя беше суха. — Харесва ли ти, а?

Но пак я беше разбрал погрешно. Тя не говореше за чувствата си.

— Избягах — каза тя.

Той престана да ѝ обръща внимание и продължи да блъска между краката ѝ.

Главата ѝ се извърна леко и тя се втренчи в грамадната клонеста корона на дървото горе.

— Изкатерих се на дървото и се измъкнах — каза тя. — Найсетне намерих обратния път, Иг. Добре съм. На сигурно място съм.

Лий се взря в клоните и трепкащите листа, но там, горе, нямаше нищо. Не можеше да си представи какво гледа тя и за какво говори, а не му се искаше да пита. Когато отново погледна лицето ѝ, нещо в погледа ѝ бе избягало, и тя не каза и дума повече, което беше добре, защото му беше писнало здравата от всичкото ѝ шибано дърдорене.

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ МИК И КИЙТ

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Рано-рано Иг взе вилата си от леярната и, все още гол, се върна на реката. Нагази във водата до колене и не помръдна, докато слънцето не се издигна високо в безоблачното небе и лъчите сгряха раменете му.

Не знаеше колко време е минало, когато забеляза една кафява пъстърва на около метър от левия си крак. Тя се рееше над пясъчното дъно, махаше с опашка насам-натам и се пулеше тъпо срещу крака му. Иг вдигна вилата — Посейдон с тризъбеца си, врътна пръта в ръка и я метна. Тя уцели рибата от първия опит, все едно години наред бе ловил риба с копие, все едно бе мятал вилата стотици пъти. Не беше много по-различно от хвърлянето на копие, на което беше учил децата в лагера „Галилея“.

Опече пъстървата с дъха си на речния бряг — облъхна я със задушаваша жегата от дробовете си, достатъчно силна, че да вдигне мараня и да опърли мятаната се риба, достатъчно силна да изпържи очите му до цвета на сварени яйчени жълтъци. Все още не можеше да издишва огън като дракон, но предположи, че и това ще стане.

Доста лесно беше да предизвика жегата. Трябваше само да се съсредоточи върху някаква приятна омраза. Използваше най-вече онова, което бе видял в мислите на Лий — Лий, който бавно опича майка си във фурната на нейния смъртен одър, Лий, който затяга вратовръзката около гърлото на Мерин, за да ѝ попречи да вика. Спомените на Лий сега се тълпяха в главата на Иг и бяха като глътка киселина от акумулатор, отровна и изгаряща горчилка, която трябваше да бъде изплюта.

След като се наяде, той се върна на реката да се измие от мазнината на пъстървата, а водните змии се плъзгаха около глезените му. Той се потопи и се подаде навън, от лицето му капеше студена вода. Избърса с опакото на измършавялата си червена ръка очите си, за да ги измие, примига и се втренчи в реката, в собственото си отражение. Може би това бе някакъв трик на течащата вода, но рогата му изглеждаха по-големи и по-дебели в основата си, върховете им започваха да се закривяват навътре, сякаш щяха да се съберат над

черепа му. Кожата му се беше изпекла до тъмен и плътен нюанс на червеното. Тялото му беше гладко и гъвкаво като тюленова кожа, черепът — гладък като дръжка на врата във формата на топка. Само копринената му козя брадичка, необяснимо как, не бе изгоряла.

Заобръща глава насам-натам и заоглежда профила си. Реши, че е самото възплъщение на романтичния и разгулен млад Асмодей.

Отражението му въртна глава и го изгледа лукаво.

— *Ти защо ловиш риба тук?* — попита дяволът във водата. — *Та не пускаш ли ти въдици на хората?*

— Хвани и пусни? — попита Иг.

Отражението му се разкриви от смях — мръсен, конвулсивен весел крясък, подобен на гарванов грак, стряскаш като гърмяща верига от увеселителни бомбички. Иг вдигна отривисто глава и видя, че в действителност бе само гракът на гарван, който се издигна над Ковчега и полетя надалеч ниско над реката. Иг се заигра с кичура на брадата си, малката си интригантска брадичка, заслушан в гората, в кънтящата тишина, и най-сетне долови и друг звук — гласове, които се носеха нагоре по реката. След малко се разнесе краткия, далечен вой на полицейска сирена, надалече оттук.

Иг се изкачи обратно по хълма, за да се облече. Всичко, което си бе донесъл в леярната, бе изгоряло в гремлина. Но се сети за мухлясалите стари дрехи, окачени по клоните на дъба на върха на пистата „Ивъл Канивъл“: изцапано черно палто със скъсана подплата, самотен черен чорап и синя дантелена пола, сякаш излязла от ранен клип на Мадона от осемдесетте. Иг смъкна мръсните дрехи от клоните. Нахлузи полата на хълбоците си, като си припомни правилото от пети стих на двайсет и втора глава на Второзаконие — че мъж не бива да се облича в женско облекло: всеки, който прави това, гнусен е пред Господа, твоя Бог. Иг приемаше сериозно своите отговорности на начеващ млад господар на Ада. Като ще е, да е — та ако ще залогът да е един фунт плът (по всяка вероятност, неговата собствена). Той нахлузи чорапа под полата, защото тя беше къса, а той — срамежлив. Последно надяна втвърдилото се черно палто с дрипавата мушамена подплата.

Иг тръгна — полата от синя дантела се люшкеше около бедрата му и правеше вятър на голия му червен задник, а той влачеше вилата в пръстта. Ала още не стигнал редицата от дървета, той забеляза вдясно

проблясък на златиста светлина долу в тревата. Обърна се и затърси източника и тя проблесна отново и отново — жарка искра сред бурените, тя му изпращаше спешно и простичко послание: *Тука бе, будала, погледни тука*. Той се наведе и изрови от тревата кръстчето на Мерин. Беше топло — цяла сутрин се беше нагривало на лъчите на слънцето, повърхността му бе покрита със стотици фини драскотини. Той го вдигна към носа и устата си — представяше си, че усеща по него уханието ѝ, но то нямаше никакъв мирис. Закопчалката пак се беше повредила. Той дъхна нежно върху нея, нагрива я, за да размекне метала и със заострените си нокти изправи фината златна халка. Поогледа го още малко, после го вдигна и го окачи на врата си и закопча верижката на гърба си. Донякъде очакваше то да запращи и да го изгори, да се впие в червената плът на гърдите му и да остави черна пришка с формата на кръст, но то се отпусна леко върху тялото му. Разбира се, нищо нейно никога не би могло да му причини вреда. Иг вдъхна сладкия утринен въздух и продължи по пътя си.

Бяха намерили колата. Течението я беше завлякло чак до пясъчния нанос под моста „Олд Феър Роуд“, където местните хлапетии всяка година палеха огън, за да отбележат края на лятото. Гремлинът изглеждаше така, сякаш се беше опитал да излезе на брега на реката — предните му гуми се бяха врязали в мекия пясък, задницата му беше под водата. Няколко полицейски коли и една кола за буксир бяха спрели частично върху наноса срещу него. Други коли — патрулки, но и возила на местни селяндури, спрели да позяпат — се бяха събрали на чакълена площадка под моста. Още коли бяха паркирани на самия мост и хората се бяха наредили на перилата и гледаха надолу. Полицейските радиопредаватели прашяха и дърдореха.

Гремлинът не приличаше на себе си — боята се беше обелила от горещината, а желязното тяло под нея беше почерняло. Едно ченге, нахлузило рибарски ботуши, отвори вратата откъм предната седалка и от нея се изля вода. Една риба луна се изсипа с вълната, люспите ѝ засияха в цветовете на дъгата в лъчите на късното утро, и шляпна върху мокрия пясък. Ченгето с гумените ботуши я изрита в плитчината, тя се свърза и се стрелна във водата.

Няколко униформени полицаи стояха в плътна групичка на наноса, пиеха кафе, смееха се и дори не поглеждаха колата. В хладния утринен въздух до Иг достигаха откъслеци от разговора им:

— Майната му, какво е? Сивик, според теб?

— Де да знам. Нещо вехто и скапано.

— Някой е решил да палне огъня с няколко дни по-рано...

Излъчваха лятно добро настроение, безгрижие и мъжко безразличие. Когато аварийната кола запали, потегли напред и задърпа гремлина навън, водата блъвна от счупените задни прозорци. Иг видя, че са махнали номера отзад. Сигурно и предният го нямаше. Лий се беше сетил да ги махне, преди да извлочи Иг от неговия комин и да го наблъска в нея. Полицията още не знаеше какво е открила, все още не.

Иг тръгна сред дърветата и най-сетне се нагласи върху скалите над една стръмна урва, за да наблюдава наноса сред боровете от разстояние двайсетина метра. Не поглеждаше надолу, докато не чу тих смях точно под него. Хвърли небрежно поглед нататък и видя Щурц и Посада в пълна униформа — стояха редом и всеки държеше кура на другия, докато уринираха в храсталака. Когато устата им се сляха, Иг трябваше да се хване за едно ниско дърво наблизо, за да не се катурне от скалите и се стовари право върху тях. Той се изкатери пак там, където не се виждаше.

Някой кресна:

— Щурц! Посада! Къде се затрихте бе, вашта мама? На моста ни трябват хора!

Иг отново надникна над скалата, за да ги проследи, когато си тръгнат. Той бе възнамерявал да ги насъска един срещу друг, а не да ги накара да си паднат един по друг, ала въпреки това, общо взето, не беше изненадан от този изход. Може би това беше най-старото дяволско правило — на греха винаги може да се вярва, че ще разкрие най-човешкото в човека, колкото за добро, толкова и за лошо. Чу се шепот и шумолене, докато двамата мъже си нагласяха дрехите, и смехът на Посада, а после те тръгнаха обратно.

Иг се премести по-нагоре на склона, където имаше по-добър изглед и към пясъчния нанос, и към моста, и точно тогава видя Дейл Уилямс. Бащата на Мерин стоеше на парапета сред другите зяпачи — мъж с пепеляво лице и ниска подстрижка, облечен с раирана риза с къси ръкави.

Гледката на опечената кола като че омагьосваше Дейл. Той се облягаше на ръждясалия парапет, преплел дебелите си пръсти, и се вираше в нея с поразено, отсъстващо изражение. Ченгетата може и да

не знаеха какво са открили, ала Дейл знаеше. Дейл разбираше от коли, от двайсет години ги продаваше и познаваше тази кола. Той не само я беше продал на Иг, но и му беше помогнал да я потегне и я беше виждал на своята автомобилна алея почти всяка вечер шест години подред. Иг не можеше да си представи какво вижда сега Дейл, докато гледа от моста обгорялата развалина на гремлина върху наноса убеден, че дъщеря му за последно се е возила в нея.

На моста и от двете му страни бяха паркирани коли. Дейл стоеше в източния му край. Иг тръгна по хълма измежду дърветата по посока на шосето.

Дейл също се раздвижи. Дълго време той просто стоеше там и се вираше в изгорялата черупка на гремлина, докато водата се изливаше от нея. Онова, което най-сетне го извади от трансa, беше гледката на едно ченге — беше Щурц, — което слизаше надолу по хълма, за да озапти тълпата. Дейл се запромъква между другите зяпачи бавно, като воден бивол, за да слезе от моста.

Когато Иг стигна края на гората, той забеляза колата на Дейл — синьо БМВ комби; позна, че е неговото, по пробните временни номера на сервиза. Беше паркирано в резервното платно на чакълената алея, в сянката на няколко бора. Иг изскочи чевръсто от гората, качи се отзад и затвори вратата и се настани там с вилата на колене.

Задните стъкла бяха затъмнени, но това нямаше значение. Дейл бързаше и не погледна към задната седалка. Иг разбра, че може би не му се искаше да го видят да се мотае тук. Ако направите списък на хората в Гидиън, които най-много искат да видят Иг Периш жив изгорен, Дейл със сигурност би бил сред първите петима. Търговецът на коли отвори вратата и се пъхна зад волана.

Той свали с една ръка очилата си, а с другата затули очи. Известно време просто седеше там и дишаше кротко, на пресекулки. Иг изчака — не му се искаше да го прекъсва.

На таблото бяха залепени картинки. Едната беше с Иисус — живопис, Иисус със златната си брада и отметнатите назад златни коси се вираше вдъхновено в небето, а зад него златни лъчи пробиваха облаците. „Блажени плаещите — гласеше надписът, — защото те ще се утешат.“ До нея беше залепена с тиксо снимка на Мерин на десет години, седнала зад баща си на задната седалка на мотоциклета му. Беше с авиаторски очила и бяла каска с червени звезди и сини ленти

като на състезателите, и го обгръщаше с ръце. Хубава жена с черешова коса стоеше зад мотора с ръка върху каската на Мерин и се усмихваше срещу обектива. Отначало Иг си помисли, че е майка ѝ, после осъзна, че е твърде млада и че това трябваше да е сестрата на Мерин, която бе умряла, докато са живели в Роуд Айлънд. Две дъщери — и двете вече ги нямаше. Блажени плачещите, защото те ще бъдат изритани в топките веднага щом се опитат да осигурят резерва. Това го нямаше в Библията, но може би трябваше да го включат.

Когато Дейл отново се овладя, той посегна към ключовете, запали колата и излезе на шосето, като хвърли последен кос поглед към страничното огледало. Обърса бузи с китките си и пак си сложи очилата. Покара, после целуна палеца си и го допря до малкото момиченце на снимката с мотоциклета.

— Това беше неговата кола, Мери — каза; така наричаше той Мерин. — Изгоряла. Мисля, че вече го няма. Мисля, че лошият вече го няма.

Иг облегна едната си ръка на шофьорската облегалка, а другата — на съседната, промуши се между тях и се намести отпред до Дейл.

— Извинявай, че те разочаровам — каза той. — Боя се, че само добрите умират млади.

Щом Иг се провря отпред и се появи пред очите му, Дейл изгъркори от уплаха и се вкопчи поривисто във волана. Колата рязко свърна надясно към резервното платно с чакълена настилка. Иг залитна рязко към таблото и едва не се строполи на пода. Чуваше как камъни чукат и дрънчат по шасито. После колата паркира, Дейл изскочи от нея и побягна нагоре по шосето; тичаше и крещеше.

Иг се надигна. Не разбираше. Никой друг не беше побягвал с писъци, щом види рогата. Понякога им се искаше да го убият, но никой не побягваше с писъци.

Дейл изтича в средата на шосето, като поглеждаше през рамо към комбито и издаваше викове, смъртно подобни на птичи крясъци. Една жена със сентра наду клаксона, когато профуча покрай него: „Разкарай се от пътя, по дяволите!“ Дейл залитна към банкета, тънка, изровена ивица пръст, граничеща с буренясала канавка. Пръстта поддаде под дясното му стъпало и той рухна долу.

Иг се намести зад волана и бавно потегли подире му.

Спря до него, когато Дейл се изправи несигурно на крака. Дейл отново хукна, този път в канавката. Иг натисна копчето и отвори прозореца откъм пътническата седалка, наведе се над нея и му извика:

— Господин Уилямс! Качете се!

Дейл не забави крачка — продължаваше да тича, задъхваше се, държеше се за сърцето. По челюстта му лъщеше пот. Панталонът му се беше цепнал отзад.

— Махай се! — извика Дейл; думите му се сливаха: *Маайсе*. — Маайсемоц! — Повтори го още два пъти, докато Иг осъзнае, че „моц“ на езика на паниката означаваше „помощ“.

Иг погледна безучастно залепената на таблото картина на Христос, все едно се надяваше Великия И. Х. да го посъветва нещо, и тогава се сети за кръстчето. Погледна го — то висеше между ключиците му, полегнало леко върху голите му гърди. Лий не можеше да види рогата, докато носеше кръста; логично беше и когато Иг го носи, *никой* да не може да ги види и да почувства въздействието им, смайващо предложение, лек за недъга му. За Дейл Уилямс Иг си беше самият той — сексуалният убиец, смазал главата на дъщеря му с камък, току-що изскочил от задната седалка, облечен с пола и въоръжен с вила. Златното кръстче, окачено на врата на Иг, беше собствената му човечност, и тя гореше ярко в утринните лъчи.

Но неговата човечност не му бе от полза, нито в тази ситуация, нито във всяка друга. Нямаше полза от нея, откакто му бяха отнели Мерин. Всъщност тя беше слабост. Сега, когато вече бе свикнал, той предпочиташе да е демон. Кръстът бе символ на онова най-човешко състояние — страданието. А на Иг му бе втръснало от страдания. Ако трябваше да приковат някого на дърво, той искаше да е този, който държи чука. Той спря, откопча кръстчето и го прибра в жабката. После отново се изправи зад волана.

Ускори ход, за да изпревари Дейл, а после спря колата. Бръкна отзад, вдигна неловко вилата от задната седалка и слезе. Дейл тъкмо го отминаваше с препъване долу в канавката, затънал до глезените в кална вода. Иг направи две крачки подире му и хвърли вилата. Тя цопна в блатистата вода точно пред Дейл, и той писна. Отстъпи рязко назад, залитна и цопна шумно във водата. Зацапа наоколо, мъчейки се да се изправи. Дръжката на вилата стърчеше права над плитката вода и трепереше от силата на удара.

Иг се плъзна долу от банкета с цялата грация на змия, приплъзваща се между мокри листа, и хвана вилата, преди Дейл да успее да се изправи. Издърпа я от калта и насочи зъбците ѝ към него. Един рак се беше намушил на единия от тях и се гърчеше в предсмъртна агония.

— Стига толкова тичане. Качвайте се в колата. Имаме много да си говорим.

Дейл седеше в тинята и дишаше тежко. Той погледна дръжката на вилата, присви очи и се втренчи в лицето на Иг. Затули ги от слънцето с ръка.

— Махнал си косата. — Той се умълча, а после додаде, сякаш това го беше навело на тази мисъл: — И си пуснал рога. Господи. Ти какво си?

— А на какво ти приличам? — попита Иг. — Дявол в синя рокля^[1].

[1] Заглавието на популярна песен, написана от Шорти Лонг и Уилям „Мики“ Стивънсън и станала известна в изпълнението на Мич Райдър и „Детройт Уийлс“. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Веднага познах, че е твоята кола — каза Дейл зад волана, когато отново подкара колата. Сега беше спокоен, помирил се със собствения си вътрешен демон. — Още щом я погледнах, и разбрах, че някой я е запалил и я е бутнал в реката. И си помислих, че сигурно и ти си бил вътре, и ме обзе... обзе ме такава...

— Щастие?

— Съжаление. Обзе ме съжаление.

— Нима?

— Че не съм аз този, който го е сторил.

— А... — Иг извърна очи.

Стискаше вилата между коленете си, зъбците се забиваха в тапицерията на покрива, но след като попътуваха малко, Дейл като че забрави за нея. Рогата упражняваха въздействието си, свиреха тайната си мелодия, и тъй като Иг не носеше кръста, Дейл, безпомощен, не можеше да не танцува по свирката им.

— Прекалено ме беше страх да те убия. Имах пистолет. Купих го само за да те застрелям. Но единственият ми опит да застрелям някого с него, бе когато се опитах сам да си тегля куршума. Една нощ налапах дулото, за да го опитам на вкус. — Той се поумълча, отнесен в спомени, а после додаде:

— Гаден му е вкусът.

— Радвам се, че не сте се застреляли, господин Уилямс.

— И пак ме беше страх. Не защото се боя, че ще отида в ада, ако се самоубия. А защото се боя, че няма да отида в ада... Че няма ад, в който да отида. И рай няма. Няма нищо. Най-често си мисля, че сигурно няма нищо, след като умрем. Понякога ми се струва, че това е облекчение. Друг път — че по-ужасно нещо не мога да си представя. Не вярвам, че един милостив Бог би ми отнел и двете ми момиченца. Едната я умори ракът, а другата я убиха по такъв начин в гората. Не мисля, че един Бог, достоен да му се молиш, би им изпратил онова, което преживяха и двете. Хайди още се моли. Така се моли, че не е за вярване. Моли се ти да умреш, Иг, от цяла година. Когато видях колата

ти в реката, си помислих... помислих си, че... Е, че Бог най-сетне е показал с нещо, че го има. Но не. Не. Не, Мери я няма завинаги, а ти още си тук. Ти още си тук. Ти си... ти си... шибаният дявол. — Задъхваше се. Бореше се да продължи.

— Казвате го, все едно това е нещо лошо — каза Иг. — Завийте наляво. Да отидем у вас.

Дърветата покрай пътя очертаваха булевард от ясно, безоблачно синьо небе. Хубав ден за разходка с кола.

— Ти каза, че сме имали да обсъдим разни неща — каза Дейл. — Но за какво бихме могли да говорим, Иг? Какво искаш да ми кажеш?

— Исках да ви кажа, че не зная дали обичах Мерин толкова, колкото вие, но я обичах, колкото можех. И че не съм я убил. Онова, което разказах на полицията — че пиан съм изпаднал в несвяст зад „Дънкин Донътс“, е истина. Лий Турно е взел Мерин пред „Преизподнята“. Той я е закарал до леярната. Там я е убил. — След малко Иг додаде: — Не очаквам да ми повярвате. — Само че той повярва. Може би не веднага, но достатъчно скоро. Иг тези дни беше много убедителен. Хората вярваха почти на всички ужасии, които техният личен дявол им казваше. В този случай то беше истина, но Иг подозираше, че стига да поиска, сигурно можеше да убеди Дейл, че Мерин е убита от клоуни, взели я от „Преизподнята“ в тяхната мъндзърка клоунска количка. Не беше справедливо. Но пък за справедливост се бореше старият Иг.

При все това Дейл го изненада, като му каза:

— Защо да ти вярвам? Изтъкни ми причина.

Иг посегна и сложи длан върху голата ръка на Дейл, позадържа я и я прибра.

— Знам, че след като баща ви е починал, сте отишли при любовницата му в Лоуъл и сте ѝ платили две хиляди долара, за да се махне. И сте я предупредили, че ако някога пак нарече майка ви пияница, ще я потърсите, и като я издирите, ще ѝ избиеете зъбите. Знам, че сте преспал веднъж с една секретарка в службата, на коледното парти в годината, преди Мерин да умре. Знам, че веднъж сте шибнали Мерин по устата с колана си, задето е нарекла майка си кучка. Това сигурно е постъпката, за която изпитвате най-силни угризения в живота си. Знам, че не сте любили жена си вече от цели десет години. Знам за бутилката в долното чекмедже отляво на работата, и за

списанията с разголени жени у дома в гаража, и за брат ви, с когото не разговаряте, защото за вас е непоносимо, че неговите деца са живи, а вашите — мъртви, и...

— Спри! Млъкни!

— И за Лий знам по същия начин, както и за вас — каза Иг. — Когато докосвам хората, аз научавам неща. Неща, които не бива да знам. И хората ми казват разни неща. Говорят за нещата, които искат да направят. Не могат да се удържат.

— Лошите неща... — Дейл разтъркваше с два пръста дясното си слепоочие, поглаждаше го нежно. — Само че като те погледна, те не изглеждат толкова лоши. Изглеждат така, сякаш могат да бъдат... забавни. Например съм си мислил как когато довечера Хайди коленичи да се моли, трябва да седна на леглото пред нея и да ѝ кажа да ми духа, докато е там долу. Или следващия път, когато тя ми каже, че Бог не товари никого с бремене, което той не може да понесе, аз мога да ѝ фрасна един. И да я удрям, да я удрям, докато всичката светла вяра в погледа ѝ не угасне.

— Не. Няма да го направите.

— Или пък може да е хубаво да се скатая от работа днес следобед. Да си полежа час-два на тъмно.

— Това е по-добре.

— Да си подремна, а после да лапна пистолета и да приключа с тази болка.

— Не. И това няма да направите.

Дейл въздъхна треперливо и зави по алеята си. Семейство Уилямс притежаваха ранчо на една улица, еднакво унило като другите: едноетажни кутийки с квадратно дворче отзад и по-малко квадратче отпред. Тяхното беше бледозеленикаво — онзи цвят, в който боядисват някои болнични стаи, и изглеждаше по-зле, отколкото Иг си го спомняше. Виниловата ограда беше изпъстрена с кафяви петна от плесен там, където опираше в цимента, прозорците бяха прашни, а ливадата не беше косена от седмица. Улицата се печеше на лятната жега и нищичко по нея не помръдваше, и кучешкият лай надолу по нея бе звукът на топлинни удари, на мигрени, на ленивото жежко лято, което се клатушка към края си. Иг бе таял извратената надежда да види майката на Мерин, да разбере какви тайни крие тя, ала Хайди не си беше у дома. Никой по цялата улица като че ли не си бе у дома.

— Какво ще стане, ако се чупя от работа и проверя дали до обяд мога да се натряскам? Да видя дали няма да ме уволнят. Една кола не съм продал от шест седмици — само си търсят повод. Държат ме само от жалост.

— Ето на! — възкликна Иг. — Ей на това му казвам аз план.

Дейл го въведе вътре. Иг не внесе вилата — не смяташе, че сега му е нужна.

— Иги, ще ми сипеш ли едно питие от барчето? Знам, че си наясно къде е. Ти и Мери тайно измъквахте пиене от него. Искам да поседя на тъмно, да ми почине главата. Вътре в главата ми е каша.

Голямата спалня беше в края на къс коридор, застлан с шоколадовокафяви шаячни черги. По целия коридор бяха окачени снимки на Мерин — но сега ги нямаше. Вместо тях бяха окачени картини на Иисус. Иг се ядоса за първи път от сутринта.

— Защо сте махнали нея и сте сложили Него?

— По идея на Хайди. Тя махна снимките на Мери. — Дейл изхлузи черните си мокасини и тръгна надолу по коридора. — Преди три месеца тя опакова всички книги на Мери, дрехите ѝ, писмата ѝ от теб и ги набути на тавана. Сега стаята на Мери е домашният ѝ кабинет. Работи там — пълни пликове за християнски каузи. Прекарва повече време с отец Моулд, отколкото с мен, ходи на църква всяка сутрин и в неделя по цял ден. Държи картина на Иисус на бюрото си. Няма моя снимка, нито на някоя от мъртвите ѝ дъщери, но има картина на Иисус. Искам да я изгоня от къщи, като крещя подире ѝ имената на нейните дъщери. Знаеш ли какво? Трябва да се качиш на тавана и да свалиш кашона. Ще ми се да извадя всички снимки на Мери и Риган. Мога да замерям Хайди с тях, докато се разплаче. Мога да ѝ заявя, че ако иска да се отърве от снимките на дъщерите ни, ще трябва да ги изяде. Една по една.

— Това ми се вижда доста работа за такъв горещ следобед.

— Ще е забавно. Страшна веселба ще падне.

— Но не толкова освежително, колкото джин с тоник.

— Не — съгласи се Дейл. Бе застанал на прага на стаята си. — Ти ми го донеси, Иг. Направи го силен.

Иг се върна в кабинета — стая, която някога представляваше галерия на детството на Мерин Уилямс, пълна с нейни снимки: Мерин с бойна разкраска и облечена в кожи, Мерин на велосипед, ухилена и

разкриваща уста, пълна с хромирана тел, Мерин с цял бански, покачена на раменете на Иг, Иг — до кръста потопен в река Ноулс. Всички тях вече ги нямаше, а стаята сякаш бе преобзаведена от брокер на недвижими имоти по най-баналния възможен начин за оглед в неделя сутрин. Сякаш никой вече не живееше тук.

Никой вече не живееше тук. Никой не живееше тук от месеци. Това бе само склад за вещите на Дейл и Хайди Уилямс, също тъй чужд на вътрешния им живот, колкото и една хотелска стая.

Но алкохолът беше там, където винаги е бил, в шкафчетата над телевизора. Иг сипа на Дейл джин с тоник — тоника взе от хладилника в кухнята, пусна вътре стръкче мента, отрязва и резенче портокал и го набута сред бучките лед. На връщане към спалнята обаче едно въже, увиснало от тавана, забърса десния му рог и щеше да се закачи за него. Иг погледна нагоре, и...

... тя беше там, над него, сред клоните на дървото — дъното на къщичката на дървото с изписаните на капака думи — вярта едва се виждаше в тъмното: „БЛАГОСЛОВЕН ЩЕ БЪДЕШ, КОГА ВЛИЗАШ.“ Иг се олюля, и...

... се разтърси, за да прогони неочакваната вълна от замайване. Със свободната си ръка разтърка чело, изчака мислите му да се прояснят, гаденето да се уталожни. За миг то се появи — всичко онова, което се случи в гората, когато той отиде пиан в леярната, за да бълнува и троши, но вече бе изчезнало. Иг остави чашата на килима, издърпа връвта и отвори капандурата на тавана. Пантите изскърцаха шумно.

Ако на улицата беше жега, то в ниската недовършена таванска стая беше задух. Върху гредите бяха наредени шперплатови плоскости, които образуваха нещо като под. Силно скосеният таван беше нисък и той не можеше да се изправи под него; нямаше и нужда. Три големи картонени кашона с изписано отстрани „МЕРИН“ с червен маркер бяха сбутани вляво от отворения капак.

Той ги свали долу един по един, нареди ги на масичката за кафе във всекидневната и ги прерови. Докато изследваше оставеното от Мерин след смъртта ѝ, изпи джина и тоника на Дейл Уилямс.

Иг подуши горнището ѝ с качулка от Харвард и дъното на любимите ѝ джинси. Прегледа книгите ѝ, купищата прочетени издания с меки корици. Иг рядко четеше романи, винаги си беше падал по

документална литература за постенето, за напояването, за пътуване, къмпиране и изграждане на постройки от рециклирани материали. Но Мерин предпочиташе белетристиката, елитарната литература. Обичаше неща, написани от хора, изживели кратък, гаден и трагичен живот, или поне англичани. Това, което тя искаше от един роман, бе той да е емоционално и философско пътешествие, а също и да ѝ обогати речника.

Тя четеше Габриел Гарсия Маркес и Майкъл Шейбон, Джон Фаулз и Йън Макюън. Една книга падна в ръцете на Иг, отворена на следното подчертано изречение: „Как вината усъвършенства методите за самоизмъчване, нанизва мънистата на подробностите във вечна примка, броеница, която се реди цял живот.“ И после още един, от друга книга: „Сюжетите, в който някой попада в безизходна ситуация и не може да се измъкне от нея, страшно дразнят американската белетристика, но мисля, че в живота това си е нещо съвсем обичайно.“^[1] Иг спря да прелиства книгите ѝ, те го изнервиха.

Измежду нейните имаше и някои негови книги — книги, които не беше виждал с години. Ръководство по статистика. „Готварска книга за къмпинг.“ „Влечугите в Нова Англия.“ Допи джина и запрелиства „Влечугите“. След стотина страници намери рисунка на кафявата змия с дрънкалката и оранжевата ивица на гърба. Тя беше *Crotalus horridus*, гърмяща змия, и въпреки че обитаваше главно на юг от границата с Ню Хемпшир — срещаше се често в Пенсилвания, — можеше да бъде открита и далече на север, чак в Белите планини. Те рядко нападаха хора, бяха си срамежливи по природа. През последната година повече хора бяха убити от гръм, отколкото за целия минал век — от случайни срещи с *horridus*; при все това, отровата ѝ се считаше за най-опасната сред всички американски отровни змии, невротоксична, известна с това, че парализира белия дроб и сърцето. Той върна книгата на мястото ѝ.

Медицинските учебници и тетрадки с пружини на Мерин бяха струпани на дъното на кашона. Иг отвори един, после втори, поогледа страниците. Тя си беше водила бележки с молив и написаното с прилежният ѝ, не съвсем момичешки почерк бе размазано и избеляло. Определения на химични съединения. Нарисуван на ръка разрез на гърда. Списък с апартаменти в Лондон, които тя бе намерила в интернет за Иг. На самото дъно на кашона имаше голям плик от

амбалажна хартия. Иг без малко щеше да го подмине, после се подвоуми, когато мерна някакви бележки с молив в горния му ляв ъгъл. Точки. Тирета.

Отвори плика и извади мамограма, капковидна тъкан в синьо и бяло. Датата беше от юни миналата година. Имаше и листове, листове от тетрадка на редове. Иг видя на тях името си. Бяха целите изписани с молив, с точки и тирета. Той пхна листовите и мамограмата обратно в плика.

Сипа втори джин с тоник и тръгна по коридора. Когато влезе в спалнята, Дейл беше заспал върху завивките, по черни чорапи, издърпани почти до колената, и бял слип с петна от пикоч отпред. Останалото беше ширнала се чисто бяла мъжка плът; коремът и гърдите му бяха гъсто обрасли с тъмна козина. Иг се промъкна покрай леглото да остави питието. Дрънченето на бучките лед накара Дейл да се размърда.

— А, Иг — каза той. — Здравей. Ще повярваш ли, че за малко забравих, че си тук?

Иг не отговори. Стоеше до леглото с хартиения плик.

— Тя е имала рак? — попита той.

Дейл извърна лице.

— Не искам да говоря за Мери — каза той. — Обичам я, но мисълта за нея и... и за всичко ми е непоносима. Брат ми, нали се сещаш... Не сме разговаряли от години. Но той има магазин за колела и джетове в Сарасота. Понякога си мисля, че мога да замина там, долу, да продавам колела за него и да зяпам момичетата по плажа. Той още ми изпраща картички за Коледа с покани за гостуване. Струва ми се, че понякога ми се иска да се махна от Хайди и от този град, и от тази ужасна къща, и от ядовете за гадния си прецакан живот, и да започна отначало. Ако няма Бог и няма причина за всичката тази болка, то може би ще мога да започна отначало, преди да е станало късно.

— Дейл — каза тихо Иг. — Тя каза ли ти е, че има рак?

Той поклати глава, без да я отлепя от възглавницата.

— Това е онези, генетичните заболявания, знаеш ли. Предава се в семейството. И ние не го научихме от нея. Нищичко не знаехме чак до след смъртта ѝ. Патологът ни каза.

— Във вестника изобщо не се споменава, че е имала рак — каза Иг.

— Хайди искаше да го напишат във вестника. Тя си мислеше, че това ще пробуди състрадание и ще накара хората да те мразят още повече. Но аз казах, че Мери не е искала никой да знае и ние трябва да уважим желанието ѝ. Не ни беше казала. А на теб каза ли ти?

— Не — отвърна Иг. Вместо това му беше казала, че те двамата трябвало да се срещат с други хора. Иг не беше прочел писмото от две страници в плика, но мислеше, че вече е разбрал. — По-голямата ви дъщеря, Риган... — каза той. — Никога не съм разговарял с вас за нея. Не смятах, че е моя работа. Но знам, че ви е било тежко да я загубите.

— Тя така страдаше — каза Дейл. Вдъхна странно, треперливо. — Болката я караше да говори ужасни неща. Знам, че голяма част от това, което говореше, не го мислеше. Тя беше такъв добър човек. Такова прекрасно момиче. Аз се опитвам да си я спомням такава, но си я спомням най-вече... най-вече каквато беше накрая. Тежеше едва трийсет и шест килограма, и трийсет килограма от тях бяха чиста омраза. Говореше на Мери непростими неща, знаеш ли. Мисля, че се вбесяваше заради това, че Мери бе толкова хубава, а... На Риган ѝ окапа косата, бяха ѝ направили... сецаш се, мастектомия, и операция, с която изрязаха част от червата ѝ, и тя се чувстваше... чувстваше се като Франкенщайн, като чудовище от филм на ужасите. Казваше ни, че ако я обичаме, сме щели да я задушим с възглавница, та да се свърши. Казваше ми, че сигурно се радвам, че умира тя, а не Мерин, защото винаги съм обичал Мерин повече. Опитвам се да изтласкам всичко това от ума си, но някои нощи се будя с мисълта за това. Или си мисля как загина Мери. Трябва да помниш как са живели, но гадостите като че избутват останалото. Сигурно за това си има някаква разумна психологическа причина. Мери следваше курсове по психология, тя щеше да знае защо гадостите оставят по-дълбока следа от хубавите неща. Ей, Иг! Вярваш ли, че приеха моето момиченце в Харвард?

— Да — отвърна Иг. — Вярвам го. Тя беше по-умна и от мен, и от вас, взети заедно.

Дейл изсумтя, все така извърнал лице.

— Ти ли няма да знаеш. Аз съм учил в двегодишен колеж — моят старец се бръкна само за толкова. Боже, как исках да съм по-добър баща от него! Той ми казваше кои курсове да избирам, и къде да живея, и какво да работя, след като завърших, за да му върна сумата. Разправях на Хайди, че се учудвам, дето той не дойде в спалнята ми в

нашата брачна нощ, та да ме наставлява как да я оправя по одобрения от него метод! — Споменът го накара да се усмихне. — Това беше по времето, когато с Хайди можехме да се шегуваме за подобни неща. Преди да се побърка по Христос, у Хайди имаше веселяшка, мръснишка жилка. Преди светът да забие иглите си в нея и да ѝ изтегли всичката кръв... Понякога така ми се иска да я напусна, но тя си няма никого! Съвсем сама е... ако не броим Исус, предполагам.

— А, за това не знам — каза Иг и изпусна бавен, парещ дъх; мислеше си как Хайди Уилямс бе свалила всичките снимки на Мерин, беше се опитала да натика спомена за дъщеря си горе, далече, в мрака и прахта. — Трябва да минете да я видите някоя сутрин, когато се труди за отец Моулд в църквата. Изненадващо. Според мен ще откриете, че тя... има много по-активни *сношения* с живота, отколкото ѝ се доверявате вие.

Дейл го изгледа въпросително, но Иг остана с каменно лице и не каза нищо повече. Най-накрая Дейл пусна тънка усмивчица и рече:

— Трябваше да си обръснеш главата още преди години, Иг. Добре изглежда. На мен ми се искаше да го направя, да си я обръсна до голо, но Хайди вечно заявяваше, че ако някога го направя, да смятам брака ни за приключил. Тя не ми позволи да я обръсна дори в знак на подкрепа към Риган, след химиотерапията ѝ. Някои семейства го правят. За да покажат, че това засяга всички тях и са заедно. Но не и нашето семейство. — Той се намръщи и додаде:

— Как стигнахме дотук? За какво говорехме?

— За вашето следване.

— Аха. Да. Баща ми не ми позволяваше да запиша курса по теология, както исках аз, но не можеше да ми попречи да го слушам. Спомням си преподавателката — беше чернокожа, професор Танди, и тя казваше, че в много други религии Сатаната се проявява като добрият. Той обикновено е онзи, който подлъгва богинята на плодородието в леглото, и след малко палуване те пораждат света. Или реколтата. Нещо. Той се намесва, за да подмами недостойните или да ги изкуши да се поддадат на разрухата, или поне да излязат от удобното си съществуване. Дори и християните не могат действително да решат какво да го правят. Я си помисли. Предполага се, че Той и Бог воюват помежду си. Но щом Бог мрази греха, а Сатаната наказва грешниците, то не са ли те в комбина? Не са ли съдията и палачът от

един отбор? Романтиците, мисля, че романтиците са обичали Сатаната. Не помня точно защо. Може би защото е имал готина брада и си е падал по мацките и секса, и е знаел как да спретне купон. Сатаната не го ли обичаха романтиците?

— *Шептиш ми на ухо* — прошушна Иг. — *Кажми ми всичко онова, което искам аз да чуя...*^[2]

Дейл отново се разсмя.

— Не. Не тези романтици.

— Аз само тях познавам — каза Иг.

На излизане той полека затвори вратата.

[1] Първият цитат е от „Изкупление“ от Йън Макюън, а вторият — от „Уомпитър, фома, гранфалун“ от Кърт Вонегът. ↑

[2] Рефренът на „What I like about you“ („Какво харесвам в теб“) — хит на американската ню уейв група „Романтикс“ от 1980 г. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Иг седеше на дъното на комина в кръг от нажежени следобедни лъчи, вдигнал лъскавата мамограма на гърдата на Мерин над главата си. Осветени отзад от августовското небе, тъканите в нея изглеждаха като черно слънце, превръщащо се в нова звезда, изглеждаха като Края на дните, а небето бе като власеница. Дяволът се бе обърнал към своята Библия — не към Стария завет, не и към Новия, а към последната страница, където преди години беше преписал как се чете морзовата азбука от енциклопедиите на брат си. Още преди да разшифрова листовите в плика, той знаеше, че те са завет от друг вид: последен. Последното завещание на Мерин.

Започна с точките и тиретата отпред на плика — простичка последователност. Там пишеше: „Иг, я се разкарай.“

Той се разсмя — мръсен, конвулсивен крясък на гарваново веселие.

Извади двата листа от тетрадка, изписани с точки и тирета и от двете страни — труд, отнел месеци, цялото лято. С помощта на своята Библия Иг се зае да ги разшифрова, като от време на време опипваше кръстчето на врата си, кръстчето на Мерин. Беше го сложил пак веднага щом си тръгна от Дейл. То му внушаваше чувството, че тя е с него, достатъчно близо, че да докосне тила му с хладните си пръсти.

Работата вървеше бавно — превръщането на тези линии от точки и тирета в букви и думи. Но на него му беше все тая. Дяволът друго си нямаше, но време имаше.

Скъпи Иг,

Ти няма да прочетеш това, докато съм жива. Не съм убедена, че искам да го прочетеш, дори и ако умра.

Уф, колко бавно се пише така. Но аз май нямам нищо против. Запълва ми времето, когато трябва да вися в някой коридор и да чакам за резултатите от това или онова изследване. Освен това ме принуждава да кажа само онова, което трябва да се каже, и нищо повече.

Ракът, който имам, е същият, който повали сестра ми — вид, за който се знае, че се наследява в семействата. Няма да ти досаждам с генетика. Все още не е в напреднал стадий и съм убедена, че ако ти знаеше, щеше да искаш да се боря. Знам, че би трябвало да се боря, ала няма. Вече взех решение да не си отида като сестра ми. Да не чакам да се изпълня с грозота, да не наранявам хората, които обичам и са ме обичали — а това си ти, Иг, и моите родители.

В Библията пише, че самоубийците отивали в ада, но адът е онова, което преживя сестра ми, докато умираше. Ти не знаеш, но когато поставиха диагнозата на сестра ми, тя беше сгодена. Годеникът ѝ я напусна няколко месеца преди тя да умре. Тя го прогонваше, ден след ден. Искаше да знае колко време ще изчака той след погребението ѝ, че да изчука някоя друга. Искаше да знае дали той ще използва нейната трагедия, за да печели съчувствието на момичетата. Държеше се ужасно. И аз бих я напуснала.

Бих предпочела да пропусна всичкото това, благодаря. Но още не зная как да го направя, как да умра. Иска ми се Бог да намери начин да стори с мен това изведнъж, когато не го очаквам. Да ме качи на някой асансьор и после да направи така, че въжетото да се скъса. Двайсет секунди полет — и край. Може би като бонус да падна върху някоя гад. Например върху асансьорен техник педофил или нещо такова. Ще е готино.

Боя се, че ако ти кажа за болестта си, ти ще се откажеш от своето бъдеще и ще ме помолиш да се омъжа за теб, и аз ще проявя слабост и ще се съглася, и тогава ти ще бъдеш прикован към мен и ще гледаш как режат парчета от мен, и аз се топя и оплешивявам и те прекарвам през ада, а после бездруго ще умра и докато стане това, ще съсия най-хубавото в теб. Ти толкова искаш да вярваш, че светът е добър, Иг, че хората са добри. И знам, че когато съм тежко болна, аз няма да мога да бъда добра. Ще стана като сестра ми. Аз нося това в себе си, аз знам как да наранявам хората, и може би няма да съм способна да се съдържа. Искам ти да запомниш доброто в мен, а не най-

ужасното. На твоите любими хора трябва да е позволено да запазят най-лошото за себе си.

Ти не знаеш колко е трудно да не разговарям с теб за всички тези неща. Това е причината да ти пиша, предполагам. Защото имам нужда да поговоря с теб, а това е единственият начин. Обаче разговорът е малко едностранчив, нали?

Ти така се вълнуваш, че заминаваш за Англия, че ще се потопиш до шия в света. Помниш ли онази история, която ми разказа — за пистата „Ивъл Канивъл“ и за количката за пазаруване? Такъв си ти всеки ден. Готов да полетиш чисто гол надолу по стръмния скат на собствения си живот и да се хвърлиш в човешкия поток. Да спасяваш хората, даещи се в несправедливост.

Аз мога да те нараня точно толкова, че да те отблъсна. Не ми се иска, но ще е по-милостиво, отколкото да оставя тази болест да се разиграе.

Искам да си намериш някое момиче с долнопробен кокни акцент, да я отведеш в апартамента си и да я скъсаш от чукане. Някоя неморална, начетена сладурана. Не толкова хубава като мен — чак толкова щедра не съм, но ще е добре да не е грозотия. А после се надявам тя безсърдечно да те зарече и ти да се хванеш с някоя друга. По-святна. Сериозна, грижовна и от семейство без наследствена обремененост с рак, сърдечни болести, Алцхаймер или всякакви други гадости. Освен това се надявам тогава аз отдавна да съм мъртва, та да не ми се налага да узнавам нищо за нея.

Знаеш ли как искам да умра? На пистата „Ивъл Канивъл“, докато сама се нося шеметно надолу със своя количка. Бих могла да затворя очи и да си представя ръцете ти, обвити около мен. И после да се нахакам в някое дърво. „Тя така и не разбрала какво я сполетяло“ Ето така. Много бих искала да вярвам в Евангелието от Мик и Кийт, където не мога да получа онова, което искам — а това си ти, Иг, и нашите деца, и нашите нелепи блянове, — но поне да

получа онова, от което имам нужда, а то е бърз и внезапен край и знанието, че на теб ти се е разминало.

А ти ще си намериш някоя яка и добричка, майчински тип жена, която ще ти роди деца, и ще бъдеш чудесен, щастлив, енергичен баща. Ще видиш целия свят, всяко негово кътче, ще виждаш болката и донякъде ще я облекчиш. Ще имаш внуци и правнуци. Ще преподаваш. Ще ходиш на дълги разходки в гората. На една от тези разходки, на много стари години, ти ще се намериш на едно дърво, в чиито клони има къщичка. Аз ще те чакам там. Ще те чакам на светлината на свещи в нашата въображаема къщичка на дървото.

Много точки и тирета станаха. Това тук са два месеца труд. Когато започнах да пиша, ракът беше колкото грахче в гърдата ми, и по-малко от грахче под лявата мишница. Сега, в заключение... ами, от дреболиите, мамче, някой ден се получават големи неща^[1].

Не съм убедена дали наистина имаше нужда да пиша толкова много. Сигурно можеше да си спестя много усилия и просто да препиша най-първото послание, което ти изпратих, като ти присветвах с моето кръстче: НИЕ. Това казва почти всичко. Ето ти и останалото: обичам те, Иги Периш.

Твоето момиче, Мерин Уилямс.

[1] Песен на Брус Спрингстийн. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След като прочете последното писмо на Мерин, и го остави настрана, и пак го прочете, и пак го остави, Иг се измъкна от своя комин — искаше да се махне поне за малко от миризмата на сгурия и пепел. Застана в съседното помещение и вдъхна дълбоко привечерния въздух, и тогава осъзна, че змиите този път ги нямаше. Беше сам в леярната... или почти сам. Една-единствена змия, гърмящата змия, лежеше на кълбо до количката, спеше, завита на тлъсти примки. Той се изкушаваше да отиде при нея и да я погали по главата, дори направи една крачка към нея, но после спря. „По-добре не“ — помисли си, и погледна кръстчето на шията си, а после отмести поглед и се втренчи в сянката си, която пълзеше нагоре по стената в последните червени отблясъци на деня. Видя сянката на мъж, дълга и кльоцава. Още усещаше рогата на слепоочията си, усещаше теглото им, върховете, които разрязваха разхлаждащия се въздух, но сянката му показваше единствено самия него. Ако сега отидеше при змията, с кръстчето на Мерин на шията, помисли си той, имаше голям шанс тя да забие зъби в него.

Огледа черната си дълга сянка, която пълзеше нагоре по тухлената стена, и осъзна, че можеше да се прибере у дома, ако иска. С кръстчето на шията той отново притежаваше човечност, ако го искаше. Можеше да обърне гръб на двата последни дни, кошмарно време на болест и паника, и да стане онзи, който винаги е бил. Мисълта донесе със себе си почти болезнено чувство на облекчение, носеше му почти чувствена наслада: да бъде Иг Периш, а не дяволът, да бъде човек, а не ходеща пещ.

Все още размишляваше върху това, когато змията до количката вдигна глава, обляна от белите светлини на фарове. Някой идваше по пътя. Първата мисъл на Иг бе, че е Лий, който се връща да търси изгубеното си кръстче и други уличаващи го доказателства, които може да е оставил.

Но щом колата спря пред леярната, той я позна — очуканият смарагдовозелен сатурн на Глена. Виждаше я през вратата, която се

отваряше два метра над земята. Тя слезе, развяла подире си воали от дим. Хвърли цигарата си в тревата и я смачка с върха на обувката си. Докато Иг беше с нея, беше отказвала цигарите два пъти — единият път за цяла седмица.

Иг я проследи през прозорците, докато тя заобикаляше сградата. Беше гримирана твърде силно. Тя винаги слагаше твърде много грим. Тъмновишнево червило, обемна накъдрена коса, сенки на очите и лъскави розови пайети на лицето. Не искаше да влиза вътре. Иг се досещаше по изражението на лицето ѝ. Под изрисуваната маска тя изглеждаше уплашена и нещастна, и хубава — с безхитростна, отчаяна хубост. Беше облечена с впити черни джинси с ниска талия, от които се подаваше цепката на задника ѝ, колан с капси и бяла блузка с гол гръб, която оголваше мекия ѝ корем и оставяше на показ татуировката на хълбока ѝ — главата на плейбойското зайче. Иг чувстваше болка, като я гледаше и виждаше как всичко това се съчетава в една отчаяна молба: *пожелай ме, някой да ме пожелае!*

— Иг? — извика тя. — Иги! Вътре ли си? Тук наоколо ли си? — Тя допря шепата до уста, за да усилва гласа си.

Той не отговори и тя отпусна ръка.

Иг вървеше от прозорец към прозорец и я гледаше как крачи из бурените, докато заобикаляше към задната страна на леярната. Слънцето беше от другата страна на сградата — червено огънче на цигара, прогарящо бледата завеса на небето. Щом тя се приближи до пистата „Ивъл Канивъл“, Иг се промъкна навън през една отворена врата, заобиколи и се намери зад нея. Запромъкна се през тревата под угасващата кехлибарена светлина на деня — една тъмночервена сянка сред многото. Тя беше с гръб към него и не забеляза приближаването му.

Щом стигна горния край на пистата, Глена забави ход — видя изгореното петно на земята, мястото на пожара, където земята се бе изпекла до бяло. Червената метална туба за бензин все още беше там, лежеше настрана сред шубраците. Иг продължи да се промъква по поляната зад нея и навлезе сред дърветата и храстите отдясно на пистата. На поляната около леярната все още беше привечер, но под дърветата вече се бе здрачило. Той неспокойно си играеше с кръстчето, търкаше го между палец и показалец и си мислеше как да подходи към Глена и какво да ѝ каже. Какво заслужаваше тя да ѝ даде?

Тя огледа изгорялото петно в пръстта, после — червената желязна туба и най-сетне — пистата, спускаща се към водата. Иг виждаше как тя сглобява отделните части, осмисля какво се е случило. Сега дишаше по-учестено. Дясната ѝ ръка бръкна в чантата.

— А, Иг — възкликна тя. — О, по дяволите, Иг!

Ръката ѝ се показва — държеше телефона.

— Недей — каза Иг.

Тя се олюля на пети. Телефонът ѝ, розов и гладък като калъф сапун, се изплъзна от ръката ѝ, падна на земята и отскочи в тревата.

— Какво, по дяволите, правиш, Иг? — възкликна Глена; докато си върне равновесието, чувствата ѝ от скръб бяха преминали в гняв. Тя се взря зад паравана от боровинкови храсти в сенките под дърветата. — Изкара ми ангелите! — Тя тръгна към него.

— Не мърдай от мястото си — нареди ѝ той.

— Защо не искаш да... — заговори тя, и млъкна. — С пола ли си?

Бледорозови лъчи пробиваха през клоните и падаха върху полата и голия му корем.

— О, Иг — въздъхна тя. — О, мило. — Тя направи още една крачка напред и той вдигна ръка.

— Не искам да се връщаш тук.

Тя не се приближи повече.

— Какво те води в леярната?

— Ти си обърнал дома ни с краката нагоре — каза тя. — Защо го направи?

Той не отговори, не знаеше какво да каже.

Тя сведе очи и прехапа устната си.

— Сигурно някой ти е казал за мен и Лий онази вечер. — Разбира се, не се сещаше, че тя самата му беше казала. Тя се принуди отново да вдигне очи. — Иг, съжалявам. Намрази ме, ако искаш. Сигурно така и ми се пада. Просто искам да съм сигурна, че си добре. — Притаила дъх, тя додаде тихичко: — Моля те, нека ти помогна.

Иг потръпна. Това почти не можеше да понесе — да чуе друг човешки глас, който му предлага помощ, да чуе глас, изпълнен с обич и загриженост. Беше демон едва от два дни, но времето, когато той знаеше какво е да те обичат, сякаш съществуваше в някакъв мъгляв спомен от отдавна загърбеното минало. Изумяваше го, че разговаря с

Глена съвсем нормално, това бе обикновено чудо, простичко и хубаво като чаша студена лимонада в горещ ден. Глена не бе обзета от импулс да изкаже най-страшните си и най-срамни пориви; нейните гузни тайни си бяха просто тайни. Той отново докосна кръстчето на шията си — кръстчето на Мерин, което го обграждаше в малък, драгоценен кръг от човечност.

— Как разбра, че ще ме намериш тук?

— Гледах местните новини, докато бях на работа, и видях онова за изгорялата кола, дето я намерили на наноса. Телевизионните камери бяха много назад и не можех да видя дали е гремлина, а репортерката каза, че полицията не била потвърдила марка или модел. Но просто имах предчувствие, лошо предчувствие. И затова се обадох на Уайът Фармър, помниш ли го Уайът? Той залепи брада на братовчед ми Гари, като бяхме хлапетии, за да види дали няма да им дадат да си купят бира.

— Помня. Защо му се обади?

— Видях, че аварийната кола на Уайът изтегля останките от колата от наноса. Той сега с това се занимава. Има си собствен автосервиз. И реших, че той ще може да ми каже каква е била колата. Той каза, че била толкова изгоряла, че и те още не били разбрали, защото нямало по какво да се прецени, освен по шасито и вратите, но си мислел, че е хорнет или греmlin, по-скоро греmlin, защото в днешно време те се срещали по-често. И аз си помислих, о, не, някой ти е запалил колата. После се запитах дали ти не си бил вътре, когато се е запалила. Помислих си дали не си се самоzapалил. Знаех, че ако е така, ти би го направил тук. За да си по-близо до нея. — Тя пак го погледна смутено и уплашено. — Разбирам защо си разпердушинил дома ни...

— Твоят дом. Никога не е бил наш.

— Аз се опитах да го направя наш.

— Знам. Мисля, че ти правеше всичко, което е по силите ти. Аз — не.

— Защо запали колата си? Защо си тук, облечен с... това нещо?

— Ръцете й бяха свити в юмруци, притиснати до гърдите. Тя се мъчеше да се усмихне. — О, миличък! Изглеждаш така, сякаш си минал през ада на земята.

— Би могло да се каже.

— Хайде, качи се в колата ми, Иг. Ще се върнем в апартамента, ще махнем тая пола, ще те изкъпем, и пак ще заприличаш на себе си.

— И пак ще си продължим постарому?

— Да. Съвсем постарому — отвърна тя.

Точно в това беше проблемът. С кръстчето на шията той пак можеше да си бъде, какъвто бе преди, можеше да си върне всичко, стига да искаше — ала не си струваше. Ако ще изживяваш ада на земята, то бе за предпочитане да си един от дяволите. Иг посегна зад врата си, разкопча кръстчето на Мерин и го окачи на един клон горе, после разтвори храстите и излезе на светло, за да го види тя такъв, какъвто бе сега.

В първия миг Глена се уплаши. Тя отстъпи, олюлявайки се, крачка назад, токчето ѝ потъна в меката пръст и се извъртя и тя едва не си навехна глезена, преди да възвърне равновесие. Устата ѝ се отвори, за да нададе писък, истински писък като от филмите на ужасите, мъчителен вой, изтръгнал се от дълбините на душата ѝ. Но писъкът не прозвуча. Почти веднага закръгленото ѝ хубаво лице се отпусна и отново стана гладко.

— На теб ти беше гадно преди — изрече дяволът.

— Гадно ми беше — съгласи се тя и по лицето ѝ отново се прокрадна скръб.

— Всичко.

— Не — възрази тя. — Имаше и едно-две неща, които обичах. Беше ми хубаво, когато се любехме. Ти затваряше очи и аз знаех, че мислиш за нея, но не ми пукаше, защото аз можех да те накарам да се почувстваш добре, и това беше хубаво. Обичах и да приготвяме заедно закуската в събота сутрин, голяма закуска с бекон, яйца и сок, а после да гледаме тъпа телевизия, и ти сякаш беше щастлив да седиш до мен по цял ден. Но ми беше гадно от това, че бях наясно, че аз никога няма да имам за теб никакво значение. Гадно ми беше, че нямаме бъдеще, гадно ми беше и да те слушам как говориш за смешните неща, които казвала тя, и за умните неща, които вършела. Не можех да се конкурирам с нея. Никога нямаше да съм способна.

— Ти наистина ли искаш аз да се върна в апартамента?

— Дори *аз самата* не искам да се върна. Мразя този апартамент. Мразя да живея там. Искам да се махна. Искам да започна отначало някъде другаде.

— Къде другаде би могла да отидеш? Къде ще можеш да си щастлива?

— У Лий — отвърна тя и лицето ѝ засия, и тя се усмихна — сладка, учудена усмивка, като момиче, зърнало за пръв път Дисниуърлд. — Да отида там по шлифер и без нищо отдолу, и да го побъркам! Лий иска да мина да го видя някой път. Днес следобед ми прати есемес, че ако ти не се появиш, ние трябва да...

— *Не!* — пресече я Иг грубо, и от ноздрите му блъвна черен дим.

Тя се сви от страх и се дръпна.

Той вдъхна и всмука дима обратно. Хвана я подръка, обърна я към колата и тръгна нататък. Девојката и дяволът навлязоха във вечерното сияние, подобно на сияние на пещ, и дяволът я смъмри:

— Да си нямаш работа с него. Какво е направил той за теб освен да ти открадне едно яке и да се държи с теб като с проститутка? Трябва да кажеш на Лий да се разкара. Трябва ти нещо по-добро от него. Трябва да даваш по-малко и да вземаш повече, Глена.

— Обичам да правя приятни неща за хората — изрече тя с дръзко гласче, сякаш засрамена.

— И ти си хора. Направи нещо приятно за себе си. — И докато го изричаше, той вложи волята си в рогата и усети как разтърсваща бяла наслада преминава по нервите в тях. — Освен това, погледни как се държат с теб. Аз ти потроших апартамента, не си ме виждала от дни, а после идваш тук и ме виждаш как се мотая по пола като педал. Ако изчукаш Лий Турно, с това няма да ми го върнеш. Трябва да мислиш по-мащабно. Предстои ти малко отмъщение. Върни се у дома, вземи банковата карта, източни сметката и... замини на почивка. Не си ли искала някога да отделиш време за *себе си*?

— Не би ли било страхотно? — възкликна тя, но усмивката ѝ след малко угасна, и тя додаде. — Ще се вкарам в бея. Веднъж ме тикнаха в затвора за трийсет дни, и хич не ща да се връщам там.

— Никой няма да те закача. Не и след като си минала с колата покрай леярната и си ме мярнала тук по дантелена поличка да си играя на женчо. Родителите ми няма да насъскат адвокат по теб. На тях не им се ще такива неща да излизат на бял свят пред обществото. Вземи и кредитната ми карта. Обзалагам се, че нашите няма да я спрат още няколко месеца. Най-добрият начин да си го върнеш на някого е да го

гледаш в огледалото за обратно виждане на път към нещо по-добро. Ти заслужаваш нещо по-добро, Глена — каза Иг.

Бяха стигнали до колата. Иг отвори вратата и ѝ я задържа. Тя погледна полата му, после вдигна очи към лицето му. Усмиваше се. И едновременно плачеше с големи, черни от туша за мигли сълзи.

— По това ли си падаше, Иг? По поли? Затова ли не се забавлявахме чак толкова много? Ако знаех, щях да се опитам да... Де да знам, да го прилагам.

— Не — отвърна Иг. — Облякъл съм я само защото нямам червен клин и мантия.

— Червен клин и мантия? — Говореше замаяно и малко забавено.

— Не се ли предполага, че дяволът се облича така? Като костюм на супергерой. В много отношения Сатаната като че е първият супергерой.

— Не е ли суперзлодей?

— Не. Герой — със сигурност. Помисли си. В първото си приключение той приема облика на змия, за да освободи двама пленници, държани голи в затвор-джунгла от Третия свят от всемогъщ мегаломан. Същевременно обогатява диетата им и им разкрива тяхната собствена сексуалност. На мен ми звучи като кръстоска между Човека Животно и Доктор Фил^[1].

Тя се засмя — странен, непоследователен, объркан смях; после хлъцна и усмивката ѝ изчезна.

— А къде мислиш да заминеш? — попита Иг.

— Де да знам — отвърна тя. — Винаги съм искала да видя Ню Йорк. Ню Йорк нощем. Такситата отминават и от прозорците им се носи странна чуждоземна музика. Хора продават онези фъстъци, сладки фъстъци, по ъглите. Не продават ли още в Ню Йорк фъстъци?

— Не знам дали още продават. Навремето продаваха. Не съм ходил там, откакто ходих точно преди смъртта на Мерин. Иди да разбереш, защо не. Ще е страхотно. Пътуването на живота ти.

— Щом да замина е такъв кеф — рече тя, — щом да ти го върна е толкова прекрасно, защо ми е толкова скапано?

— Защото още не си там. Още си тук. А когато потеглиш, ще си спомняш само че си ме видяла изтупан като за танци с най-хубавата ми синя пола. Всичко останало ще забравиш. — Вложи цялата тежест и

сила на рогата в това нареждане, втълпи мисълта дълбоко в мозъка ѝ — проникване, по-интимно от всичко, което някога бяха правили в леглото.

Тя кимна, вперила в него зачервени, запленени очи.

— Да забравя. Добре.

Понечи да се качи в колата, после се подвоуми и го погледна над вратата.

— За първи път разговарях с теб точно тук. Помниш ли? С една компанияка печехме лайно. Ама че работа, а?

— Смешна — отвърна Иг. — Нещо такова смятам да правя тази вечер. Хайде, тръгвай, Глена. Огледалото за обратно виждане.

Тя кимна и тръгна да сядва в колата, а после се изправи, наведе се над вратата и го целуна по челото. Той видя някои лоши неща за нея, които не знаеше; тя често бе вършила грехове, и винаги — против себе си. Той се стресна и отстъпи назад, все още усещаше хладния допир на устните ѝ върху челото си, и уханието на дъха ѝ, на цигарен дим и мента, в ноздрите си.

— Ей — каза той.

Тя се усмихна.

— Гледай да не пострадаш тук, Иг. Като че не можеш да прекараш един следобед край леярната и да не се разминеш със смъртта.

— Да — каза той. — Сега като го казваш, май почва да ми става навик.

Иг се върна на пистата „Ивъл Канивъл“, за да гледа как тлеещият въглен на слънцето потъва в река Ноулс и угасва. Застанал сред високата трева, той чу странно, мелодично цвъртене, като на насекомо, но никое от познатите му насекоми не цвъртеше така. Чу го съвсем ясно — цикадите бяха замлъкнали в здрача. Те и без това измираха, механичният бръм на тяхната похот притихваше в края на лятото. Звукът отново се разнесе, отляво, сред бурените.

Той се наведе, за да разгледа и видя телефона на Глена с розовата полупрозрачна обвивка да лежи сред тревите със сламен цвят там, където го беше изпуснала. Извади го от плевелите и отвори капака му. На екрана беше изписано съобщение от Лий Турно:

С КАКВО СИ ОБЛЕЧЕНА?

Иг усуква брадата си — размишляваше нервно. Още не знаеше дали е способен да го прави по телефона, дали влиянието на рогата може да бъде излъчено от радиопредавател и отразено от сателит. От друга страна, добре известно беше, че мобилните телефони са оръдие на дявола.

Той избра съобщението на Лий и натисна „Набиране“.

Лий вдигна на второто позвъняване.

— Каж ми само, че си облечена с нещо секси. Дори няма нужда да си го облякла. Страшен съм на преструвките.

Иг отвори уста, но заговори с мекия, задъхан, ласкателен глас на Глена:

— *Цялата съм в кал и мръсотия, ето какво има по мен. Загазих, Лий. Имам нужда от помощ. Проклетата ми кола закъса.*

Лий се поколеба, и когато заговори отново, гласът му бе тих и отмерен:

— Къде си закъсала, маце?

— *Край проклетата шибана леярна* — отвърна Иг с гласа на Глена.

— Леярната? Какво търсиш там?

— *Дойдох да търся Иги.*

— Защо ти е? Глена, това е безразсъдно! Знаеш го колко е нестабилен.

— *Знам, но не мога да се удържа. Тревожа се за него. И семейството му се тревожи. Никой не го знае къде е, пропуснал рождения ден на баба си и не вдига телефона. Като нищо може и да е мъртъв. Не мога да го понеса, гадно ми е да мисля, че му е кофти и аз съм виновна за това. Отчасти си виновен и ти, тъпако.*

Той се засмя.

— Ами, сигурно. Обаче още не знам какъв го дириш при леярната.

— *Той обича да излиза тук по това време на годината, защото нали тя умря тук. Та затова мислех да се поразровичкам тук и дойдох с колата, и тя закъса, и, разбира се, Иги тук го няма никакъв. Ти беше*

така любезен да ме закараш до вкъщи онази вечер. Ще почерпиш ли дамата два пъти?

Той се поумълча, а после попита:

— На други обаждала ли си се?

— *Ти беше първият, за когото се сетих — отвърна Иг с гласа на Глена.* — *Хайде де, не ме карай да ти се моля. Дрехите ми са целите в кал и трябва да ги махна и да се изкъпя.*

— Разбира се — каза той. — Добре. Стига да мога да те гледам. Как се къпеш, имам предвид.

— *Зависи колко бързо ще стигнеш дотук. Аз седя вътре в леярната и те чакам. Има да ме бъзикаш, като видиш къде съм закъсала с колата. Като стигнеш тук, направо ще умреш.*

— Нямам търпение — каза той.

— *Побързай. Тук ми е доста страшно само.*

— Обзалагам се. Няма никой, само призраците. Дръж се, идвам за теб.

Иг затвори, без да се сбогува. После се наведе и заоглежда изгорялото петно над пистата „Ивъл Канивъл“. Слънцето беше залязло, докато той не гледаше. Небето беше тъмнолилаво, с цвета на синя слива, и по него, като пробождания от карфици, изгряваха първите звезди. Най-сетне той стана и тръгна към леярната да се пригответи да посрещне Лий. Спря се и прибра кръстчето на Мерин от дъбовия клон, на който го беше окачил. Взе и червената желязна туба за бензин. Още беше около четвърт пълна.

[1] Човекът Животно — комиксов супергерой; главната му особеност е, че притежава характерните качества на редица животински видове; доктор Фил — Фил Макгроу, популярен психолог и водещ на телевизионно шоу. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Той смяташе, че на Лий ще му е нужен поне половин час да стигне дотук, даже и повече, ако идваше чак от Портсмут. Като че нямаше много време, но това го радваше. Колкото повече му се налагаше да мисли за онова, което трябваше да извърши, толкова по-малко вероятно беше са го извърши.

Иг беше заобиколил и излязъл пред леярната и тъкмо смяташе да се набере и прехвърли през отворената врата в грамадното помещение, когато чу зад гърба си боботенето на кола по изровения път. Ледена вълна от адреналин се надигна у него и го изпълни с мраз. Нещата се развиваха бързо, но чак толкова бързо бе невъзможно, освен ако Лий вече не беше подкарал колата, когато Иг му се обади и по някаква причина се беше запътил насам. Само че не беше големия червен кадилак на Лий, а черен мерцедес, и кой знае защо зад волана му седеше Тери Периш.

Иг се сниши в тревата и подпря четвърт пълната туба за бензин на стената. Толкова беше неподготвен да види брат си — тук и сега, — че му беше трудно да възприеме гледката. Брат му не можеше да бъде тук, защото досега самолетът на Тери трябваше да се е приземил в Калифорния и Тери да е излязъл в полутропическата жега, под тихоокеанското слънце на Ел Ей. Иг му беше казал да замине, да се поддаде на онова, което желаше най-много — да си духне под опашката, — и това трябваше да е достатъчно.

Колата зави и забави ход, докато приближаваше сградата, запълзя през високата жилава трева. Щом видя Тери, Иг се вбеси и разтревожи. На брат му не му беше тук мястото и нямаше никакво време да се отърве от него.

Иг подтичваше покрай бетонната основа и се спотайваше. Стигна до ъгъла на леярната и мерцедесът изскърца покрай него, ускори крачка и се вкопчи във вратата откъм пътническото място. Отвори я и скочи вътре.

Тери го погледна, изкрещя и се дръпна към вратата, опипвайки с ръка за копчето за отключване. После позна Иг и престана.

— Иг! — възкликна той задъхано. — Ти какво... — Погледът му попадна върху мръсната пола, после се вдигна към лицето му. — На какво си се направил, ебаси?

Иг отначало не разбра, не разбираше защо Тери е шокиран. После усети кръстчето, което продължаваше да стиска в дясната си ръка с верижка, увита около пръстите. Държеше кръста и той заглушаваше излъчването на рогата. Тери виждаше Иг, какъвто си беше — за пръв път, откакто се беше върнал у дома. Мерцедесът се тресеше и газеше напред през високите летни бурени.

— Искаш ли да спреш, Тери? — попита Иг. — Преди да сме се сурнали по пистата „Ивъл Канивъл“ и цопнали в реката?

Кракът на Тери напипа спирачката и той спря колата.

Двамата братя седяха заедно на предните седалки. Дъхът на Тери излизаше забързан през отворената уста. Той дълго зяпа Иг с блуждаещо, слисано изражение. После се засмя. Смахът му беше треперлив, ужасен, но устните му трепнаха нервно и почти се извиха в усмивка.

— Иг. Ти какво правиш тук... в този вид?

— И аз това те питам. Ти какво правиш тук? Днес имаше полет.

— Ти откъде...

— Трябва да се махнеш оттук, Тери. Нямаме много време — докато го изричаше, огледа пътя в огледалото за задно виждане. Лий Турно щеше да пристигне всеки момент.

— Време преди какво? Какво ще стане? — Тери се поколеба, после додаде: — Какво си я навлякъл тая пола?

— Точно ти от всички хора би трябвало да разпознаеш една препратка към Мотаун, когато я видиш, Тери^[1].

— Мотаун? Говориш безсмислици.

— Да бе, да. Казвам ти, че ти трябва да се измиташ оттук. Какво по-смислено от това? Ти си се сбъркал да попаднеш не където трябва точно когато не трябва, Тери.

— Какви ги говориш? Плашиш ме! Какво ще стане? Защо постоянно поглеждаш в огледалото за обратно виждане?

— Очаквам някого.

— Кого?

— Лий Турно.

Тери пребледня.

— О... — възкликна той. — О... Защо?

— Знаеш защо.

— О... — възкликна отново Тери. — Ти знаеш. А кол... колко знаеш?

— Всичко. Че ти си бил в колата. Че си изпаднал в несвяст. Че той те е подредил така, че да не можеш нищо да кажеш.

Ръката на Тери беше върху кормилото, палците му мърдаха нагоре-надолу, кокалчетата му бяха побелели.

— Всичко. А откъде знаеш, че той идва насам?

— Знам.

— Ти ще го убиеш — каза Тери. Не беше въпрос.

— Очевидно.

Тери огледа полата на Иг, мръсните му крака, зачервената кожа, която можеше да е просто много тежко изгоряла на слънцето, и каза:

— Да се прибираме, Иг. Да се приберем и да поговорим за това. Мама и татко се тревожат за теб. Да се приберем, за да те видят, че си добре, а после ще можем всички да поговорим. Ще се разберем.

— Приключих с разбирането — заяви Иг. — Трябваше да заминеш. Аз ти наредих да заминеш.

Тери тръсна глава:

— Как така си ми наредил да замина? Че аз не съм те виждал, откакто съм си у дома. Изобщо не сме разговаряли.

Иг погледна в огледалото за обратно виждане и видя фарове. Обърна се на седалката и се втренчи през задния прозорец. Една кола преминаваше по шосето от другата страна на ивицата гора между леярната и пътя. Фаровете примигваха между дървесните стволове в забързано стакато, като щора, която ту отваряха, ту затваряха, миг-миг-миг, и изпращаха послание: *Бързай, бързай!* Колата отмина, без да завие, но беше въпрос на минути една кола да се зададе и да *не* отmine, а да свърне нагоре по чакъления път и да се запъти към тях. Иг сведе поглед и видя на задната седалка куфар, а до него — калъфа за тромпет на Тери.

— Стегнал си си багажа — отбеляза Иг. — Явно си смятал да заминеш. Защо не замина?

— Заминах — отвърна Тери.

Иг изправи гръб и го погледна въпросително.

Тери тръсна глава.

— Няма значение, забрави.

— Не. Кажы ми.

— По-късно.

— Сега ми кажи. За какво говориш? Ако си заминал от града, как така пак си тук?

Тери го изгледа със светнал, празен поглед. След малко заговори, бавно и внимателно:

— Не се връзва, нали?

— Не, и на мен не ми се връзва. И затова искам да ми кажеш.

Езикът на Тери се стрелна навън и докосна изсъхналите му устни. Когато заговори, гласът му беше спокоен, но малко припрян:

— Реших да се върна в Ел Ей. Да се махна от лудницата. Татко ми беше ядосан. Вира е в болницата, а тебе никой не те знае къде си. Но просто си навих на пръста, че в Гидиън нищо свястно не правя и трябва да замина, да се върна в Ел Ей и да се заема с репетиции. Татко каза, че не можел да си представи по-егоистична постъпка от това да замина и да зарежа нещата така. Знаех, че е прав, но някак си ми беше все тая. Просто ми беше хубаво, като потеглих.

Само че колкото повече се отдалечавах от Гидиън, толкова по-кофти се чувствах. Слушах радио и като чуех някоя песен, която ми харесва, и почвах да мисля как да я аранжирам за оркестъра. А после се сетих, че вече нямам оркестър. Нямам с кого да репетирам.

— Как така нямаш с кого да репетираш?

— Безработен съм — отвърна Тери. — Напуснах. Махнах се от „Оранжерията“.

— Какво говориш? — попита Иг. Нищо не беше видял за това, докато бърникаше из главата на Тери.

— Миналата седмица — отвърна Тери. — Не издържах повече. След случилото се с Мерин вече не ме кефеше. Беше точно обратното на кеф. Беше ад. Адът е да си принуден да се усмихваш, и да се смееш, и да свириш купонджийски парчета, когато искаш да крециш. Всеки път, щом надух тропета, аз пицях. Хората от „Фокс“ ме помолиха да взема свободен уикенд и да поразмишлявам върху това. Не ми заявиха нищо направо и не ме заплашиха със съд за нарушаване на договора, ако не дойда на работа следващата седмица, но знам, че това витае във въздуха. Знам и че въобще не ми пука. Нищо от онова, което притежават те, не ми е нужно.

— И значи, когато си се сетил, че вече нямаш шоу... Тогава ли зави обратно и се прибра?

— Не веднага. Страшно беше. Все едно... все едно съм двама души едновременно. Както си мисля, че трябва да сляза от междуцатското шосе и да се върна в Гидиън, и после пак се връщам към въображаемите репетиции. Най-накрая, когато почти бях стигнал до летище Логан... Нали се сецаш за онзи хълм с гигантския кръст на него? Оня, дето е точно зад състезателната писта Съфолк Даунс?

Ръцете на Иг настръхнаха от студ.

— Към шест метра висок. Знам го. Едно време си мислех, че се казва Дон Орсило, но това не е вярно.

— Дон Орионе^[2]. Това е името на приюта, който се грижи за кръста. Спрях там. Там има път, който води към това нещо през комплекса. Не се изкачих догоре. Само отбих и спрях да поразмисля, паркирах на сянка.

— В сянката на кръста?

Брат му кимна бегло.

— Радиото продължаваше да работи. Колежанската станция, нали се сецаш. Толкова далече на юг вече се ловеше трудно и пращеше, обаче така и не я бях сменил. И хлапето почна да чете местните новини, и каза, че пак отворили моста Олд Феър Роуд, след като бил затворен за няколко часа в средата на деня, докато полицията измъквала взривена кола по пясъчния нанос. Щом чух за колата, и ми призля. Ей така. Защото нямахме ни вест от теб от два дни, а наносът се пада надолу по реката от леярната. И това се случва по онова време на годината, когато умря Мерин. Всичко ми се струваше свързано. И внезапно аз вече не знаех какво толкова съм се разбързал да се махна от Гидиън. Не знаех защо за мен е толкова важно да замина. Обърнах. Върнах се. И докато влизах в града, ми хрумна, че може би трябва да проверя леярната. В случай, че си дошъл тук, за да си по-близо до Мерин и... и нещо ти се е случило. Струваше ми се, че няма какво да се залавям с нищо, докато не разбере, че си добре. И... и ето ме тук. И ти не си добре. — Той пак огледа Иг от горе до долу, и когато заговори, гласът му прозвуча боязливо и със запъване. — Ти как смяташе да... убиеш Лий?

— Бързо. Което е по-добро, отколкото заслужава.

— И знаеш какво съм сторил аз... и ме пускаш? Защо не убиеш и мен?

— Не си единственият, който е прецакал нещо от страх.

— Какво значи това?

Иг се позамисли, преди да отговори:

— Вбесявах се от това как те гледаше Мерин по време на изпълненията ти, когато ти свиреше на тромпет. Вечно се боях, че тя ще се влюби в теб, а не в мен, и не можех да го понеса. Спомняш ли си онези диаграми, които рисуваше ти — гаврите ти със сестра Бенет? Аз написах онова издайническо писмо. Онова, заради което ти писаха двойка по етика и те изхвърлиха от рецитала за края на годината.

Тери се опули насреща му, сякаш Иг му говореше на неразбираем език. После се засмя — напрегнат, тънък смях, ала истински.

— Леле-мале! Гъзът още ме боли от боя, дето ми го тегли отец Моулд. — Но той не може да задържи усмивката, и щом тя се стопи, додаде: — Това не е същото, което ти причиних аз. Нито по същност, нито по степен.

— Не е — съгласи се Иг. — Споменавам го само като илюстрация към принципа. Хората вземат скапани решения, когато се боят.

Тери се опита да се усмихне, но изглеждаше така, сякаш щеше да се разплаче.

— Трябва да тръгваме — каза той.

— Не — възрази Иг. — Само ти. Веднага. — Докато го казваше, вече спускаше прозореца от своята страна. Стисна кръстчето в шепи и го хвърли в тревата, отърва се от него. В същия миг вложи цялата си тежест и воля в рогата и призова всички змии от гората, призова ги да дойдат при него в леярната.

Тери издаде дълбок гърлен звук, продължително хъхрене от изненада.

— *Rrrrr... рога.* Ти... ти имаш рога. На главата ти. Какво... Боже мой, Иг... Какво си ти?

Иг се обърна. Очите на Тери светеха като фенери, сияеха с приповдигнат ужас, ужас, граничещ със страхопочитание.

— Не знам — отвърна Иг. — Демон или човек — не съм сигурен. Смахнатото е, че според мен още не се знае. Обаче това го знам:

Мерин е искала аз да бъда личност. Хората прощават. Демоните — не толкова. Щом те пускам да си отидеш, то е колкото заради теб или мен, толкова и заради нея. Тя обичаше и теб.

— Трябва да тръгвам — каза Тери с изтънял, страхлив гласец.

— Точно така. Не ти трябва да си тук, когато пристигне Лий Турно. Ако нещата тръгнат накриво, може да пострадаш, а дори и да не пострадаш, помисли си само как ще си съсипеш репутацията. Това няма нищо общо с теб, и никога не е имало. Всъщност ти ще забравиш за този разговор. Никога не си идвал тук и тази вечер изобщо не си ме виждал. Всичко това вече го няма.

— Няма го — каза Тери, трепна и замига учестено, сякаш някой бе плиснал шепа ледена вода в лицето му. — Божичко, трябва да се махна оттук. Ако смятам някога пак да се хвана на работа, трябва да се разкарам от тая долнопробна кръчма.

— Точно така. Този разговор вече го няма — и теб да те няма. Потеглай. Иди си у дома и кажи на мама и татко, че си си изпуснал полета. Бъди с хората, които те обичат, а утре прегледай вестника. Казват, че добрите новини никога не ги съобщават, но мисля, че ще се радваш много повече на живота, когато видиш заглавната страница. — Искаше му се да целуне брат си по бузата, но се боеше, тревожеше се, че ще открие някое скрито дело, което ще го накара да преосмисли желанието си да го отпрати. — Сбогом, Тери.

Той слезе от колата и се дръпна назад, когато тя потегли. Мерцедесът тръгна бавно и смачка високата трева пред него. Описа широк, ленив завой, за да заобиколи един голям куп отломки, тухли, стари дъски и метални кутии. Тогава Иг се обърна, не искаше да види мерцедеса, когато се показва от другата страна на бунището. Трябваше да се погрижи за подготовката. Тръгна бързо покрай външната стена на леярната, като мятеше погледи към редицата от дървета, затулващи сградата откъм пътя. Сега очакваше всеки момент да мерне фарове между смърчовете и те да забавят движението си, когато Лий Турно завиеше насам.

Изкачи се в стаята зад пещта. Тя изглеждаше все едно някой е излязъл там с две кофи змии, захвърлил ги е и е побягнал. Змии се плъзгаха откъм ъглите и падаха от купчините тухли. Дървесната гърмяща змия се размота от количката и шумно тупна на пода. Бяха само около стотина. Е, толкова му стигаха.

Той се понаведе и вдигна гърмящата змия във въздуха — беше я стиснал по средата, вече не се страхуваше от ухапвания. Тя притвори клепачи — сънливо изражение на обич, и черният ѝ език се стрелна към него, и тя му зашепна на ухо хладни, задъхани ласкави слова. Той я целуна нежно по главата и я понесе към пещта. Докато я носеше, разбра, че не разпознаваше в мислите ѝ никаква вина и угризения, че тя нямаше никакъв спомен някога да е извършвала злина. Тя беше невинна. Всички змии бяха невинни, разбира се. Да се приплъзнеш в тревата, да захапеш и да ужасиш и парализираш, или с отрова, или с бързото щракване на челюсти, да преглътнеш и да усетиш вкусната, космата, хлъзгава бучка — полската мишка, как се спуска по гърлото ти, да се шмугнеш в тъмна дупка и да се свиеш върху ложе от листа — това бяха чисти добрини, така бе устроен светът.

Той влезе приведен в комина и я положи върху вонящото одеяло, постлано върху дюшека. После се наведе над нея и запали всички свещи, създаде интимна, романтична атмосфера. Тя се отпусна и се уви доволно.

— Знаеш какво да правиш, ако се промъкне покрай мен — каза той. — Следващият, който ще отвори тази врата. Трябва да хапеш, да хапеш, да хапеш. Разбираш ли?

Езикът ѝ се плъзна от устата и замляска сладко във въздуха. Той я загърна с ъглите на одеялото, да я скрие, а после постави върху нея гладкото розово сапунче — телефона на Глена. Ако по някаква случайност Лий го убиеше, а не обратното, той щеше да влезе там, за да духне свещите, и щом видеше телефона, щеше да поиска да го вземе със себе си. От него му се бяха обаждали, в края на краищата, пък и не беше добре да оставя доказателства да се подмятат наоколо.

Иг излезе през вратата и я избута обратно почти докрай. Светлината на свещите трепкаше по краищата ѝ, сякаш старите пещи отново бяха запалени, сякаш леярната се връщаше към живота. Той стисна вилата си, подпряна на стената отдясно на капака.

— Иг — прошепна Тери зад гърба му.

Иг се завъртя, сърцето му подскочи в гърдите и той видя брат си, застанал отвън, да се надига на пръсти, за да надникне вътре през вратата.

— Ти какво правиш още тук? — попита той, слисан, че го вижда.

— Това змии ли са? — попита Тери.

Иг скочи от прага и брат му се дръпна назад. Иг все още държеше в ръка кутията кибрит. Пусна я отстрани, върху тубата с бензин. После се обърна и мушна с вилата съм гърдите на Тери. Изпружи врат, за да погледне зад него, към тъмната поляна. Не виждаше мерцедеса.

— Къде ти е колата?

— Зад оная купчина лайна — отвърна Тери и посочи една особено внушителна грамада боклуци. Протегна ръка и леко отбутна зъбците на вилата.

— Казах ти да си тръгваш.

Лицето на Тери лъщеше от пот в августовската нощ.

— Няма — каза той.

На Иг му трябваше време, докато възприеме неправдоподобния отговор на Тери.

— Да. — Тласна с рогата, тласна толкова силно, че от напрежението и горещината в тях почти го заболя, както никога — мъчителна болка. — Ти не искаш да си тук, и аз не те искам тук.

Тери залитна, сякаш Иг го беше блъснал. Но после се закрепил на крака и остана на мястото си, с черти, сковани от мрачно напрежение.

— А аз казах не. Не можеш да ме накараш. Както и да ми бъркаш в мозъка, това си има граници. Ти можеш само да предложиш. Аз трябва да приема. И не приемам. Няма да потегля оттук и да те зарежа са се изправиш сам срещу Лий. Така постъпих с Мерин, и оттогава животът ми е ад. Ако искаш да си тръгна, качвай се в колата и идвай с мен. Ще се разберем. Ще измислим как да се справим с Лий така, че никой да не бъде убит.

От гърлото на Иг се изтръгна сподавен стон на бяс и той го нападна с вилата. Тери отскочи с танцова стъпка далече от шиповете. Това, че не можеше да накара брат си да го послуша, вбесяваше Иг. Всеки път, когато го нападаше и мушкаше с вилата, Тери се измъкваше от обсега му със слаба, колеблива усмивка на уста. Обзе го безпомощното чувство, че е десетгодишен и го бяха вкарали зорлем в задния двор в игра на „гепи за гъза“.

От другата страна на редицата от дървета, затулваща леярната откъм пътя, заблещукаха фарове; движеха се все по-бавно, докато някой се готвеше да завие. Иг и Тери замряха, загледани нагоре към пътя.

— Лий е — каза Иг и отново се взря яростно в Тери. — Качвай се в колата и се махай от очите ми. Не можеш да ми помогнеш. Можеш само да прецакаш нещата. Наведи глава и не се пречкай, стой си там, където няма да ти утрепят задника. — Мушна пак с вилата и го отпъди още назад, и същевременно вложи последен напън на воля в рогата, мъчеше се да *огъне* Тери.

Тери този път не се противи, а се обърна и побягна през високата трева, обратно към грамадата-бунище. Иг го сподире с поглед, докато стигна ъгъла на сградата. После Иг се набра и се промъкна през високата врата в леярната. Зад него фаровете на кадилака на Лий Турно се плъзгаха във въздуха и разрязваха мрака като нож за писма, връзващ се в черен плик.

[1] Мотаун — музикална звукозаписна компания от Детройт, основана през 1960 г.; през 60-те години тясно свързана със соул музиката. Оригиналът на песента „Дявол в синя рокля“ на Шорти Лонг е издаден през 1964 г. именно от „Мотаун“. ↑

[2] Луиджи Орионе (1872–1940): италиански свещеник, широко известен с благотворителната си дейност за бедните и сираците. Обявен за светец през 2004 г. от папа Йоан Павел II. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Още щом се провря в помещението, светлината на фаровете грейна през прозорците и вратите. Бели квадрати от ярко сияние струяха по покритите с графити стени и осветяваха древни послания: ТЕРИ ПЕРИШ ДУХА, МИР'79, БОГ Е МЪРТЪВ. Иг се скри от светлината, спотаи се от едната страна на входа. Свали палтото си и го захвърли по средата на пода. После се приведе в ъгъла и повика с рогата си змиите.

Те изпълзяваха от ъглите, падаха от дупки в стената, изхързулваха се изпод купчини от тухли. Пълзяха към палтото, приплъзваха се една върху друга в бързината. Палтото се затърчи, когато се събраха под него, а после започна да се надига в седнало положение. Палтото се вдигна и изправи, раменете започнаха да се изпълват, ръкавите се размърдаха и набъбнаха, сякаш невидим човек пъхаше ръцете си в тях. Най-накрая от него се подаде и глава с коса, виеща се и стелеща се върху яката. Все едно дългокос мъж, или може би жена, седеше в средата на стаята и медитираше със сведена глава. Човек, който не спираше да трепери.

Лий натисна клаксона.

— Глена? — провикна се той. — Какво правиш, маце?

— *Тук, вътре съм* — извика Иг с гласа на Глена. Беше приклеknал вдясно, досами вратата. — *Ох, Лий, изкълчила съм си проклетия глезен!*

Вратата на кола се отвори и се затръшна. Стъпки сред тревата започнаха да се приближават.

— Глена? — извика Лий. — Какво става?

— *Седя си тук, сладурчо* — отвърна Гленогласно Иг. — *Ей тука си седя.*

Лий се хвана за цимента с една ръка, привдигна се и се прехвърли през вратата. От последния път, когато Иг го беше виждал, беше качил близо петдесет килограма и си беше обръснал главата — преображение, толкова смайващо, колкото и да ти поникнат рога, и Иг не можеше да го проумее, не можеше да възприеме онова, което

виждаше. Това изобщо не беше Лий. Беше Ерик Ханити със сините латексови ръкавици, стиснал палката; главата му цялата беше в пришки и обгаряния. На светлината на фаровете кокалената извивка на скалпа му беше червена досущ като на Иг. Пришките по лявата му буза бяха издути и широки и изглеждаха пълни с гной.

— Ей, маце — повика тихо Ерик. Очите му се стрелнаха насамнатам, огледаха обширното, тъмно помещение. Не забеляза Иг с вилата, нито мястото, където той се спотайваше вдясно, в най-черния мрак. Очите на Ерик още не бяха свикнали. Със сиянието на фаровете, което се изливаше през вратата и го обгръщаше, никога нямаше да свикнат. Лий беше някъде навън. Лий някак си беше разбрал, че не е безопасно и беше дошъл с Ерик — а как го беше разбрал? Кръстът вече не беше у него, за да го предпазва. Беше нелепо.

Ерик направи няколко ситни, тътрещи се крачки към фигурата с палтото; палката в дясната му ръка се поклащаше и описваше бавно лениви дъги.

— Кажй нещо, кучко! — подкани Ерик.

Палтото потръпна, размаха немощно ръка и поклати глава. Иг не помръдваше, беше притаил дъх. Не можеше да измисли как да действа. През вратата трябваше да влезе Лий, не някой друг. Но пък и такава си беше историята на краткия му живот, откакто подкара демонския занаят, помисли си Иг. Беше вложил всичките си сатанински сили, за да измисли едно хубавичко и семпло убийство, а сега всичко се разпиляваше като студена пепел по вятъра. Ала може би винаги е било така. Може би всички кроежи на дявола бяха нищо в сравнение с онова, което можеха да измъдрят хората.

Ерик се промъкваше напред, и накрая застана точно зад онова нещо в палтото. Вдигна палката си с две ръце и я стовари върху гърба му. Палтото се свлече и змиите се изсипаха — грамаден чувал, който се разцепва и разсипва навсякъде. Ерик издаде звук — задавен вик на погнуса, и докато отстъпваше без малко не се препъна в собствените си груби обувки.

— Какво? — подвикна му Лий някъде отвън. — Какво става?

Ерик стъпка с обувката си главата на една ивичеста змия и тя се загърчи между токовете му. Главата се пръсна с крехко изхрущяване, все едно се пукаше електрическа крушка. Той издаде болезнен стон на погнуса, ритна една водна змия и отстъпваше назад, отстъпваше назад

към Иг. Той газеше в тях, в този гейзер от влечуги. Тъкмо се обръщаше, за да излезе, когато настъпи една и глезенът му се изметна. С изненадващо грациозен пирует той се завъртя в пълна окръжност, преди да загуби равновесие и да рухне върху едното си коляно, лице в лице с Иг. Взираше се със свинските си очички в широкото му, обгорено лице. Иг държеше вилата помежду им.

— Проклет да съм! — възкликна Ерик.

— И ти, и аз — рече Иг.

— Върви по дяволите, копелдак — Лявата ръка на Ерик започна да се вдига нагоре и Иг за пръв път забеляза чипоносия револвер.

Иг се хвърли напред — не си даде никакво време за мислене, вдигна вилата и я заби в лявото рамо на Ерик. Все едно я забиваше в дънера на дърво. Ударът разтърси дръжката отдолу нагоре и разтресе ръцете на Иг. Един от зъбците строши ключицата на Ерик, друг проби делтовидния му мускул; средният шип се заби в горната част на гърдите. Пистолетът гръмна, простреля небето, силен гръм — като от взрив на черешова бомбичка, звукът на американското лято. Иг продължаваше да напада, блъсна Ерик, той залитна и се стовари по задник. Лявата ръка на Ерик изхвърча във въздуха, пистолетът отплава в тъмното и щом падна на пода, стреля отново, и един смок плъхояд бе разкъсан на две.

Ханити изсумтя. Изглеждаше така, сякаш се напрягаше, за да вдигне някаква ужасна тежест. Стискаше челюсти, а лицето му, вече зачервено, добиваше тъмночервен цвят, изпъстрен с тлъсти бели мехури. Той погледна палката си, пресегна се през тялото си с десница и хвана вилата за желязното острие, като че възнамеряваше да я извади от тялото си.

— Зарежи — каза Иг. — Не искам да те убивам. Ако се опиташ да я извадиш, сам ще си навредиш още повече.

— Не се... — задъха се Ерик — ... опитвам... да... я... извадя.

И той люшна тялото си надясно и повлече дръжката на вилата и Иг заедно с нея, повлече ги от тъмното към ярко осветената врата. Иг не разбираше какво става чак докато то стана, докато го извадиха от равновесие и той не излезе със залитане от тъмното. Той отскочи назад и дръпна вилата, и за миг остриите върхове заседнаха в сухожилия и плът, а после изскочиха навън и Ерик изпищя.

Иг нямаше никакви съмнения какво предстои да се случи и се опита да се отдръпне от вратата, която го очертаваше в рамка като червена мишена върху черна хартия, но се забави твърде много. Пушката гръмна — един-единствен оглушителен трясък, и първата жертва бе слухът на Иг. Пушката изплю червен огън и зашеметените тъпанчета на Иг издъгнаха. Неестествена, не съвсем идеална тишина мигом обви света. Все едно преминаващ училищен автобус беше отнесъл дясното рамо на Иг. Той залитна напред и се блъсна в Ерик, който се разтърси от мокра и дрезгава кашлица, подобна на кучешки лай.

Лий се вкопчи с една ръка в касата на вратата и се придърпа нагоре и навътре; в другата държеше ловджийска пушка. Изправи се, без да бърза. Иг го видя как дърпа затвора, видя съвсем ясно как празната гилза изскочи от патронника, описа параболична дъга и се изгуби в мрака. Иг сам се опита да скочи в дъга, да отскочи вляво, да се превърне в подвижна мишена, но нещо го хвана за ръката — Ерик. Ерик го стискаше за лакътя и го притискаше, или за да го използва като патерица, или да го задържи на място като човешки щит.

Лий стреля пак и лопатата халоса Иг по краката. Те се подгънаха под него. За миг успя да се задържи — опря дръжката на вилата в пода и отпусна тежестта си върху нея, за да не падне. Но Ерик продължаваше да го стиска за лакътя и сачмите също го бяха улучили — не в краката, а в гърдите. Ерик се строполи назад и дръпна и Иг.

Иг мярна кипящото черно небе, покрито със сребристи облаци там, където някога, почти преди век, е имало таван. После се стовари по гръб върху цимента, той прокълтя и разтресе костите му.

Лежеше до Ерик, почти бе отпуснал глава върху хълбока на Ерик. Вече не чувстваше дясното си рамо и нищо под коленете си. От главата му шуртеше кръв, мракът на небето се сгъстяваше страховито, а той се мяташе и с отчаяни усилия се вкопчваше в съзнанието си. Ако сега изгубеше сваяст, Лий щеше да го убие. Тази мисъл бе последвана от друга — че относително съзнателното му състояние нямаше значение, защото без друго тук щяха да го убият. Отбеляза — едно почти далечно допълнение, че стиска вилата си.

— Ти ме удари, тъпунгер! — кресна Ерик. Гласът му звучеше приглушено. На Иг му се струваше, че чува звуците на света през мотоциклетна каска.

— Можеше и по-зле да е. Можеше да умреш — каза Лий на Ерик, а после се изправи над Иг, насочил дулото в лицето му.

Иг нападна с вилата и заклеци цевта на пушката между зъбците. Изтласка я нагоре и надясно, и когато тя гръмна, избухна в лицето на Ерик Ханити. Иг погледна тъкмо навреме, за да види как главата на Ерик Ханити се пръсна като пъпеш, пуснат много отвисоко. Кръвта оплиска лицето на Иг, толкова гореща, че сякаш пареше, и Иг се сети безпомощно за пуйката, която се разхвърча след внезапния унищожителен трясък. Змиите се изхлузваха от кожата си и се приплъзваха в кръвта, бягаха, изпълзяваха в ъглите на помещението.

— Их, мама му стара — възкликна Лий. — Стана още по-зле. Извинявай, Ерик. Опитвах се да убия Иг, кълна се. — И после избухна в смях, истеричен, невесел смях.

Лий отстъпи крачка назад и освободи цевта от зъбците на вилата. Отпусна я надолу и Иг отново я бутна с вилата, и пушката гръмна за четвърти път. Куршумът се изстреля нагоре, улучи самата дръжка на вилата и я разцепи. Тризъбецът ѝ отхвърча в тъмното и издрънча на цимента, и остави в ръцете на Иг разцепен, безполезен дървен прът.

— Ако обичаш, може ли да не помръдваш? — попита Лий и пак прищрака със затвора на пушката.

Отстъпи крачка назад и от безопасно разстояние, около метър и двайсет, отново прицели пушката в лицето на Иг и натисна спусъка. Чукчето щракна сухо. Лий се намръщи, вдигна пушката 410-ти калибър и я погледна разочаровано.

— Какво, само с четири патрона ли се зарежда това чудо? — възкликна той. — Не е моя. На Ерик е. Бих те застрелял с пушка онази вечер, ама нали знаеш, съдебните патолози. Но в този случай няма за какво да се тревожа. Ти си убил Ерик и той те е убил тебе, мен ме няма в картинката и всичко се връзва. Само съжалявам, че на Ерик му свършили патроните, та му се наложило да те пребие до смърт с приклада.

Той завъртя пушката, хвана цевта с две ръце и я вдигна на рамо. Иг имаше един миг да забележи, че Лий, изглежда, беше започнал да прекарва известно време на игрището за голф — имаше лек и изчистен замах, когато вдигна пушката, а после тя се стовари върху главата му. Вряза се с разцепващ трясък в единия му рог, запокити Иг далече от Ерик и той се търкулна по гладкия под.

Спря се по гръб, задъхан, усещаше горещи бодежи в единия бял дроб, изчака небето да спре да се върти. Небесата се люшкаха и звездите се вихреха като снежинките в преспание, което някой е разтресъл здраво. Рогата жужаха — огромен камертон. Но бяха поели удара и запазили черепа му здрав.

Лий дойде при него, вдигна пушката и я стовари върху дясното коляно на Иг. Иг кресна, надигна се и се хвана за крака с една ръка. Коляновата му капачка като че се беше раздробила на три едри парчета — под кожата му все едно мърдаха счупени парчета от чиния. Но тъкмо беше седнал, и Лий връхлетя отново, халоса Иг по темето и отново го събори по гръб. Дървеният прът в ръцете му, остроото копие, което някога бе дръжката на вилата, изхвърча от ръката му. Вихрушките от изкуствени снежинки продължаваха да се вихрят в небето и от тях му приляваше.

Лий замахна с приклада на пушката, влагайки всичката си сила, и го заби между краката на Иг, смаза му топките. Иг не можеше да пици, нямаше въздух. Загърчи се, преобърна се на една страна и се преви на две. Коров бял възел от болка се издигна от чатала към червата и вътрешностите му, разширяваше се като отровен въздух, изпълващ балон, превръщаше се в убийствено гадене. Цялото тяло на Иг се стегна, мъчеше се да потисне надигащото се повръщане, тялото му се сви като юмрук.

Лий хвърли пушката и Иг я чу как падна с трясък на пода до Ерик. После закрачи наоколо — търсеше нещо. Иг не можеше да говори, не можеше дори да поеме въздух в дробовете си.

— Къде го е дянал Ерик този негов пистолет? — зарамишлява Лий на глас. — Знаеш ли, Иг, ти успя да ме подлъжеш. Да се шашнеш какви работи можеш да правиш с хорските мозъци. Как ги караш да забравят неща. Да им изтриваш паметта. Да ги караш да чуват гласове. Наистина си помислих, че е Глена. Бях се запътил насам, когато тя ми се обади от салона да ми каже да си го начукам отзад. Горедолу това си беше. Ще повярваш ли? Отговорих: „Добре, отивам да си го начукам отзад, но как си успяла да изкараш колата?“ И тя вика: „Какви ги приказваш, за Бога?“ Не можеш да си представиш как се почувствах. Все едно откачам. Като че целият свят беше превъртял. Нещо толкова бях усетил едно време, Иг. Като малък паднах от една ограда и си ударих главата, и когато се свързах, луната трепереше като

че ще падне от небето. Веднъж се опитах да ти го разкажа — как я поправих. Поправих луната. Турих небето отново в ред. И тебе ще те туря в ред.

Иг чу как вратата на пещта се отваря с воя на железните панти и усети кратък, почти болезнен прилив на надежда. Дървесната гърмяща змия щеше да докопа Лий. Той щеше да влезе в комина и тя щеше да го ухапе. Но тогава чу, че Лий се отдалечава, токовете му се затътриха по бетона. Само беше отворил вратата — може би за да влезе повече светлина, за да може да вижда; продължаваше да търси пистолета.

— Звъннах на Ерик и му казах, че според мен се навърташ тука и играеш някаква игричка, и че трябва да те настъпим — не бях сигурен колко силно. Казах, че тъй като едно време ми беше приятел, си мисля, че би трябвало да се оправим с тебе неофициално. Ерик нали го знаеш — не ми се наложи да се напругам, та да го убедя. Нямахше нужда и да му казвам да си вземе пушката. Той самичък го направи. Ти знаеш ли, че не бях стрелял с пушка през живота си? Със заредена — нивгаж! Майка ми казваше, че те били дясната ръка на дявола и не щеше да държи пушкала вкъщи. А... Е, пак е по-добре от нищо. — Иг чу стържене на метал — Лий вдигна нещо от пода. Сега вълните от гадене се надигаха по-бавно и Иг можеше да диша, поемаше мънички глътки въздух. Струваше му се, че ако си почине още минутка, ще събере сили да седне. Да направи едно последно усилие. Освен това си помисли, че след още минутка в главата му ще се забият пет куршума трийсет и осми калибър.

— Какъв си фокусник, Иги — каза Лий, докато отстъпваше назад. Самата истина — само преди няколко минути? Когато ни викаше тук, отвътре, с гласа на Глена? Някаква част от мен отново повярва във всичко, наистина си помисли, че е тя, въпреки че с разума си знаех, че тя е в салона. Гласовете са страхотен номер, Иг, но не чак толкова страхотен, колкото да се измъкнеш от горяща кола, без да остане никакъв белег по теб. — Той замълча. Стоеше над Иг, не с пистолета в ръце, а с острието на вилата. — Как стана това? Ти как стана такъв? С рога?

— Мерин — каза Иг.

— Какво за нея?

Гласът на Иг беше слаб, трепереше — не глас, а въздишка.

— Без Мерин в живота ми... аз бях това.

Лий се отпусна на едно коляно и се втренчи в Иг със съчувствие, което изглеждаше неподправено.

— Любовта превърна и двама ни в дяволи, изглежда.

Иг отвори уста да каже нещо и Лий го хвана за врата, и всичките злодейства, които Лий някога бе извършил, се изляха в гърлото на Иг като леденостуден разяждащ химикал.

— Не, мисля, че ще е грешка да те оставя да продължиш да говориш — заяви той, вдигна вилата над главата си и шиповете се насочиха към гърдите на Иг. — И на този етап не мисля, че ни е останало за какво да си говорим.

Ревна тромпет — пронизващ, оглушителен рев, звукът на предстояща автомобилна катастрофа. Лий врътна глава и погледна назад, към вратата, на която Тери се крепеше на едно коляно, допрял тромпета до устните си.

В мига, в който извърна очи, Иг се надигна нагоре и отбутна ръката на Лий, стисна реверите на спортното му сако и заби глава в торса му; заби рогата в корема му. От удара гръбнакът на Иг затрепери. Лий изсумтя — мекият и простичък звук, когато му изкараха целия въздух.

Усещане за влажно засмукване обви рогата и ги стисна, и беше трудно да ги измъкне. Иг завъртя глава насам-натам и разкъса дупките. Лий обви с ръце главата му и се опита да я придърпа със сила, и Иг отново го промуши, заби рогата надълбоко в гъвкавата съпротивляваща се плът. Усети мирис на кръв, смесващ се с друга миризма, гадна смрад на стари боклуци — може би от пробито черво.

Лий хвана рамото на Иг и го блъсна, опитваше се да се изтръгне от рогата. Те се измъкнаха с влажен, засмукващ звук, като звука на ботуш, измъкнал се от дълбока кал.

Лий се прегъна и се претърколи настрана, притиснал стомаха си с ръце. Иг също нямаше сили, катурна се и се свлече на цимента. Все още бе обърнат с лице към Лий, който бе заел зародишна поза, обгърнал се с ръце, със затворени очи, устата му — огромна зейнала дупка. Лий беше спрял да пици, не можеше да си поеме дъх, за да пици, и със затворени очи не можеше да види черния смок плъхояд, който се изнизваше покрай него. Смокът си търсеше скривалище, търсеше как да се измъкне от лудницата. Докато се приплъзваше

покрай него, той обърна глава и погледна обезумяло Иг с очите си от златен станиол.

— Там — каза му Иг наум и посочи Лий с брадичка. — *Скрий се.*

Смокът запълзя по-бавно и погледна Лий, после отново погледна Иг. Иг разпозна несъмнената благодарност в погледа му. Смокът зави, приплъзна се елегантно в праха по гладкия цимент и се шмугна с глава напред в зиналата уста на Лий.

Очите на Лий рязко се отвориха — и здравето, и сляпото, — светнали от някакъв екстатичен ужас. Той се опита да щракне с челюсти, но когато ухапа дебелото десет сантиметра змийско тяло, той само стресна змията. Опашката ѝ се замята яростно напред-назад и тя припряно се занавира все по-дълбоко в гърлото му. Лий изпъшка, давеше се с нея, пусна разкъсания си корем и посегна да я хване, но дланите му бяха плувнали в кръв и тя бързо се измъкна от пръстите му.

Тери идваше — тичаше и се препъваше.

— Иг? Иг, как си... — Но щом видя мятация се по пода Лий, спря на място и облеци очи.

Лий се претърколи по гръб, сега крещеше, въпреки че беше трудно да издава звуци със запушеното си от змията гърло. Петите му ритяха пода. Лицето му потъмняваше почти до черно в тъмното, по слепоочията му бяха избили разклонени вени. Болното око, окото на разрухата, все още бе извърнато към Иг и се взираше в него почти с почуда. Това око беше бездънна черна яма с вита стълба от бял дим, която водеше надолу към място, където, ако душата слезеше, можеше никога да не се върне. Ръцете му се отпуснаха от двете му страни. От отворената му уста висяха цели двацет сантиметра от смока — дълъг черен фитил, висящ от човек-бомба. Самата змия не помръдваше, явно разбираше, че са я излъгали, че бе допуснала печална грешка, като се бе опитала да се скрие във влажния, стегнат тунел на гърлото на Лий. Не можеше нито да продължи повече напред, нито да се измъкне назад. На Иг му беше жал за нея. Лошо беше да умреш, заклещен в гърлото на Лий Турно.

Болката се завръщаше, изливаше се в центъра му от чатала и от съсипаното рамо и разбитите колене — четири замърсени притока, изливащи се в дълбокия резервоар на гаденето. Иг затвори очи и се съсредоточи, за да овладее болката. После в старата леярна се възцари

покой, и човек и демон лежаха един до друг — но кой от тях какъв беше, вероятно би било тема за теологически спор.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Сенки трептяха и се люшкаха по стените, надигаха се и падаха, мракът прииждаше на вълни. Светът около него се оттегляше и го заливаше на вълни, и Иг се мъчеше да се вкопчи в него. Част от него искаше да потъне, да избяга от болката, да намали докрай звука на съсипаното си тяло. Вече се унасяше — болката се уравниваше от мечтателна и все по-нарастваща жизнерадост. Звездите горе плаваха бавно, носеха се отляво надясно, сякаш той плаваше по гръб по река Ноулс и се оставяше течението да го влече бавно надолу.

Тери се наведе над него със страдалческо, объркано изражение.

— Добре, Иг. Ти си добре. Ще се обадя на някого. Трябва да изтичам до колата да си взема телефона.

Иг се усмихна — насърчително, надяваше се — и се опита да каже на Тери, че единственото, което трябва да направи, е да го запали. Тубата с бензин беше навън, опряна на стената. Да го полее с безоловен бензин и да му драсне клечката, и той щеше да се оправи. Но не можеше да си поеме въздух, за да изтласка от себе си думите, гърлото толкова го болеше и така се беше стегнало, че не можеше да изцеди говор от него. Хубавичък номер му беше спретнал Лий, да.

Тери стисна ръката му и Иг разбра, напосоки, че по-големият му брат беше преписал отговорите на контролно по география от момчето, което седеше пред него.

— Ще се върна — каза Тери. — Чуваш ли? Веднага. Само минутка.

Иг кимна, благодарен на Тери, че е поел нещата в свои ръце. Ръката на Тери се изплъзна от Иговата, той стана и изчезна от погледа му.

Иг извърна глава и погледна към червеното сияние на свещите, огряващо старата зидария. Несекващото трептене на светлината го успокояваше, усилваше чувството му, че се рее, че плава. Следващата мисъл, която му дойде наум, беше, че щом сиянието се вижда, значи вратата на пещта трябва да е отворена. Точно така, Лий я беше отворил, за да освети по-силно циментовия под.

И тогава Иг осъзна какво ще се случи, и шокът го извади от унеса и ступора. Тери щеше да види телефона, телефонът на Глена, внимателно поставен върху одеялото в пещта. Тери не можеше да бръкне там. От всички точно Тери — Тери, който едва не бе умрял на четиринайсет години от ужилване на оса — трябваше изобщо да не припарва до шибаната пещ. Иг се опита да му извика, да кресне, да го предупреди, но от гърлото му не излизаше нищо освен продрани, безжизнено хрипове.

— Само минутка, Иг — извика Тери от другия край на стаята. В действителност изглеждаше, че все едно говори на себе си. — Ти, там вътре, се дръж, и... Чакай! Ей, Иг, извадихме късмет. Тука има телефон.

Иг завъртя глава и отново се опита да извика, да го спре, и дори успя да изрече една — единствена дума: „Тери.“ Но после онова болезнено чувство отново стегна гърлото му и той не можа да каже нищо повече, а и Тери не се обърна, когато чу името си.

Брат му се наведе, провря се в пещта и посегна към телефона върху издутото на буци одеяло. Щом го взе, едната гънка се разгъна и Тери се поколеба, щом видя навитата отдолу змия, люспите, които сияеха като излъскана мед на светлината на свещите. Разнесе се сухото тракане на кастанети.

Змията се разгъна и ухапа Тери по китката — Иг чу звука от близо осем метра, месест удар. Телефонът отхвърча. Тери изпищя, изправи се и черепът му се удари в желязната каса на капака. Ударът го повали. Той вдигна ръце и се удържа да не падне по очи върху дюшека, долната половина на тялото му увисна от отвора.

Змията не пускаше китката му. Тери я грабна и дръпна. Когато зъбите ѝ се изтръгнаха от плътта, гърмящата змия раздра китката му, сви се на кълбо и пак го нападна, хвърли се към лицето му и заби зъби в лявата му буза. Тери я стисна по средата и дръпна, тя го пусна, издигна се нагоре и го ухапа трети път, четвърти. И всеки път, когато забиваше зъби в него, звукът беше все едно някой млати боксовата круша в спортна зала.

Братът на Иг се изхлузи от пещта и падна на колене. Беше хванал змията ниско, близо до опашката. Дръпна я от себе си, вдигна я във въздуха и я тресна в пода, все едно тупаше килим с тупалка. Черни пръски от кръв и змийски мозък оплискаха бетона. Тери я захвърли

далече от себе си, тя се търкулна и падна по гръб. Опашката ѝ шибаше обезумяло насам-натам и плющеше по бетона. Мятането лека-полека утихна и накрая опашката ѝ само леко се поклащаше напред-назад, а после замря.

Тери коленичи пред вратата на пещта с наведена глава, като че се молеше, предан каещ се грешник в църквата на вечния и святия комин. Раменете му се издигаха и спадаха, издигаха се и спадаха в такт с дишането му.

— Тери — успя да го извика Иг, ада Тери не вдигна глава да го погледне.

И да го бе чул Тери — Иг не беше сигурен в това, — той не би могъл да отговори. Тери трябваше да пести всеки безценен дъх за усилието да си напълни отново дробовете с кислород. Ако получеше анафилактичен шок, то до няколко минути трябваше да му се бие епинефрин, иначе щеше да се задуши от подутите тъкани в собственото си гърло.

Телефонът на Глена беше някъде в пещта, на няма и десет метра от него, но Иг не знаеше къде го е изтървал Тери и не искаше да се влачи и да го търси, докато Тери се задушава. Чувстваше се страшно слаб и не беше сигурен дори дали ще достигне отвора на пещта, на малко по-малко от метър над пода. А тубата с бензина беше съвсем наблизо, навън.

Знаеше, че най-трудно ще е да се помръдне. Само мисълта да се опита да се претърколи настрана запали обширни и сложно преплетени мрежи от болка в рамото и чатала му, стотина фини горящи влакна. Колкото повече време се отдаваше на мисли, толкова по-зле щеше да става. Той се преобърна на хълбок и усети как сякаш закривено острие се заби в рамото му и започна да се върти напред-назад, сякаш продължително го набиваха на кол. Изкрещя — дори не подозираше, че *може* да креци, докато викът не се изтръгна от него — и замижа.

Когато главата му се проясни, той посегна със здравата си ръка, опря се на цимента, придърпа се и успя да се извлочи една педя по-нататък. И пак изкрещя. Опита се да се оттласне с крака, но не чувстваше стъпалата си, нищо не чувстваше под онази остра и несекваща болка в коленете. Полата му беше подгизнала от кръв. Сигурно не ставаше за нищо.

— Ами беше любимата! — прошепна той, забил нос в пода. — Щях да отида с нея на танците. — И се засмя — сух, дрезгав кикот, който му се стори съвсем налудничав.

Придърпа се още една педя напред с дясната си ръка и ножовете отново се забиха дълбоко в лявото му рамо, и болката се разклони и плъзна в гърдите му. Вратата като че не се приближаваше. Идеше му отново да се разсмее, толкова смешно безполезно беше всичко. Рискува и погледна брат си. Тери още коленичеше пред отвора, но главата му се бе отпуснала толкова ниско, че челото почти опираше в коленете му. От своето място Иг вече не можеше да погледне през отвора в комина. Вместо това виждаше полуотворената желязна врата и трепкането на светлината на свещите, и...

... там, горе, се появи врата, и около очертанията ѝ трепкаше сияние.

Толкова беше пиян. Не се беше напивал толкова от нощта, в която убиха Мерин, и искаше да се напие още повече. Беше се изпикал върху Майката Дева. И върху кръста се изпика. Беше опикал обилно краката си и това го разсмя. Тъкмо си прибираше с една ръка атрибутите в панталона и отмяташе глава, за да отпие направо от бутилката, когато я забеляза над себе си, сгушена в болните клони на старото изсъхнало дърво. Беше подът на къщичката на дървото, на няма и пет метра над земята, и виждаше широкия правоъгълник на капака в пода, очертан от слабото, трепкащо сияние на свещи по ръбовете. Думите, изписани на тази врата, едва се виждаха в мрака: БЛАГОСЛОВЕН ЩЕ БЪДЕШ, КОГА ВЛИЗАШ.

— Хм — възкликна Иг и разсеяно набута тапата в гърлото на бутилката, а после я остави да изпадне от ръката му. — Ето те и тебе. Виждам те там, горе.

Въображаемата къща на дървото му беше изиграла хубав номер — и на него, и на Мерин, — като се беше скрила тук от тях през всичките тези години. Никога преди не е била там, нито един от другите пъти, когато беше идвал на мястото, където бяха убили Мерин. Или може би винаги е била там, а той не е бил в подходящото душевно състояние, за да я види.

Той си затвори ципа, залитна и тръгна...

... още една педя напред по гладкия циментов под. Не искаше да вдига глава, за да види докъде е стигнал, страх го беше, че сега няма да

е по-близо до вратата, отколкото преди няколко минути. Протегна дясната си ръка и...

... се хвана за най-долния клон и започна да се катери. Кракът му се подхлъзна и трябваше да се вкопчи в един клон, за да не падне. Прилоша му и той изчака да му мине замайването със затворени очи — струваше му се, че дървото ще се изтръгне от корен и ще падне заедно с него. После се съвзе и продължи да се катери с безразсъдното и плавно изящество на пияниците. Скоро се намери на клона точно под капака и веднага посегна да го отвори. Но върху него имаше някаква тежест и капакът само шумно изтрака в рамката си.

Някой подвижна тихо отвътре — глас, който той разпозна.

— Какво беше това? — извика Мерин.

— Ей — каза някой друг, глас, който познаваше дори още по-добре: неговият собствен. Идваше отвътре, от къщичката на дървото, приглушен и далечен, но въпреки това Иг го позна незабавно. — Ей, има ли някой там долу?

Не можеше да се помръдне. Те бяха там, от другата страна на капака — Мерин и той самият, и двамата още млади и непоқварени, и свършено влюбени. Те бяха там и още не беше късно да ги спаси от най-лошото, което ги чакаше, и той се надигна бързо, решително и отново удари с рамене по капака...

... и отвори очи и се огледа с мътен поглед. Беше изключил за малко, може би за цели десет минути. Пулсът му беше бавен и тежък. Лявото му рамо преди пареше, сега беше студено и мокро. Студенината го уплаши. Изстиваха труповете. Той вдигна глава, за да се ориентира, и откри, че се намира само на метър от вратата и от двуметровата височина отдолу, за която се опитваше да не мисли. Тубата беше там, долу, непосредствено вдясно. Трябваше само да мине през вратата, и...

... той можеше да им разкаже какво щеше да стане, да ги предупреди. Можеше да каже на самия себе си като по-млад да обича повече Мерин и да ѝ вярва, да е близо до нея, и че им остава малко време, и отново удари вратата, отново и отново, но всеки път тя само се надигаше около два сантиметра и отново се затръшваше.

— Престани, бе, твоята мама! — кресна младият Иг вътре в къщичката на дървото.

Иг се спря и се подготви отново да блъсне вратата... и се удържа, спомни си какво беше, когато той беше от другата ѝ страна.

Беше го страх да отвори, бе събрал смелост да отвори капака чак когато онова нещо, което чакаше отвън, престана да се мъчи да го избие и да влезе. И че там нямаше нищо. Нямаше го там; или тях двамата ги нямаше.

— *Слушай — каза човекът, който бе той преди, от другата страна на вратата. — Ако има някой там долу... Направи си кефа. Умираме от страх. Сега излизаме.*

Краката на креслото тракаха и скърцаха, докато го отбутваха, и в мига, в който младият Иг отвори, Иг удари капака отдолу. Стори му се, че мярна за миг сенките на двамата любовници да изскачат покрай него, но това бе само фокус на светлината на запалените вътре свеци, която за миг съживи мрака.

Бяха забравили да духнат свещите и когато Иг подаде глава през отвора, ги завари запалени, и затова...

... той подаде глава през вратата и тялото му се изсипа след нея. Раменете му се удариха в земята и черен електрошок прониза лявата му ръка, експлозия с такава сила, че му се стори, че ще го нацепи и пръсне на парчета. Щяха да намират парчета от него по дърветата. Обърна се по гръб с отворени, виращи се очи.

Светът се разтърси от мощния удар. Атонално бучене изпълваше ушите на Иг. Щом се загледа в нощното небе, то заприлича на края на ням филм: черен кръг започна да се свива, да става все по-малък, изтриваше света и го оставяше...

... сам в мрака на къщичката на дървото.

Свещите се бяха разтопили до безформени осемсантиметрови угарки. Восъкът се стичаше в дебели лъскави колони и те бяха скрили почти напълно онзи приведен дявол, клекнал под еврейския свещник. Сиянието на пламъците трепкаше в стаята. Плесенясалото кресло стоеше вляво от отворения капак. Сенките на порцелановите фигурки трептяха по стените — двата ангела Господни и извънземното. Мария се беше катурнала настрана, точно както си спомняше, че я оставиха.

Иг хвърли поглед наоколо. Сякаш само няколко часа, а не години бяха изминали, откакто бе идвал за последно на това място.

— Какъв е смисълът? — попита той. Отначало му се струваше, че си говори сам. — Защо ме доведе тук, щом не мога да им помогна? — и щом го каза, се ядоса. Усети в гърдите си горещина, клокочещо стягане. Свещите бяха одимили стаята и тя цялата миришеше на тях.

Трябваше да има причина, нещо, което той трябваше да направи, да открие. Нещо, което те бяха оставили — може би. Погледна масичката с порцелановите фигурки на нея и забеляза, че малкото чекмедже е откренато на няма и сантиметър. Отиде при него и го издърпа с мисълта, че в него може да има нещо, нещо, което да му е от полза, от което би могъл да научи нещо. Но вътре нямаше нищо, освен една правоъгълна кутия кибрит. На капака ѝ подскачаше черен дявол, който се смееше, отметнал назад глава. Върху капака с префърцунен шрифт от деветнайсети век бяха изписани думите „КИБРИТ «ЛУЦИФЕР»“. Извади кибрита, загледа се в него, а после го стисна в юмрук, искаше му се да го смачка. Но не го смачка. Стоеше и го държеше, взрян във фигурките, а после погледът му отново се фокусира върху пергаментата под тях.

Последният път, когато беше идвал в тази къщичка на дървото, когато Мерин беше жива и светът — хубав, думите, изписани върху пергаментата, бяха на иврит и той нямаше представа какво означават. Вярваше, че е нещо от Светото писание, свитък от филактерия. Но на блуждаещата светлина на свещите натруфените букви се люшкаха като оживели сенки, забодени с магия върху хартията, и изписваха послание на обикновен, прост английски:

ВЪОБРАЖАЕМАТА КЪЩА НА ДЪРВОТО
ДЪРВОТО НА ДОБРОТО & ЗЛОТО
ПЪТЯТ КЪМ СТАРАТА ЛЕЯРНА №1
ГИДИЪН, НХ 03880
ДОКАТО СИ ТУК, ВЗЕМИ КАКВОТО ИСКАШ
НА ТРЪГВАНЕ ВЗЕМИ, КАКВОТО ТИ Е НУЖНО
КАЖИ АМИН НА ПРАГА, ПРЕДИ ДА ИЗЛЕЗЕШ
ПУШЕНЕТО НЕ Е ЗАБРАНЕНО
А. ЗОРНИЦА, СОБСТВЕНИК

Иг се взираше и не беше сигурен дали сега, и след като беше узнал какво пише, разбира по-добре. Това, което искаше той, беше Мерин и той никога нямаше да я има пак, и заради тази липса му се искаше да изгори това проклето място до основи, а пушенето не беше забранено и, преди да се е усетил какво прави, той замахна с ръка към масата и запокити запаления свещник към другия край на стаята и помете фигурките от нея. Извънземното се катурна, отскочи и се търкулна от масата на пода. Ангелът, който напомняше на Тери, с тръбата на уста, падна от масата в полуотвореното чекмедже. Вторият ангел, застаналия над Мария със съдържан, надменен вид, се удари в масата с трясък и съдържаната му, надменна глава отхвърча.

Иг се завъртя яростно...

... завъртя болезнено тялото си и видя тубата с бензина там, където я беше оставил, подпряна на каменната стена, долу вдясно под вратата. Мушна се в една туфа висока трева и ръката му перна тубата, тя издрънча и се чу пликане. Напипа дръжката, дръпна я. Изненада се колко е тежка. Все едно беше пълна с течен цимент. Иг я опипа отгоре за кутията кибрит „Луцифер“ и го остави настрана.

Полежа, без да помръдва — събираше сили за последното необходимо действие. Мускулите на дясната му ръка не спираха да треперят и не беше сигурен, че ще успее да стори нужното. Най-сетне реши, че е готов да опита и с усилие вдигна тубата и я изля върху себе си.

Бензинът го поля — вонящ лъскав дъжд. Усети го в раненото си рамо — внезапно парене. Изкрещя, от устните му избликна и гъбовиден сив облак дим. Очите му се насълзиха. Болката го задушаваше, накара го да пусне тубата и да се превие на две. Трепереше яростно, облечен с нелепата синя пола — поредица от тръпки, които заплашваха да преминат в мощни конвулсии. Размаха дясната си ръка — не знаеше какво търси, докато не напипа кутията кибрит „Луцифер“ в пръстта.

Щурците, свиреци в августовската нощ, и бръмчащите по шосето коли се чуваха съвсем слабо. Иг отвори кутията. Клечките се разлетяха от треперещата му ръка. Той извади една от малкото останали и я драсна по запалителната ивица отстрани на кутията. От главата му се надигна белия език на пламък.

Свещите бяха паднали на пода и се бяха търкулнали навсякъде. Повечето още горяха. Сивата гумена фигурка на извънземното се беше опряла в една от тях, бял език от пламък обгаряше и втечняваше страната на лицето му. Едното черно око вече се бе разтопило и разкриваше кухнята вътре. Още три свещи се бяха търкулнали до стената, под прозореца; августовският ветрец полюшваше леко белите му пердета.

Иг награби пердетата в юмруци, откъсна ги от прозореца и ги повеси над горящите свещи. Огънят плъзна нагоре по евтиния найлон и се устреми към ръката му. Той ги хвърли върху креслото.

Нещо изпука и заскърца под краката му, все едно беше стъпил върху малка електрическа крушка. Погледна надолу и видя, не е настъпил с пета порцелановото дяволче. Беше раздробил тялото, макар и главата да бе останала невредима — търкаляше се по дъските. Дяволът се хилеше маниакално, от козята му брадичка стърчаха зъби.

Иг се наведе и вдигна главата от пода. Стоеше сред горящата къща на дървото и оглеждаше изисканите, красиви черти на Сатаната, игличките на рогата му. Серпентини от огън се разгънаха нагоре по стената, черен дим се събра под скосения таван. Пламъци се вихреха и над креслото, и над масичката. Дяволчето като че ли го наблюдаваше с наслада и одобрение. Оценяваше човека, който знае как се палят неща. Но Иг беше приключил с работата си тук и беше време да продължи. Светът бе пълен с други огънове, очакващи да бъдат запалени.

Той повъртя мънистото в ръце, а после го върна върху масичката. Вдигна Мария, целуна личицето ѝ и каза:

— Сбогом, Мерин.

После я сложи вдясно.

Взе ангела, който стоеше пред нея. Лицето му бе надменно и безстрастно, лице на прекален светец, което ти казваше „Как смееш да ме пипаш!“ — но главата му се беше откършила и търколила някъде. Иг сложи на мястото ѝ дяволската глава — реши, че на Мария ще ѝ е по-добре с някой, на когото му личеше, че знае как да се забавлява.

Димът нахлуваше в дробовете на Иг и ги изгаряше, жилеше очите му. Той усещаше как кожата му се изпъва от горещината —

три стени от огън. Тръгна към капака, но преди да влезе в дупката, го повдигна, за да види какво е написано отвътре — съвсем ясно си спомняше, че там с вар беше написано нещо. Там пишеше: **БЛАГОСЛОВЕН ЩЕ БЪДЕШ, КОГА ИЗЛИЗАШ**. На Иг му стана смешно, ала не се засмя — само прокара ръка по фината дървесина на капака и каза „Амин“, а после се пъкна в дупката.

Стъпил на дебелия клон точно под отвора, той спря, за да се огледа за последен път наоколо. Стаята беше в центъра на бушуващ циклон от пламъци. Дупки от чепове пращяха в горещината. Креслото пращеше и съскаше. В края на краищата, той се чувстваше доволен от себе си. Без Мерин това място беше просто подпалки. Както и целият свят, поне според Иг.

Той затвори капака зад себе си и започна бавно и внимателно да избира пътя за слизане. Трябваше да се прибере у дома. Имаше нужда от почивка.

Не. Онова, от което действително имаше нужда, беше да стисне за гърлото човека, който му бе отнел Мерин. Какво пишеше на пергаментата във Въображаемата къща на дървото? Да вземеш на излизане онова, от което имаш нужда? Човек трябва да се надява.

Спря се само веднъж, на половината път към земята, за да се опре на ствола и да разтърка с длани слепоочията си. Тъпа, опасна болка се натрупваше там — усещане за натиск, за някакви остри върхове, които си пробиваха път, за да щръкнат върху главата му. Христe Божe. Щом сега се чувстваше така, на сутринта щеше да има адски махмурлук.

Иг издиша — не забеляза белезникавия дим, който блъвна от собствените му ноздри — и продължи надолу, и слезе от дървото, а небесата горяха над него.

Той се взира в горящата клечка в ръката си точно две секунди — едно, *Мисисипи*, две, *Мисисипи* — а после тя изгори пръстите му, докосна бензина и той се запали с гръм и съскане, избухна като черешова бомба.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Иг стоеше — горящ човек, дявол в огнени одежди. Половин минута бензиновите пламъци бушуваха около него, вятърът ги развяваше около плътта му. После, също толкова бързо, както бяха пламнали и оживели, пламъците затрепкаха немощно и започнаха да гаснат. След малко угаснаха напълно и черен, мазен дим се издигна от тялото му като дебел, задушлив стълб. За всеки човек би бил задушлив — но за демона в центъра му той бе сладък като алпийски ветреца.

Той захвърли димната си одежда, пристъпи напред и излезе от нея, напълно гол. Старата кожа бе изгоряла, и новата кожа под нея беше в по-тъмна и по-богата отсянка на кармина. Лявото му рамо все още бе вдървено, макар и раната да бе заздравяла и да се бе превърнала в измъчената маса на белезникав белег. Мислите му бяха ясни — чувстваше се добре, чувстваше се така, сякаш току-що е пробягал една миля и е готов да поплува. Тревата край него бе почерняла и изгоряла. Гореща червена линия напредваше през изсъхналите бурени и туфи трева в посока към гората. Иг погледна изсъхналата череша зад нея, бледа на фона на вечнозелените дървета.

Бе оставил Въображаемата къща на дървото в пламъци, беше изгорил рая, но черешата продължаваше да стои там, невредима. Лъхна горещ вятър, листата зашумоляха и дори от своето място Иг виждаше, че там, горе на дървото, няма къщичка. Странно, обаче — как огънят сякаш бе *прицелен* в нея и прогаряше в тревата пътека до ствола ѝ. Вятърът я насочваше право през полето, изливаше огън в старата градска гора.

Иг се покатери и влезе през вратата на леярната. Прескочи тропета на брат си.

Тери коленичеше пред отворения капак на пещта с наведена глава. Иг виждаше как той не помръдва, със спокоен, съсредоточен израз на лицето, и си помисли, че брат му беше хубав дори и в смъртта. Ризата му бе гладко изпъната върху широкия му гръб, маншетите — внимателно загърнати нагоре над китките. Иг коленичи до Тери. Двама братя на църковните скамейки. Той пое ръката на брат

си в своята и видя, че на единайсетгодишна възраст Тери е залепил дъвка в косата на Иг в училищния автобус.

— Мамка му — възкликна Иг. — Трябваше да я изрежат с ножици.

— Какво? — попита Тери.

— Дъвката, дето я залепи в косата ми — отвърна Иг. — В автобус номер 19.

Тери пое малка глътка въздух, свистящ дъх.

— Дишаш — каза Иг. — Как така дишаш?

— Имам... — прошепна Тери — много... силни... дробове. Действително. Свирия на тропет... сега... а тогава... — след малко той продължи: — Цяло чудо е... че и двамата... се измъкнахме... от всичко това. Живи.

— Не бъди чак толкова сигурен — каза Иг.

Телефонът на Глена беше в пещта, от удара в стената се беше пукнал. Капачето на батерията беше паднало. Иг мислеше, че няма да работи, но той бръмна и оживя още щом го отвори. Дяволски късмет. Набра спешна помощ и съобщи на безличния служител, че е ухапан от змия, че се намира в леярната край Шосе 17, че има загинали и пожар. После прекъсна връзката, излезе от комина и пак коленичи до Тери.

— Ти се обади... — рече Тери. — За помощ.

— Не — поправи го Иг. — *Ти* се обади за помощ. Слушай внимателно, Тери. Нека ти кажа какво ще си спомняш — и какво ще забравиш. Много имаш за забравяне. Неща, които се случиха тази вечер, и които се случиха *преди* тази вечер. — Докато говореше, рогата пулсираха, мощен изблик на животинско удоволствие. — В тази история има място само за един герой — а всеки знае, че на дявола не му се полага да е добрият.

Иг му разказа една история с тих, приятен глас, хубава история, а Тери кимаше, докато слушаше, сякаш в такт с песен, която особено много му допаднаше.

След няколко минути се свърши. Иг поседя с него още малко — и двамата не говореха. Иг не беше сигурен, че Тери все още е наясно, че се намира там — беше му наредено да забрави. Той изглеждаше заспал на колене. Иг остана там, докато чу далечния рев на тропет —

свиреше една-единствена, пронизителна тревожна нота, музикален израз на паника и спешност: пожарните коли. Обхвана с длани главата на брат си и го целуна по слепоочието. Онова, което видя, бе помаловажно от чувствата му.

— Ти си добър човек, Игнейшиъс Периш — прошепна Тери, без да отваря очи.

— Богохулство! — отвърна Иг.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Той слезе долу през отворената врата, а после нещо му хрумна, той посегна и взе тропета на брат си. После се обърна и се загледа към откритото поле, към огнения булевард, който напредваше по права линия към черешата. Пламъците заподскачаха и затрепкаха около ствола, а после самото дърво избухна в пламъци като напоено с керосин. Короната му грейна — парашут от жълти и червени пламъци, и сред клоните му се появи Въображаемата къща на дървото. На прозорците се развяваха пердетата от пламък. Самата череша гореше сред гората, другите дървета оставаха недокоснати от пламъците.

Иг тръгна по пътеката, която огънат бе прорязал през полето — млад лорд на червения килим, водещ към имението му. Поради някаква оптична измама фаровете на кадилака на Лий го осветиха и хвърлиха грамадна, извисила се колкото четири етажа сянка върху кълбящия се дим. Първата пожарна кола бавно напредваше с боботене по изровения черен път и шофьорът, трийсетгодишен ветеран на име Рик Терапин, я видя — черен рогат дявол, висок колкото комина на леярната, извика, завъртя рязко волана, отклони пожарната кола от пътя и закачи една бреза. Рик Терапин щеше да напусне работа три седмици по-късно. След дявола сред пушека и ужасиите, които видя вътре в леярната, вече не му се гасяха пожари. След това той бе щастлив да оставя гадостите да горят.

Иг навлезе с откраднатия тропет сред жълтото сияние и найсетне стигна до дървото. Не забави крачка, а направо тръгна да се катери по горящата стълба на клоните му. Стори му се, че чува гласове горе — непочтителни, весели гласове и смях, тържество! Имаше и музика, литаври и безочливото боботене и рев на тропети. Вратата беше отворена. Иг влезе вътре, в новия си дом, неговата огнена кула, в която стоеше огненият му престол. Беше прав, там се вихреше купон — сватба, *собствената му сватба* — и неговата невеста го чакаше там с пламтяща коса, гола, само леко обгърната с пламъци. И той я взе в прегръдките си, и устните ѝ намериха неговите, и те запламтяха заедно.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Тери се върна у дома през третата седмица на октомври и в първия топъл следобед, в който нямаше какво да прави отиде с колата до леярната да поогледа. Голямата тухлена сграда се издигаше сред почерняло поле, сред купчините боклук, които бяха пламнали като лагерни огънове и сега се бяха превърнали в грамади от пепел, опушени стъкла и обгорена тел. Самата сграда беше цялата в сажди, и навсякъде миришеше слабо на изгоряло.

Но на гърба ѝ, в горния край на пистата „Ивъл Канивъл“ беше приятно, светлината беше хубава, лъчите падаха косо през дърветата, облечени в костюмите си за Хелоуин в червено и златно. Дърветата горяха, пламтяха като огромни факли. Реката долу тихо бълбукаше — нежен контрапункт на безгрижния шепот на вятъра. На Тери му се струваше, че би могъл цял ден да седи там.

През последните няколко седмици той много ходеше пеш, много седеше, наблюдаваше и чакаше. В края на септември той обяви къщата си в Ел Ей за продан и се премести обратно в Ню Йорк, и ходеше в „Сентръл Парк“ почти всеки ден. Шоуто беше приключило, и без него той не виждаше никаква причина да се мотае на място, където нямаше сезони и където никъде не можеше да отиде пеша.

Във „Фокс“ все още се надяваха той да се върне, бяха издали изявление, че вследствие на убийството на брат му Тери бе решил да си вземе едногодишна почивка от професията; то удобно пропускаше факта, че в действителност Тери бе подал официално оставка седмици преди инцидента в леярната. Телевизионерите можеха да разправят каквото си искат — той нямаше да се върне. Мислеше си след месец-два може би да излезе да посвири по клубове. Ала не бързаше пак да се хваща на работа. Все още си разопаковаше багажа и се опитваше много-много да не мисли. Каквото и да се случеше по-нататък, щеше да се случва според собствения му график. Най-накрая все щеше да стигне до нещо. Дори не си беше купил нов тромпет.

Никой не знаеше какво се беше случило онази нощ в леярната, и тъй като Тери отказа публичен коментар, а всички останали,

присъствали там, бяха мъртви, се ширеха какви ли не налудничави идеи за това какво се е случило вечерта, когато умряха Ерик и Лий. Ти Ем Зи беше публикувало най-безумния разказ. Според тях Тери отишъл в леярната да търси брат си и заварил там Ерик Ханити и Лий Турно да се карат. Тери дочул достатъчно, за да разбере, че са убили брат му, опекли го жив в колата му и са дошли да търсят улики, които може да са оставили. Според Ти Ем Зи Лий и Ерик изловили Тери, докато се опитвал да се измъкне, и го замъкнали вътре в леярната. Възнамерявали да го убият, но първо настояли да узнаят дали се е обаждал на някого, дали някой го знае къде е. Заклучили го в комина с отровна змия — опитвали се да го наплатшат, за да проговори. Но докато той бил вътре, пак се скарали. Тери чул писъци и изстрели. Когато излязъл от комина, всичко горяло и двамата мъже били мъртви — Ерик Ханити застрелян с пушка, Лий Турно набоден с вила. Досуц сюжет на трагедия с отмъщение от шестнайсети век — липсваше само появата на дявола. Тери се зачуди откъде ли Ти Ем Зи са получили тази информация, дали бяха платили на някого в полицията — на детектив Картър може би; техният смахнат репортаж почти дословно повтаряше собствените подписани показания на Тери.

Детектив Картър беше дошъл да види Тери на втория ден в болницата. Тери не си спомняше много-много първия ден. Имаше спомен как го вкарват на носилка в спешното отделение, помнеше как някой сложи на лицето му кислородна маска и лъхналия го хладен въздух с лек мирис на лекарство. Спомняше си, че по-късно беше получил халюцинация, бе отворил очи и видял мъртвия си брат да седи на ръба на болничното му легло. Иг държеше тромпета на Тери и свиреше малък бибоп риф. И Мерин беше там — въртеше пируети боса, в къса рокля от тъмночервена коприна, въртеше се в такта на музиката и тъмночервената ѝ коса се развяваше. Звукът на тромпета премина в ритмичното писукане на ЕКГ апарата, и двамата избледняха и се изгубиха. Ала по-късно, в ранните часове на утринта, Тери вдигна глава от възглавницата, огледа се и видя майка си и баща си да седят на столове до стената, и двамата заспали, баща му бе отпуснал глава на рамото на майка му. Държаха се за ръце.

Но до следобеда на втория ден Тери се чувстваше така, сякаш просто оздравяваше от много тежък грип. Ставите му пулсираха и го мъчеше неутолима жажда, и усещаше слабост в цялото тяло... но

иначе си беше същият. Когато лекарката — привлекателна азиатка с очила тип „котешко око“ — влезе в стаята да провери картоната му, той я попита колко близо е бил до смъртта. Тя отвърна, че шансът да оцелее бил едно към три. Тери я попита откъде ѝ е хрумнало това съотношение и тя отвърна, че било лесно — имало три вида дървесни гърмящи змии и той бил уцелил вида с най-слабата отрова. И с двата останали вида не би имал никакъв шанс. Едно към три.

Детектив Картър бе влязъл тъкмо когато лекарката излизаше. Картър взе показания на Тери невъзмутимо, зададе няколко въпроса, ала остави Тери да оформи разказа, все едно не беше полицай, а секретар, на когото диктуват. Прочете ги на Тери, като тук-там нанасяше поправки. После, без да вдига поглед от жълтия си, разчертан на редове бележник, той каза: „Не вярвам на нито дума от тези глупотевини. — Без гняв, без хумор, без никаква модулация. — И вие го знаете, нали? Нито на думица, да му се не види.“ — И най-сетне вдигна очите си без блясък и му хвърли буден поглед.

— Нима? — попита Тери в болничното си легло един етаж над баба си с разбитото лице. — А според вас тогава какво се е случило?

— Хрумнаха ми много други обяснения — отвърна детективът. — И всички те са дори още по-безумни от тази камара дивотии, дето ми ги пробутахте. Проклет да съм, ако имам някаква представа какво се е случило. Проклет да съм!

— Не сме ли всички проклети? — каза Тери.

Картър впери в него недружелюбен поглед.

— Де да можех да ви кажа нещо по-различно. Но това се случи в действителност — каза Тери. И през повечето време, поне докато грееше слънце, Тери наистина вярваше, че това се е случило в действителност. Но по мръкнало, докато се опитваше да заспи... по мръкнало понякога му хрумваха други идеи. Лоши идеи.

Свистенето на гуми по чакъла го сепна, той вдигна глава и се огледа назад към леярната. След още един миг иззад ъгъла с боботене се показа смарагдовозелен сатурн и огласи изгорелия пейзаж. Щом шофьорката го забеляза, колата изстена и спря, и поседя там в бездействие. После пак тръгна и най-накрая спря на няма и десет крачки от него.

— Здравей, Тери — поздрави го Глена Никълсън, щом излезе иззад волана. Не изглеждаше ни най-малко учудена, че го вижда — сякаш се бяха уговорили да се срещнат тук.

Изглеждаше добре — пищно момиче с изтъркани сиви джинси, черна блузка без ръкави и черен колан с капси. Той видя плейбойското зайче на оголения ѝ хълбок, което беше долнопробен щрих, но пък кой ли не е правил грешки и не си бе причинявал неща, които му се иска да върне обратно?

— Здравей, Глена — отвърна той. — Какво те води насам?

— Понякога идвам да обядвам тук. — Тя вдигна в ръката си сандвич, увит в бяла восъчна хартия. — Тихо е. Хубаво място за размисли. За Иг и за... разни неща.

Той кимна.

— Какво си си взела?

— С патладжан и пармезан. Взех си и безалкохолно „Доктор Пепър“. Искаш ли половината? Винаги си вземам голям, без да знам защо. Не мога да изям голям. Или не бива. Защото май понякога си го изяждам. — Тя набърчи носле. — Мъча се да смъкна пет кила.

— Защо? — попита Тери и отново я огледа.

Тя се засмя.

— Престани.

Той вдигна рамене.

— Ще ти изям половината сандвич, ако това ще ти помогне за диетата. Но няма за какво да се притесняваш. Добре си си.

Седнаха на един повален дънер отстрани на пистата „Ивъл Канивъл“. Следобедните лъчи позлатяваха водата. Тери не подозираше, че е гладен, докато тя му даде половината сандвич и той започна да яде. Той скоро изчезна, а Тери си облизваше пръстите и си поделиха последните глътки от безалкохолното. Не разговаряха. Тери това не го притесняваше. Не искаше да си бърбят за нищо, и тя като че го знаеше. Мълчанието не я изнервяше. Странно, в Ел Ей никой никога не млъкваше — всички там като че се ужасяваха от един миг на мълчание.

— Благодаря — каза той най-сетне.

— Няма нужда — отвърна тя.

Той приглади косата си назад. По някое време през последните няколко седмици беше открил, че тя е оредяла на темето и бе реагирал

на това, като я беше оставил да израсне, докато доби безформен, рошав вид.

— Трябваше да намина през салона да ме подстрижеш — каза той. — Ужасно съм обрасъл.

— Аз вече не работя там — каза тя. — Вчера подстригах последния си клиент.

— А стига бе.

— Аха.

— Е... Наздраве за новите занимания, тогава.

И двамата отпиха по глътка „Доктор Пепър“.

— Добро подстригване ли беше, като за финал? — попита Тери. — Подкастри ли някого направо страхотно, като за последно?

— Обръснах главата на един тип. Доста възрастен тип, всъщност. Обикновено по-възрастните мъже не искат да ги обереш с машинката. По това си падат по-скоро младите пичове. Ти го познаваш — таткото на Мерин Уилямс, Дейл?

— Да, малко нещо го познавам — каза Тери и направи гримаса, едва потисна надигналата се абсолютно нелогична вълна от мъка.

Разбира се, бяха убили Иг заради Мерин — Лий и Ерик го бяха изгорили до смърт заради онова, което те си мислеха, че ѝ е причинил. Последната година беше толкова тежка и толкова нещастна за Иг, че мисълта за нея беше непоносима за Тери. Той беше сигурен, че не е бил Иг, че той никога не би убил Мерин. Предполагаше, че така и никой нямаше да узнае кой я е убил в действителност. При спомена за нощта, в която бе загинала Мерин, потръпна. Тогава той беше с шибания Лий Турно — това противно социопатче, и дори неговата компания му беше приятна. Две-три чашки, малко евтина ганджа на пясъчния нанос... а после Тери беше задрямал в колата на Лий и се бе събудил чак призори. Понякога му се струваше, че това е била последната вечер, в която се е чувствал наистина щастлив — поигра карти с Иг, а после обикаля с колата безцелно из Гидиън през августовската вечер, изпълнена с мириса на реката и на увеселителни бомбички. Тери се запита дали на света имаше друг толкова сладък аромат.

— Защо ли му е това? — попита Тери.

— Господин Уилямс каза, че се мести в Сарасота и като стигне там, искал да усети слънцето по голата си глава. И освен това, защото

жена му мразела мъже с бръснати глави. По-скоро бившата му жена, може би. Мисля, че той заминава за Сарасота без нея. — Тя приглади едно листо върху коляното си, после го хвана за дръжката, вдигна го и го остави вятъра да го развява, а после го пусна и го проследи с поглед как, реейки се, отлита. — И аз се местя. Затова напуснах.

— Къде?

— В Ню Йорк — отвърна тя.

— В града?

— Аха.

— По дяволите. Изнамери ме, като пристигнеш там, а? Ще ти покажа някои добри клубове — каза Тери. Вече записваше номера на мобилния си телефон на стара разписка, която намери в джоба си.

— Как така, ти не си ли в Ел Ей?

— Не. Няма причини да се моткам там, като я няма „Оранжерията“, и винаги бих предпочел Ню Йорк пред Ел Ей, знаеш ли? Просто е много по... истински. — Той й подаде листчето с номера.

Тя седна на земята с листчето в ръка и му се усмихна, облегнала лакти на дънера; слънчевите лъчи хвърляха пъстри сенки по лицето й. Беше хубава.

— Е... — каза тя. — Мисля, че ще живеем в различни квартали.

— Затова Бог е измислил такситата — каза той.

— Той ли ги е измислил?

— Не. Хората са ги измислили, за да се прибират благополучно след нощни пиянски гуляи.

— Като се замислиш — рече тя, — повечето добри идеи са възникнали с цел много по-голямо улесняване на греха.

— Вярно си е — съгласи се той.

Станаха да се поразходят, за да изгорят сандвичите, и тръгнаха на лъкатушна разходка около леярната. Щом излязоха отпред, Тери отново спря и се загледа в широкия откос от обгорена земя. Странно, как вятърът беше насочил огъня право към градската гора, а после бе запалил едно-единствено дърво. *Онова* дърво. То все така се издигаше, разклонено, като огромни обгорели еленови рога, ужасни рога, които драскаха небето. Гледката го накара да спре, за кратко го прикова на място. Той потръпна — въздухът изведнъж сякаш захладня, както подобава да е в края на октомври в Нова Англия.

— Гледай — каза Глена, наведе се и вдигна нещо, лежащо сред изгорелия храсталак.

Беше златно кръстче, нанизано на изящна верижка. Тя го вдигна, то се залюля напред-назад и огря със златни отблясъци гладкото ѝ, хубаво лице.

— Хубаво е — каза тя.

— Искаш ли го?

— Ако сложа това нещо, сигурно ще пламна — каза тя. — Вземи го ти.

— Не — оказа Тери. — То е момичешко. — Той го отнесе до една фиданка, израсла до стената на леярната, и го окачи на една от клонките ѝ. — Може би този, който го е оставил тук, ще се върне за него.

Продължиха по пътя си — не разговаряха много, просто се наслаждаваха на светлината и на деня, заобиколиха леярната и се върнаха при колата ѝ. Той не бе сигурен кога са се хванали за ръце, но когато стигнаха сатурна, се държаха за ръце. Пръстите ѝ се изплъзнаха от неговите с отявлена неохота.

Духна вятър и повя из двора, понесъл мириса на пепел и есенна хладина. Тя се обгърна с ръце и потрепери — беше ѝ приятно. В далечината се разнесе звук на тромпет — нагъл и наперен; Тери отметна глава назад и се заслуша, но сигурно музиката се чуваше от кола, преминала по шосето, защото след малко замлъкна.

— Той ми липсва, знаеш ли — каза тя. — Толкова, че не мога да ти опиша.

— И на мен — каза той. — Странно, обаче... понякога... понякога той е толкова близо, че ми се струва, че като се обърна, ще го видя. Как ми се хили.

— Да. И аз усещам същото — каза тя и се усмихна: яка, щедра, истинска усмивка. — Ей, трябва да тръгвам. Ще се видим в Ню Йорк, може би.

— Не може би, а непременно.

— Добре, непременно. — Тя се качи в колата си, затвори вратата и му махна, а после даде на заден.

След като тя тръгна, Тери още доста време стоя там с развяно от вятъра палто, загледан отново в празната леярна и обгорялото поле. Знаеше, че трябваше да изпитва някакви чувства заради Иг, да е

съсипан от мъка... но вместо това се питаше колко ли време щеше да мине, след като пристигне в Ню Йорк, докато Глена се обади, и къде ли да я заведе. Знаеше разни места.

Вятърът отново подухна — не беше просто хладен, а си беше студен; Тери отново наклони глава, за миг му се стори, че отново чу далечен рев на тромпет, мръсен салют. Беше малък риф с прекрасна изработка, и в мига, в който го чу, за първи път от седмици насам усети подтик да засвири отново. После звукът на тромпета замлъкна и вятърът го отнесе. Време беше и той да тръгва.

— Клетият дявол — каза Тери, а после се качи в колата си под наем и потегли.

БЛАГОДАРНОСТИ, БЕЛЕЖКИ, ПРИЗНАНИЯ

Специалистите спорят за текста на основополагащия хит на „Романтикс“ от 1980 г. „Какво харесвам в теб“. Иг пее „Шептиш ми на ухо“, но много други слушатели твърдят, че Джим Маринос крещи „Топъл шепот в моето ухо“ или дори „Телефонът шепне в моето ухо“. Като се има предвид доколко широко е разпространено объркването сред народа, реших, че мога да позволя на Иги да го изпее по своя начин, но се извинявам на рок пуристите, според които съм сбъркал.

Редакторът на книгата отбеляза — правилно, — че цикадите измират през юли, но авторът реши да се престори, че е иначе, поради същите онези прочути художествени причини, за които вечно слушаме толкова много.

Поднасям благодарности на доктор Анди Сингх за това, че ми осигури груба скица на BRCA1, формата на рак, погубила сестрата на Мерин, която би могла да погуби и нея, ако моят сюжет не бе изисквал друго. Всякакви грешки относно медицинските факти обаче са дело на самия автор. Благодаря също и на Кери Сингх и на останалите от клана Сингх за това, че понесоха как кърших ръце точно над този роман в продължение на най-разнообразни вечери.

Много съм благодарен също и на Даниъл и на доктор Алън Ейдс. Когато имах нужда да поработя на място, където никой не би ме безпокоил, те ми намериха такова място. Благодаря също и на хората в „Лий Мак“ за това, че ме храниха четири месеца. Благодарен съм на моите приятели Джейсън Сиарамела и Шейн Ленард — и двамата прочетоха тази книга в ръкопис и ми осигуриха много отзиви, които ми бяха от помощ.

Благодаря на Рей Слаймън, който ми даде информация за кръста на Дон Орионе; на моята сестра, свещеник Наоми Кинг, която ми посочи няколко полезни откъса от Библията. Една книга — „Проблемът на Бога: как Библията не успява да отговори на нашия най-важен въпрос: защо страдаме“ от Барт Ърман^[1] („Харпър Уан“)

също се оказа полезен източник. Прочетох „Проблемът на Бога“, докато бях затънал до шия в петата редакция. Подозирам, че ако я бях прочел по-рано, този роман щеше да е много по-различен. Не по-добър или по-лош, просто различен.

Предан екип от страстни любители на книгата работеше над „Рога“ зад кулисите в издателство „Уилям Мороу“/„Харпър Колинс“: Мери Шък, Бен Брутън, Тавия Ковалчук, Лин Грейди, Лиейт Стехлик, Лори Йънг, Ниаемкие Уалийяя и редакторката Морийн Съджън. Благодаря и на целия екип за това, че положи толкова усилия, за да ми придаде добър вид.

Дължа признание и на Джоди Хочкис и Шон Дейли — самите те страстни любители на книгата (както и на киното), които бяха яростни и щастливи застъпници на тази история.

Имаше етап на който започнах да чувствам, че самата тази книга е дяволът; благодарен съм на моите редактори — Джен Брел, Джо Флечър и Пийт Кроудър, и на моя агент Мики Чоейт — и за търпението, докато аз се борих с книгата, и за цялата помощ, която ми предложиха, за да ме преведат през копривата на собствения ми сюжет. Най-сетне, обич за моите хора — Лианора и моите момчета; без тях дори не бих могъл да се надявам да довърша „Рога“.

Дж. Х., август 2009 г.

[1] Вж. „Да предаваш словата на Иисус“ и „Изгубените християнства“ („Изток-Запад“, 2007,2013). — Б.изд. ↑

Издание:

Автор: Джо Хил

Заглавие: Рога

Преводач: Светлана Комогорова

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Изток-Запад“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: Роман

Националност: американска

Печатница: „Изток-Запад“

Излязла от печат: 17.06.2013

Художник: Деница Трифонова

Коректор: Людмила Петрова

ISBN: 978-619-152-239-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2584>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.